

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ ОПАЛ

Част 3 от „Лукс“

Превод от английски: Мартин Янков, 2014

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Не разбрах какво ме събуди. Виещият вятър през първата за годината разтърсваща снежна буря беше затихнал снощи. И стаята ми беше тиха. Спокойна. Завъртях се в леглото и примигнах.

Очи с цвета на оросени листа се взираха в моите. Твърде познати очи, лишени от блясъка на онези, които обичах.

Доусън.

Притиснах завивката към гърдите си, бавно седнах в леглото и отметнах сплъстената си коса. Може би все още сънувах, тъй като нямах представа защо Доусън, братът близник на момчето, в което бях искрено, дълбоко и най-вероятно безумно влюбена, би се разположил на ръба на леглото ми.

— Всичко... всичко ли е наред? — прочистих гърлото си, но гласът ми прозвуча дрезгаво, сякаш се опитвах да звуча секси и се провалях гръмовно.

Бурните кръсъци, които се изтръгнаха от мен, когато господин Майкълс — побърканото гадже на майка ми — ме беше заключил в клетката на един склад, все още давах своето отражение върху гласа ми, дори и седмица по-късно.

Доусън сведе поглед. Плътните черни мигли пернаха ръбчетата на ъгловатите му бузи, които бяха по-бледи, отколкото беше редно. Вече бях разбрала, че Доусън носи скрита болка.

Погледнах към часовника. Беше почти шест сутринта.

— Как влезе тук?

— Отворих си сам. Майка ти не е тук.

Ако го беше казал някой друг, щях да настръхна от ужас. Но не се плаших от Доусън.

— Снегът е затрупал пътищата и тя е блокирана в Уинчестър — обясних аз.

Той кимна.

— Не успях да заспя. Изобщо не заспах — каза той.

— Въобще?

— Нито за миг. На Ди и Деймън също им се отразява.

Той се взря в мен, сякаш се надяваше да разбере това, което не можеше да изрече с думи.

Тризнаците — че и всички — се бяха свили на кълбо в очакване на Министерството на отбраната, откакто Доусън избяга от онзи затвор за луксианци. Ди още не можеше да възприеме мисълта, че любимият ѝ Адам е мъртъв, а скъпият ѝ брат е отново при нея. Деймън се опитваше да помогне на брат си и да ги наглежда. И макар по домовете ни все още да не бяха нахлули войници, никой от нас не се чувстваше спокойно.

Всичко беше твърде лесно, а това обикновено не вещаеше нищо добро.

— Какво правеше? — попитах го.

— Разхождах се — отвърна той и погледна през прозореца. — Никога не съм вярвал, че ще се върна тук.

Нещата, през които беше преминал Доусън и които го бяха принудили да извърши, бяха потресаващо зловещи. Скръб и болка изпълниха гърдите ми. Опитвах се да не мисля за това, защото в противен случай си представях, че и Деймън преминава през същото, а тази мисъл беше непоносима.

Но Доусън се нуждаеше от подкрепа. Вдигнах ръка и обвих с пръст колието от обсидиан.

— Искаш ли да поговорим за това?

Той поклати глава, а разрошените му кичури закриваха донякъде очите му. Косата му беше по-дълга и по-къдрава от тази на Деймън и най-вероятно имаше нужда от подрязване. Доусън и Деймън бяха напълно идентични, но в момента изглеждаха съвсем различно, и то не само заради косата.

— Напомняш ми за нея. За Бет.

Нямах представа какво да отвърна. Ако той я обичаше дори и наполовина толкова силно, колкото аз обичах Деймън...

— Знаеш, че е жива. Виждала съм я.

Очите на Доусън се срещнаха с моите. В дълбините им се криеха тайни и безмерна мъка.

— Знам, но тя не е същата. — Той замълча и наведе глава. Кичурът коса, който винаги падаше върху челото на Деймън, сега се спускаше по това на Доусън. — Ти... обичаш ли брат ми?

Сърцето ме заболя от неутешимостта в гласа му, сякаш той не смяташе, че някога е възможно да се влюби отново, и вече въобще не вярваше в любовта.

— Да.

— Съжалявам.

Отдръпнах се назад, завивката се изплъзна между пръстите ми и се свлече надолу.

— За какво се извиняваш?

Доусън вдигна глава и изпусна тежка въздишка. С бързина, на която не подозирах, че е способен, той прокара пръсти по бледите розови белези на китките ми, получени в резултат на борбата с белезниците.

Ненавиждах тези поражения по кожата си и всеки ден се молах да избледнеят напълно. Всеки път, когато ги погледнех, си спомнях болката, която ми беше причинил допирът на оникса. Трудно бях намерила извинение, с което да обясня пред мама съсипаното си гърло, да не говорим за внезапната поява на Доусън. Изражението на лицето ѝ, когато видя Доусън и Деймън заедно преди бурята, беше донякъде забавно, макар да изглеждаше щастлива, че „блудният брат“ се е завърнал вкъщи. Но белезите трябваше да крия под дълги ръкави. Това не беше проблем през по-студените месеци, но няхах идея какво щях да правя, когато дойдеше лятото.

— Бет имаше подобни белези, когато я виждах — промълви тихо Доусън и отдръпна ръката си. — Тя винаги успяваше да им се измъкне, но те винаги я хващаха отново, затова белезите ѝ никога не избледняваха. Но обикновено бяха около врата ѝ.

Повдигаше ми се и преглътнах. Около врата? Не бих могла...

— Ти... често ли виждаше Бет?

Знаех, че са им позволили поне едно свиждане, докато са били заключени в затворите на министерството.

— Не знам. Времето се размиваше. В началото отброявах дните чрез хората, които ми водеха. Аз ги лекувах и ако те... оцелееха, можех да преброя дните, преди всичко да се съсипе необратимо. Четири дни. — Той отново се загледа през прозореца. Макар завесите да бяха дръпнати, единственото, което виждах от нощното небе, бяха заснежени клони. — Ядосвах се, когато всичко се съсипеше.

Можех да си представя. Министерството, или Дедал — предполагаема група в министерството — се опитваше да използва луксианци, за да създаде нов вид хора. Понякога се получаваше. Понякога не.

Наблюдавах Доусън и се опитвах да си спомня това, което Деймън и Ди ми бяха разказвали за него. Доусън винаги е бил добрият брат — вежлив, забавен и чаровен, мъжки еквивалент на Ди и съвсем различен от брат си.

Но Доусън, който седеше пред мен, беше друг — сдържан и мрачен. Освен че не говореше с брат си, изобщо не беше казал на никого и дума за това, което му бяха причинили. Матю, неофициалният им настойник, беше решил, че е най-добре да не го притискат.

Доусън не беше казал на никого дори как е успял да избяга. Предполагах, че доктор Майкълс — този лъжлив плъх — ни е пратил уж по следите на Доусън само за да успее да се измъкне и че едва после е „освободил“ Доусън. Единствено това звучеше смислено.

Другото ми предположение беше много, много по-мрачно и по-нерадостно.

Доусън погледна ръцете си.

— Деймън... и той те обича?

Това ме върна към настоящия момент и аз примигнах.

— Да. Така мисля.

— Казвал ли ти го е?

Не с тези думи.

— Не го е казвал буквално. Но мисля, че ме обича.

— Трябва да ти казва всеки ден. — Доусън отпусна глава назад и затвори очи. — От толкова дълго не съм виждал сняг — промълви с копнеж той.

Погледнах през прозореца, докато се прозявах. Североизточните бури, които метеоролозите предсказаха, бяха достигнали до това малко късче от света и сега окръг Грант беше под тяхно владичество. Училището беше затворено от понеделник, а снощи по новините казаха, че до края на седмицата ще разкопават снега. Снежната буря не би могла да дойде в по-добър момент. Сега имахме цяла седмица да решим какво да правим с Доусън.

Той не можеше просто да изникне наново в училище.

— Никога преди не съм виждала такъв сняг — казах аз.

Бях израснала в северната част на Флорида и бях виждала няколко зловещи ледени бури, но не и такъв пухкав бял сняг.

На устните му се появи плаха и тъжна усмивка.

— Ще бъде много красиво, когато изгрее слънцето. Ще видиш.

Без съмнение. Всичко щеше да е потънало в белота.

Доусън внезапно подскочи и се озова на другия край на стаята. След миг усетих топло пощипване около врата си и пулсът ми се ускори. Той погледна навън.

— Брат ми идва.

След не повече от десет секунди Деймън стоеше на прага на спалнята ми. Косата му беше разрошена от съня, долнището на пижамата му беше смачкано. Нямаше тениска. Навън беше натрупал близо метър сняг, а той продължаваше да ходи полугол.

Щях да завъртя очи, но просто не можех да откъсна поглед от гърдите му... и корема му. Наистина трябваше да носи тениски често.

Погледът на Деймън се премести от брат му на мен, после обратно към брат му.

— Да няма пижамено парти? Защо не съм поканен?

Брат му се промъкна мълчаливо край него и изчезна надолу по коридора. След няколко секунди чух как външната врата се затваря.

— Добре — въздъхна Деймън. — Ето такъв е животът ми през последните няколко дни.

Сърцето ми се сви от мъка.

— Съжалявам.

Той запристъпва из стаята с извита настрани глава.

— Искам ли въобще да знам защо брат ми беше в спалнята ти?

— Не е успял да заспи. — Наблюдавах го как се навежда и дръпва завивката. Без да го осъзная, я стиснах. Деймън отново я подръпна и този път аз не се противопоставих. — Каза, че и вие сте притеснени.

Деймън се вмъкна под завивката и легна на една страна с лице към мен.

— Той не ни притеснява.

Леглото ми изглеждаше тясно за двама ни. Преди седем месеца — че дори и преди четири — щях да избухна в истеричен смях, ако

някой ми беше казал, че най-готиното, *най-непредвидимото* момче в цялото училище ще лежи до мен в леглото ми. Много неща се бяха променили. Преди седем месеца не вярвах в извънземни.

— Знам — казах аз и също легнах на една страна.

Погледът ми се плъзна по широките му скули, плътните му устни и невероятните му искрящо зелени очи. Деймън беше красив, но и трънлив — като Коледен кактус. Бяхме изминали доста път, за да стигнем дотук — да можем да стоим в една стая, без да изпитваме непоносимото желание да се избием един друг. Деймън трябваше да докаже, че чувствата му към мен са истински. И той го доказа... най-сетне. Не беше особено любезна личност, когато се запознахме, и трябваше да ми се реваншира за това. Майка ми не е възпитала някоя слабачка.

— Каза, че му напомням на Бет — промълвих. Деймън смръщи вежди. Аз завъртях очи. — Не по начина, по който си мислиш.

— Обичам брат си, но, честно казано, не се радвам, че се размотава из спалнята ти. — Той протегна мускулестата си ръка и отметна с пръсти кичур коса от бузата ми. Аз потръпнах и той се усмихна. — Май трябва да маркирам територията си.

— Млъкни.

— Харесва ми, когато го раздаваш по-шефската. Доста е секси.

— Непоправим си!

Деймън се приближи и притисна бедрото си в моето.

— Радвам се, че снегът пречи на майка ти да се върне.

Сбръчках чело.

— Защо?

Широкото му рамо се сви.

— Не мисля, че щеше да й допадне това, което се случва в момента.

— О, определено нямаше.

Той се измести още и сега телата ни бяха на косъм разстояние. Топлината, която винаги се излъчваше от тялото му, ме заля.

— Майка ти споменавала ли е нещо за Уил?

Вътре в мен пробяга лед. Отново се намирах в реалността — опасната, непредвидима реалност, в която нищо не беше каквото изглежда. Особено господин Майкълс.

— Не повече от онова, което каза миналата седмица. Че той бил на някаква конференция извън града и гостувал на роднини. И двете знаем, че не е истина.

— Очевидно е имал изготвен план, за да не се усъмни никой в отсъствието му.

Той имаше нужда да изчезне за известно време, в случай че насилствената мутация дадеше някакви резултати.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Би било истинска лудост от негова страна — отвърна той, докато милваше бузите ми с кокалчетата на пръстите си.

„Не съвсем“ — помислих си и затворих очи. Деймън не беше искал да излекува Уил, но обстоятелствата го бяха принудили. Лекуването не беше извършено по начина, който би могъл да предизвика клетъчна промяна у човек. А раната на Уил не беше смъртоносна. Мутацията или щеше да има траен ефект, или щеше да избледнее. И ако избледнееше, Уил щеше да се върне. Бях сигурна в това. Макар да заговорничеше срещу министерството по свои собствени подбуди, фактът, че знаеше, че точно Деймън беше предизвикал моята мутация, беше ценна информация за хората от министерството и затова те щяха да го приемат отново. Той беше проблем, и то голям.

И затова ние чакахме... Чакахме двата удара да се стоварят върху нас наведнъж.

Отворих очи и видях, че Деймън не беше отделил поглед от мен.

— Колкото до Доусън...

— Не знам какво да направя — призна той и прокара кокалчетата на пръстите си надолу по шията ми, към гърдите ми. Дъхът ми секна. — Не иска да говори с мен и почти не обелва дума с Ди. През повечето време седи затворен в стаята си или се скита в гората. Следя го и той го знае. — Ръката на Деймън беше достигнала до бедрото ми и се беше спряла там. — Но той...

— Трябва му време, нали? — Целунах връхчето на носа му и се отдръпнах назад. — Изживял е доста неща. Деймън.

Пръстите му се стегнаха.

— Знам... Както и да е... — Деймън се измести толкова светкавично, че не осъзнах какво прави, докато не се оказах обърната

по гръб. Той се беше надвесил над мен, дланите му притискаха лицето ми.

— Напоследък пренебрегвам задълженията си.

И в този момент всичко, което се случваше — всички притеснения, страхове и нерешени въпроси, — просто се изпари. Деймън имаше подобно въздействие. Взрях се в него, без да мога да си поема дъх. Не бях напълно сигурна какво има предвид с думата „задължения“, но притежавах доста живо въображение.

— Прекарвам доста време далеч от теб. — Той притисна устните си към дясното ми слепоочие, после към лявото. — Но това не означава, че не си мисля за теб.

Сърцето ми се заби в гърлото.

— Знам, че си доста зает.

— Така ли? — Устните му се понесоха по челото ми. Щом кимнах, той се отмести и прехвърли почти цялата си тежест на един лакът. Улови брадичката ми със свободната си ръка и наклони главата ми назад. Очите му търсеха моите. — И как се справяш с това?

Призовах всички си самоконтрол и се съсредоточих върху думите му.

— Справям се. Няма нужда да се притесняваш за мен.

Не изглеждаше убеден.

— Гласът ти...

Потрепнах и отново прочистих гърлото си.

— Подобрява се все повече.

Очите му потъмняха, докато прокараваше палец по устните ми.

— Недостатъчно. Но на мен ми харесва все повече.

Усмихнах се.

— Така ли?

Деймън кимна и сведе устни към моите. Целувката му беше сладка и мека и аз я усетих с всяка част на тялото си.

— Донякъде е секси. — Устните му отново се впиха в моите, този път по-дълбоко и за по-дълго. — Дрезгавото звучене ми харесва, но ми се ще...

— Стига. — Поставих ръце на гладките му бузи. — Добре съм. И си имаме достатъчно грижи и без да се притесняваме за гласните ми струни. Те въобще не са в началото на списъка.

Той вдигна вежда. Леле, наистина звучах свръхзряло. Подсмигнах се на изражението му, с което съсипах новооткритата ми зрялост.

— Липсваше ми — признах аз.

— Знам. Не можеш да живееш без мен.

— Е, не бих се изразила чак така.

— Просто го признай.

— И ето пак. Голямото ти его застава на пътя — закачих го аз.

Устните му откриха долната страна на брадата ми.

— На пътя на какво?

— На перфектния пакет.

Той изпуфтя.

— Позволи ми да те уверя — имам перфектния...

— Не ставай гнусен.

Но все пак потръпнах, защото докато целуваше вдлъбнатината под гърлото ми, нямаше нищо неприятно в думите му.

Никога нямаше да му го призная, но като изключим потрънливата част от него, която се проявяваше от време на време, той беше най-съвършеният човек, когото някога бях срещала.

С подсмихване на всезнайко, което ме накара да се намръщя, той плъзна длан по ръката ми, после по талията ми, достигна до бедрото и сви краката ми около ханша си.

— Имаш толкова мръсно подсъзнание. Щях да кажа, че съм перфектен във всички наистина важни неща.

Засмях се и обгърнах ръцете си около врата му.

— Да, бе, щеше. Толкова си праведен.

— О, не твърдя, че съм *толкова* възвишен. — Долната част на тялото му потъна в моето и аз рязко си поех дъх. — По-скоро съм...

— Непослушен? — Притиснах лице в шията му и вдишах дълбоко. Той винаги ухаеше с тази особена миризма на свежи листа и подправки. — Да, знам, но си доста мил дълбоко в себе си. Затова те обичам.

Тялото му потръпна и после се вкамени. След един удар на сърцето той се извъртя настрани и обви силно ръце около мен. Толкова силно, че трябваше да се завъртя, за да вдигна главата си.

— Деймън?

— Всичко е наред — отвърна той с плътен глас и целуна челото ми. — Добре съм. Още е... рано. Днес нямаме училище, майка ти няма да се върне и да закрепци името ти. Само за момент можем да се преструваме, че лудостта не ни причаква зад ъгъла. Можем да се излежаваме като обикновени тийнейджъри.

Като обикновени тийнейджъри.

— Харесва ми как звучи.

— И на мен.

— На мен също — прошепнах и се сгуших толкова силно в него, че просто станахме едно цяло. Чувах как сърцето му тупти в ритъм с моето. Съвършено. Ето от това имахме нужда — от спокойни моменти, в които сме обикновени хора. В които сме само Деймън и аз...

Прозорецът, гледащ към двора, беше разбит от нещо голямо и бяло. Подът се посипа със стъкла и сняг.

Ужасеният ми писък заглъхна, когато Деймън се извъртя, изправи се на крака и придоби истинската си луксианска форма. Стана човек от светлина, която блестеше толкова ярко, че можех да го погледна само за няколко безценни секунди.

„По дяволите“ разнесе се гласът на Деймън из съзнанието ми.

Тъй като Деймън не беше се впуснал в битка с някого, аз се изправих на колене и надникнах над ръба на леглото.

— По дяволите — казах на глас аз.

Безценният ни миг на обикновени хора беше приключил с тяло, лежащо на пода на спалнята ми.

ВТОРА ГЛАВА

Взирах се в мъртвия човек, облечен така, сякаш възнамеряваше да се присъедини към бунтовниците от планетата Хот^[1]. В първите мигове бях малко объркана и затова ми отне няколко секунди да осъзная, че с това облекло той идеално би се слял с натрупания навън сняг. С изключение на червените струи, бликащи от главата му...

Сърцето ми запрепуска диво.

— Деймън?

Той се обърна, върна си човешката форма, обви ръка около кръста ми и ме дръпна назад от заклания труп.

— Т... той е офицер — заекнах аз и ударих ръката му, за да се освободя. — Той е от...

Доусън внезапно се появи на прага, очите му блестяха подобно на тези на Деймън. Две ярки бели светлини като шлифовани диаманти.

— Прокрадваше се навън покрай дърветата.

Ръката на Деймън отслаби хватката си.

— Ти... ти ли извърши това?

Погледът на брат му се стрелна към тялото. То — тъй като вече не можех да мисля за него като за човешко същество — представляваше неестествено извита купчина.

— Наблюдаваше къщата и снимаше. — Доусън вдигна ръка, в която имаше нещо подобно на разтопен фотоапарат. — Спрях го.

Да, Доусън го беше спрял направо през прозореца на спалнята ми.

Деймън ме пусна и пристъпи към тялото. Наведе се и разтвори бялото изолиращо яке. На гърдите имаше овъглено място, което димеше. Миризма на изгоряла плът се разнесе из въздуха.

Слязох от леглото и поставих длан на устата си, за да съм подготвена, ако ми прилошее. И преди бях виждала Деймън да напада човек с Изворът — тяхната светлинна сила. Обикновено оставаше само пепел, но в случая тялото имаше прогорена в гърдите дупка.

— Не се целиш добре, братко. — Деймън остави якето и едрите мускули на гърба му се отпуснаха от напрежението. — Прозорецът?

Очите на Доусън се спряха на прозореца.

— Позагубил съм форма.

Устата ми зейна. Позагубил бил форма? Вместо да го изпепели, той го беше запратил във въздуха право през прозореца ми. Да не споменаваме, че го беше *убил*. Не, не можех да мисля за това.

— Майка ми ще ме убие — казах сковано аз. — Наистина ще ме убие.

Измежду всички възможни неща избрах да се съсредоточа точно върху счупения прозорец. Той поне беше нещо различно от *тялото*, лежащо на пода.

Деймън бавно се изправи, очите му бяха присвити, а челюстта му — твърда като камък. Не отмести поглед от брат си, а изражението му продължаваше да бъде непроницаемо. Обърнах се към Доусън, погледите ни се пресякоха и за първи път в живота си се уплаших от него.

* * *

След едно бързо преобличане и отскачане до банята вече седях в хола, заобиколена от извънземни за пръв път от няколко дни. Предимството на това да си направен от светлина е, че можеш да изминеш всяко разстояние за едно мигване на окото.

След смъртта на Адам всички ме избягваха, така че не бях сигурна какво предстои. Може би щяха да ме линчуват. Несъмнено бих искала нещо подобно за всеки, отговорен за смъртта на мой близък.

С ръце, прибрани в джобовете, Доусън притискаше чело в прозореца, гърбом към стаята. Не беше казал *нищо* дума откакто зовът беше изпратен и извънземните бяха дотичали на пожар.

Ди се беше разположила на дивана с очи, втренчени в гърба на брат си. Изглеждаше странно, бузите ѝ бяха зачервени от яд. Мисля, че не ѝ беше приятно да бъде в тази къща. Или да бъде покрай мен. Не бяхме имали възможност да поговорим след... станалото.

Погледът ми се плъзна по другите в стаята. Злите близнаци Ашли и Андрю бяха седнали до Ди, а очите им бяха приковани към

мястото, където техният брат Адам беше стоял... и загинал.

Донякъде ненавиждах това, че съм отново в хола, тъй като си спомнях какво беше станало, когато Блейк бе разкрил истинските си намерения. Когато се налагаше да вляза тук, което не се случваше често, тъй като бях изнесла всичките си книги от стаята, винаги гледах към мястото вляво на килимчето под масичката за кафе. Дюшемето сега беше голо и блестящо, но все още виждах локвата синя течност, която бях забърсала с Матю на Нова година.

Обвих ръце около кръста си, за да не се разтреперя.

Звук от два вида стъпки се чу откъм стълбите, аз се обърнах натам и видях Деймън и настойника му Матю, по-рано се бяхме отървали от... *тялото*, като го изпепелихме навътре в гората, след като бяхме огледали района.

Приближавайки се до мен, Деймън подръпна ръба на суитшърта ми.

— Погрижихме се за всичко.

Матю и Деймън се бяха качили горе преди не повече от десет минути с покривало, чук и няколко пирона.

— Благодаря ти.

Той кимна и погледът му се насочи към брат му.

— Някой откри ли превозно средство?

— Край улицата беше паркиран един микробус — каза с примигване Андрю. — Запалих го.

Матю седна на ръба на креслото. Изглеждаше така, сякаш се нуждае от едно питие.

— Това е добре, но не е твърде добре.

— Без майтап — смръщи се Ашли. Когато се вгледах в нея, забелязах, че днес няма обичайния си вид на ледена кралица. Беше обула анцуг и косата ѝ висеше разрошена край лицето. — Това е *породният* мъртъв служител на министерството. Колко стават вече? Двама?

Всъщност ставаха четирима, но нямаше нужда те да го знаят.

Прибра косата си назад и притисна нокти в бузите си.

— Ще се зачудят какво е станало с тях. Хората не изчезват просто така.

— Хората изчезват просто така непрекъснато — каза Доусън, без да се обръща, и думите му засмукаха целия кислород от помещението.

Ашли насочи светлите си сапфирени очи към него. Всъщност всички погледнаха към Доусън, тъй като той проговори за пръв път от началото на събирането. Тя поклати глава, но разумно си замълча.

— Ами фотоапаратът? — попита Матю.

Размахав в ръка разтопения предмет. От него все още се излъчваше топлина.

— И да е имало снимки, вече ги няма.

Доусън се извърна.

— Той наблюдаваше къщата.

— Знаем — отвърна Деймън и се приближи към мен.

Брат му наклони настрани глава и произнесе с равен глас:

— Има ли значение какво е било заснето с фотоапарата? Те следяха теб... *нея*. Всички нас.

Отново се разтрепери. Най-вече се уплаших от интонацията му.

— Но следващия път бихме могли... знам ли, да поговорим, преди да запратим човек през прозореца. — Деймън скръсти ръце. — Става ли да се пробваме?

— И да оставим убиеца да се измъкне? — каза с треперещ глас Ди, а очите ѝ потъмняха, искрейки от ярост. — Защото явно това трябваше да направим. Този Офицер можеше да убие някой от нас и ти пак би го пуснал.

О, не. Стомахът ми се сви.

— Ди — изрече Деймън и пристъпи напред, — знам...

— Не ми казвай какво знаеш — долната ѝ устна потрепери. — Ти остави Блейк да се измъкне. — Погледът ѝ се прехвърли върху мен. Почувствах го като ритник в корема. — И двамата оставихте Блейк да се измъкне.

Деймън поклати глава и разтвори ръце.

— Ди, онази нощ имаше достатъчно убийства. Достатъчно смърт.

Ди реагира така, сякаш Деймън я беше ударил с тези думи, и обви ръце около тялото си, за да се защити.

— Адам не би искал това — промълви Ашли и се облегна на дивана. — Още смърт. Той беше такъв пацифист.

— За жалост, не може да го попитаме какво мисли сега, нали? — Ди изправи гръб, сякаш се насилваше да изплюе следващите думи. — Той е мъртъв.

Безбройни извинения се насъбраха в гърлото ми, но преди да полетят, проговори Андрю:

— Не само оставихте Блейк да се измъкне, но и ни излъгахте. От нея не очаквам вярност. — Той посочи към мен. — Но ти? Деймън, ти скри всичко от нас. И Адам загина.

Обърнах се рязко.

— Деймън не е отговорен за смъртта на Адам. Не го обвинявай за това.

— Кити...

— А кой е отговорен? — Ди се взря в мен. — Ти ли?

Бързо си поех дъх.

— Да, аз.

Тялото на Деймън се втвърди и тогава вечният умиротворител Матю се намеси:

— Стига вече, достатъчно. С нищо не си помагаме, като се караме и си прехвърляме вината.

— От това се чувстваме по-добре — прошепна Ашли и затвори очи.

Примигнах с влажни очи и седнах на ръба на масата, ужасена от факта, че щях да се разплача, тъй като няхах право на тези сълзи. Не и като тях. Стиснах колената си толкова силно, че пръстите ми почти се впиха в костта, и издишах.

— За момента трябва да се разбираме — продължи Матю. — Без разногласия. Вече загубихме твърде много.

Настъпи тишина и тогава се чу:

— Отивам да намеря Бет.

Всички в стаята отново се обърнаха към Доусън. Нищо в изражението му не се беше променило. Никаква емоция. Нищо. После всички заговориха накуп.

Гласът на Деймън се издигна сред бъркотията.

— Категорично не, Доусън. В никакъв случай.

— Твърде е опасно. — Ди се изправи и събра длани. — Ще те хванат и няма да мога да го понеса. Не отново.

Лицето на Доусън остана безизразно, сякаш нищо от казаното от приятелите и семейството му нямаше значение.

— Трябва да я намеря. Съжалявам.

Ашли изглеждаше абсолютно втрещена. Сигурно и аз имах подобен вид.

— Той е побъркан — прошепна тя. — Тотално побъркан.

Доусън сви рамене.

Матю пристъпи напред.

— Доусън, съзнавам... всички съзнаваме, че Бет означава много за теб. Но няма как да я измъкнеш. Не и преди да разберем с какво си имаме работа.

В очите на Доусън проблесна чувство и те станаха гористозелени. Осъзнах, че това е гняв. Първото чувство, което забелязвах в очите на Доусън, беше гняв.

— Знам с кого си имам работа. Знам какво й причиняват.

Деймън пристъпи към брат си и спря пред него леко разкراчен и с кръстосани ръце. Беше готов за битка. Беше направо нереално да ги видя изправени един до друг. Бяха напълно идентични. С изключение на това, че Доусън беше по-слаб и косата му беше по-рошава.

— Не мога да ти позволя да го направиш — каза Деймън с толкова тих глас, че едвам го чувах. — Знам, че не това искаш да чуеш. Но няма начин.

Доусън не помръдна.

— Нямах право да ми нареждаш. Никога не си имал.

Поне разговаряха. Това беше добре, нали? По някакъв начин това, че двамата братя се изправяха един срещу друг, беше толкова успокоително колкото и притеснително. Това беше нещо, което Деймън и Ди не вярваха, че отново ще изпитат.

С угълчето на окоето си видях как Ди тръгва към тях, но Андрю се протегна, хвана я за ръката и я спря.

— Не се опитвам да те контролирам, Доусън. Не става дума за това. Просто ти тъкмо се върна от ада, ние току-що *си те върнахме*.

— Все още съм в ада — отговори Доусън. — И ако се изпречиш на пътя ми, ще те завлека с мен.

На лицето на Деймън се изписа болка.

— Доусън...

Скочих на крака и реагирах на думите на Доусън, без да го обмисля. Някакъв подтик ме накара да го направя. Предполагам, че този подтик беше всъщност любов, тъй като не можех да понеса

болката на лицето му. Сега разбирах защо мама се превръщаше в майка орлица, когато смяташе, че съм разстроена или в опасност.

В хола нахлу вятър, разклати завесите и разлисти страниците на мамините списания. Усетих върху себе си погледите на момичетата, но останах съсредоточена.

— Добре, извънземният тестостерон вече ми идва в повече и не искам къщата ми да става арена на извънземен сблъсък след счупения прозорец и мъртвото тяло, което влетя през него. — Поех си дъх. — Но ако и двамата не престанете, ще ви сринам задниците.

Сега вече всички се бяха втренчили в мен.

— Какво? — попитах със зачервено лице.

Лека иронична усмивка проблесна за миг на устните на Деймън.

— Успокой се, котенце, преди да се наложи да ти търся топче прежда.

Разпали раздразнение у мен.

— Не ме закачай, тъпако.

Той се ухили и се обърна към брат си.

Стоящият до него Доусън изглеждаше, сякаш се... забавлява. Или пък страда. Едно от двете — нито се усмихваше, нито се мръщеше. Но тогава, без да каже и дума, изхвърча от стаята и тресна външната врата след себе си.

Деймън погледна към мен и аз кимнах. С дълбока въздишка той последва брат си, тъй като наистина не се знаеше какво може да направи Доусън или къде може да реши да отиде.

С това се разтури извънземната седянка. Изпратих другите до прага, без да отделям очи от Ди. Определено имахме нужда да поговорим. Първо щях да се извиня за доста неща и после щях да се опитам да ѝ обясня. Не очаквах прошка, но трябваше поне да пробвам да поговоря с нея.

Стиснах бравата, докато кокалчетата ми побеляха.

— Ди...?

Тя спря на прага с изправен гръб. Не се обърна към мен.

— Не съм готова.

И с тези думи вратата се освободи от хватката ми и се затвори.

[1] Планета от филмовата поредица „Междузвездни войни“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Тъй като отношения ми с майка бяха достатъчно обтегнати, реших да не ѝ споменавам за прозореца, когато се чухме по телефона по-късно същата вечер. Надявах се и се молах пътищата да бъдат достатъчно разчистени, за да може някой да дойде и да поправи прозореца, преди да се е прибрала мама.

Но все пак ми беше неприятно да я лъжа. В последно време непрекъснато я лъжех и знаех, че би било редно да ѝ кажа всичко, особено за мнимия ѝ приятел Уил. Но как би могъл да протече подобен разговор? *„Здрасти, мамо, съседите ни са извънземни. Един от тях случайно предизвика мутация на клетките ми, а Уил е психопат. Имаш ли въпроси?“*

Това категорично нямаше да стане.

Точно преди да затворя, тя отново заобяснява как трябва да отида на доктор заради гърлото. Оправданието, че просто съм настинала, за момента вършеше работа, но какво щях да ѝ кажа след седмица или две? Боже, наистина се надявах гърлото ми да се оправи дотогава, но донякъде се боях, че проблемът ще се окаже дълготраен. Поредното нещо, което да ми напомня за... всичко.

Трябваше да ѝ кажа истината.

Взех пакет макарони със сирене и възнамерявах да го бутна в микровълновата, когато смръщено погледнах ръцете си. Дали и моите длани имаха микровълнови способности като тези на Ди и Деймън? Обърнах се към купата и свих рамене. Бях прекалено гладна, за да рискувам.

Топлината просто не беше моята сила. Когато Блейк ме обучаваеше в използването на Изворът и се опитваше да ме научи да създавам топлина, тоест огън, аз погрешка запалих ръцете си вместо свещта.

Докато чаках макароните, надникнах през прозореца над мивката. Доусън се оказа прав. Пейзажът действително беше великолепен под слънчевите лъчи. Сняг застилаше земята и покриваше

дървесните клони. Ледени висулки надничаха от брястовете. Дори и сега, след залез-слънце, светът навън беше красив и бял. Донякъде ми се искаше да изляза и да си поиграя.

Микровълновата изпиука и аз изядох нездравословната си вечеря права, тъй като прецених, че така поне ще изгоря няколко калории. Откакто Деймън ме беше превърнал в чудовищен мутантски хибрид между човек и извънземно, апетитът ми беше неземен. Вкъщи не беше останало почти нищо.

Когато приключих, взех лаптопа и се настаних на кухненската маса. През последната седмица мислите ми бяха разпилени и исках да проверя нещо, преди да забравя. Отново.

Отворих „Гугъл“, написах „Дедал“ и натиснах бутона за търсене. Първият линк беше към Уикипедия и аз клигнах на него, тъй като не очаквах да открия официалния сайт на тайната правителствена организация. Но всичко, което намерих, беше описание на старогръцки митове.

Дедал бил смятан за новатор и създал много неща, измежду които лабиринтът на минотавъра. Освен това бил бащата на Икар — хлапето, което полетяло прекалено близо до слънцето с восьмични криле, сътворени от Дедал, и после се удавило. Икар се замаял от полета из небесата и боговете — доколкото ги познавам — най-вероятно решили да му спретнат някакво пасивно наказание и това довело до загубата на крилете му. Така наказали и Дедал, защото бил въоръжил Икар с необходимите принадлежности, с които момчето придобило божествената способност да лети.

Приятен урок по история, но какъв беше смисълът? Защо министерството би кръстило организация, която надзирава човешките мутации, на някакъв си мъж?

И тогава го проумях.

Дедал създавал всякакви неща, които подобрявали обикновения човек. Цялата идея за ангел с божествени способности е наистина близка до мутиралите в резултат на луксианците хора. Беше си малко извъртане на смисъла, но нима правителството не би било достатъчно арогантно, че да си кръсти отдела на старогръцка легенда?

След като затворих лаптопа, се изправих, грабнах якето си и излязох навън. Нямах идея защо. Кой би могъл да каже дали наоколо не се криеха и други офицери? Развинтеното ми въображение оформи

следната картина: снайперист, скрит между короните на дърветата, и червена точка, появяваща се на челото ми. Страхотно.

Въздъхнах, измъкнах чифт ръкавици от джобовете на якето си, нахлузих ги и прокарах пръсти по купчината сняг. Нуждаех се от някаква физическа дейност, за да не прегори мозъкът ми, и започнах да оформям снежна топка в средата на предния двор. Вече се превръщах от Кейти, свитата любителка на книги, в нещо немислимо, в момиче, което се беше променило не само на молекулярно ниво. Вече не виждах света в черно и бяло и дълбоко в себе си съзнавах, че повече нямам потребност да се съобразявам с най-общите социални норми.

Като например „не убивай“ и така нататък.

Не бях убила Браян Вон — Офицерът, който беше подкупен от Уил и ме беше предал на него вместо на Дедал, за да мога да бъда използвана като средство, с което Уил се надяваше да изнуди Деймън да предизвика мутация у него. Но щях да го убия, ако Деймън не ме беше изпреварил.

Въобще не възразявах срещу това да убия някого.

Поради някаква причина убийството на злите извънземни — арумианците, не ме притесняваше толкова колкото фактът, че бях готова да убия човек. Не бях сигурна какво казваше това за самата мен, тъй като Деймън веднъж беше изтъкнал, че животът е живот, без значение за кой биологичен вид се касае. Но просто нямах представа как бих могла да добавя думите „убийствата не я смущават“ в секцията с лична информация в блога си.

Памучните ми ръкавици се бяха измокрили, преди да приключа първата топка и да се захвана с търкалянето на следващата бучка сняг. Всичките опити за физическо натоварване ми докараха единствено зачервени бузи поради вледения, ухаещ на сняг въздух. Провал.

Когато бях готова, снежният ми човек се състоеше от три части, но нямаше ръце или лице. Това отразяваше вътрешното ми настроение. И аз притежавах повечето стандартни органи, но ми се губеха дребните елементи на истински живите хора.

Честно казано, вече не знаех коя съм.

Отстъпих назад, забърсах челото си с ръкав и изстенах дрезгаво. Мускулите ми горяха и кожата ме сърбеше, но аз продължавах да стоя навън, докато луната се показваше иззад дебелия облак и хвърляше сребриста светлина върху незавършеното ми творение.

Тази сутрин в спалнята ми беше имало труп.

Седнах в средата на двора, сред купчина студен сняг. Труп — поредният труп, точно като трупа на Вон, който беше загинал край магистралата, точно като трупа на Адам, който беше положен в хола. Друга мисъл, от която се опитвах да избягам, се прокрадна в главата ми. Адам беше умрял, за да ме защити.

Влажният студен въздух щипеше очите ми.

Ако бях искрена с Ди и ѝ бях казала цялата истина за случилото се на поляната в нощта, в която се изправихме срещу Барук, и за всичко, което стана след това, тя и Адам щяха да са по-предпазливи при нахлуването в къщата ми. Щяха да знаят, че Блейк е като мен и е способен да се защитава с извънземни умения.

Блейк.

Трябваше да послушам Деймън. Вместо това бях искала да си докажа, че съм права. Бях искала да повярвам, че намеренията на Блейк са добри, макар Деймън да беше усетил нещо нередно. Когато Блейк запрати нож по главата ми и ме остави сама с арумианец, трябваше да проумея, че в него има нещо откачено.

Но нима Блейк беше истински откачен? Не смятах така. Беше отчаян. Безумно искаше да спаси приятеля си Крис и се беше оказал в плен на това, в което се бе превърнал. Блейк би направил всичко, за да защити Крис. Не защото животът му беше свързан с луксианците, а защото обичаше приятеля си. Може би затова не го бях убила — защото дори в онези мигове, когато всичко беше същински хаос, аз бях видяла частица от себе си в Блейк. Не бих имала проблем с това да убия чичо му, за да защита приятелите си.

А Блейк беше убил моя приятел, за да защити своя.

Кой беше прав? Беше ли въобще някой прав?

Бях толкова погълната от мислите си, че не обърнах внимание на топлината, докосваща шията ми. Подскочих, когато чух гласа на Деймън.

— Котенце, какво правиш?

Обърнах се и вдигнах ръка. Той стоеше зад мен, облечен в тънък пуловер и дънки. Очите му блестяха зад плътните мигли.

— Правя си снежен човек.

Погледът му се понесе към фигурата зад мен.

— Виждам. Липсват му някои неща.

— Да — казах мрачно.

Деймън се начумери.

— Това не обяснява защо седиш в снега. Дънките ти сигурно са подгизнали. — Настъпи пауза и устата му се изви нагоре. — Я почакай. Това означава, че ще мога да огледам задничето ти по-добре.

Засмях се. Деймън винаги успяваше да направи нещата по-малко сериозни.

Плъзна се напред, сякаш снегът сам се изместваше, за да му направи място, и седна до мен с кръстосани крака. Никой от двамата ни не каза нищо и той се наведе към мен, докосвайки ме с рамото си.

— Какво правеше тук в действителност? — попита.

Никога не бях успявала да скрия нищо от него, но просто не бях готова за такъв разговор в настоящия момент.

— Какво става с Доусън? Офейка ли вече?

За момент Деймън изглеждаше така, сякаш възнамеряваше да настоява с въпросите си, но след малко просто кимна.

— Все още не, тъй като цял ден вървя след него, все едно съм му бавачка. Мисля да му сложа звънче.

Засмях се леко.

— Съмнявам се да го оцени.

— Не ме интересува. — Гняв се прокрадна в гласа му. — Ако хукне след Бет, няма да излезе нищо добро. Всички го знаем.

Без съмнение.

— Деймън, а ти...

— Какво?

Беше ми трудно да изразя мислите си с думи. Когато ги кажех, щяха да бъдат по-истински.

— Защо не са дошли за Доусън? Сигурно знаят, че е тук. Това би било първото място, където би отишъл след бягството си. И несъмнено ни наблюдават. — Посочих към къщата. — Защо не са дошли за него? За нас?

Деймън погледна към снежния човек и замълча в продължение на няколко удара на сърцето.

— Не знам. Е, имам своите предположения.

Преглътнах растящата в гърлото ми буца.

— Какви са те?

— Наистина ли искаш да ги чуеш? — Когато кимнах, той отново насочи поглед към снежния човек. — Мисля, че от министерството са били наясно с плана на Уил, знаели са, че той ще уреди освобождаването на Доусън. И са оставили събитията да се разиграят.

Поех си леко дъх, докато събирах сняг в шепата си.

— Това си мисля.

Обърна се към мен, очите му се скриваха зад миглите.

— Въпросът е защо.

— Това не вещае нищо добро. — Оставих снега да се изплъзне между пръстите ми. — Това е капан. Трябва да е капан.

— Ние ще сме готови — каза той след няколко секунди. — Не се тревожи. Кити.

— Не се тревожа. — Беше ужасяваща лъжа, но почувствах за редно да го кажа. — Трябва да останем с една стъпка пред тях.

— Вярно. — Деймън протегна дългите си крака. Долната част на дънките му вече беше по-тъмна. — Знаеш ли как успяхме да останем незасечени от хората?

— Като ги ядосвахте зверски и после се отчуждавахте от тях?

Накарах го да се усмихне.

— Ха-ха. Не. Преструвахме се. Непрекъснато се преструвахме, че не сме различни, че не се случва нищо странно.

— Не разбирам какво имаш предвид.

Той се отпусна по гръб, черната му коса се пръсна по белия сняг.

— Ако се преструваме, че не виждаме нищо съмнително в завръщането на Доусън и че не сме наясно с това, че знаят за способностите ни, може би ще си спечелим известно време, за да разберем повече за плана им.

Наблюдавах как ръцете му мърдат покрай тялото му.

— Мислиш ли, че ще допуснат неволна грешка?

— Не знам. Не бих заложил на това, но така поне бихме имали известно предимство. Това е най-доброто за момента.

Най-доброто не струваше особено.

Той се усмихна, сякаш животът му беше напълно безгрижен, и взе да плъзга ръце и крака из снега като чистачка на автомобил. Доста привлекателна гледка.

Засмях се, но звукът заседна в гърлото ми и пулсът на сърцето ми се ускори. Никога не бях смятала, че Деймън би обичал да се

търкаля в снега. И поради някаква причина това събуди в мен топлина и нежност.

— Трябва да опиташ — убеждаваше ме той със затворени очи. — Наистина дава нов поглед към проблемите.

Съмнявах се, че би могло да ми даде нов поглед към каквото и да било, но легнах до него и последвах примера му.

— Потърсих информация за Дедал.

— Така ли? Какво откри?

Разказах му за мита и за подозренията си и той се ухили.

— Не би ме изненадало. Звучи доста егоцентрично.

— Ти ги разбираш тези неща — казах аз.

— Ха-ха, много смешно.

Подсмихнах се.

— Впрочем, защо това да ми дава нов поглед?

Той се изкикоти.

— Почакай още няколко мига.

Така и сторих. Когато той приключи и седна отново, протегна ръка към мен и ме издърпа към себе си. Изтупахме се един другия от снега — Деймън се позабави повече от необходимото при някои определени участъци. След като приключихме, се обърнахме към снежните си отпечатыци.

Моят беше доста по-малък и не толкова равен. Неговият беше съвършен. Фукльо. Обгърнах тялото си с ръце.

— Все още чакам прозрението да ни навести.

— Няма да има прозрение. — Той постави тежката си ръка на рамото ми, приближи се и притисна бузата ми с целувка. Устните му бяха толкова, толкова топли. — Но все пак беше забавно, нали? А сега... — Той насочи поглед към снежния човек. — Нека да донаправим снежния ти човек. Не може да остане незавършен, не и след като аз съм тук.

Пулсът ми се ускори. Толкова често съм се питала дали Деймън може да чете мисли. Можеше да бъде адски точен, ако си го поставеше за цел. Облегнах глава на рамото му и се зачудих как се беше превърнал от феноменален грубиян в... в това момче, което все още ме вбесяваше, но освен това непрекъснато ме изненадваше и смайваше.

В това момче, в което бях лудо влюбена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като снегорините почистиха пътищата из града, Матю се свърза с фирма за ремонт на прозорци за нула време. Майсторите си тръгнаха броени минути преди да се върне мама. Тя изглеждаше така, сякаш беше яла, спала и спасявала животи в своята престилка на точки.

Обви ме с ръце и едва не ме събори на пода.

— Миличка, толкова ми липсваше!

Аз също я стиснах в здрава прегръдка.

— И ти на мен. Аз... — отдръпнах се от нея с влажни очи. Гледайки настрани, си прочистих гърлото. — Къпала ли си се въобще през последната седмица?

— Не.

Тя се опита да ме прегърне отново, но аз отскочих назад. Мама се засмя, ала аз забелязах как точно преди да закрачи към кухнята, по лицето ѝ за момент мина тъга.

— Само се шегувам. В болницата има душеве, скъпа. Чиста съм. Кълна се!

Последвах я и потръпнах, когато тя се насочи право към опустошения хладилник. Мама отвори вратата, отстъпи назад и погледна през рамо. Кичури руса коса стърчаха от кока ѝ.

Старателно оформените ѝ вежди се свъсиха и закачливото ѝ малко носле се сбръчка.

— Кейти?

— Съжалявам. — Свих рамене. — Снегът беше затрупал пътищата. А аз бях гладна. Много гладна.

— Виждам. — Тя затвори вратата. — Няма проблем, по-късно ще ида до магазина. Пътищата вече стават. — За момент спря и почеса веждата си. — Изглежда ще ти трябва кола със зимни гуми, за да слезеш до града, но аз принципно бих могла да те закарам.

Това означаваше, че от понеделник щях да ходя на училище. Уф.

— Ще пътувам с теб.

— Би ми било приятно, скъпа. Само обещавай, че няма да оставяш неща в багажника и после да ме хощаш, когато ги разкарам.

Изглеждах я невъзмутимо.

— Не съм на две.

Дръзката ѝ усмивка беше прекъсната от прозявка.

— Почти нямах свободен миг. Повечето сестри не можеха да дойдат. Аз обслужвах спешното отделение, родилното и любимото ми — тя взе бутилка вода. — Инфекциозното.

— Това е кошмарно.

Вървях по петите ѝ, тъй като чувствах остра нужда от нея.

— Нямах си идея. — Тя отпи и се спря пред стълбището. — Върху мен пикаха, кървяха и повръщаха. Понякога в този ред, понякога — не.

— Иии — възкликнах.

Мислено си направих бележка: в списъка „Кариери, към които никога няма да се насоча“, професията на медицинска сестра вече се нареждаше до работата в училищната администрация.

— О! — Тя закричи по стълбите, после се обърна по средата на пътя и леко се заклати на ръба на стъпалото. Божичко. — Да ти кажа, преди да забравя — от другата седмица си променям смените. Вместо да работя в Грант през уикенда, ще бъда в Уинчестър. Ще бъда по-заета в града и ще имам повече работа през уикендите, вместо да седя на смени тук. Пък и Уил също работи през уикендите, така че ще го съчетаем.

Това значеше, че ще отсъства по-дълго. *Какво?* Сърцето ми заби и се почувствах така, сякаш пропадах с бясна скорост надолу.

— Какво каза?

Мама се намръщи.

— Скъпа, гласът ти... Наистина искам да ти погледна гърлото, става ли? Или да помолим Уил да го прегледа. Убедена съм, че няма да възрази.

Замръзнах.

— Ти... чувала ли си се с Уил?

— Да, говорихме няколко пъти, обади ми се от онази медицинска конференция. — Тя се усмихна бавно. — Наред ли е всичко?

Не. Въобще не беше наред.

— Хайде — каза тя, — ела горе, ще си извадя инструментите да ти прегледам гърлото.

— Кога... кога говори с Уил?

По красивото лице на майка ми се изписа объркване.

— Преди няколко дни. Скъпа, гласът ти...

— Нищо ми няма на гласа!

Естествено, гласът ми секна по средата на изречението и мама ме зяпна така, сякаш ѝ бях казала, че обмислям да я направя баба. Това беше шансът ми да ѝ кажа истината.

Приближих се с едно стъпало към нея и спрях. Всички думи се оплетоха някъде между гласните ми струни и устните. Не бях поискала от никого разрешение да разкажа истината на майка си, дори не ѝ бях предупредила, че може да го направя. Пък и щеше ли да ми повярва тя? А и най-лошото... мама обичаше Уил. Знаех, че е така.

Макар стомахът ми да се сплиташе на едри възли, аз се насилих да притъпя паниката в гласа си:

— Кога ще се върне Уил?

Тя ме изгледа внимателно, устните ѝ се свиха в тънка линия.

— Няма да е близката седмица, но Кейти... Сигурна ли си, че това щеше да кажеш?

Наистина ли щеше да се върне? И ако си говореше с мама, това означаваше ли, че мутацията му е била успешна и сега аз и Деймън сме свързани с него? Или пък се е провалила?

Трябваше да поговоря с Деймън. Веднага.

Устата ми беше толкова суха, че не можех да преглътна.

— Да. Съжалявам, трябва да изляза...

— Къде ще излизаш? — попита тя.

— Да видя Деймън.

Слязох надолу, отправяйки се към ботушите си.

— Кейти. — Тя изчака да спра. — Уил ми каза.

Вените ми се изопнаха, докато се обръщах бавно към нея.

— Какво ти каза?

— Каза ми за теб и Деймън — че двамата сте решили да започнете да излизате. — Тя замълча за момент и придоби типично майчинско изражение. Физиономията ѝ казваше: „Много съм разочарована от теб“. — Уил каза, че си му го споменала. И, скъпа, ще ми се да беше поговорила първо с мен. Да разбере от някой друг за

гаджето на дъщеря си, не е начинът, по който бих искала да научавам такива неща.

Ченето ми провисна до пода.

Тя каза още нещо и аз май кимнах. Би могла да ми обяснява, че Тор и Локи се изправят в епична битка един срещу друг на улицата пред къщата. Не я слушах. Какво планираше Уил?

Когато майка ми най-после се отказа от опитите си да продължи разговора с мен, аз нахлузих ботушите и се затътрих към къщата на Деймън. Докато вратата се отваряше, вече чувствах, че не Деймън стои зад нея. Не бях усетила странната извънземна връзка, приятната топлина по шията си, която винаги чувствах в негово присъствие.

Но не очаквах морскосините очи на Андрю.

— Ти? — попита той и в тона му се прокрадна презрение.

Примигнах.

— Аз?

Той скръсти ръце.

— Да, ти. Кейти — нашият малък хибрид между човек и извънземно.

— Ъ-ъ-ъ, добре. Трябва да поговоря с Деймън. — Отправих се към стълбите, но той мигновено застана на пътя ми. — Андрю.

— Деймън не е тук.

В усмивката му нямаше и намек за топлина.

Скръстих ръце, отказвайки да се предам. Андрю никога не ме беше харесвал. Всъщност не смятах, че изобщо харесва хора. Или кученца. Или бекон.

— И къде е?

Андрю излезе и затвори вратата след себе си. Беше толкова близо, че връхчетата на ботушите му докосваха моите.

— Изхвърча нанякъде тази сутрин. Предполагам, че е поел след лунатика.

Заля ме ярост.

— Нищо му няма на Доусън.

— Тъй ли? — Андрю вдигна вежда. — Струва ми се, че казва около три смислени изречения на ден. И толкова.

Ръцете ми се стегнаха в юмруци. Лек бриз се промуши в косите ми и размърда кичурите около раменете ми. Толкова много исках да го ударя.

— Той е преминал през, бог знае какво. Прояви малко състрадание, задник такъв. Все едно, не знам защо въобще говоря с теб. Къде е Ди?

Самодоволната усмивка изчезна от лицето му, заменена от хладна омраза.

— Ди е тук.

Изчаках за още подробности.

— Да, досетих се.

Тъй като не последва отговор, бях на крачка от това да му покажа на какво е способен малкият хибрид между човек и извънземно.

— Ти защо си тук? — попитах го.

— Защото съм поканен. — Той се наведе към мен, достатъчно близо, за да ме целуне, и аз нямаше как да не се отдръпна назад. — А ти не си.

Ох. Добре де, от това заболя. Преди да го проумея, гърбът ми се докосна до парапета и се оказах в капан. Нямаше накъде да се дръпна, а Андрю не помръдваше. Усещах Изворът — чистата енергия на луксианците. Натрупваше се в мен, потрепваше по кожата ми като електричество.

Можех да принудя Андрю да се отмести.

Андрю сигурно беше забелязал нещо в очите ми, тъй като се ухили презрително:

— Дори не си помисляй да използваш тази гадост срещу мен. Нападнеш ли ме, ще отвърна. И няма да имам никакви угризения, че съм го сторил.

Исках да го напада. Да удържа импулса на тялото си, беше най-трудното нещо на света. Човешката ми страна и другата ми страна — каквато и да беше тя — искаха да посегна към силата и да я използвам по предназначение. Сякаш неупотребяван мускул се свиваше. Спомних си замайващия приток на сила и усещането за освобождаване след него.

Част от мен — мъничка, незначителна частичка от мен — искаше да го направя и това ме изплаши до смърт.

Андрю имаше късмет, тъй като страхът пропъди бурята от тялото ми.

— Защо ме мразиш? — попитах.

Андрю изви глава настрани.

— Ситуацията е същата като с Бет. Всичко беше наред, преди тя да се появи. Изгубихме Доусън и ти знаеш дяволски добре, че все още не сме си го върнали, не напълно. И сега същото се случва с Деймън, но този път изгубихме и Адам в цялата неразбория. Той е мъртъв.

За първи път открих в очите му нещо различно от самодоволно презрение. Болка. Стрдание от онзи тип, който ми беше ужасно познат. Същият разбит, безнадежден вид, който бях имала самата аз, след като татко почина от рак.

— Той няма да е единственият, когото ще загубим — продължи Андрю с пресипнал глас. — И ти го съзнаваш. Но пука ли ти? Не. В крайна сметка, хората са най-себичната форма на живот. Не се преструвай, че си различна. Ако беше, щеше да стоиш далеч от Ди още от самото начало. Нямах да те нападнат и нямах да се наложи Деймън да те лекува. Нищо от станалото нямах да се случи. Вината е твоя. Всичко е заради теб.

* * *

Остатъкът от деня премина зле. Чудех се какво ли толкова е направил Доусън, та се е наложило Деймън да тръгне след него, и се боях, че от министерството скоро ще арестуват всички ни. Освен това се питах какво ни крои Уил. А след разговора с Андрю просто чувствах нужда да се свия под одеялото.

И в продължение на час правех точно това. Но самосъжалението ми винаги беше ограничено във времето, тъй като рано или късно започвах да се дразня на себе си.

Проясних мислите си, отворих си лаптопа и започнах да пиша ревюта. Тъй като бях вързана вкъщи заради снега, а Деймън беше зает с Доусън, бях успяла да прочета четири книги. Не беше най-доброто ми постижение, но все пак си беше похвално, като се има предвид, че напоследък доста кръшках от ревютата.

Винаги ми е било приятно да пиша ревю на книга, която ми е допаднала. Затова се отдадох на заниманието и намерих странни картинки, с които да илюстрирам възхитата си. Най-много обичах тези с котки и лами. И Дин Уинчестър. Когато натиснах „Публикувай поста“, се усмихнах.

Приключих с първото, оставах още три.

През остатъка от деня бълвах ревюта, след което реших да разгледам страниците на някои от любимите си блогъри. Един от блоговете имаше великолепна заглавна картинка, за която бих извършила ужасни неща. Никога не съм била особено надарена по отношение на уеб дизайна и може би затова фоновото изображение на блога ми далеч не беше звездно.

След едно отскачане до магазина с майка ми и вечеря бях готова да започна своя лов за Деймън, когато усетих топло жегване в задната част на шията си.

Изстрелях се от кухнята и едва не прегазих изненаданата си майка. Рязко дръпнах вратата в секундата, в която Деймън почука, и буквално се хвърлих в не съвсем разтворените му обятия.

Неподготвен за атаката ми, той се отдръпна с крачка назад. Но след това се засмя над главата ми и обви ръце около мен. Аз го задържах и сграбчих раменете му дяволски здраво. Бяхме притиснати толкова силно един в друг, че усетих как пулсът на сърцето му се ускори и настигна моя.

— Котенце — измъмри той, — знаеш колко много обичам да ме поздравяваш по този начин.

Главата му потъна между врата и раменете, които носеха аромата на мъж и подправки, и аз смотолевих нещо неразбираемо.

Деймън ме подръпна, за да се изправя.

— Притесняваше се, нали?

— Аха.

Тогава си спомних, че се бях притеснявала през целия скапан ден. Измъкнах се от прегръдката му и го ударих по гърдите. Много, много силно.

— Ох! — ухили се той, сякаш бях потупала рамото му. — Това пък за какво беше?

Скръстих ръце и се опитах да говоря тихо:

— Чувал ли си някога за мобилни телефони?

Повдигна вежда.

— О, да, това е един малък предмет, който има всякакви готини екстри...

— Тогава защо не взе своя днес? — прекъснах го аз.

Той се наведе, а докато говореше, устните му галеха бузите ми, от което настръхнах. Не беше честно.

— Когато по цял ден преминавам от една форма в друга, унищожавам цялата електроника наоколо.

Ох. Е. добре, не се бях замисляла за това.

— Все пак трябваше да се свържеш с мен. Помислих си...

— Какво си помисли?

Изглеждах го с очи, които казваха: „*Наистина ли трябва да обяснявам*“.

Блясъкът в погледа му угасна. Той докосна бузите ми с длани, доближи устните си към моите и ме целуна нежно. Когато заговори, гласът му беше тих.

— Котенце, нищо няма да ми се случи. Аз съм последният човек, за когото трябва да се безпокоиш.

Затворих очи и вдишах топлината му.

— Ето това е най-глупавото нещо, което някога си казвал.

— Сериозно? Аз съм казвал доста глупости.

— Знам. Така че се замисли над думите ми. — Поех си дъх. — Не искам да съм от онези обсебени гаджета, но просто... ситуацията при нас е по-специална.

Настъпи тишина, после устните му се разтегнаха в усмивка.

— Права си.

Адът замръзна. Свинете полетяха.

— Я пак?

— Права си. Трябваше да ти се обадя по някое време. Съжалявам.

Светът беше плосък. Не знаех какво да кажа. Според Деймън той беше прав в 99% от случаите. Еха.

— Безмълвна си — подсмихна се той. — Харесва ми. Също така харесвам, като раздаваш юмруци. Ще ме удариш ли пак?

Засмях се.

— Ти си...

Вратата зад мен се отвори. Мама прочисти гърлото си и каза:

— Не знам защо толкова обичате да стоите на верандата, но влезте, моля ви. Навън е кучи студ.

Бузите ми станаха сатанински червени и нямаше как да спра Деймън. Той ме пусна, примъкна се вътре и веднага започна да омайва

майка ми, докато тя не се превърна в лигав пудел още в средата на фойето.

Обожавал новата ѝ прическа. Подстригвала ли се е? Май косата ѝ наистина изглеждаше различно. Сякаш я беше измила или нещо такова. Деймън похвали диамантените ѝ обици. Килимчето пред стълбището било много хубаво. И тази остатъчна миризма от мистериозната вечеря — тъй като така и не бях разбрала с какво ме беше нахранила — ухаела божествено. Той се възхищавал от работата на медицинските сестри по света... В този момент вече нямаше как да не въртя очи през минута.

Деймън беше смехотворен.

Сграбчих ръката му и го задърпах към стълбите:

— Добре, това беше приятно, но...

Мама скръсти ръце.

— Кейти, какво ти казах относно спалнята?

А тъкмо си бях помислила, че лицето ми не може да стане по-червено.

— Мамо...

Подръпнах ръката на Деймън. Той не помръдна.

Нейното изражение остана същото.

Въздъгнах.

— Мамо, нали не мислиш, че ще правим секс, докато си вкъщи?

— Е, скъпа, хубаво е да знам, че правите секс само като ме няма.

Деймън се изкашля, за да скрие усмивката си.

— Не можем да останем...

Стрелнах го с убийствен поглед и успях да го накарам да се качи с едно стъпало.

— Мамооо...

Последва мрънкане.

Тя най-сетне омекна.

— Оставете вратата отворена.

Засиях.

— Мерси!

После се завъртях и замъкнах Деймън в стаята си, преди майка ми да е станала най-голямата му фенка. Като го дръпнах настрани, извърнах глава към него:

— Ужасен си.

— А ти си непослушна — отвърна с усмивка той. — Тя не каза ли да оставим вратата отворена?

— Отворена е. — Посочих с жест зад мен. — Леко е откrehната. Отворена е.

— Подробности — каза той, седна на леглото и протегна ръка, погалвайки ме с пръсти.

Лукавият блясък подсили зеления оттенък в очите му.

— Хайде, коте, приближи се...

Не поддадох.

— Не те доведох тук, за да поощрявам в пускането в животински страсти.

— Язык.

Той отпусна ръка в скута си.

Насилих се да не се засмивам, защото това само би го поощрило, и преминах направо към проблема.

— Трябва да поговорим. — Доближих се до леглото и продължих с тих глас. — Уил е говорил с мама.

Той присви очи.

— Детайли.

Седнах до него и притиснах крака към гърдите си. Докато му разказвах наученото от мама, мускулите в долната част на лицето му затуптяха като сърце. Новината не беше хубава и нямаше начин да разберем дали мутацията се е оказала трайна, нито какви са бъдещите планове на Уил, без да го попитаме лично. Да бе.

— Не може да се върне — казах аз, докато разтривах слепоочията си, които изглежда туптяха в синхрон с челюстта на Деймън. — Ако мутацията се е оказала нетрайна, той би трябвало да осъзнава, че ти ще го убиеш. А ако е трайна...

— Той ще има преимущество — довърши Деймън.

Отпуснах се по гръб.

— Божичко, това е истинска каша. Каша с епични размери. — Каквото и да направехме, бяхме обречени. — Ако се върне, не мога да позволя да се доближи до мама. Ще трябва да й кажа истината.

Деймън мълчеше и се въртеше, докато накрая не застана с лице към таблата на леглото.

— Не искам да й казваш.

Намръщих се и извих глава, срещайки погледа му.

— Трябва да ѝ кажа. Тя е в опасност.

— В опасност е, ако ѝ кажеш. — Той скръсти ръце. — Разбирам защо искаш да го направиш, но ако тя разбере истината, я грози опасност.

Донякъде разбих логиката му. Всеки човек, който знае истината, беше в опасност.

— Но да го скрием от нея, би било по-лошо, Деймън. — Седнах и се завъртях към него, заставайки на колене. — Уил е психар. Ами ако се върне и продължи започнатото? — Усетих в гърлото си гнет. — Не мога да го позволя.

Деймън прокара ръка през косата си и движението обтегна тънкия плат на дългия ръкав на блузата му по бицепса. Издиша шумно и продължително.

— Първо трябва да разберем дали Уил наистина има намерение да се върне в града.

Бодна ме раздражение.

— И как предлагаш да стане това?

— Още не съм го измислил. — Деймън се усмихна леко за миг. — Но ще го направя.

Изпънах гръб, обезсърчена. Логически погледнато, имахме време. Не неограничено — няколко дни или най-много седмица, ако се окажехме късметлии, но все пак имахме време. Просто не исках да държа мама в неведение.

— Ти какво прави цял ден? Преследва Доусън? — попитах аз, с което изоставих за момента предишната тема. Той кимна и аз изпитах състрадание. — Какво правеше той?

— Просто се скиташе наоколо, но се опитваше да се отърве от мен. Знаех, че иска да се върне в онази сграда с офисите. И ако не го следях, щеше вече да го е направил. Единствената причина да съм спокоен в момента е, че го оставих с Ди, която го е притиснала вкъщи. — Той замълча и погледна настрани. Раменете му се напрегнаха, сякаш върху тях беше поставен ужасяващ товар. — Доусън... няма да се набута при тях отново.

ПЕТА ГЛАВА

Бройте ме за изненадана от това, че Деймън се появи в ранната неделна вечер у нас и предложи да излезем. В смисъл, да обикаляме заснежените улици и да вършим нормални неща. Среща. Сякаш можехме да си позволим подобно нещо. И нямаше как да не си спомня какво ми беше казал онзи път, когато се намирах в леглото му и бях готова да му се отдам.

Каза, че иска да съгради връзката ни по правилния начин. Срещи. Филми.

Ди беше поела задълженията по надзираването на Доусън и Деймън се чувстваше достатъчно спокоен да я остави с него.

Изрових чифт тъмни дънкови панталони и червено поло. Позабавих се няколко минути с гримирането и се понесох надолу по стълбите. Отне ми половин час да измъкна Деймън от майка ми.

Може би не трябваше да се притеснявам за нея и Уил. Може би трябваше да се притеснявам за нея и Деймън. Пума.

След като се разположихме в уютната обстановка на Доли — неговия джип, — той включи отоплението и ми се ухили.

— Така. Има някои правила относно срещата ни.

Вдигнах вежди.

— Нима?

— Аха, — запали Доли и заизлиза от алеята, като внимаваше да не засегне малките заледени участъци. — Първото правило е, че не говорим за нищо, свързано с министерството.

— Добре.

Прехапах устни.

Той погледна към мен, сякаш знаеше, че се опитвах да скрия влюбената си усмивка.

— Второто правило е, че не говорим за Доусън или Уил. И третото правило е, че ще се съсредоточим върху това колко съм готин.

Добре. Не мога да скрия усмивката си. Сега тя е от ухо до ухо.

— Мисля, че мога да понеса тези правила.

— Надявам се, тъй като има наказание за нарушаване на правилата.

— И какво ще е това наказание?

Той се изкикоти.

— Най-вероятно наказание, което ще ти хареса.

По бузите и във вените ми се разгоря топлина. Реших да не отговарям на твърдението му. Вместо това се протегнах към радиото в същия миг, в който го стори и Деймън. Пръстите ни се допряха и по ръката ми се понесе електричество, което достигна до плътта му. Отдръпнах се, той отново се засмя, но този път прозвуча дрезгаво и накара уютния джип да изглежда твърде малък.

Деймън избра рок станция, но остави звука тих. Пътуването към града беше безсъбитийно, но забавно... защото не се случи нищо ненормално. Той избра един италиански ресторант и ни настаниха на малка маса, осветена от трептящи свещи. Огледах се наоколо. На никоя от другите маси нямаше свещи. Всички те бяха покрити с евтини червено-бели покривчици.

Но нашата дървена маса беше гола, като изключим свещите и две винени чаши, пълни с вода. Дори салфетките изглеждаха сякаш са от истински лен.

Докато ни настаняваха, обмислих всички възможности и сърцето ми подскочи.

— Ти ли...

Той се облегна с лакът на масата и се наведе напред. Бледи сенки танцуваха по лицето му, откроявайки сводовете на скулите и извивките на устните му.

— Аз ли какво?

— Организира всичко това? — посочих с ръка свещите.

Деймън сви рамене.

— Може би...

Прибрах косата си назад с усмивка.

— Благодаря ти. Много е...

— Готино?

Засмях се.

— Романтично. Много е романтично. Но и готино.

— Щом мислиш, че е готино, значи си заслужава.

Той погледна към сервитьорката, която тъкмо се приближаваше към масата. На картичката ѝ пишеше „Ронда“.

Когато се обърна да вземе поръчката на Деймън, очите ѝ се изцъклиха — вече разбирах, че това е често срещан страничен ефект от излизането с господин Готин.

— А за теб, миличка?

— Спагети с месо и сос — казах аз, затворих менюто и ѝ го подадох.

Ронда надникна към Деймън и по мое мнение — въздъхна.

— Ей сега ще ви донеса хлебчетата.

Когато останахме сами, се усмихнах към него.

— Струва ми се, че ще получим няколко допълнителни кюфтета.

Той се засмя.

— И аз ставам за някои работи.

— Ставаш за много работи.

В мига, в който го произнесох, се изчервих. Еха. Това можеше да се възприеме по толкова различни начини.

За моя изненада, Деймън не му обърна внимание и започна да ме задиря за книга, която беше видял в спалнята ми. Беше любовен роман. На корицата стоеше типичният алфа-мъжкар с могъщи гърди и добре оформени плочки. Когато донесоха купчината хлебчета, аз почти го бях убедила, че би бил подходящ манекен за подобни корици.

— Не нося кожени панталони — заяви той и отхапа от великолепието с масло и чесън.

Направо срамота.

— И все пак. Имаш визията.

Той завъртя очи.

— Харесваш ме заради тялото ми. Признай си го.

— Ами, да...

Миглите му се вдигнаха и очите му заблестяха като скъпоценни камъни.

— Все едно съм някакво бонбонче...

Избухнах в смях. Но тогава той ми зададе неочакван въпрос:

— Какви са плановете ти за колежа?

Примигнах. Колеж? Облегнах се назад и погледът ми помръкна.

— Нямам представа. Пък и не е възможно да посещавам колеж, освен ако край него няма тонове кварц...

— Току-що наруши едно от правилата — напомни ми той и устните му се разтегнаха в полуусмивка.

Извъртях очи.

— Ами ти? Мислиш ли за колеж?

Той сви рамене.

— Все още не съм решил.

— Не ти остава много време — казах аз.

Прозвучах като Кариса, която обичаше да ми го напомня при всеки наш разговор.

— Всъщност и на двамата не ни остава много време, освен ако не кандидатстваме за по-късен прием.

— Добре де. Забравяме правилата за момент. Как бихме могли да го направим? С онлайн курсове? — Той отново сви рамене и на мен ми се прииска да го набода с вилица в окото. — Освен ако не ти е известен някой колеж с... подходяща околна среда.

Ястията ни пристигнаха и прекъснахме разговора, докато сервитьорката стържеше сирене над чинията на Деймън. Накрая предложи и на мен. След като тя се отдръпна от масата, аз се нахвърлих на Деймън:

— Е?

С нож и вилица в ръка той изрязва от лазанята си парче с размер на камион.

— Флатайрънс.

— Моля?

— Флатайрънс е планина до град Боулдър в Колорадо. — Той нарязва порцията си на мънички хапки. Деймън имаше много изискани обноси на маса, а аз просто разравях спагетите в чинията си. — Изобилства от кварцит. Материалът не се забелязва особено лесно, но е там, под няколко метра седимент.

— Добре. — Опитах да се храня по по-изящен начин. — Какво общо има това?

Надникна към мен зад тъмните си мигли.

— Колорадският университет е на около две мили от Флатайрънс.

— Ууу — сдъваха бавно и апетитът ми внезапно изчезна. — Там... там ли искаш да учиш?

Последва повторно свиване на рамене.

— Колорадо не е лошо местенце. Мисля, че ще ти хареса.

Впих поглед в него и забравих за храната. Дали имаше предвид това, което си мислех? Не исках да си правя прибързани заключения и се боях да го попитам, защото той може би просто искаше да каже, че ще ми е приятно да го посетя, а не да живея там... с него. И това би било изключително ужасяващо.

Хлад плъзна по ръцете ми и аз оставих вилицата. Ами ако Деймън искаше да напусне? Поради някаква причина бях приела идеята, че той няма да си тръгне от този град. Никога. И бях приела на подсъзнателно ниво, че и аз ще трябва да остана тук — основно, защото не бях обмисляла намирането на друга област, защитена от арумианците.

Сведох поглед към чинията. Дали бях решила да остана тук заради Деймън? Правилно ли беше това? *„Той никога не ти е казвал, че те обича“*, прошепна ми дразнещ и коварен глас. *„Макар ти да си му го казвала“*. Уф, глупавият глас имаше право.

Сякаш от нищото, малко хлебче докосна връхчето на носа ми. Главата ми се вдигна. Кристалчета чеснова сол се ръсеха надолу.

Деймън държеше хлебчето, присвил вежди.

— За какво се замисли?

Избърсах трохите. Нещо сякаш бодна корема ми и се насилих да се усмихна.

— Ами... мислех си, че Колорадо не звучи зле.

„Лъжеш“ — каза лицето му, но той насочи вниманието си към храната. Помежду ни се спусна неестествена тишина. Случваше се за първи път. Опитах да се зарадвам на ястието и тогава се случи нещо забавно. Светлината в очите му заблестя отново и разговорът се насочи към други теми — например манията му по всичко, свързано с духове — и аз внезапно осъзнах, че отново ми е приятно.

— Вярваш ли в духове? — попитах, докато бодвах последните си залчета.

Той довърши чинията си, облегна се и отпи от чашата си.

— Мисля, че съществуват.

В мен проблесна изненада.

— Наистина ли? Ах. А аз мислех, че гледаш всички онези предавания за призраци просто за забавление.

— Реално е така. Харесва ми онова, в което на всеки пет минути мъжът крещи: „Пич! Брато!“ — Аз се засмях, той също се усмихна. — Но ако трябва да сме сериозни, не мисля, че е невъзможно да съществуват. Прекалено много хора разказват случки, които нямат логично обяснение.

— Подобно на хората, които разказват, че са видели извънземни и летящи чинии? — ухилих се аз.

— Точно. — Той остави чашата си. — Но летящите чинии са тотална измислица. Правителството е отговорно за всички неидентифицирани летящи обекти.

Ченето ми увисна. Защо ли въобще се изненадвах?

Ронда се появи със сметката, а на мен не ми се тръгваше. Цялото ни излизане беше твърде кратък миг на нормалност, от който и двамата отчаяно се нуждаехме. Докато крачехме към вратата на ресторанта, ми се прииска да хвана ръката му и да обвия пръсти около неговите, но се въздържах. Деймън вършеше доста странни неща на обществени места. Но да се държим за ръце?

Категорично не беше от неговия калибър.

До вратата седяха няколко познати от училище. Очите им придобиха размерите на чинии, щом ни видяха. Разбихах изненадата им, като се има предвид, че Деймън и аз се мразехме яростно през по-голямата част от изминалата година.

Навън беше заваляло и сега тънък слой сняг покриваше паркинга и колите. Късчета белота продължаваха да се спускат от небето. Спрях до вратата на колата, извих глава назад отворих устата си и улових мъничка снежинка с върха на езика си.

Деймън присви очи срещу мен и напрегнатостта в погледа му накара стомаха ми да закъкори. Обзе ме желание да пристъпя напред, да преодолея разстоянието помежду ни, но не можех да помръдна. Краката ми сякаш бяха вкоренени в земята, а въздухът — прогонен от дробовете ми.

— Какво? — прошепнах.

Устните му се раздалечиха.

— Мислех си за филм.

— Добре, — почувствах изпепеляваща горещина, макар да валеше сняг. — И?

— Но ти наруши правилата, котенце. Няколко пъти. Необходимо е някакво наказание.

Сърцето ми подскочи.

— *Аз редовно* нарушавам правилата.

Единият край на устните му се изви.

— Така е.

Деймън се озова пред мен със скоростта на светлината и преди да мога да изрека друго, той вече държеше бузите ми и навеждаше главата ми назад, доближавайки своята. Устните му се отъркаха в моите и по гърба ме полазиха тръпки. Първото докосване беше меко като перце, сърцераздирателно нежно. После съприкосновението ни премина на ново ниво, устните му отново се доближиха, а моите леко се разтвориха, за да го посрещнат.

Наистина ми харесваше този вид наказание.

Ръцете на Деймън се плъзнаха по ханша ми, той притисна тялото си по-силно към моето, същевременно направихме няколко крачки назад и аз допрях гръб в студения и влажен метал на колата му — да се надяваме, че беше неговата кола. Съмнявах се, че някой би искал двойка непознати да правят върху колата му това, което правехме ние.

Защото се целувахме, наистина се целувахме, и между телата ни нямаше и сантиметър разстояние. Ръцете ми обгърнаха врата му, пръстите ми се потопиха в копринените му къдрици, покрити с мек сняг. Пасвахме си перфектно точно там, където беше важно.

— Филм? — измърмори той, докато ме целуваше отново. — А после, коте?

Не можех да мисля за друго, освен за усещането от неговата близост и вкуса на устните му. Сърцето ми препускаше диво, докато той вмъкваше пръстите си под полото ми и докосваше голата ми кожа. А аз исках да съм гола — напълно гола само с него, завинаги с него. Той знаеше какво искам да е това „после“. Искаше да изгради връзката ни по правилния начин... Боже мили, сега беше правилният момент за правилните неща.

Тъй като не можех да използвам устните си, докато той ме целуваше, реших да му покажа намеренията си без думи и прокарах ръце по обвитите му в дънки бедра. Промуших пръсти в гайките на колана и го дръпнах към себе си.

Деймън изръмжа и сърцето ми закънтя. Да, схвана идеята ми. Ръцете му се вдигнаха, връхчетата на пръстите му докоснаха дантелата ми и...

Телефонът зазвъня в джоба му, силно и пронизително като противопожарна аларма. За кратък миг си помислих, че ще го пренебрегне, но той се отдръпна със задъхване.

— Само секунда...

Целуна ме бързо и задържа едната си ръка в същата позиция, докато измъкваше телефона с другата. Сгуших лице в гърдите му и задишах учестено. Сетивата ми се бяха превърнали в прелестен хаос и всичко беше извън контрол.

Деймън проговори със сериозен глас.

— Надявам се е нещо важно...

Усетих как той се вкамени, пулсът му се ускори и в миг разбрах, че е станало нещо лошо. Отдръпнах се назад и надникнах към лицето му.

— Какво?

— Добре — каза по телефона той, а зениците му заискряха. — Не се тревожи, Ди. Ще се погрижа за това. Обещавам.

Горещината в мен отстъпи пред страха. Докато Деймън прибираше телефона в джоба си, стомахът ми се сви.

— Какво? — попитах отново.

Абсолютно всеки мускул в тялото му се напрегна.

— Доусън. Решил е да избяга.

ШЕСТА ГЛАВА

Взрях се в Деймън с надеждата, че съм го разбрала погрешно, но пронизителното отчаяние и лекият гняв в светлите му очи ми подсказваха, че не съм.

— Съжалявам — каза той.

— Недей. Напълно те разбирам. — Пристегнах косата си назад. — Какво мога да направя?

— Трябва да тръгвам — каза той, извади ключовете от джоба си и ги постави в ръката ми. — Трябва да потегля наистина бързо. Прибери се вкъщи и остани там. — После ми подаде мобилния си телефон. — Остави го в колата. Ще се върна възможно най-скоро.

Да се прибера вкъщи?

— Деймън, мога да ти помогна. Мога да...

— Моля те. — Той улови лицето ми отново. Топлите му ръце се допряха във вече студените ми бузи. Целуна ме донякъде с желание, донякъде с яд. После се отдръпна. — Прибери се вкъщи.

И после изчезна със скорост, прекалено бърза за човешкото око. Замръзнах за момент.

Бяхме се насладили на час, може би два, преди всичко да се скапе. Пръстите ми стиснаха ключовете. Острият метал потъна в плътта ми.

Провалената среща беше най-малкият ми проблем.

— По дяволите.

Обърнах се и заобиколих джипа. Качих се и нагласих предната седалка в позиция, подходяща за нормален човек, а не за Годзила. Само така краката ми можеха да достигнат педалите.

Прибери се вкъщи.

Доусън би отишъл на едното от две възможни места. Вчера Деймън беше казал, че Доусън се е опитал да отиде в сградата с офисите, която беше последното място, на което го бяха държали. Логично беше това да е първата му цел.

Прибери се вкъщи и остани там.

Излязох от паркинга и стиснах кормилото. Можех да се прибера вкъщи и да чакам като добро момиче, да се свия на дивана и да чета книга. Да напиша ревю и да си направя пуканки. Деймън щеше да се върне, ако не се случеше нещо ужасно, и аз щях да се хвърля в прегръдките му отново.

Завих надясно вместо наляво и се изсмях силно. Звукът беше нисък и гърлен благодарение на прецаканите ми гласни струни и на тревогата ми.

Време беше да зарежа прибирането вкъщи. Не живеях през 50-те. Не бях крехко и чупливо създание. И определено не бях онази Кейти, с която Деймън се беше запознал. Щеше да му се наложи да го приеме.

Ускорих скоростта, надявайки се мъжете в синьо да са заети с нещо друго и да не следят пътната обстановка тази вечер. Нямаше как да стигна преди Деймън, но ако попаднеше в някаква беда, можех да отвлека вниманието на нападателите или нещо такова. Можех да направя *нещо*.

На половината път до там улових с крайчеца на окото си проблесък на бяла светлина, много зад ивицата дървета, минаваща покрай магистралата. След миг се появи отново — бяло, примесено с червено.

Натиснах спирачките и завъртях кормилото надясно, а задната част на джипа се понесе и после спря под крив ъгъл край пътя. С туптящо сърце включих аварийните светлини и разтворих вратата. Изстрелях се по магистралата и в първия момент едва не излязох от пътя, но после постигнах равновесие и се засилих. Черпейки от Изворът, набрах скорост и се затичах толкова бързо, че краката ми едва докосваха земята.

Ниски клони се протягаха към косите ми. Снегът хвърчеше, докато заобикалях дебелото дърво и навлизах в доскоро необезпокояваната гора. Вляво от мен претърча нещо кафяво. Сигурно беше сърна, но като си знам късмета, можеше да се окаже и таласъм.

Бяло-синя светлина пламна пред мен, като хоризонтална светкавица. Определено принадлежеше на някой луксианец, но не беше на Деймън — неговата беше червеникава. Може би беше Доусън или...

Бягах покрай купчина едри камъни и ритях снега, а убийствени висулки падаха от брястовете и разтърсваха земята край мен. Летейки

през лабиринта от дървета, завих рязко надясно...

Бяха там — двама луксианци в изцяло светлинната си форма. И бяха... *Какво по дяволите?* Спрях рязко и се нагълтах с въздух.

Единият беше по-висок, съвършено бял с червеникави ръбове. Другият изглеждаше по-тънък и по-бавен, със син оттенък. По-големият, за когото бях сигурна, че е Деймън, беше уловил главата на другия в здрава хватка.

Вече официално бях виждала всичко.

Предположих, че другият е Доусън. Братът на Деймън беше доста агресивен, измъкна се от хватката и избута Деймън с крачка назад. Но Деймън обвини ръце около центъра на другата светлина, повдигна я във въздуха и я *удари с тяло* толкова силно, че от дърветата около нас попадаха още висулки.

Светлината на Доусън пулсираше, сините лъчи се блъскаха в околните дървета и се връщаха обратно към двамата, избягвайки ги на милиметри. Той се опита да претърколи Деймън — поне така изглеждаше, — но Деймън имаше надмощие.

Скръстих ръце и потреперих.

— Сигурно се шегувате.

Двете извънземни луди глави замръзнаха и на мен наистина ми се прииска да ида и да ги сритам и двамата. След секунда светлините им угаснаха. Очите на Деймън, които продължаваха да бъдат нажежени до бяло, се впиха в моите.

— Мисля, че ти казах да се прибереш вкъщи и да останеш там — изрече той, а в гласа му звучеше предупреждение.

— А последния път, когато проверих, ти все още нямаше право да ми нареждаш да се прибера вкъщи и да остана там. — Приблжих се към тях и пренебрегнах блясъка в очите му. — Виж, просто се притесних. И реших да дойда и да помогна.

Устните му се изтеглиха назад.

— И как би могла да помогнеш?

— Мисля, че вече помогнах. Накарах ви да спрете да се биете, идиоти такива.

Погледът му се задържа върху мен за момент и очите му вещаеха проблеми в бъдеще. Може би дори наказания. Ох, зачеркнете това. Очите му не обещаваха нищо забавно.

— Пусни ме, брат ми.

Деймън сведе глава.

— Не знам. Сигурно ще избягаш и ще ме караш отново да те гоня.

— Не можеш да ме спреш — каза Доусън със зловещо безчувствен глас.

Мускулите под пуловера на Деймън се напрегнаха.

— Мога и ще го направя. Няма да ти позволя да си причиниш подобно нещо. Тя...

— Какво тя? Не си заслужава?

— Тя не би искала да го направиш — кипна Деймън. — Ако ситуацията беше обърната, ти не би искал тя да се излага на беда.

Доусън се повдигна и успя да проправи достатъчно разстояние между себе си и брат си, за да се изправи. Двамата обмениха бдителни погледи.

— Ако бяха заловили Кейти...

— Не смей.

Ръцете на Деймън се свиха отново в юмруци. Брат му не се впечатли.

— Ако я бяха заловили, ти щеше да направиш същото. Не лъжи.

Деймън отвори уста, но не каза нищо. Всички знаехме какво би направил и никой нямаше да го спре. И след като осъзнавахме това, как бихме могли да спираме Доусън? Не можехме.

Усетих точния момент, в който Деймън осъзна това, защото той отстъпи назад и пхна и двете си ръце в развените си от вятъра коси. Разкъсан между това, което беше правилно, и това, което трябваше да направи.

Пристъпих напред. Кълна се, че можех да усетя бремето, което носеше на плещите си Деймън, сякаш беше на моите.

— Не можем да те спрем. Прав си.

Доусън се дръпна към мен, очите му бяха брилянтно зелени.

— Тогава ме пуснете.

— И това не можем. — Осмелих се да надникна към Деймън. Изражението му не издаваше нищо. — През последната една година Ди и брат ти те смятаха за мъртъв. Това ги съсипваше. Просто си нямаш идея.

— Ти нямаш идея през какво преминах аз. — Той сведе поглед. — Добре, може би донякъде имаш. Това, което беше причинено на теб,

беше причинено на Бет в хилядократна степен. Просто не мога да я забравя, макар да обичам брат си и сестра си.

Усетих рязкото вдишване на Деймън. За първи път от завръщането си насам Доусън признаваше някакви чувства, които изпитва към семейството си. Улових се за това и продължих:

— И те са наясно с това. Знам го. Никой не очаква да забравиш за Бет. Но ако избягаш и се оставиш да те заловят, няма да помогнеш на никого.

Еха. Кога аз станах гласа на разума?

— Какви са другите възможности? — попита Доусън.

Главата му се изви настрани — маниер, който имаше и брат му.

Ето в това беше проблемът. Доусън нямаше да спре. Дълбоко в себе си Деймън разбираше защо и знаеше, че щеше да направи същото. Беше лицемерно да иска брат му да реагира по друг начин. Трябваше да направим компромис.

И аз се сетих за един.

— Позволи ни да ти помогнем?

— Какво? — възкликна Деймън.

Не му обърнах внимание.

— Знаеш, че от нахлуването в министерството няма да има ефект. Трябва да разберем къде е Бет, ако въобще я държат тук, и да съставим план как да я измъкнем. Добре обмислен план с малък шанс за провал.

И двамата братя се взряха в мен. Сдържах дъх. Това беше. Нямаше как Деймън да следи брат си непрекъснато. И не беше редно да предположим, че би могъл.

Доусън се обърна с изправен гръб. Изминаха няколко секунди, в които вятърът шибаше дърветата и разнасяше сняг.

— Не мога да понеса мисълта, че я държат там. Само като си го помисля и не мога да дишам.

— Знам — прошепнах.

Лунната светлина се промъкна между клоните и обля лицето на Деймън. Той млъкеше, но от него струеше гняв. Наистина ли си беше въобразявал, че може цял живот да тича след Доусън? Ако беше така, значи се беше побъркал.

Най-сетне Доусън кимна.

— Добре.

В мен се разля сладко успокоение и краката ми омекнаха.

— Но трябва да обещаеш, че ще ни дадеш време. — Всичко опираше до времето, което нямахме. — Не можеш да загубиш търпение и да избягаш. Трябва да се закълнеш.

Той се обърна към мен. През тялото му премина трепет и цялата му сила сякаш се изгуби. Докато той стоеше срещу мен, напрежението спадна и ръцете му се отпуснаха свободно край тялото.

— Кълна се. Помогнете ми и се кълна, че няма да избягам.

— Имаме сделка.

Настъпи мълчание, сякаш дивата природа попиваше обещанието му и моята сделка и ги прибираще във вечната си памет. После и тримата се отправихме към джипа в неловко мълчание. Пръстите ми бяха като ледени висулки, когато подадох ключовете на Деймън.

Доусън се качи отзад, отпусна глава на седалката и затвори очи. Непрекъснато поглеждах към Деймън, очаквайки той да каже нещо, каквото и да било. Но той беше съсредоточен върху пътя, а мълчанието му сякаш тиктакаше като бомба със закъснител.

Надникнах към задната седалка. Доусън следеше Деймън с едва притворени очи.

— Ей, Доусън...

Погледът му се насочи към мен.

— Да?

— Искаш ли да се върнеш в училище? — Училището щеше да го занимава, докато измислим как, по дяволите, да се доберем до Бет. Освен това съвпаднаше с плана на Деймън да се преструваме, че сме се измъкнали от министерството, и ни даваше възможност да следим изкъсо Доусън, в случай че си промени решението. — В смисъл, убедена съм, че можеш. Ще кажеш на другите, че просто си избягал. Случва се.

— Хората го мислят за мъртъв — каза Деймън.

— Убедена съм, че много бегълци из страната са погрешно смятани за мъртви — аргументирах се аз.

Доусън изглежда го обмисляше.

— Какво ще им кажа за Бет?

— Това е добър въпрос. — В гласа на Деймън се таеше предизвикателство.

Спрях да дъвча нокътя си.

— Че и двамата сте избягали, но в крайна сметка ти си решил да се върнеш вкъщи, а тя — не.

Доусън се наведе напред и отпусна брадичка върху дланите си.

— По-добре това, отколкото да седя безцелно и да се тормозя с мисли.

Точно така. Иначе би се побъркал.

— Ще трябва да се запише, за да посещава часовете — каза Деймън, докато пръстите му потупваха кормилото. — Ще поговоря с Матю и ще видим как ще го уредим.

Облегнах се назад и се усмихнах, развълнувана, че Деймън най-сетне ме подкрепя. Кризата беше предотвратена. Ако само можех да се справя така лесно и с всичко друго...

Ди чакаше на верандата, когато паркирахме на алеята. Андрю седеше на пост до нея. Доусън слезе от задната седалка и се приближи до сестра си. Размениха няколко думи, но твърде тихо, за да ги чуя, и после се прегърнаха.

Това беше удивителна любов. Различна от тази, която бяха споделяли родителите ми, но все пак силна и непоклатима. Несъкрушима въпреки ужасиите, които си причиняваха един на друг.

— Мисля, че ти казах да се прибереш вкъщи.

Не бях осъзнала, че на устните ми има усмивка, докато тя не посърна при звука на гласа на Деймън. Погледнах го и усетих как сърцето ми се свива. Да, ето ги обещаните по-рано проблеми.

— Трябваше да помогна.

Той погледна през прозореца.

— Какво щеше да направиш, ако не беше попаднала на Доусън, а ме беше открила в разгара на битка с хората от министерството или както там се казваше оная група?

— Дедал — казах аз. — Дори да бяха те, пак щях да помогна.

— Да, точно оттам идва проблемът.

Той слезе от джипа и аз останах зяпнала.

Поех объркано въздух и излязох от колата. Той се беше облегнал на бронята със скръстени пред гърдите ръце. Не ме погледна, когато станах до него.

— Ядосан си, защото се тревожиш за мен, но аз не възнамерявам да бъда момичето, което стои вкъщи и чака героят да изтреби всички злодеи.

— Това не е книга — сопна са той.

— Очевидно...

— Не. Не ме разбираш. — Обърна се към мен побеснял. — Това не е някаква свръхестествена фантазийка или каквито там глупости четеш. Няма предварителен сюжет и не е известно как ще се развият нещата. Враговете не са явни. Нищо не ни гарантира щастлив край и ти... — той сведе глава, за да бъдат очите ни на едно ниво. — Ти не си супер героиня, без значение какво правиш, по дяволите.

Еха. Явно наистина е следял блога ми. Но не това беше важното.

— Знам, че това не е роман, Деймън. Не съм глупава.

— Не си ли? — Той се изсмя невесело. — Защото ако беше умна, нямаше да хукнеш след мен.

— Същото може да се каже и за теб! — Гневът ми вече се изравняваше с неговия. — Ти побягна след Доусън, без да знаеш на какво може да налетиш!

— Без майтап. Но аз контролирам Извора без проблем. Знам на какво съм способен. А ти — не.

— Знам на какво съм способна!

— Така ли? — попита той. Върховете на скулите му проблясваха от ярост. — Ако бях обграден от хора от министерството, щеше ли да успееш да ги изтребиш? И би ли могла след това да живееш с мисълта за стореното?

В корема ми сякаш разцъфна тревога, мрачните ѝ пипала се увиха около цялото ми същество. Когато бях сама на тъмно, непрекъснато се терзаех от това, че съм склонна да отнема човешки живот.

— Готова съм да го направя.

Гласът ми прозвуча като шепот.

Той отстъпи назад и поклати глава.

— По дяволите, Кити, не искам да изживяваш подобно нещо. — Сурова емоция се изписа на лицето му. — Не е трудно да убиеш. Но страшното идва след това — вината. Не искам да се замесваш в това. Разбираш ли? Не искам да водиш такъв живот.

— Но аз вече водя такъв живот. И всички надежди, пожелания и добри намерения на света не са способни да променят това.

Истината сякаш го разгневи повече.

— Дори да оставим този въпрос настрана, онова, което обеща на Доусън, беше адски невъобразимо!

— Какво?

Ръцете ми се отпуснаха край тялото.

— Да му помогнем с Бет? По дяволите, как ще направим това?

Пристъпих от единия на другия крак.

— Не знам, но ще измислим нещо.

— Това е страхотно, Кити. Не знам как да я намерим, но ще помогнем. Страхотен план.

Нещо горещо жегна гърба ми. Това вече беше велико.

— Ти си такъв лицемер! Вчера ми каза, че ще разберем някак плана на Уил, но нямаш идея как. Същото е и с Дедал! — Той отвори уста, но аз знаех, че съм го спипала. — И не успя да излъжеш Доусън, когато те попита какво би направил, ако бяха заловили мен. Не си единственият, който има право на прибързани и глупави решения.

Устата му се затвори.

— В момента не става дума за това.

Изпънах вежда.

— Слаб довод.

Деймън изстреля с груб глас:

— Нямаше право да обещаваш подобни неща на моя брат! Той не е *твой* роднина.

Потръпнах и отстъпих назад. По-добре да ме беше зашлевил през лицето. По мое мнение, поне бях убедила Доусън да не се хвърля в пропастта. Естествено, да му обещаю да му помогнем с Бет, не беше перфектно, но пак беше по-добре от това той да хукне към министерството като побъркан.

Опитах се да прикрия гнева и разочарованието си, защото разбрах откъде произлиза неговото настървение. Деймън не искаше да попадна в беда и се притесняваше за брат си, но тази негова вродена, почти маниакална нужда да предпазва другите не извиняваше отвратително грубото му държание.

— Доусън е мой проблем, защото е твой проблем — казах. — Заедно сме в тази беда.

Очите му се втренчиха в моите.

— Не във всичко, Кити. Така стоят нещата.

Гърлото ми изгаряше и аз примигнах няколко пъти, тъй като не исках да заплача, макар сърцето ми да кървеше от болка.

— Ако не сме заедно във всичко, можем ли въобще да бъдем заедно? — Гласът ми се пропука. — Не виждам как би било възможно.

Очите му се разшириха.

— Кити...

Поклатих глава, защото знаех накъде върви този разговор. Ако той отказваше да ме възприеме като нещо различно от чуплив порцелан, бяхме обречени.

Да се отдалеча от Деймън, беше най-трудното нещо, което ми се беше налагало да направя. Ситуацията се утежни от факта, че той не се опита да ме спре, защото това не беше в стила му. Но дълбоко в сърцето си, в едно специално място, където живееше само истината, аз разбирах, че той нямаше да опита. А аз исках той да опита. Имах нужда да опита.

Но той не го направи.

СЕДМА ГЛАВА

Както се очакваше, учебните занимания бяха възобновени в понеделник. Няма нищо по-неприятно от завръщането след непредвидена ваканция и мрънкането на учителите, че сега трябва да се навакса загубеното време. Добавете и обстоятелството, че с Деймън така и не се бяхме сдобрили след последната ни кавга. Пък и понеделниците винаги са си били гадни.

Стоварих се на стола си и извадих огромния лъскав учебник.

Кариса ме изглежда под тъмнооранжевите рамки на очилата си. Чисто нов чифт. Отново.

— Май си доста развълнувана от завръщането в училище.

— Уии! — казах неентусиазирано аз.

На лицето ѝ се изписа симпатия.

— Как... как е Ди? Опитах да се свържа с нея няколко пъти, но тя така и не отговори на обажданията ми.

— Нито на моите — добави Лиса, докато седнаше пред Кариса.

Лиса и Кариса нямаха представа, че Адам не е умрял в автомобилно произшествие, и ние не биваше да им разкриваме истината.

— Тези дни тя избягва разговорите с всички.

Е, освен с Андрю, което беше толкова странно, че дори не исках да мисля за това.

Кариса въздъхна.

— Искане ми се да бяха направили погребението му тук. Бих желала да му отдам уважение, нали разбираш?

Явно луксианците не правеха погребения. Затова бяхме измислили някакво оправдание, че службата ще бъде извън града и само семейството ще присъства.

— Просто е кофти — каза тя и погледна към Лиса. — Чудех се дали не можем да отидем на кино някой ден след училище тази седмица. Да я поразсеем от лошите мисли.

Кимнах. Звучеше добре, но се съмнявах да успеем да я убедим. Освен това беше време да осъществим план А — да върнем Доусън в обществото. Макар да бях в обтегнати отношения с брат му, Доусън беше се отбил през нас вчера, за да ми каже, че Матю подкрепя идеята. Може би нямаше да стане преди средата на седмицата, но все пак щеше да се случи.

— Обаче тя може и да няма време тази седмица — казах.

— Защо?

В очите на Лиса проблесна любопитство. Обичах я, но тя си беше тотална клюкарка. А в момента се нуждаех точно от това.

Ако хората очакваха завръщането на Доусън, нямаше да се изненадат толкова, когато го видят отново по коридорите. Лиса щеше да разпространи новината.

— Няма да ми повярвате, но... Доусън се е върнал.

Лицето на Кариса побеля, а Лиса извика нещо, което звучеше доста близко до „как, да го ева“. Аз продължих да говоря тихо, но реакциите им привлякоха внимание.

— Явно е жив. Избягал е от къщи и най-сетне е решил да се прибере.

— Няма начин — въздъхна Кариса, а очите ѝ продължиха да се разширяват зад рамките на очилата. — Не мога да повярвам. Това е много радостна вест, но всички си мислехме, че... сецате се.

Лиса също беше толкова смаяна.

— Всички мислехме, че е мъртъв.

Опитах се да свия рамене небрежно.

— Ами не е.

— Еха. — Лиса отметна кичур къдрици от лицето си. — Дори не мога да го възприема. Мозъкът ми блокира. За пръв път.

Кариса зададе въпроса, който най-вероятно щеше да заинтересува всички:

— И Бет ли се върна?

Запазих лицето си безизразно и поклатих глава.

— Явно са избягали заедно, но Доусън е пожелал да се върне, а тя — не. Той не знае къде е тя в момента.

Кариса се взря в мен, докато Лиса продължаваше да пригладжа косите си.

— Това е толкова... странно. — Тя замълча и насочи вниманието си към тетрадката си. На лицето ѝ се изписа особено изражение, което не можех да разчета. Но все пак новината си беше шокираща. — Сигурно е отишла в Невада. Тя не беше ли оттам? Родителите ѝ се върнаха да живеят там, струва ми се.

— Може би — промърморих и се зачудих какво, по дяволите, се очаква да направим, ако освободим Бет.

Не можехме да я задържим тук. Разбира се, тя беше на осемнайсет и по закон беше възрастен човек, но семейството ѝ все пак се намираше в друга часова зона.

По врата ми плъзна топлина и аз погледнах към предната част на класната стая. След няколко секунди Деймън пристъпи вътре. Коремът ми се втвърди и аз се усилих да не свеждам поглед. Щом настоявах, че съм способна да понеса лоши неща, не би било редно да се крия от гаджето си, когато се скараме.

Деймън повдигна една вежда, докато минаваше покрай мен, и зае стола точно зад моя. Преди приятелките ми да го нападнат с въпроси за Доусън, аз се извърнах.

— Здравсти — казах.

И после се изчервих, защото на света не съществуваше позабутана реплика от „здравсти“.

Явно и той беше на същото мнение, тъй като едната половина на устните му се изви в характерното за Деймън подсмиване. Секси? Да. Вбесяващо? О, да. Чудех се какво ще каже. Щеше ли да ми се разкрещи, задето бях говорила с Доусън вчера? Да се извини? Защото, ако се извинеше, сигурно бих се свила в скута му на мига, още в класната стая. Или ще остане верен на максимата си: „Ще говорим насаме“? Макар Деймън да обичаше да има публика, аз знаех, че лицето, което показва пред света, не е истинското му. И ако възнамеряваше да ми се разкрие напълно искрен и уязвим, нямаше да го направи пред толкова много хора.

— Хубава прическа — каза той.

Вдигнах вежди. Добре. Не каквото очаквах. Вдигнах ръце и прокарах длани по падащите си коси. Единственото особено нещо, което бях направила, беше да я разделя точно по средата. Нищо впечатляващо.

— Ами... мерси.

Подсмихването не слезе от устните му, докато продължавахме да се вираме един в друг. Колкото повече секунди отминаваха, толкова по-ядосана ставах. Сериозно ли?

— Имаш ли да ми кажеш нещо друго? — попитах.

Той се наведе напред и опря лакти на чина. Лицата ни бяха на няколко сантиметра разстояние.

— Има ли нещо, което искаш да ти кажа?

Поех си дъх.

— Доста неща...

Сведе мигли и каза с мек като кадифе глас:

— Обзалагам се.

Да не си е помислил, че флиртувам? После проговори отново:

— Има нещо, което аз искам да ми кажеш. Примерно: „Съжалявам за събота“.

Идеше ми да го цапардосам. И то само заради наглото му самообладание, кълна се. Вместо да остроумнича, го изгледах раздразнено и се извърнах. Не му обръщах внимание през остатъка от часа и дори излязох от стаята, без да му обеля и дума.

Естествено, той вървеше на две крачки зад мен в коридора. Гърбът ми се огъваше под критичния му поглед и ако не го познавах достатъчно, щях да си помисля, че всичко това го забавлява.

Сутрешните часове се проточиха. По биология беше странно, тъй като столът до мен беше празен. Лиса го забеляза, докато се прозяваше.

— Не съм виждала Блейк от края на коледната ваканция.

Вдигнах рамене и се взрях любопитно в таблото за прожектиране, което Матю нагласяваше.

— Нямам представа какво става с него.

— Вие бяхте като най-добри приятели за цял живот, а сега нямаш представа къде е? — В гласа ѝ се долови съмнение.

Съмненията ѝ бяха напълно разбираеми. Питърсбърг беше като Бермудския триъгълник за тийнейджъри. Непрекъснато идваха нови. Някои не се появяваха никога повече, а други внезапно изскачаха от небитието. В онзи момент, както ставаше често, ми се прииска да ѝ разкрия всичко. Пазенето на толкова много тайни просто ме смазваше.

— Не знам. Беше споменал, че иска да посети семейството си в Калифорния. Може би е решил да остане там. — Божичко, ставах

притеснително добра в лъжите. — Питърсбърг е малко скучен.

— Това е ясно. — Тя замълча за момент. — Но той не ти ли каза дали ще се върне?

Прехапах устни.

— Ами, откакто излизам с Деймън, с Блейк не сме разговаряли особено.

— Ха! — Хитра усмивка засия на лицето ѝ. — Деймън май е от ревнивите, нали? Не мисля, че ще му хареса, ако друго момче се държи прекалено приятелски с теб.

По бузите ми изби руменина.

— Е, той няма проблем с това да имам приятели момчета... — Просто не такива, които избиват неговите приятели. Потърках веждата си, въздишайки. — Както и да е. Как е Чад?

— Моето момче за всичко? — Тя се изкикоти. — Съвършен е.

Успях да задържа разговора върху Чад и това как те били на крачка да го направят. Естествено, Лиса искаше да научи за мен и Деймън, но аз отказах да коментирам, от което не ѝ стана приятно. Тя призна, че иска да изживее определени неща чрез мен.

След биология се спрях пред шкафчето си и доста бавничко прибрах учебниците, които носех, и взех други. Не смятах, че Ди би желала да ме види. Намирането на място в столовата щеше да е доста неловко, а и все още бях ядосана на Деймън. Докато приключа с изваждането на учебниците, коридорът беше празен, а шумът от разговори — далечен.

Заклучих вратичката на шкафа, обърнах се леко и затворих новата чанта тип пощальон, която мама ми беше подарила за Коледа. Нещо се прокрадна из доскоро празния коридор и изникна сякаш от нищото. Намираше се в края на коридора, изглежда да беше мъж, висок и слаб. Носеше бейзболна шапка, което беше странно, тъй като нарушаваше училищните правила за обличане. Беше една от онези отвратителни шапки с козирки, които момчетата някога смятаха за готини.

С плътни черни букви беше написано „Скитник“, а зад думата имаше емблема с форма на... нещо, което приличаше на сърф.

Пулсът ми се ускори, аз примигнах и отстъпих назад. Мъжът изчезна, но вратата вляво се люлееше леко.

Не... не, не можеше да бъде. Той трябваше да е луд, за да се върне тук, но... Стиснах здраво чантата си и заках по коридора, после се затичах, без да го осъзнавам. Блъснах вратата и тя се отвори. Изтичах до парапета и се огледах. Мистериозният мъж беше на най-долния етаж, сякаш чакаше нещо до вратата. Сега вече виждах по-ясно шапката. Определено беше сърф.

Блейк бил страстен сърфист, когато живеел в Калифорния.

Тогава ръка със златист тен, сякаш притежателят ѝ беше прекарал целия си живот под слънцето, се обви около бравата. Осъзнаването на този факт накара малките косъмчета по ръката ми да настръхнат.

Мамка му.

Част от мозъка ми изключи. Слязох по стъпалата, прескачайки по три наведнъж, а въздухът беше като заключен в гърдите ми. Коридорът на първия етаж беше препълнен, тъй като хората отиваха към столовата. Чух, че Кариса извика името ми, но бях прекалено съсредоточена в това да следя шапката с козирка, която се движеше към гимнастическия салон и към задния изход, водещ към паркинга.

Стрелнах се покрай двойка, която се мляскаше неприлично в коридора, промъкнах се между разговарящи приятели и за секунда изгубих шапката от поглед. *По дяволите.* Всички бяха в коридора с целите си домакинства. Блъснах се в някого, извиних се, измрънквайки нещо, и продължих напред. Достигнах края на коридора. Единствената възможност беше мъжът да се е измъкнал през вратата. Не се и замислих. Блъснах тежките врати и пристъпих навън. Беше студено и мрачно заради облачното небе, очите ми претърсиха двора и паркинга. Осъзнах, че го няма.

Само две неща на света биха могли да се движат толкова бързо — извънземни и хора, мутирали заради извънземни.

Не се съмнявах, че бях видяла Блейк. И той беше искал да го видя.

ОСМА ГЛАВА

Въобще не бе трудно да открия Деймън. Беше протегнал крака в столовата до стената, на която беше изрисуван училищният талисман, и говореше с Били Кръмп, момче от нашия клас. В една ръка държеше картонена кутия с мляко, а в другата — парче пица. Колко гнусно съчетание.

— Трябва да поговорим — казах, прекъсвайки момчешкия им разговор.

Деймън отхапа от пицата си, а Били ме изгледа. Явно нещо в погледа ми го беше стреснало, тъй като усмивката му угасна, той вдигна ръце и бавно отстъпи назад.

— Добре, ще се видим по-късно, Деймън.

Той кимна, но погледът му беше насочен към мен.

— Какво има, котенце. Дошла си да се извиниш?

Присвих очи и за момент обмислих идеята да го пребия по средата на столовата.

— Не, не съм дошла да ти се извинявам. *Ти* ми дължиш извинение.

— Защо мислиш така? — каза той с простодушно любопитство и отпи от млякото.

— Като за начало, не аз се държа като задник, а ти.

Той се ухили и погледна настрани.

— Това е добро начало.

— Изправих Доусън на крака. — Усмихнах се победоносно, когато той присви очи. — И... Ох, почакай. Това не е важно. Боже, винаги правиш така.

— Как правя?

Напрегнатият му поглед се вряза в мен без следа от гняв. По-скоро имаше нещо весело и нещо доста неподходящо предвид това, че се намирахме в препълнената с хора столова. Божичко...

— Разсейваш ме с нещо безсъдържателно. И ако не знаеш какво означава това — глупаво. Винаги ме разсейваш с нещо глупаво.

Той погълна последния залък от пицата си.

— Знам какво означава *безсъдържателно*.

— Шокиращо — отвърнах.

Лека хищническа усмивка се изписа на устните му.

— Явно наистина те разсейвам, защото още не си ми казала за какво искаше да говорим.

По дяволите. Беше прав. Уф. Поех си въздух и се съсредоточих.

— Видях...

Деймън ме сграбчи за лакътя, завъртя ме и закри по пътеката между масите.

— Да идем на по-усамотено място.

Опитах да измъкна лакътя си от хватката му. Наистина ненавиждах, когато започнеше да ми се мъжка рее и да ми нарежда.

— Спри да ме тикаш, Деймън. Мога и сама да вървя, глупчо.

— Аха. — Водеше ме по коридора и спря пред вратата на спортната зала. Постави ръцете си от двете страни на лицето ми и се приведе към мен. Челото му докосваше моето.

— Може ли да ти кажа нещо?

Кимнах.

— Адски си привлекателна, когато започнеш да ми се опъваш. — Устните му докоснаха слепоочието ми. — Сигурно в мен има нещо увредено. Но ми харесва.

Да, това беше някак сбъркано, но същевременно имаше нещо... секси в начина, по който той винаги ме защитаваше.

Близостта му беше изкушаваща, особено когато дъхът му беше възбуждащо горещ и така близко до устните ми. Събрах цялата сила на волята си, поставих ръце на гърдите му и го избутах.

— Съсредоточи се! — казах, без да знам дали говоря на него, или на себе си. — Имам да ти кажа нещо по-важно от това какви притеснителни неща те възбуждат.

Устните му се извиха в усмивка.

— Добре, да се върнем на това, което си видяла. Съсредоточен съм. Напълно концентриран и така нататък.

Засмях се леко, но бързо отрезвих. Деймън нямаше как да хареса следващите ми думи.

— Почти съм убедена, че видях Блейк днес.

Деймън изви глава настрани.

— Я пак?

— Струва ми се, че видях Блейк тук само преди няколко минути.

— Доколко си сигурна? Видя ли лицето му?

Вече беше напълно сериозен, очите му бяха остри като погледа на орел, а лицето му придоби сурово изражение.

— Да, видях... — Не бях видяла лицето. Прехапах устни и надникнах към коридора. Ученици излизаха от столовата и се бутаха със смях. Преглътнах. — Не му видях лицето.

Той изпусна продължителна въздишка.

— Добре. Какво видя?

— Шапка... шапка с козирка. — Боже, това звучеше тъпо. — На нея имаше сърф. И видях ръката му...

Той вдигна вежди.

— Нека повторя. Видяла си шапка и ръка?

— Да — въздъхнах аз и отпуснах рамене.

Деймън смекчи изражението си и отпусна тежката си ръка на рамото ми.

— Сигурна ли си, че е бил той? Няма проблем, ако не си. Напоследък си под голям стрес.

Сбърчих нос.

— Помня, че и преди ми каза нещо подобно. Когато се опита да скриеш истинската си същност от мен. Да, спомням си.

— Знаеш, че сега е различно, коте. — Той стисна раменете ми. — Сигурна ли си, Кити? Не искам да стресирам останалите, ако не си сигурна.

Не толкова бях видяла Блейк, колкото го бях усетила. Бог знае, че безброй момчета нарушаваха правилата с извращения от рода на шапките с козирки. В крайна сметка, не бях видяла лицето му и нямаше как да съм напълно сигурна, че е бил Блейк.

Взрях се в светлите очи на Деймън и усетих, че бузите ми горят. В погледа му нямаше нищо осъдително. По-скоро ме гледаше съчувствено. Мислеше, че се огъвам под натиска на всички беди. Може би си въобразявах разни неща.

— Не съм сигурна — казах най-сетне и сведох поглед.

От тези думи усетих болка в стомаха.

* * *

По-късно същата вечер с Деймън влязохме в ролите на бавачки. Макар Доусън да беше обещал, че няма да забегне, аз знаех, че Деймън не иска да го оставя сам. Ди пък беше проявила желание да излезе, за да отиде на филм или нещо такова.

Не бях поканена.

Вместо това стоях между Деймън и Доусън и участвах в маратонското гледане на филми със зомбита на Джордж Ромеро — с пуканки в скута и тетрадка, подпряна на гърдите. Правехме планове как да намерим Бет. Бяхме отбелязали двете места, които трябва да проверим, и бяхме решили да отидем на наблюдение този уикенд, за да видим с каква охрана разполагат в момента. До началото на „Земята на мъртвите“ зомбитата бяха станали по-грозни и по-умни.

И аз се забавлявах.

— Нямах представа, че си фен на зомбитата. — Деймън сграбчи шепа пуканки. — Какво те привлича — кръвта и червата или повърхностните социални коментари?

Засмях се.

— Основно кръвта и червата.

— Толкова нетипично за момиче — изкоментира Деймън и сбърчи вежди, когато едно зомби се опита да пробие стена с месарския си нож. — Вече не ми е особено приятно. Колко часа остават?

Доусън вдигна ръка и размаха две кутии DVD.

— Остават ни „Дневникът на мъртвите“ и „Оцеляването на мъртвите“.

— Чудесно — измрънка Деймън.

Завъртях очи.

— Женчо.

— Все едно.

Той ме сръчка с лакът и една пуканка се промъкна между тетрадката и гърдите ми. Въздъгнах.

— Да ти помогна ли с това? — попита той.

Стрелнах го с поглед, изрових пуканката и я хвърлих в лицето му.

— Ще си ми благодарен, когато настъпи зомби апокалипсисът и аз знам какво да правя, защото съм вманиачена по зомбита.

Не изглеждаше убеден.

— Можеш да се вманиачиш по по-подходящи неща, котенце. Мога да ти покажа няколко.

— Не мерси — казах, но се изчервих, защото в съзнанието ми внезапно нахлуха множество образи.

— Не трябва ли просто да идеш в най-близкия магазин „Костко“? — попита Доусън и остави дисковете на масичката.

Деймън се извърна бавно към брат си с недоверчива физиономия.

— И откъде знаеш това?

Той сви рамене.

— Пише го в моя *Наръчник за оцеляване по време на зомби атака*.

— Така е, — закимах енергично. — „Костко“ има всичко необходимо — дебели страни, храна, запаси. Продават дори пушки и патрони. Можеш да се барикираш там в продължение на години, докато зомбитата обикалят за мозъци.

Устата на Деймън зейна.

— Какво? — ухилих се аз. — И зомбитата имат нужда от храна!

— Много си права за „Костко“. — Доусън взе една пуканка и я хвърли в устата си. — Но ние можем просто да овъглим зомбитата. Няма да имаме проблеми.

— Да, добро наблюдение.

Опипах дъното на купата за полуразпукана пуканка. Любимото ми.

— Заобиколен съм от изроди — каза Деймън със смаяно лице и наклони глава, но аз знаех, че всъщност му е приятно.

Първо, тялото му беше напълно отпуснато до моето, освен това за първи път Доусън се държеше... нормално. Да, разговорите за зомбита може би не бяха най-голямата крачка, известна на човечеството, но поне беше начало.

На плоския екран едно зомби измъкна ръката на някакъв мъж.

— Какво става, по дяволите? — оплака се Деймън. — Този просто си седеше там! Ехо, заобиколен си от зомбита. Огледай се наоколо, нещастник прост!

Изкисках се.

— Затова филмите за зомбита ми се струват толкова измислени — продължи той. — Добре. Да кажем, че светът свършва със зомби нашествие. Последното нещо, което би хрумнало на човек с две мозъчни клетки, е да стои край някаква сграда и да чака някое зомби да го нападне.

— Млъкни и гледай филма — казах.

Той не ми обърна внимание.

— И наистина ли си мислиш, че ще се справиш добре, ако настъпи зомби апокалипсис?

— Тотално — отвърнах. — Точно аз ще ти спася задника.

— О, така ли?

Той погледна към екрана. После изчезна и нещо... нещо друго застана на негово място.

С викове взех да бутам Доусън.

— Боже мой!

Кожата на Деймън беше мъртвешки сива и стоеше някак увиснала на лицето му. Късове разкапваща се кафеникава кожа покриваха скулите му. Едно от очите му беше просто... дупка. Другото беше безжизнено и млечнобяло. Кичури коса липсваха от главата му.

Зомби Деймън се ухили с изгнили зъби.

— Ще ми спасиш задника? Не мисля.

Можех само да стоя с ококорени очи.

Доусън се засмя. Не знам кое беше по-шокиращо — смехът му или зомбито, седящо до мен.

Деймън отново избледня и после се появи в обичайния си вид — красив, с изваяни скули и гъсти коси. Слава богу.

— Мисля, че ще се справиш доста зле, ако настъпи зомби апокалипсис — каза той.

— Ти... ти си болен — промърморих и внимателно се настанех до него.

С лукава усмивка той се пресегна към купата, но не намери там нищо. Може би имаше пуканки по пода. Усетих, че някой ме гледа, и се обърнах към Доусън.

Той се беше втренчил в нас, но не бях сигурна дали въобще ни виждаше. Очите му бяха зареяни, изпълнени с мъка и с нещо друго. Решителност? Не можех да преценя, но за момент зеленият оттенък

засия — вече не беше матов и апатичен — и Доусън заприлича толкова много на Деймън, че едва си поех дъх.

После той разтърси глава и погледна настрани.

Погледнах към Деймън и веднага осъзнах, че и той го е забелязал. Той сви рамене.

— Искате ли още пуканки? — попита. — Имаме боя за храна. Мога да ги оцветя в червено.

— Още пуканки, но без оцветители, моля — отвърнах. Когато той взе купата и се изправи, улових облекчения поглед, който хвърли на брат си. — Да натисна ли пауза на филма?

Погледът му казваше красноречиво „не“ и аз се засмях. Деймън закрачи бавно из стаята и се спря на вратата, докато зомбитата шляпаха в някаква вода. После поклати отново глава и излезе. Не можеше да ме заблуди.

— Мисля, че всъщност филмите за зомбита му харесват — каза Доусън и погледна към мен.

Усмихнах му се.

— Едно време записвахме такива филми, когато ги даваха по телевизията, и ги гледахме по цял ден в неделя. Звучи малко смотано, но беше забавно. — Настъпи пауза и погледът му отново се насочи към екрана. — Липсват ми онези времена.

Сърцето ми се сви за него и Деймън. Надникнах към екрана и прехапах устни.

— Все още можете да го правите.

Той не отговори.

Чудех се дали проблемът не беше в това, че Доусън не искаше да остава насаме с Деймън. Между двамата определено зееше пропаст.

— С удоволствие бих изгледала няколко тази неделя, преди да отидем на оглед.

Доусън остана мълчалив и кръстоса краката си. Бях почти убедена, че няма да ми отговори, че няма да обърне внимание на предложението ми, и нямах проблем с това. Все пак правехме малки стъпки.

Но тогава той проговори.

— Да, това би било готино. Аз... бих се радвал.

Изненадах се и обърнах глава към Доусън.

— Наистина ли?

— Да.

Той се усмихна. Съвсем слабо, но все пак се усмихна.

Зарадвах се, кимнах и после отново насочих вниманието си към гнусотиите. Но тогава забелязах Деймън на прага на стаята. Погледът ми беше привлечен от неговия и аз тежко си поех дъх.

Беше чул всичко.

Сякаш излъчваше благодарност и успокоение. Нямаше нужда да го казва с думи. Признателността му се усещаше в погледа му, в лекия трепет на ръцете му, докато държаха купата с пуканки. Влезе в стаята, седна и сложи купата в скута ми. После се протегна, взе дланта ми в своята и остана в това положение до края на вечерта.

* * *

През следващите няколко дни просто приех, че явно в понеделник съм била в миникриза. Повече не видях зловещи шапки с козирки и до четвъртък цялото това нещо с Блейк вече изглеждаше нереално.

Доусън се беше завърнал в училище.

— Видях го тази сутрин — каза Лиса в часа по геометрия, а тялото ѝ направо трептеше като камертон от вълнение. — Или поне така си мисля. Може и да е бил Деймън, но май беше по-слаб.

За мен не беше трудно да ги различа.

— Бил е Доусън.

— Именно това е особеното. — Част от ентусиазма ѝ се изпари. — Доусън и аз никога не сме били най-добри приятели, но винаги се е държал мило. Аз отидох при него, а той продължи да крачи, сякаш въобще не ме беше виждал. А аз лесно се забелязвам. Кипящият ми характер е като отделен крещящ човек.

Засмях се.

— Несъмнено е така.

Лиса се ухили.

— Сериозно, нещо... нещо не беше наред с него.

— О? — Пулсът ми се ускори. Имаше ли нещо особено у Доусън, което хората можеха да забележат? — Какво имаш предвид?

— Не знам. — Тя погледна към предната част на стаята, очите ѝ пробягнаха по далечните уравнения, надраскани на дъската. Къдриците ѝ се разляха по рамото. — Трудно бих могла да го обясня.

Нямах време да изкопча повече. Кариса пристигна в стаята, а след нея и Деймън. Той постави чаша кафе на чина ми. Аромат на канела се понесе във въздуха.

— Благодаря. — Взех топлата чаша. — А за теб?

— Не съм жаден тази сутрин — каза той и завъртя химикалката си. Надникна през рамото ми. — Здравсти, Лиса.

Лиса въздъхна.

— И аз имам нужда от един Деймън.

Обърнах се към нея, без да успея да скрия усмивката си.

— Имаш си Чад.

Тя завъртя очи.

— Той не ми носи кафета.

Деймън се подсмихна.

— Не всеки може да е страхотен като мен.

Сега аз завъртях очи.

— Следи си егото, Деймън, следи си егото.

От другата страна на пътеката Кариса въртеше очилата си в ръце, а когато погледна към Деймън, очите ѝ бяха сериозни и мрачни.

— Искам само да кажа, че се радвам, че Доусън си е вкъщи и е добре. — Две червени петна изникнаха на бузите ѝ. — Наистина е голямо успокоение.

Деймън кимна.

— Така е.

С това приключиха приказките за брат му. Кариса се огледа и макар Лиса рядко да позволяваше неудобните теми да я възпрепятстват, този път реши да не продължава разговора. Но след часа, когато с Деймън преминавахме по коридора, хората бяха почти застинали.

Всички зяпаха Деймън и се чуваше доста шепот. Някои се опитваха да говорят по-тихо. На други не им пукаше.

— Видя ли?

— Отново са двама...

— Толкова е странно, че се е върнал без Бет...

— Къде е Бет?

— Може би се е върнал заради Адам...

Клюкарница в пълния й блясък, осъзнах аз.

Отпих глътка от все още топлото си кафе и надзърнах към Деймън. Извивката на брадата му изглеждаше втвърдена.

— Може би идеята не беше добра.

Ръката му докосна долната част на гърба ми.

— Какво те кара да мислиш така?

Пренебрегнах сарказма му.

— Но ако не се беше върнал, какво щеше да прави?

Деймън остана до мен и заедно закрачихме из втория етаж, като се налагаше да се провираме из най-тесните пространства. Децата едва се промушваха покрай него. И нямах представа накъде се е запътил. Часът му беше на първия етаж.

Той се наведе и каза с тих глас:

— Идеята беше и добра, и лоша. Той трябва да се върне към живота. Няма как да стане безпроблемно, но си заслужава.

Кимнах. Казаното беше вярно. На вратата на моята класна стая за часа по английски той отпи глътка от моето кафе и ми го върна.

— Ще се видим на обяд — каза той и ме целуна, преди да отпраши.

Устните ми потръпваха, докато гледах как гърбът му се отдалечава, а после влязох в час. Случваха се толкова много неща, че просто нямаше как да се концентрирам. По едно време учителят ме извика по име, а аз въобще не забелязах. За сметка на всички други. Кофти тръпка.

Оказа се, че Доусън беше в моята група по биология. Божичко, наистина всички очи бяха насочени към него. Беше седнал до Кими, когато минах покрай него. Той кимна и после разгърна учебника си. Очите на партньора му за часа бяха ококорени като две пълни луни.

Дали беше получил някакво обучение, докато го нямаше? Все едно. Луксианците се развиваха умствено доста по-бързо от хората. Да пропусне една година в училище, най-вероятно не представляваше особен проблем за него.

— Виждаш ли? — обърна се Лиса към мен веднага щом седнах зад нея.

— Да виждам какво?

— Доусън — прошепна тя. — Не такъв го помня. Винаги говореше и се смееше. Никога не е отварял учебник по биология.

Свих рамене.

— Сигурно е изживявал всякакви странни неща. — Не беше лъжа. — И може би се чувства неудобно, докато всички го зяпат. — Също не беше лъжа.

— Не знам. — Тя затвори раницата си и надникна към чина на Доусън. — Дори Деймън не беше толкова мрачен преди.

— Деймън е бил мрачен? — казах леко студено.

— Е, просто не беше толкова дружелюбен. Обикновено се движеше сам. — Тя сви рамене. — О! Между другото, защо Ди се размотава с Отборът на кучките?

Отборът на кучките беше кодове име, с което Лиса беше нарекла Ашли и Андрю още при първите ми дни в гимназията. Обзалагах се, че някога и Деймън е бил част от тази група.

— О — промълвих аз и изпитах внезапното желание да зачета своя учебник по биология. Когато си спомнех за Ди, просто ми идеше да заплача. Приятелството ни беше поело към село Разрушеново. — Не знам. Тя е... различна след Адам.

— Без майтап. — Лиса поклати глава. — Процесът на скърбене е мъчителен. Опитах се да поговоря с нея вчера, докато си прибираше нещата в шкафа, а тя просто ме изгледа, не каза нищо и си тръгна.

— Ох.

— Да. Действително нарани чувствата ми...

— Общо взето, и аз това...

Вратата на класната стая се отвори, звънецът удари и първото, което забелязах, беше специалната тениска Нинтендо, облечена върху сив пуловер. Обичах всички тези старовремски тениски. После — разрошените бронзови коси и лешниковите очи.

Сърцето ми спря, в ушите ми зазвуча бръмчене и се превърна във вой. Въздухът беше изсмукан от помещението. Очаквах, че Уил може да се завърне, но не и... него.

— О. Виж кой е тук — каза Лиса и приглади тетрадката си с ръце. — Блейк.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сигурно сънувах, защото това не можеше да е истина. Нямаше начин. В никакъв случай. Блейк не влизаше най-спокойно в класната стая. Матю не си изпусна бележките. Погледнах към Доусън и осъзнах, че той няма да разбере какво се случва. Никога не беше виждал Блейк.

— Добре ли си, Кейти? Изглеждаш, сякаш не си на себе си — каза Лиса.

Очите ми се впиха в нейните.

— Аз...

След секунда Блейк седна на стола си... на стола си до мен. Останалите хора сякаш се изпариха. Появата му ме накара да оглупея.

Той остави учебника си на чина и се облегна назад със скръстени ръце. Хвърли поглед към мен и ми намигна.

Всемогъщи боже, какво се случваше?

Лиса се отказа да ме чака да довърша думите си, обърна се и поклати глава.

— Имам чалнати приятели — промърмори тя.

Блейк не каза нищо, а Матю събра разпръснатите си бележки. Сърцето ми туптеше толкова бързо, че бях сигурна, че всеки миг ще получа удар.

Хората ме зяпаха, но аз не можех да отделя очи от Блейк. Най-сетне гласът ми се върна:

— Какво... правиш?

Той се взря в мен, хиляда тайни проблеснаха в зелените петънца в очите му.

— Влизам в час.

— Ти...

Бях безмълвна. После шокът отмина и беше заменен от гняв, толкова могъщ и нажежен, че почувствах как по кожата ми пробягва електричество.

— Очите ти — прошепна Блейк с лека усмивка — започват да светят.

Затворих очи и се опитах да укротя врящите си емоции. Когато бях около четиридесет процента сигурна, че няма да се нахвърля върху него като маймуна и да му извия врата, ги отворих отново.

— Не би трябвало да си тук.

— Но съм.

Не беше моментът за безсмислени коментари. Надникнах към предната част на стаята и видях Матю да пише по дъската. Лицето му беше бледо. Говореше нещо, но аз не чувах нито дума.

Прибрах си косата зад едното ухо и задържах ръката си там. По всякакъв начин се опитвах да се въздържа и да не ударя Блейк, защото възможността да го направя беше реална.

— Дадохме ти шанс — просъсках с тих глас. — Няма да го направим отново.

— О, струва ми се, че ще го направите. — Той се наведе над тясното пространство между нас, приближи се прекалено близо и накара мускулите ми да се стегнат. — След като чуете моето предложение.

Налудничав смях се надигна в гърлото ми, докато продължавах да се взирам в Матю.

— Ти си напълно, напълно мъртъв.

Лиса ме изгледа въпросително през рамо. Насилих се да се усмихна.

— Като говорим за мъртвите — прошепна той, след като Лиса отново се обърна напред, — виждам, че изгубеният близък се е завърнал. — Извади химикалката си и започна да пише. — Сигурен съм, че Деймън е особено развълнуван. Кое то ми напомня, почти съм сигурен, че точно той предизвика твоята мутация.

Свих в юмрук ръката си, която беше от неговата страна. Бледа бяла светлина проблесна по кокалчетата ми и примигна като пламък. Знанието за това кой беше предизвикал мутацията ми беше опасно. Деймън не само щеше да си има разпавии с луксианската общност, но и онези от министерството можеха да използват информацията срещу нас. Точно както го бяха направили с Доусън и Бетани.

— Внимавай — каза той. — Виждам, че още трябва да поработиш над овладяването на гнева си.

Изгледах го с мрачен поглед, който не вещаеше нищо добро.

— Защо си тук? Наистина?

Докосна устните си с пръст.

— Шшт, искам да науча за... — Погледна към дъската и очите му се свиха. — ... различните видове организми. — Прозаявка.

Използвах всяка частичка от самоконтрола си, за да издържа до края на часа. Дори Матю изглеждаше така, сякаш изпитваше затруднения, и на всеки няколко минути забравяше за какво говори. Улових погледа на Доусън и ми се прииска да мога да поговоря мислено с него...

Момент. Не можех ли да говоря мислено с Деймън? Бяхме го правили преди, но той винаги беше в луксианската си форма. Поех си леко въздух, сведох поглед към размазаните очертания на тетрадката си и се напрегнах възможно най-силно.

Деймън?

Пространството между ушите ми избръмча като телевизор с изключен звук. Без различим звук, но с високочестотно бучене. *Деймън?* Почаках, но отговор нямаше.

Издишах разочарована. Трябваше някак да го предупредя, че Блейк се беше завърнал, че наистина се беше завърнал в училище. Осъзнах, че Доусън щеше да успее да му предаде съобщението, но не можех да предположа как би реагирал Доусън, ако се запътех към тоалетната и му кажех, че грубиянинът до мен е Блейк.

Надникнах към въпросния грубиянин. Нямаше съмнение, Блейк беше привлекателен. Доста добре докарваше визията на сърфист с разрошена коса и златист тен. Но зад леката му усмивка се криеше убиец.

В мига, в който удари звънецът, събрах нещата си и се отправих към вратата, стрелвайки Матю с поглед. Изглежда той ме разбра, защото причака Доусън и, надявах се, щеше да възпре Доусън да не изхвърли Блейк през прозореца пред очите на всички, след като разбере кой е всъщност Блейк. Следваше обедна почивка, но аз изрових мобилния си телефон от чантата си.

Бях изминала три крачки, преди Блейк да изникне зад мен в коридора и да ме улови за лакътя.

— Трябва да поговорим — каза той.

Опитах се да измъкна ръката си.

— А ти трябва да ме пуснеш.

— Или какво? Ще направиш ли нещо, за да ме спреш? — Главата му се наклони към мен и аз улових позната миризма на афършейв. — Не. Защото знаеш колко е опасно да се разкриеш.

Озъбих се.

— Какво искаш?

— Само да поговорим. — Той ме вмъкна в празна класна стая. След като влязохме, аз отскубнах ръката си и той заключи вратата. — Виж...

Инстинктивно захвърлих чантата си на пода и оставих Изворът да ме изпълни. Червеникаво бяла светлина се плъзна по ръцете ми и запряща из въздуха. Малка топка бяха светлина изникна в дланта ми.

Блейк извъртя очи.

— Кейти, искам само да поговорим. Няма нужда да...

Отпуснах енергията. Светлината се изстреля през стаята като светкавица. Блейк се отдръпна и светлината удари учебната дъска. Енергията разтопи средата на зелената повърхност и миризмата на горящ озон изпълни въздуха.

Изворът отново се насъбра в мен и този път нямаше да пропусна. Понесе се към ръцете и върховете на пръстите ми. В този момент наистина не знаех дали силата ми би могла да убие Блейк, или само да му нанесе сериозни щети. Или пък знаех, но не исках да си го призная.

Блейк се хвърли зад голямото дървено бюро и вдигна ръка. Всички столове в лявата част на стаята се понесоха надясно, удариха краката ми и ме блъснаха. Не успях да се прицеля и енергийната топка отхвърча над главата на Блейк и удари кръглият часовник над дъската. Той избухна в дъжд от хиляди блестящи парченца пластмаса и стъкло...

И тогава частиците замръзнаха във въздуха, сякаш бяха завързани за невидими нишки. Под тях Блейк се изправи със светещи очи.

— По дяволите — прошепнах и погледът ми се стрелна към вратата.

Нямаше как да я достигна. След като той беше замразил парчетата от часовника, най-вероятно беше замразил всичко. Вратата. Хората извън стаята.

— Приключи ли? — попита Блейк с груб глас. — Защото след няколко секунди ще се изтощиш.

Имаше, право. Мутиралите хора нямаха запасите от енергия на луксианците. И когато използваша способностите си, се изчерпваха доста бързо. И макар да бях шибнала Блейк през онази съдбовна нощ, Деймън беше там и ние се бяхме захранвали един друг.

Но това не значеше, че просто щях да стоя там и да гледам как Блейк осъществява кроежите си.

Пристъпих напред и столовете се надигнаха. Полетяха из въздуха и ме принудиха да отстъпя назад, подредиха се един върху друг и формираха кръг около мен, които достигаше тавана.

Вдигнах ръце и си представих, че столовете с прикрепените за тях подложки се раздалечатат. Местенето на предмети вече ми беше лесно, така че теоретично тези бебчета би трябвало да се изстрелят към Блейк като куршуми. Затрепериха и се отдръпнаха от мен.

Блейк съсредоточи енергията си и стената от столове се разтърси, но не помръдна. Продължавах да си представям, че се отдръпват от мен, черпейки от енергията в себе си. Зловеща болка прободеше слепоочията ми. Тя се усили, докато накрая не свалих ръце. Сърцето ми запрепуска, докато въртях глава. Бях в капан — заловена в гробница от адски столове.

— И предполагам, че въобще не си тренирала? — През пролуките между столовете видях как Блейк заобикаля бюрото. — Не искам да те нараня.

Запристъпвах в малкия кръг, като поемах дълбоки глътки въздух. Краката ми бяха като желе, кожата ми — суха и крехка.

— Ти уби Адам.

— Стана неволно. Трябва да разбереш, че последното, което някога съм искал, е да нараня някого.

Устата ми увисна.

— Ти възнамеряваше да ме предадеш! И нарани някого, Блейк.

— Знам. И нямаш идея колко ужасно се чувствам. Адам беше добър човек...

— Не смей да говориш за него! — Ръцете ми оформиха слаби, безполезни юмруци. — Не трябваше да се връщаш.

Блейк изви глава настрани.

— Защо? Защото Деймън ще ме убие?

Повторих движенията му.

— Защото аз ще те убия.

Веждите му се повдигнаха и на лицето му се изписа любопитство.

— Вече имаше шанса, Кейти. Убийството не е в природата ти.

— Но е в твоята, нали? — Пристъпих назад и огледах столовете. Леко трепереха. Блейк имаше повече опит, но и той вече се уморяваше.

— Би направил всичко, за да спасиш приятелите си?

Той пое дълбоко въздух.

— Да.

— Е, аз също бих направила всичко, за да спася своите.

Настъпи тишина. В тези секунди парчетата от разбития часовник паднаха. Вътрешно изтанцувах победен танц.

— Променила си се — каза най-после той.

Част от мен искаше да се разсмее, но нещо сякаш заседна в гърлото ми.

— Нямах си представа.

Отдръпна се от столовете и прокара ръка през буйната си коса.

— Това е добре, защото може би ще оцениш важността на това, което ти предлагам.

Присвих очи.

— Не би могъл да ми предложиш нищо.

Огорчена усмивка се изписа на устните му — устни, които някога бях целунала. Яд изпълни гърлото ми.

— Наблюдавам те от известно време. В началото не бях единственият, който го правеше, но това вече го знаеш. Или поне прозорецът на спалнята ти го знае.

Скръсти ръце, когато осъзна, че има цялото ми внимание.

— Знам, че Доусън се опитва да намери Бет, но не знае къде да търси. Аз знам. Държат я с Крис.

Спрях да се движа.

— Къде е това?

Блейк се засмя.

— Все едно ще ти кажа, като се има предвид, че това е единственото, което ме пази жив. Съгласи се да ми помогнеш да освободя Крис и аз ще се погрижа Доусън да намери Бет. Само това искам.

Оказах се безмълвна и примигнах. След всичко, което се случи, той искаше помощта ни? Налудничавият смях отново се насъбра в

гърлото ми и този път избухна, гърлен и нисък.

— Ти си абсолютно побъркан.

Лицето му се намръщи.

— Министерството смята, че аз съм техният съвършен верен хибрид. Техният шпионин — имплант. Помолих ги да остана тук заради обществото от луксианци и вероятността някой друг да мутира. Аз съм тяхното подставено лице. И мога да те вкарам в сградата, в която ги държат. Знам къде са, на кой етаж са, в коя килия. И, което е по-важно, знам слабостите им.

Не можеше да е сериозен. Най-горните столове се заклатиха и аз знаех, че само след секунди ще ме затрупат.

— Без мен никога няма да я откриете и най-много сами да се набутате в лапите на Дедал.

Отстъпи още назад. Вълни се носеха във въздуха над рамото му. Такава сила излъчваше...

— Нуждаете се от мен — каза той. — Да, аз също се нуждаю от вас. Не мога да се добера до Крис сам.

Добре, явно беше сериозен.

— Защо въобще бихме ти се доверили?

— Нямате избор. — Той прочисти гърлото си, столовете потракаха. Сведох поглед. Краката на най-долните се извиха към него. — Никога няма да я откриете и Доусън ще извърши някоя лудост.

— Ще рискуваме.

— Притеснявах се, че ще кажеш това. — Блейк вдигна чантата ми и я сложи на учителското бюро. — Или ще ми помогнете, или ще отида при Нанси Хъшър и ще ѝ кажа колко си могъща. — Поех си дъх при споменаването на името ѝ. Нанси работеше за министерството, а най-вероятно и за Дедал. — Така и не ѝ докладвах. Вон също не го направи, тъй като работеше с Уил Майкълс. Тя си мисли, че мутацията ти е отшумяла. Ако ѝ споделя тази информация, ще си спася кожата. А може и да не успея, но във всеки случай те ще дойдат за теб. И ако смяташ, че, отървеш ли се от мен, ще се измъкнеш от положението, грешиш. Приготвил съм съобщение, което ще ѝ бъде изпратено, ако нещо се случи с мен. Там се описва на какво си способна, както и това, че Деймън е предизвикал мутацията ти. Да, обмислил съм всичко.

В мен бушуваше гняв и столовете наистина започнаха да се тресат. За секунди беше отнел цялата сила, която притеждавах, и ме

беше направил напълно безпомощна.

— Долно копеле...

— Съжалявам. — Вече беше до вратата. Милостиви Боже, явно бях глупачка, защото ми изглеждаше искрен. — Не исках да се стига дотук, но ти ме разбираш, нали? Самата ти го каза. Би направила всичко, за да спасиш приятелите си. Не сме толкова различни, Кейти.

Тогава вратата се отвори и той се измъкна навън. Стената от столове се сгромоляса на пода. Малко е иронично, защото столовете се събориха един върху друг — точно както животът ми се разби на парчета и се стовари върху мен.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пристъпих замаяна в разрушената класна стая и успях да стигна до средата на коридора, когато вратата откъм стълбището се разтвори и Деймън нахлу оттам.

Зелените му очи бяха невероятно светли, когато погледът му ме откри, той направи около четири гигантски стъпки, застана пред мен и стисна раменете ми. Зад него бяха Матю и Доусън, който изглеждаше леко объркан. Но Деймън... *Никога* не го бях виждала толкова бесен, а това означаваше нещо.

— Търсихме те навсякъде — каза той със стисната челюст.

Матю застана до нас.

— Видя ли накъде отиде? Блейк?

Все едно имах нужда от пояснение. Тогава осъзнах, че те не знаеха, че досега съм била с него. Колко време беше изминало в онази стая? Почувствах го като часове, но можеше да са били и няколко минути. И ако Блейк беше замразил всички извън стаята, другите луксианци щяха да забележат, защото на тях нямаше да им подеждат. Явно Блейк не беше засегнал нищо извън стаята.

Преглътнах. Реакцията на Деймън щеше да е грандиозна.

— Да, той... искаше да поговорим.

Деймън застина.

— Какво?

Погледнах притеснено към Матю. Изражението му беше спокойно в сравнение с гнева, бушуващ в погледа на Деймън.

— Наблюдавал ни е. Не мисля, че въобще е напускал града.

Деймън вдигна ръце и се отдръпна, след което прокара пръсти през косата си.

— Не мога да повярвам, че е тук. Явно иска да умре.

Смущението отстъпи от лицето на Доусън, заменено от любопитство. Той се промъкна покрай брат си.

— Защо ни е наблюдавал?

„Време е за черешката на сладоледа“, помислих си.

— Иска да му помогнем да измъкне Крис.

Деймън се извърна толкова бързо, че щеше да разтегне мускул, ако беше човек.

— Я пак?

Възможно най-бързо им преразказах думите на Блейк, като пропуснах заплахата, че ще предаде мен и Деймън на Нанси. Прецених, че е нещо, което трябва да обсъдим насаме. Добро решение, тъй като Деймън почти придоби луксианска форма направо в коридора.

Матю поклати глава.

— Той... той не може да си мисли, че ще му се доверим.

— Не мисля, че му пука — казах аз и прибрах косата си назад.

Исках само да седна някъде и да изям кутия захарни бисквити. Ръцете ми започваха да треперят от изтощение.

— Но наистина ли знае къде държат Бет? — попита Доусън с трескави очи.

— Не знам. — Облегнах се на шкафа зад мен. — С него никога не е ясно.

Доусън подскочи към мен и се озова на милиметри от лицето ми.

— Каза ли нещо... каквото и да било, което може да ни бъде от полза?

Примигвах, изненадана от внезапната му възбуда.

— Ами, не. Аз...

— Мисли! — заповяда Доусън с наведена към мен глава. — Трябва да е казал нещо, Кейти.

Деймън улови брат си за рамото и го издърпа настрана.

— Разкарай се, Доусън. Казвам го сериозно.

Той отблъсна ръката на Деймън и тялото му се стегна.

— Ако знае...

— Не мисли за това — прекъсна го Деймън. — Бил е изпратен тук от министерството, за да определи дали Кити е ценен субект. За да й причинят това, което правят на Бет. Той уби Адам, Доусън. Няма да работим с...

Краката ми се подкосиха и леко залитнах. Дори не можех да се замисля как го е почувствал Деймън, но той се хвърли към мен, преди да успея да се изправа. Силни ръце обгърнаха талията ми и ме притиснаха към него.

Веждите на Деймън бяха черни петна над очите му.

— Какво не е наред?

Бузите ми горяха.

— Добре съм. Наистина.

— Лъжеш. — Гласът му стана тих и опасен. — Би ли се с него?

— Гласът стана още по-тих и по гърба ми полазиха тръпки. — Опита ли се да те нарани? Защото, кълна се, ще разровя този град...

— Добре съм. — Опитах да се отскубна, но ръцете му ме притискаха здраво. — Реших първо да го нападам и после да задавам въпроси. Изтощих се, но той не ме нарани.

Деймън не изглеждаше убеден, но насочи вниманието си обратно към брат си.

— Знам, искаш да повярваш, че Блейк може да ни помогне по някакъв начин. Но не можем да му се доверим.

Доусън погледна настрани и мускулите на устата му потрепераха. Вълни от разочарование се понесоха от него.

— Деймън е прав. — Матю постави ръце на бедрата си. В края на коридора се отвори врата и двама учители излязоха, носейки горещи чаши и някакви документи. — Но тук не е подходящото място да обсъждаме това. След училище. Във вашата къща.

С това той се обърна в другата посока и се отдалечи.

— Знам какво ще кажеш — заяви остро Доусън. — Няма да направя нищо безразсъдно. Дадох обещание и пред двама ви и смятам да изпълня своята част от сделката. Гледайте и вие да изпълните вашата.

Деймън не беше спокоен, докато гледаше как Доусън се запътва в противоположната посока.

— Това не е добре — каза той.

— Нямах си идея. — Погледнах го и изчаках учителите да влязат по класните си стаи. — Оказва се, че няма значение дали вярваме на Блейк.

Той присви очи и се обърна към мен, при което сякаш оформи с тялото си щит пред мен.

— Какво искаш да кажеш? — попита. Молах се да не излезе извън контрол. — Блейк потвърди думите на Уил. Министерството и Дедал смятат, че моята мутация е отшумяла. Добри новини, нали? Но

той е отчаян — повече отколкото сме осъзнавали. Ако не се съгласим да му помогнем, ще ни издаде.

Деймън реагира точно както очаквах. На вратата на шкафа зад нас имаше вдлъбнатина с размер на юмрук. Аз грабнах ръката му и го затеглих към стълбището, преди учителите да са дошли да проверят откъде идва шумът.

Безнадежден гняв се просмука във въздуха и обгърна Деймън като одеяло. Знаеше това, което все още не исках да кажа. Както с Уил — отново бяхме изнудвани, уловени в капан. И какво ли можехме да направим? Да откажем да съдействаме на Блейк и да бъдем издадени на министерството? Или да се доверим на някого, който беше доказал, че не е достоен за това?

Господи, бяхме прецакани отвсякъде.

Знаех, че Деймън искаше да напусне училище и да обикаля из страната, но също така не желаше да ме остави сама... без значение колко много се бях опитвала да го убедя, че училището е най-безопасното място за мен. Явно не беше така, не и докато Блейк беше тук и се правеше на обикновен ученик. А Блейк знаеше, че докато сме обградени от хора, не можем да му направим нищо.

През остатъка от деня очаквах да видя отново Блейк, но това не стана. Последният звънец удари и аз не се изненадах, когато заварих Деймън при шкафа си.

— Ще се кача в колата ти на връщане — каза той.

— Добре. — Нямаше смисъл да споря за това. — Но кой ще прибере Доли?

Той леко се усмихна. Винаги се радваше, когато наричах колата му с глупавото ѝ име.

— Пътувах с Ди тази сутрин. Андрю и Ашли ще я откарат вкъщи.

Зачудих се откога Ди беше станала толкова близка с тях. Никога не ѝ бе харесвала тяхната омраза към хората. Но бяха настъпили много промени и аз бях убедена, че дори не ги виждах в пълната им цялост.

— Мислиш ли, че наистина ще ни издаде? — попитах аз, след като се бяхме качили в малкия ми седан.

Навън голите дървета, обграждащи паркинга, тракаха като хиляди сухи скелети.

— Очевидно е отчаян. — Деймън се опита да протегне дългите си крака и простена. — Блейк вече уби веднъж, за да предпази приятеля си. За да го спаси сега, трябва или да ни предаде, което беше първоначалната му задача, или да ни накара да му помогнем. Така че, да, мисля, че би ни издал.

Сграбчих волана и приветствах горещия като лава гняв, който се разстла по кожата ми. Бяхме пуснали Блейк, бяхме му дали шанс да се скрие възможно най-далеч, а той се беше върнал да ни изнудва. Колко неблагоприятно!

Погледнах към Деймън.

— Какво ще правим?

— Имаме две възможности. Да му помогнем или да го убием.

Очите ми се ококориха.

— И ти ли ще го направиш? Не е редно. Не трябва да си винаги ти. Не си единственият луксианец, който може да се бие.

— Знам, но не мога да искам някой друг да поеме този товар. — Той се взря в мен. — Не желая да започвам нов спор за това дали от теб би станала добра супер героиня, но и никога не съм очаквал ти и семейството ми да вършите такива неща. Знам, че ти би го направила, за да... защитиш себе си и нас, Кити, но не искам да носиш тази вина на раменете си. Разбираш ли?

Кимнах. Вътрешностите ми се свиха само като си представих, че тежестта, която чувствах в себе си, би могла да се увеличи.

— Бих могла да го понеса... ако ми се наложи.

Отмина един удар на сърцето и усетих ръката му на бузата си. Отделих очи от пътя за момент. Той леко се усмихна.

— Ти грееш ярко — поне за мен — и знам, че можеш да го понесеш, но последното, което бих искал, е светлината ти да бъде затъмнена от нещо толкова мрачно.

Глупави момичешки сълзи се насъбраха в очите ми и пътят стана размазан. Не можех да допусна да се търкулнат по бузите ми, защото ако открито заплачех на милите му думи, само щях да му покажа, че не съм твърда и непоклатима. Но му се усмихнах с насълзен поглед и той май ме разбра.

Паркирах на алеята, преди да са пристигнали другите. Неспokoйна и изнервена, последвах Деймън в неговата къща, взех бутилка вода и отидох в хола. Преди да започна от нерви да намествам

килима. Деймън улови ръката ми, придърпа ме към себе си, както си седеше, и ме постави в скута си.

С ръце, обгърнати около мен, притисна лице в шията ми.

— Знаеш какво трябва да направим — каза нежно той.

Оставих бутилката до нас и обвих врата му с ръце.

— Да убием Блейк.

Той се задави от смях.

— Не, котенце. Няма да го убием.

Бях изненадана.

— Няма ли?

Той се отдръпна и срещна въпросителния ми поглед.

— Ще трябва да направим това, което иска.

Добре, бях повече от изненадана. Направо онемях.

— Но... но... но...

Усмивка докосна леко устните му.

— Говори с думи, котенце.

Излязох от вцепенението си.

— Но не можем да му се доверим. Това най-вероятно е капан!

— Обречени сме, ако го направим, обречени сме, ако не го направим. — Той се измести и прокара ръка надолу по гърба ми. — Но аз го обмислих.

— Кога? В десетте минути, през които стигнахме у дома?

— Сладко е, че вече наричаш моята къща „у дома“. — Усмивката му се разшири до очите и подчерта тяхното сияние. — Между другото, къщата е моя. На документите пише моето име.

— Деймън — казах с въздишка, — мерси, че ми каза, но не е най-важното в настоящия момент.

— Така е, но е добре да притежаваш това знание. Както и да е. След като напълно се отклони от темата...

— Какво? — Защо беше решил така. — Ти беше този, който...

— Познавам брат си. Доусън ще отиде при Блейк, ако ние не се съгласим. — В миг цялата шеговитост изчезна. — Това бих направил, ако ситуацията беше обърната. А ние познаваме Блейк по-добре от него.

— Не съм сигурна, Деймън.

Той сви рамене.

— Няма да му позволя да те предаде на министерството.

Намръщих се.

— Той ще предаде и теб. Ами семейството ти? Да ввлечем Блейк в цялата каша би било опасно... и глупаво.

— Рискът надвишава възможните последствия.

— Шокирана съм — признах аз и измъкнах ръцете си. — Не ми позволи да тренирам с Блейк, защото му нямаше доверие. И това беше, *преди* да разбереш, че е убиец.

— Но сега и двамата се впускаме в това с отворени очи. Знаем на какво е способен.

— В това няма смисъл. — При звука на затваряща се врата на кола надникнах към прозореца. — Единствената причина, поради която ще си сътрудничиш с Блейк, сме Доусън и аз. Най-вероятно не е най-умното ти решение.

— Може би не. — Бързо се измести, задържа за кратко ръка на бузата ми и после безцеремонно ме тръсна на възглавницата до себе си. — Но решението вече е взето. Подготви се. Срещата няма да протече добре.

Прозинах се срещу него, полупросната на дивана. Естествено, че нямаше да протече добре. Измъкнах бутилката с вода някъде изпод бедрото си и се настаних, докато групата извънземни влизаше вътре.

Ди незабавно застана пред телевизора. Дългите ѝ вълнообразни коси се носеха зад нея. Непознат, трескав проблясък освети очите ѝ.

— Блейк се е върнал?

— Да — каза Деймън, наведе се напред, подпирайки се с лакти на коленете си, и се взря в сестра си.

Тя надзърна към мен и бързо отмести поглед.

— Разбира се, че ще я заговори, все едно нищо не е станало. Те си бяха първи дружки.

Защо го казваше, по дяволите? В мен се надигна гняв, но го потиснах.

— Не беше особено приятелски разговор.

— И какво правим? — попита Ашли.

Дългата ѝ руса коса беше опъната назад на опашка. На нечие друго лице би изглеждала прекалено строго, но на нея ѝ стоеше перфектно, все едно отиваше да дефилира на някой моден подиум.

— Убиваме го — каза Ди и пристъпи към масата за кафе.

Първо си помислих, че се шегува. Това беше Ди. Лятото бях видяла как преравя буца пръст с мравки и ги премества от лехата с цветя, за да не се задушат под сламата. Но когато се взрях в нея — цялата стая се взря в нея — осъзнах, че беше сериозна.

Устата ми се отвори.

— Ди...

Раменете ѝ се изправиха.

— Няма нужда да ми казваш, че си против това да го убием. Вече го знам. Веднъж вече убеди брат ми да го пусне на свобода.

— Не тя ме убеди — каза Деймън и стисна пръсти под брадичката си.

Намесих се, преди да продължи. Не беше нужно всеки път да ме защитава.

— Не съм го убеждавала да прави каквото и да било, Ди. И двамата се съгласихме, че в онази нощ бяха умрели достатъчно хора. Не мислехме, че ще се върне.

— По-сложно е — обади се Матю. — Той е свързан с друг луксианец. Ако умре, приятелят му също умира. Няма да убием само него. Ще убием и невинен човек.

— Като Кейти и Деймън? — попита Ашли, без обичайната отрова в гласа си.

Явно злобата ѝ се беше прехвърлила в някой момент у Ди.

Щом си го помислих, усетих как ме пробожда вина по пръстите. Свих се и отправих поглед към износените си дънки. Не бях справедлива. Ди и Адам бяха имали дълга история. Бяха изживели дните си, пренебрегвайки това, което чувстваха един към друг. Любов и привързаност. И бяха си го признали малко преди Адам да ѝ бъде отнет завинаги.

Ашли погледна към Доусън.

— И като теб и Бет? — Когато братята кимнаха, Ашли се облегна и обърна глава към смълчания Матю. — Не може да убием Блейк, след като знаем, че това би убило невинен луксианец. Все едно да убием Кейти и с това да закопаем и Деймън.

Вдигнах вежда, а Деймън ме сръчка с коляно.

— Не предлагам да убиваме Кейти или Бет — напомни на всички Ди. — Не познаваме другия луксианец. Доколкото ни е известно, може

да работи с министерството или с онази друга група. Блейк... Той уби Адам, Ашли.

— Знам — озъби се тя и очите ѝ примигваха в брилянтно синьо.

— Аз му бях сестра.

Ди изпъна гръб и се изправи.

— А аз му бях гадже!

Майко мила... Все едно беше ден за пререкания. Поклатих глава стъписана.

— Групата се нарича Дедал.

На Ди въобще не ѝ пукаше как се нарича групата. Тя се обърна към Матю.

— Трябва да направим нещо, преди някой друг да пострада.

Матю също изглеждаше шокиран.

— Ди, ние не сме...

— Убийци? — Лицето ѝ почервения, а после пребледня. — И преди сме убивали, за да се предпазим! Убиваме арумианци непрекъснато! Деймън е убивал служители на министерството!

Деймън потръпна и аз почувствах обида заради тези думи. Той не показваше какво му причиняват убийствата, но аз знаех.

— Ди — казах и тя ме погледна, — знам, че в момента страдаш, но това... това не си ти.

Ди рязко си пое дъх и телевизорът зад нея започна да примигва.

— Не ме познаваш. Ти въобще нищо не знаеш. Този... този човешки изрод — каквото и да представлява — беше тук заради това, което брат ми направи за теб. Теоретично, ако ти никога не беше идвала, нищо от това нямаше да се случи. Адам... — гласът ѝ се задави. — Адам щеше да е жив.

Усетих как Деймън се напруга.

— Достатъчно, Ди. Не беше нейна вината.

— Няма проблем. — Облегнах се на възглавницата. Стените сякаш се преместваха все по-близо. Андрю беше казал същото преди няколко дни. И тогава не ми стана приятно, но да го чуя от устата на Ди, беше като ужилване от пчела. Част от мен почти не можеше да повярва, че Ди го беше изрекла. Не и енергичната и сладка като камбанка Ди. Не и момичето, което внезапно нахлу в живота ми това лято, защото се чувстваше толкова самотно колкото и аз. Това не беше най-добрата ми приятелка.

И тогава го осъзнах.

Ди вече наистина не беше най-добрата ми приятелка.

Това прозрение ми изглеждаше по-важно от всичко друго, което се случваше в момента. Да, беше глупаво предвид голямата схема, която се разиграваше около нас, но Ди беше важна за мен, а аз я бях разочаровала.

Покрай мен Доусън се раздвижи.

— Ако Кейти не беше дошла тук, аз нямаше да бъда освободен. Съдбата ни движи по объркващи пътища.

Ди сякаш не беше обмисляла това. Тя взе да пристъпва на едно място, като си играеше с кичур от косата си — имаше навика да го прави, когато беше нервна. После отпусна ръце и седна на масата за кафе с гръб към нас.

Андрю въздъхна от облегалката на фотьойла. Всеки път, когато погледнех към него, очите му бяха впити в Ди.

— Хора, независимо дали ни харесва идеята да убием някого, все пак трябва да направим нещо.

— Така е — съгласи се Деймън. Погледна ме за момент, после застана с лице към групата. — Губим си времето, като се караме как да постъпим с него. Ако не му помогнем да освободи Крис в замяна на съдействието му за спасяването на Бет, той ще издаде Кити и мен.

— Уау — промърмори Матю и прокара пръсти през косата си.

И после направи нещо нетипично за него. Изпсува.

Ди отново се изправи. Движеше се рязко и нервно.

— Така ли е казал?

— Убедена съм, че е сериозен — рекох аз. Ненавиждах факта, че всички те са поставени в тази ситуация заради мен. Ако само бях послушала Деймън в самото начало... Толкова често се разкайвах, че не съм направила това или онова. — Отчаяно иска да освободи Крис.

— Значи е решено — каза Доусън с видимо облекчение. — Ще му помогнем и той ще ни помогне.

Ди се завъртя рязко.

— Тотално сте откачили! Не можем да помогнем на убиеца на Адам!

— А какво предлагаш да направим? — попита Матю. — Да го оставим да издаде брат ти и Кейти?

Тя завъртя очи.

— Не. Както казах, предлагам да го убием. Това ще му попречи да направи каквото и да било.

Поклатих глава, озадачена от жестокостта в гласа ѝ. И аз смятах, че може би е редно Блейк да умре, тъй като не беше справедливо той да живее, а Адам да е мъртъв. Но да го чуя от устата на Ди, изречено по този начин, ми причини болка, сякаш някой ме беше прерязал с нож.

Деймън се изправи и продължително си пое въздух.

— Няма да убием Блейк.

Дланите на сестра му се свиха в юмруци.

— Това е твоето решение. Не и моето.

— Ще му помогнем и ще го наглеждаме — продължи строго Деймън. — И никой от нас няма да го убива.

— Глупости — изсъска тя.

Станал на крака Андрю пристъпи напред.

— Ди, мисля, че трябва да седнеш и да обмислиш ситуацията. Ти никога преди не си убивала. Дори и арумианец.

Тя скръсти нежните си ръце и леко повдигна брадичката си.

— За всичко си има първи път.

Очите на Ашли се разшириха и тя ме погледна с изражение, което казваше: „*Майко мила*“. Искаше ми се да знаех какво да кажа или да направя, но не се сещах за нищо.

Деймън вече изгуби търпение и застана в позата на сестра си.

— Не подлежи на обсъждане, Ди.

Лек проблясък бяла светлина премина по ръба на треперещото ѝ тяло.

— Прав си. Не можеш да кажеш нищо, което да ме убеди, че си струва да пощадя живота му.

— Нямаме избор. Блейк е казал, че ако нещо се случи с него, Нанси ще бъде уведомена за мен и Кейти. Не можем да го убием.

Тя не беше убедена.

— Тогава ще открием с кого работи и ще неутрализираме и този проблем.

Ченето на Деймън увисна.

— Сериозно ли го казваш?

— Да!

Миг преди да изгуби контрол, той се извърна. Стомахът ми се сви. Цялата ситуация беше толкова нередна.

До мен Доусън се наведе напред и застана в позата, в която се намираше Деймън по-рано.

— Твоята жажда за отмъщение по-важна ли е от това да спрем зверствата, които причиняват на Бет?

Тя не отклони поглед, но устните ѝ се свиха в тънка линия.

Всички погледи бяха насочени към Доусън.

— Защото, сестричке, нека ти кажа, че това, което изпита Адам, бледнее в сравнение с мъките, които изживява Бет. Нещата, които съм виждал... — Той замълча и наведе глава. — Ако се съмняваш в думите ми, попитай Кейти. Тя се докосна за малко до техните методи и сега едва говори заради писъците.

Ди побеля. Не бяхме говорили след Нова година. Нямах представа какво знае за краткия ми плен и за методите, които беше използвал Уил, за да ме усмири. Очите ѝ трепнаха към мен, но тя ги отклони твърде бързо.

— Искаш много — каза с пресипнал глас, а устните ѝ трепереха.

Но после раменете ѝ се отпуснаха и тя пое към вратата. Излезе, без да каже и дума.

Андрю веднага тръгна след нея и стрелна Деймън с поглед.

— Ще я наглеждам.

— Благодаря ти — каза той и потърка брадичката си с длан. — Е, мина превъзходно.

— Наистина ли очакваше тя или някой от нас да приеме спокойно това? — попита Ашли.

Деймън изсумтя.

— Не, но не ми е приятно да виждам сестра си дотолкова решена да убива.

— Не мога...

Дори не можах да довърша. Още преди разговора знаех, че няма да мине лесно. Но очаквах Ашли или Андрю да се държат като серийни убийци, а не Ди.

Матю върна разговора в настоящето.

— Как да се свържем с Блейк? Това не е нещо, което мога или искам да обсъждам с него в час.

Всички ме погледнаха... всички, освен Деймън.

— Какво? — попитах.

— Имаш номера му, нали? — каза Ашли и се взря в ноктите си. — Пиши му. Звънни му. Все едно. И му кажи, че сме смехотворно тъпи и смятаме да му помогнем.

Направих физиономия, но се протегнах към чантата си и изрових мобилния си телефон. Изпратих му кратко съобщение и въздъхнах. След секунда той отговори. В стомаха ми се оформи възел.

— Утре вечерта. Събота. — Гласът ми беше слаб. — Искан да се срещнем утре вечерта на обществено място: Опушената дупка.

Деймън бързо кимна с глава.

Пръстите ми искаха да се разбунтуват, но аз бързо написах „Добре“ и хвърлих телефона в чантата, сякаш беше бомба, която щеше да избухне в ръцете ми.

— Готово.

Никой не изглеждаше облекчен. Нито дори Доусън. Имаше много голяма вероятност да се уловим в собствения си капан и всичко да ни излезе през носа. Но нямахме голям избор. Както беше казал Деймън, Доусън щеше да отиде при Блейк дори и без нас. А да работим с познатия враг, беше по-добре от това да се изправим срещу непознатия.

Но нещо студено и лепкаво се надигна в гърдите ми.

Не защото се захващахме с Блейк и не защото Ди искаше Блейк да умре. А защото дълбоко, дълбоко в себе си, под слоеве кожа, мускули и кости, тайно от всички, дори от Деймън, аз също исках Блейк да умре. Невинен луксианец, или не... моралните ми принципи не бяха особено накърнени от тази жертва. И в това имаше нещо много, много погрешно.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Продължавах да се размотавам из къщата им, като се надявах Ди да се прибере и да имаме шанс да поговорим. Но всички други вече си тръгваха, а тя и Андрю така и не се връщаха.

Стоях на верандата и гледах как Ашли и Матю се отдалечават, сърцето ми беше изпълнено със съжаление и с милион други чувства. Нямахе нужда да се обръщам, за да разбера, че Деймън е застанал зад мен. Приветствах топлината и силата, които предлагаше тялото му, докато ме обгръщаше.

Облегнах се назад на гърдите му и позволих на очите ми да се затворят. Той си постави брадичката на главата ми и следващите няколко минути изминаха в тишина, като изключим звука на скръбната птича песен и надуването на клаксон в далечината. С гърба си усещах туптенето на сърцето на Деймън — силно и равномерно.

— Съжалявам — проговори изненадващо той.

— За какво?

Пое си дълбоко дъх.

— Не трябваше така да откачам заради онова с Доусън миналия уикенд. Постъпи правилно, като му каза, че ще му помогнем. Ако не го беше сторила, един бог знае какво щеше да е направил досега. — Той замълча достатъчно дълго, че да ме целуне по главата. Аз се ухилих. Несъмнено му беше простено. — И ти благодаря за всичко, свързано с Доусън. Явно съботата ни ще бъде ужасна, но все пак Доусън... Различен е след зомби маратона. Не точно такъв, какъвто беше преди, но почти.

Прехапах устни.

— Няма нужда да ми благодариш за това. Сериозно.

— Но ти благодаря. Наистина.

— Добре. — Изминаха няколко секунди. — Мислиш ли, че направихме грешка? Като оставихме през онази нощ Блейк да избяга?

Ръцете му ме обгърнаха по-силно.

— Не знам. Наистина не знам.

— Имахме добри намерения, нали? Искахме да му дадем шанс.
И после се засмях.

— Какво?

Отворих очи.

— Пътят към ада е постлан с добри намерения. Трябваше да му гръмнем задника.

Деймън сведе глава и брадичката му вече беше на рамото ми.

— Може би щях да направя нещо подобно, преди да те срещна.

Обърнах глава към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди да влезеш в живота ми, щях да убия Блейк заради стореното от него. После щях да се чувствам ужасно, но все пак щях да го направя. — Той спря и ме целуна, докато сърцето ми потрепваше. — И в известен смисъл, ти ме убеди. Не по начина, по който го вижда Ди. Но ти можеше да го убиеш и не го направи.

Всичко от онази нощ сега изглеждаше объркано и сюрреалистично. Безжизненото тяло на Адам, нападението на арумианеца... Вон и оръжието... Бягачият Блейк...

— Не съм сигурна.

— Аз съм — каза той и устните му се усмихнаха до бузата ми. — Караш ме да се замислям, преди да действам. Караш ме да бъда добър човек... или луксианец, все едно.

Извърнах се изцяло към него и вдигнах поглед към очите му.

— Ти си добър човек.

Деймън леко се усмихна и очите му засияха.

— Котенце, и двамата знаем, че това е невероятно рядко.

— Не...

Постави пръст върху устните ми.

— Вземам ужасни решения. Мога да съм грубиян и го правя съзнателно. Тормозя хората, докато не направят това, което искам. И позволих всичко, което се случи с Доусън, да подсили тези... личностни черти. Но... — Той махна пръста си и усмивката му разцъфтя широко. — Но ти... Ти ме караш да искам да се променя. Затова не убих Блейк. Затова не искам ти да вземаш такива решения или да бъдеш покрай мен, когато аз вземам такива решения.

Поразена от признанието му, не знаех какво да кажа. Но той наведе глава и ме целуна. Тогава научих, че понякога, когато някой

каже нещо толкова опустошаващо съвършено, няма нужда от отговор. Думите вече са изrekli всичко.

* * *

Прекарах съботната сутрин с мама. Похапнахме вредна мазна закуска в едно заведение за палачинки, а после загубихме няколко часа в разходка из магазин за един долар. По принцип бих предпочела да изскубя миглите си пред това да се лутам из такъв магазин, но наистина исках да прекарам повече време с мама.

Тази вечер аз и Деймън щяхме да се срещнем с Блейк — само двамата, по негово настояване. Матю и Андрю щяха да се правят на шпиони и да се крият из паркинга за подкрепление, а на Ди и Доусън — по различни причини — им беше забранено да се доближават на километри от мястото на срещата.

Но нямаше как да знаем какво би могло да се случи. Това можеше да е последната ми събота, последният ми ден с мама. И това правеше цялото изживяване плашещо и сладко-горчиво. На толкова много пъти по време на закуската ми се прииска да кажа на мама какво се случва, но просто не можех. А и да можех, думите най-вероятно нямаше да излязат от устата ми. Тя се забавляваше — радваше се да прекара няколко часа с мен — и не можех да се насиля да ѝ разваля удоволствието.

Но притесненията не ме напускаха. Ами ако това беше капан? Ами ако от министерството или Дедал ни заловяха? Ами ако аз станех Бет и майка ми никога повече не научеше нищо за мен? Ами ако се върнеше в Гейнсвил, за да избяга от спомена за мен?

Когато се прибрахме вкъщи, вече бях почти сигурна, че ще повърна. Храната се въртеше и превиваше в стомаха ми. Стана ми толкова зле, че трябваше да полегна, докато мама отиде да поспи за кратко преди началото на смяната си.

След около час взиране в стената Деймън ми написа съобщение. Отговорих му да влезе. Едва бях натиснала „Изпращане“, когато почувствах топли вълни отзад по шията си и се обърнах към вратата.

Без да издава звук, Деймън отвори вратата и се вмъкна вътре с лукава усмивка на устните си.

— Майка ти спи ли?

Кимнах.

Погледът му обходи лицето ми и Деймън затвори вратата. Миг по-късно седеше до мен със свити вежди.

— Притеснена си.

Не можех да си обясня как се е досетил. Смятах да му кажа, че не съм притеснена, защото ненавиждах идеята той да се тревожи за мен или да ме смята за слаба, но в момента не исках да бъда силна. Исках утеха, исках *него*.

— Да, малко.

Той се усмихна.

— Всичко ще бъде наред. Каквото и да стане, няма да позволя нещо да се случи с теб.

Деймън прокара върховете на пръстите си по бузата ми и аз осъзнах, че можех да бъда и едното, и другото. Можех да съм леко откачила вътрешно и да се нуждаю от него, но можех и да съм достатъчно силна, за да стана в шест и да отида да срещна съдбата ни лице в лице. Можех да съм и двете.

Боже, нуждаех се по малко и от двете.

Безмълвно се изместих и му направих място. Той се плъзна под завивката и постави тежката си ръка на кръста ми. Сгуших се в него, отпуснах глава под брадичката му и свих ръце на гърдите му. Нарисувах с пръстите си сърце над неговото и той се подсмихна.

Няколко часа лежахме така. Понякога говорехме и се смеехме тихо, като внимавахме да не събудим мама. За известно време и двамата задряхме, после се събудих, увита в неговите ръце и крака. В останалите моменти се целувахме и целувките... е, те заеха повечето време.

Той беше толкова добър в целуването.

Усещах устните си подути, а той ми се ухили, клепачите му бяха почти затворени, но зад миглите все пак виждах очите му с цвета на свежа пролетна трева. Косата му се къдреше в задната част на врата му. Обичах да прокарам пръсти през нея, да опъвам краищата и после да наблюдавам как те придобиват старата си форма. И на него му харесваше да си играя с косата му. Той затвори очи и изви глава настрани, за да имам по-добър достъп, подобно на котка, която се извива, за да я погалиш.

О, малките радости в живота.

Деймън улови ръката ми, докато аз докосвах едрите мускули по врата му. Постави дланта ми на устните си. Сърцето ми пак запърха и той ме целуна отново... и отново. Ръцете му се прехвърлиха нагоре по бедрата ми, пръстите му се извиха по дънките и после се вмъкнаха под блузата ми, при което сърцето ми затуптя така силно, че щеше да излезе от гърдите ми. Той се завъртя върху мен, тежестта му причиняваше особени неща на стомаха ми.

Ръцете му продължиха да се плъзгат нагоре и обвиха гърба ми.

— Деймън...

Устата му заглуши това, което щях да кажа. Съзнанието ми се изпразни. На света съществувахме само той и аз. Това, което трябваше да правим по-късно, просто изчезна от радара ми. Преместих се, прехвърлих крак през неговия и...

От коридора долетяха стъпки.

Деймън изчезна изпод мен и се появи на бюрото ми. С безсрамна усмивка вдигна една книга, докато аз се пооправях.

— Държиш я наопаки — присмях му се аз, докато пригладях косите си.

С тих смях той я обърна и я разтвори. След няколко секунди мама почука на вратата и я отвори. Погледът ѝ се стрелна от леглото към стола.

— Здравейте, госпожо Шуорц — каза Деймън. — Струвате ми се отпочинала.

Изгледах го и после скрих уста в дланите си, сдържайки смеха си. Беше взел един от историческите романтични романи с разсъблечен мъж с изваяно тяло на корицата.

Мама вдигна вежда. Изражението ѝ казваше: „Какво, по дяволите?“ и аз едвам се сдържах.

— Добър вечер, Деймън.

Тя се обърна към мен и присви очи.

„Бандаж?“ прошепна беззвучно Деймън и завъртя очи.

— Вратата на спалнята, Кейти. — Мама се отправи обратно към коридора. — Знаеш правилата.

— Съжалявам. Не искахме да те събудим.

— Много любезно. Но я оставяй отворена.

Когато стъпките ѝ заглъхнаха, Деймън запрати книгата по главата ми. Вдигнах ръка, спрях полета ѝ и я улових във въздуха.

— Чудесно четиво — казах.

— Млъкни — отвърна той и присви очи.

Ухилих се.

* * *

Нямаше смях, когато паркирахме пред Опушената дупка малко преди шест. Погледнах през рамо и видях джипа на Матю зад нас. Наистина се надявах, че той и Андрю ще наблюдават срещата внимателно.

— Министерството няма да нахлуе тук — каза Деймън и извади ключовете. — Не и на публично място.

— Но Блейк ми могъл да замрази района.

— Аз също.

— Уау. Никога не съм те виждала да го правиш.

Той завъртя очи.

— Виждала си ме. Замразих камиона. Помниш ли? Спасих ти живота и така нататък?

— А, да. — Сдържах се да не се ухилия. — Направи нещо такова.

Той се протегна и леко ме докосна под брадичката.

— Да, по-добре го запомни. Освен това аз не съм фукльо.

Отваряйки вратата, се засмях.

— Ти? Не си фукльо? Добре.

— Какво? — Престорен бяс премина по лицето му, докато той затваряше вратата и минаваше пред джипа. — Много съм скромен.

— Ако си спомням правилно, веднъж каза, че скромността е за светците и загубеняците. — Подхвърлянето на реплики ме успокояваше. — *Скромнен* не е дума, с която бих те описала.

Той постави ръка на рамото ми.

— Никога не съм казвал подобно нещо.

— Лъжец.

Деймън се ухили палаво и влязохме в заведението. Потърсих с поглед Блейк, очите ми се плъзнаха по естествените скали, които се подаваха от пода и минаваха покрай сепаретата, но него все още го

нямаше там. Обслужващият персонал ни настани в едно крайно сепаре, което изглеждаше уютно заради близостта си до камината. За да не стоя безцелно, започнах да разкъсвам салфетката на мънички парченца.

— Ще ги изядеш ли, или просто приготвяш домашно легло за хамстер? — попита Деймън.

Засмях се.

— Всъщност е естествена постеля за котка.

— Готино.

Появи се червенокоса сервитьорка с широка усмивка.

— Деймън, как си? Не съм ви виждала от векове.

— Добре. А ти, Джоселин?

Наложи се, естествено, да я поогледам, след като двамата си говореха на малки имена. Не от ревност или нещо такова. Да бе. Джоселин беше по-възрастна от нас, но не много. Малко над двацет, но беше наистина, наистина хубава с чудната си червена коса, падаща на дебели къдрици покрай порцелановото ѝ лице.

Добре, беше красива... красива като луксианка.

Изправих гръб.

— Доста съм добре — отвърна тя. — Отказах се от ръководните позиции след бебетата. Работя почасово, тъй като те са си доста буйни. Но ти и семейството ти трябва да се отбиете на гости скоро, особено след... — Тя ме погледна за първи път и усмивката ѝ угасна. — След като Доусън е вече у дома. Роланд ще се радва да види и двама ви.

„Извънземно отвсякъде“, помислих си.

— Би ни било много приятно. — Деймън погледна към мен и намигна хитро. — Между другото, Джоселин, това е гаджето ми, Кейти.

Почувствах смехотворен пристъп на удоволствие, докато протягах ръка.

— Здравсти.

Джоселин примигна и, кълна се, лицето ѝ стана още по-бяло.

— Гадже?

— Гадже — повтори Деймън.

Тя бързо се окопоти и стисна ръката ми. Лека искра подскочи от кожата ѝ към моята и аз се престорих, че не забелязвам.

— Приятно... приятно ми е да се запознаем — каза тя и бързо пусна ръката ми. — Тъ, какво да ви донеса?

— Две чаши кола — поръча той.

Джоселин офейка и аз повдигнах вежда.

— Джоселин?

Той остави друга салфетка върху моята купчина.

— Ревнуваш ли, котенце?

— Пфу. Глупости. — Спрях да късам. — Добре де, може би мъничко, но само преди да осъзная, че тя е в ПНИ.

— ПНИ? — Той се изправи и дойде от моята страна. — Мръдни се.

Направих му място.

— Програма за настаняване на извънземни.

— Ха! — Той постави ръка върху облегалката на сепарето и протегна крака. — Да, тя е свестен човек.

Джоселин се завърна с напитките ни и попита дали искаме да изчакаме приятеля си, преди да поръчаме храната. Категорично не. Деймън си поръча сандвич с кайма, а аз реших да изям половината му порция. Не знаех дали стомахът ми ще понесе повече.

Той се извърна към мен веднага щом реши дали иска пържени, или варени картофи. Пържените победиха.

— Нищо няма да се случи — каза той с тих глас. — Нали?

Огледах ресторанта със смело лице.

— Просто искам всичко да приключи по-бързо.

Не беше изминала и минута, когато камбанката над вратата иззвъня и преди да вдигна глава, тялото на Деймън се напрегна до моето. И знаех, тогава знаех. Стомахът ми се изстреля в гърлото.

Заострена на бодлички коса, оформена с огромно количество гел, се появи в далечината, а после чифт лешникови очи фиксираха масата ни от вратата.

Блейк беше тук.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Блейк излъчваше увереност, докато вървеше към масата ни, но не можеше да се сравнява със смъртоносно нахаканата походка на Деймън, нито с арогантната усмивка, която в момента искреше на устните му. Това наистина беше хищнически поглед. Внезапно се зачудих дали срещата на обществено място е била добра идея.

— Барт — каза провлечено Деймън, докато пръстите му барабаняха по облегалката на сепарето зад мен. — Мина доста време.

— Виждам, че още не си разбрал името ми. — Блейк се вмъкна на седалката срещу нас. Погледът му се насочи към купчината накъсани салфетки, после към мен. — Здравсти, Кейти.

Деймън се наведе напред. Усмивката още стоеше на лицето му, но думите му прозвучаха като ледени виелици.

— Не говори с нея. Въобще.

Нямаше как да спра мъжкарят, който се беше разпалил, но все пак го ощипах под масата. Деймън не ми обърна внимание.

— Е, ако говоря само на теб, разговорът доста ще загубее.

— Какво ми пука? — каза Деймън и постави другата си ръка на масата.

Издишах бавно и се обадох:

— Добре. Да говорим по същество. Къде са Бет и Крис, Блейк?

Погледът на Блейк отново се насочи към мен.

— Аз...

Електрически ток изникна от дланта на Деймън, понесе се през масата и удари Блейк. Той се дръпна назад, изсъска и впи очи в Деймън.

Деймън се усмихна.

— Вижте сега, този път не можете да ме сплашите. — От гласа му се стичаше презрение. — Само си губите времето и ме ядосвате.

— Ще видим.

Джоселин се завърна с обеμισната порция храна на Деймън и взе поръчката на Блейк. Подобно на мен, той поиска само сода. Когато

отново останахме сами, съсредоточих вниманието си върху Блейк.

— Къде са?

— Ако ви кажа, трябва да съм сигурен, че както вие двамата, така и останалите, не възнамерявате да ме закопаете под цимент — каза той и аз завъртях очи заради досадните му мафиотски препратки.

— Доверието е двупосочна улица.

— И ние ти нямаме доверие — изплю Деймън.

Блейк пое въздух продължително.

— Не ви виня. Не съм ви дал основание да ми се доверите, като изключим факта, че не казах на Дедал, че мутацията се е оказала трайна.

— Обзалагам се, че или чичо ти Вон ти е попречил да ме издадеш, или си помислил, че той си е вършил работата — възразих аз, като се опитвах да не си спомням изражението на Блейк, когато беше разбрал, че чичо му го е предал. Не заслужаваше състраданието ми. — Но той те прецака за пари.

Челюстта на Блейк се раздвижи:

— Така е. И постави в опасност Крис. Но това не значи, че впоследствие не се наложи да ги убеждавам. Те мислят, че съм доволен да бъда имплант. Че съм си пийнал сладък сироп и съм поискал още.

Деймън се изхили.

— Направил си го само за да спасиш себе си.

Блейк пренебрегна този коментар и каза:

— Истината е, че Дедал не смята, че си ценен субект.

— Откъде знаеш? — Пръстите на Деймън се стегнаха около вилицата.

Блейк го изгледа, сякаш беше задал тъп въпрос.

— Единственият непредвидим фактор в случая е Уил. Той очевидно е знаел и е използвал това знание.

— Уил не е най-големият и най-досадният ни проблем в момента. — Деймън отхапа от яденето си, като дъвчеше бавно. — Ти или си голям куражлия, или си пълен идиот. Ще приема, че е второто.

Блейк изсумтя.

— Да. Добре.

Опасно изражение засенчи лицето на Деймън и за момент никой не помръдна. Джоселин се върна с питието на Блейк. В мига, в който

тя си отиде, Деймън се наведе напред, а очите му започнаха да блестят зад миглите.

— Ние ти дадохме шанс, а ти се върна тук, след като уби един от нашите. Мислиш си, че съм единственият човек, от когото трябва да се притесняваш? Определено бъркаш.

Нотка на страх най-после се прокрадна в потръпващите очи на Блейк, но гласът му беше равен:

— Същото се отнася и за теб, приятелче.

Деймън се облегна назад с премрежени очи.

— Важното е, че сме наясно с положението.

— Да се върнем на Дедал — казах аз. — Откъде знаеш, че следят Доусън?

— Наблюдавам вашата група от известно време и видях, че се мотаят наоколо. — Той се облегна на сепарето и скръсти ръце. — Не знам колко работа е свършил Уил, за да го освободи, но се съмнявам да ги е омаял истински. Доусън е свободен, защото те са пожелали той да бъде свободен.

Надникнах към Деймън. Подозренията на Блейк се припокриваха с нашите собствени, но сега май не беше подходящият момент за този проблем.

Блейк сведе поглед към чашата си.

— Ето какво предлагам. Знам къде държат Бет и Крис. Никога не съм бил там, но познавам някого, който е бил и може да ни даде кодовете за влизане в сградата.

— Почакай — казах аз и поклатих глава, — значи ти не можеш да ни вмъкнеш? Някой друг може?

— Изненада — ухили се Деймън. — Бил е фактически безполезен.

Устните на Блейк изтъняха.

— Знам на кой етаж и в коя клетка ги държат, така че без мен просто ще се лутате из лагера и ще се молите да ви заловят.

— А юмрукът ми се моли да се забие в лицето ти — изстреля Деймън.

Завъртях очи.

— Сега искаш не само да се доверим на теб, но и да се доверим на някой друг?

— Този някой друг е точно като нас, Кейти. — Блейк се опря с лакти на масата, с което разтресе чашата си. — Той е хибрид, но се е измъкнал от натиска на Дедал. И както може да се очаква, ги мрази и бил дал всичко, за да ги прецака. Няма да ни заблуди.

Да, това въобще не ми харесваше.

— И как може някой да се „измъкне от натиска“ на Дедал?

В усмивката на Блейк нямаше топлина.

— Те... изчезват.

Колко успокоително. Събрах косата си и от двете страни, като се чувствах в капан.

— Добре, да кажем, че се съгласим. Как ще се свържеш с него?

— Няма да ми повярвате, ако не го видите с очите си на място. — В това поне беше прав. — Знам къде да намеря Люк.

Устата на Деймън се изви:

— Името му е Люк?

Блейк кимна.

— Няма да го открием по телефон или имейл. Малко е параноичен и се притеснява, че правителството следи телефонните линии и компютрите. Трябва да отидем лично при него.

— И къде е това? — попита Деймън.

— Всяка сряда идва в един клуб на няколко километра от Мартинсбърг — обясни Блейк. — Ще е там тази сряда.

Деймън се изсмя и аз се зачудих кое намира за смешно, по дяволите.

— Единствените клубове в онази част на Западна Вирджиния са за стриптийз.

— Нормално е да си го мислиш. — Самодоволство изпълзя на лицето на Блейк. — Но това е различен клуб. — Той погледна към мен. — Жените не носят дънки и пуловери.

Изгледах го остро, докато си взимах картофче от порцията на Деймън.

— А какво носят? Нищо?

— Възможно най-близкото до нищо. — Усмивката му сега беше искрена и накара зеления цвят в очите му да заблести. Напомни ми за някогашния Блейк. — Лошо за теб. Чудесно за мен.

— Наистина искаш да умреш, нали? — каза Деймън.

— Понякога така си мисля. — Настъпи пауза и той сви рамене. — Както и да е. Ще отидем при него, той ще вземе кодовете и започваме. Ще влезем, вие ще вземете каквото искате, аз ще взема каквото искам. И никога повече няма да ме видите.

— Общо взето, това е първото казано от теб нещо, което харесвам. — Острият поглед на Деймън се спря на Блейк. — Проблемът е, че ми е трудно да ти повярвам. Казваш, че този хибрид е в Мартинсбърг, нали? Няма кварц около онзи район. Как така не се е превърнал в обяд на някой арумианец?

Мистериозен блясък изпълни очите на Блейк.

— Люк може да се грижи за себе си.

Нещо не беше наред.

— А къде е луксианецът, с когото е свързан?

— С него — отвърна Блейк.

Е, това отговаряше на въпроса, но все пак нищо от казаното не ми звучеше добре. Да му се не види, цялата ситуация изглеждаше рискована, но какво можехме да направим? Вече бяхме затънали. Можеше поне да се опитаме да се измъкнем. Потъваш или плуваш, както казваше татко.

— Виж — каза Блейк и закова поглед в Деймън, — това, което стана с Адам... Не го исках. И съжалявам, но точно ти трябва да ме разбереш. Ти би направил всичко за Кейти.

— Бих. — Леко потреперване премина през Деймън. Събираше се електричество, косъмчетата по тялото ми настръхнаха. — И ако дори за момент си помисля, че смяташ да ни прецакаш, няма да се колебая. Няма да получиш трети шанс. Момче, не си виждал на какво съм способен в действителност.

— Разбрано — промърмори Блейк с наведени очи. — Ще действаме ли?

Въпрос за милион долара — дали наистина щяхме да го направим. Пулсът на Деймън се успокои и аз го почувствах в собствената си гръд. Беше взел решение. Не само би направил всичко за мен, но би сторил каквото и да било, за да помогне на брат си.

Потъваш или плуваш.

Вдигнах мигли и посрещнах погледа на Блейк.

— Ще действаме.

Прекарах по-голямата част от неделния ден в къщата на Деймън, където гледах множество епизоди на „Детективи на духове“, докато чаках... хм, докато дебнех Ди. Все някога трябваше да се върне вкъщи. Така беше казал Деймън.

Почти беше мръкнало, когато тя се върна. Подскочих от дивана и стреснах Доусън, който беше задрямал след четири часа репортажи за неща, издаващи звуци нощем.

— Всичко ли е наред? — вече беше напълно буден.

Деймън се измести и зае моето място.

— Всичко е чудесно.

Брат му се взря в него за секунда, после насочи вниманието си към телевизора. Деймън кимна, защото се досети какво възнамерявам да направя, без да съм му казвала предварително.

Ди закричи по стълбите, без да обели и дума.

— Имаш ли няколко минути? — попитах.

— Всъщност, не — подвикна през рамо тя, докато продължаваше да се изкачва.

Исправих рамене и я последвах.

— Е, ако имаш само една минута, ще използвам тази една минута.

Тя спря на върха на стълбището и се обърна. За момент си помислих, че ще ме бутне надолу по стълбите, което щеше напълно да осуети плановете ми за одобряване.

— Добре — каза тя и после въздъхна, все едно я бяха накарали да рецитира формули по геометрия. — По-добре да свършваме с това.

Не така исках да започна разговора, но пак беше по-добре от нищо. Последвах я в спалнята ѝ. Както и преди, бях изумена от количеството *розово*. Розови стени. Розова кувертюра за легло. Розов лаптоп. Розов килим. Розови абажури.

Ди отиде при стола до прозореца, седна и скръсти нежните си глезени.

— Какво искаш, Кейти?

Събрах кураж и приседнах на ръба на леглото ѝ. През целия ден бях упражнявала дългата си реч, но внезапно ми се прииска да се

просна в краката ѝ. Исках да си върна най-добрата си приятелка. Нетърпение проряза нежното ѝ лице и стомахът ми сякаш пропадна.

— Не знам откъде да започна — признах тихо.

Тя си пое шумно дъх.

— Започни например с това защо ме лъжеше месеци наред.

Потръпнах, но заслужавах този въпрос.

— През онази нощ на поляната, когато се бихме с Барук... Не знам какво стана, но Деймън не го уби.

— Ти ли го уби?

Тя се загледа през прозореца, докато си играеше лениво с кичур тъмна коса.

— Да... Свързах се с него. С теб. Ние... решихме, че е заради това, че Деймън ме беше излекувал преди. Сякаш това лекуване ни беше свързало. — Притаеният страх от онази нощ нахлу отново в мен и смрази вътрешностите ми. — Но бях наранена. Доста зле, предполагам, и Деймън ме излекува, след като ти си тръгна.

Рамене ѝ се изопнаха.

— Първата лъжа, а? Той ми каза, че си добре, и аз бях достатъчно глупава, за да му повярвам. Изглеждаше... доста зле. И по-късно, когато Деймън си тръгна, не се държеше нормално. Трябваше да се досетя, че нещо е станало. — Тя леко поклати глава. — Все едно, трябваше просто да ми кажеш истината. Нямаше да се побъркам или нещо такова.

— Знам — побързах да се съглася аз. — Но не бяхме сигурни какво точно се е случило. Решихме, че ще е най-добре да не казваме нищо, преди да си изясним ситуацията. И докато разберем, че сме някак свързани, всичко... всичко друго вече се беше усложнило.

— Блейк? — тя изплю името и пусна кичура коса.

— Той... и други неща. — Исках да седна до нея, но реших да не си насилвам късмета. — Разни неща започнаха да се случват с мен. Пожелавах чаша чай и чашата политаше от шкафа. Не можех да го контролирам и се притеснявах да не ви издам неволно.

Тя се вгледа в мен с приведени мигли.

— И все пак каза на Деймън.

Кимнах.

— Само защото мислех, че той ще знае какво се случва, тъй като той ме беше излекувал. А не защото му имах повече доверие,

отколкото на теб.

Миглите на Ди се вдигнаха.

— Но ти спря да излизаш с мен.

Бузите ми порумениях от срам.

— Помислих, че така е редно. Ако се случеше да преместя нещо, без да го желая, не исках да си наблизю и да се окажеш замесена в цялата каша.

Краткият й смях прозвуча като лай.

— Толкова приличаш на Деймън. Все си мислиш, че разбираш всичко по-добре от другите. — Исках да отговоря, но тя продължи: — Забавното е, че можех да ти помогна. Но все едно. След дъжд качулка.

— Съжалявам. — Исках тази дума да зачеркне всичките ми грешки. — Наистина...

— Ами Блейк? — твърдят й поглед се впи в очите ми.

Сведох глава към ръцете си.

— В началото не знаех какво представлява той. Честно казано, харесвах го, защото беше нормален. Не беше като Деймън и си помислих... помислих си, че не трябва да се чудя защо Блейк ме харесва. — Засмях се сурово като Ди. — Бях глупачка. Още от самото начало Деймън усети нещо съмнително в Блейк. Помислих, че ревнува или просто се държи грубо. Но веднъж, когато бях на вечеря с Блейк, при нас се появи един арумианец и разбрах истината.

Ди изчезна, после се появи до гардероба, сложила ръце на бедрата си.

— Нека проверя дали съм разбрала. Появил се е арумианец и на теб въобще не ти е хрумнало да кажеш на мен или на някого от другите?

Извих се към нея.

— Хрумна ми, но Блейк го беше убил и Деймън също знаеше. И се оглеждахме за тях...

— Звучи ми като тъпо оправдание. — Беше ли оправдание? Беше, тъй като трябваше да им кажа. Преглътнах появилия се в гърлото ми възел. Очите й просветнаха ярко. — Нямах си представа колко ми беше трудно в началото да крия всичко от теб! Колко се боях, че ще пострадаш само защото си около нас. И... — Ди спря и затвори очи. — Не мога да повярвам, че Деймън е скрил всичко това от мен.

— Не трябва да се сърдиш на Деймън. Той направи всичко възможно, за да предотврати това. Той не вярваше, че Блейк просто иска да ме научи да контролирам способностите си. Грешката беше моя. — Усещах как вината ме гризе, къс по къс. — Помислих си, че Блейк може да ми помогне. Че ако знам как да контролирам способностите си, бих могла да се бия, бих могла да ви помогна. Не би имало нужда да ме закриляте или да се притеснявате за мен. Не бих била ваш проблем.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Никога не си била проблем за мен, Кейти! Ти беше най-добрата ми приятелка, първата ми, единствената ми истинска приятелка. Да, не съм напълно наясно с това какво точно представлява приятелството, но знам, че приятелките трябва да се доверяват една на друга. И ти трябваше да знаеш, че не те смятам за слаба, нито за проблем.

— Аз... — замлъкнах, защото не знаех какво да кажа.

— Никога не си имала доверие в нашето приятелство. — В очите ѝ се събра влага и аз се почувствах като най-голямата гаднярка на света. — Точно това ме съсипва. От самото начало не си имала доверие в мен.

— Имах! — Искях да се изправя, но замръзнах. — Взех глупави решения, Ди. Направих грешки. И когато осъзнах колко ужасни бяха грешките ми, вече беше...

— Твърде късно — прошепна тя. — Беше твърде късно, нали?

— Да. — Поех си дъх, но той се заклеци в гърлото ми. — Блейк показва истинското си лице и всичко, което се случи, стана заради мен. Наясно съм с това.

Ди пристъпи леко и бавно към мен.

— Откога знаеш за Бет и Доусън?

Вдигнах очи и срещнах нейните. Огромна част от мен искаше да излъжа — да кажа, че не съм знаела преди потвърждението на Уил, но не можех.

— Преди коледната ваканция видях Бет. И после Матю потвърди, че щом Бет е жива, би трябвало и Доусън да е жив.

Тя сдържа сълзите си, пръстите ѝ се свиха.

— Как... как смееш?

Разбирах, че иска да ме удари, и дори чувствах бузите си така, сякаш го беше направила. Донякъде ми се искаше да го направи.

— Не знаехме дали ще успеем да го намерим, или да си го върнем. Не искахме да ти вдъхваме напразни надежди и после да те разочароваме отново.

Ди се взря в мен, сякаш въобще не ме познаваше.

— Това е най-глупавото нещо, което някога съм чувала. Нека позная — беше идея на Деймън? Защото звучи като такава. Би искал да ме предпази, като едновременно с това ме държи настрана... и ме наранява.

— Деймън...

— Недей — каза тя и се обърна. Гласът ѝ трепереше. — Не го защитавай. Познавам брат си. Знам, че има добри намерения, които са просто зле. Но ти... ти знаеш колко ме болеше от загубата на Доусън. Не само Деймън излезе от равновесие. Аз не преместих къщата от основите ѝ, но част от мен умря, когато ми казаха, че брат ми е мъртъв. *Заслужавах* да знам в мига, в който въобще ти е минало през главата, че може да е жив.

— Права си.

Тялото ѝ трепна за момент.

— Добре, добре... Да загърбим всичко това. Ако ми беше казала какво се случва с Блейк, аз и Адам щяхме да знаем в какво се намесваме. Пак щяхме да го направим — повярвай ми, щяхме да влезем в къщата, за да ти помогнем. Но нямаше да влизаме на сляпо.

Гърлото ми се поду. Имаше петно върху душата ми, мрачно и студено. Не бях убила Адам, но бях замесена в смъртта му. Едва ли не бях съучастник. Хората правят грешки непрекъснато, но те обикновено не завършват с нечия смърт.

Моята грешка завърши така.

Раменете ми се извиха под тази тежест. Ако кажех, че съжалявам, това нямаше да оправи нещата — нито за нея, нито за мен. Единственото, което можех да направя сега, беше да продължа напред и да се опитам да изкупя вината си.

Гневът напусна Ди, докато тя ме наблюдаваше. Върна се при стола до прозореца, седна и притисна крака в гърдите си. Отпусна бузи върху коленете си.

— А сега правите друга грешка.

— Нямаме избор — казах. — Наистина нямаме.

— Напротив, имате. Можем да се погрижим за Блейк и за този, на когото е казал.

— Ами Доусън? — попитах тихо.

Тя помълча известно време.

— Знам, че заради Доусън е редно да пренебрегна това, което изпитвам към Блейк, но не мога. Грешно е, знам. Но не мога.

Кимнах.

— Не го и очаквам от теб, но не искам нещата между нас да са такива. Трябва да има начин... — Гордостта ми скочи през прозореца.

— Липсваш ми, Ди. Ненавиждам това, че не си говорим и че си ми сърдита. Искам да преодолеем това.

— Съжалявам — прошепна тя.

Сълзи изгаряха гърлото ми отвътре.

— Как мога да поправа станалото?

— Не можеш. И аз не мога. — Ди тъжно поклати глава. — Не мога да поправа смъртта на Адам. Не мога да поправа факта, че ти и Деймън смятате сътрудничеството с Блейк за уместно. Не мога да поправа приятелството ни. Някои неща просто са счупени.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лиса дойде у нас във вторник, за да учим заедно за изпита по биология, който ни предстоеше на следващия ден. Цялата ситуация беше кофти, тъй като последното, върху което можех да се концентрирам в момента, бяха училищните ангажименти. Част от мен се надяваше Матю да отмени изпита, тъй като той знаеше какво ми предстоеше на следващата вечер. Дори му го предложих в понеделник след часа, но последва: „О, не, невъзможно е“.

Въртях се в стола пред компютъра и вяло четях учебника в скута си. Лиса четеше бележките си и аз трябваше да я слушам, но вместо това разтворих един нов роман за тийнейджъри, който щях да отразя в своята ежеседмична рубрика *„Реклама във вторник“*.

Напечатах няколко реда, избрах няколко цитата и се ухилих злобно. *„Бях неговата сила — козът в ръкава му. Аз бях началото, а той беше краят. И заедно бяхме всичко“*. Натиснах „Изпращане“ и затворих красивата кехлибарена корица на книгата.

— Въобще не внимаваш — каза Лиса и изправи гръб.

— Внимавам! — Повъртях се в стола, криейки усмивката си. — Обясняваше нещо за клетки и организми.

Тя вдигна вежда.

— Еха. Всичко ти е ясно.

— Няма да ме скъсат. — Отпуснах глава назад, затворих очите си и изпуснах продължителна въздишка. — Просто не мога да се съсредоточа. Повече ми се чете нещо интересно. Като това. — Размахвах книгата, за която току-що бях писала, после посочих към купчината с другите книги. — Пък и утре вечер имам един ангажимент.

— О! Какъв ангажимент? Нещо с Деймън ли? И ако е така, моля те, кажи ми, че започва със „с“ и завършва на „с“?

Отворих очи и се смръщих.

— Ти си по-зле от момче.

Къдриците ѝ подскачаха, докато кимаше.

— Наясно си.

Хвърлих химикалката си по нея.

Тя се засмя и затвори учебника.

— Та какво ще правиш утре, че си толкова разсеяна?

Не можех да ѝ разкрия много, но бях ужасно нервна и нуждата да споделя с някого просто разтвори устните ми.

— Деймън и аз отиваме в един... клуб, или нещо такова, в Мартинсбърг, за да посетим някои негови приятели.

— Е, това звучи забавно.

Свих рамене. Вече бях казала на майка си, че отиваме на кино, а тъй като тя беше нощна смяна утре, вечерният час не беше проблем. Проблемът беше в това, че не знаех какво да облека, а след разговора с Ди бях изпаднала в паника.

Надигнах се от стола и отидох до гардероба.

— Трябва данося нещо секси. Аз нямам нищо секси.

Лиса ме последва.

— Имаш нещичко тук.

Имаше море от дънки и пуловери, но нищо от рода на облеклото, за което беше намекнал Блейк. В гърлото ми се надигна гняв. Беше наистина нередно да виждам Блейк отново в училище. Той беше убиец — моят партньор по биология беше убиец.

Колебливо отместих купчина дънки.

— Не съм много убедена.

Лиса ме избута настрани.

— Дай аз да погледна. Аз съм кралицата на секси дрехите. Поне така смята Чад и, честно казано, трябва да му го призная, — тя ме погледна за миг с дръзка усмивка — момчето има вкус.

Облегнах се на стената.

— Покажи силата си.

Пет минути по-късно Лиса и аз се взирахме в дрехите на леглото ми, подредени така, сякаш ги носеше невидима проститутка. Бузите ми вече поруменяваха.

— Ох...

Лиса се изкикоти.

— Трябва да си видиш лицето.

Поклатих безнадеждно глава.

— Нали знаеш как се обличам по принцип? Това... това не съм аз.

— Това му е хубавото на ходенето по клубове, особено на такива извън града. — Тя сбърчи нос. — Е, принципно няма много клубове тук, така че всичко е извън града, но все едно. Имаш шанса да бъдеш някой друг. Да позволиш на скритата в теб стриптийзърка да излезе и да се позабавлява.

Избухнах в смях.

— Скритата в мен стриптийзърка?

Тя кимна.

— Никога ли не си се промъквала в бар или клуб?

— Да, но бяха на плажа и всеки беше облечен в летни дрехи. Сега не е лято.

— Е и?

Завъртях очи и се обърнах към леглото. Лиса беше намерила дънкова пола, която бях поръчала от интернет миналото лято, но която се беше оказала твърде къса. Едвам покриваше дупето ми, но аз бях прекалено мързелива, че да я върна. Над дънковото парче беше поставен изрязан черен пуловер, който принципно бих носила върху тениска или потник. Беше с дълги ръкави и щеше да покри белезите на китките ми, но нищо друго. На пода имаше чифт ботуши, високи до коленете, които бях купила от една разпродажба миналото лято.

И това беше всичко.

Да, това беше.

— Дупето и циците ми ще се показват.

Лиса се озъби.

— Циците ти ще са покрити.

— Но не и коремът ми!

— Имаш хубав корем, покажи го. — Тя вдигна полата и я задържа на талията си. — Когато приключиш, задължително искам да я заема.

— Няма проблем. — Намръщих се. — Къде ще я носиш?

— В училище. — Тя се засмя на физиономията ми. — Ще сложа някой чорапогащник под нея, превзета госпожице!

Дойде ми идея.

— Чорапогащник!

Затичах се към гардероба и започнах да ровя чорапите. Извадих един черен непрозрачен чорапогащник.

— Еха! Мога да нося това!

И яке... може би и маска.

Тя издърпа чорапогащника от ръцете ми и го запрати в другия край на стаята.

— Не можеш да го носиш.

Лицето ми посърна.

— Не?

— Не. — Тя надникна над рамото ми, ухили се и протегна ръка към нещо друго. — Но това можеш да го носиш.

Ченето ми падна. Нарязан чорапогащник висеше от пръстите й.

— Това беше от един костюм за Хелоуин.

— Чудесно! — каза тя и ги постави на леглото.

О, Пресвета Дево... Седнах със скръстени крака на пода и промълвих:

— Е, поне Деймън би одобрил, струва ми се.

— Адски вярно! — Тя тупна на леглото и усмивката й загасна. — Може ли да те попитам нещо и да ми отговориш честно? — В съзнанието ми запиука аларма, но аз кимнах. — Честно, колко добре се целува Деймън? Защото си представям, че просто те кара да...

— Лиса!

— Какво? Едно момиче трябва да знае подобни неща.

Прехапах устните си и се изчервих.

— Хайде. Сега е време за споделяне.

— Той... той целува, сякаш умира от жажда, а аз съм вода. — Покрих горещото си лице с ръце. — Не мога да повярвам, че го казах на глас.

Лиса се ухили.

— Звучи като от някой от твоите романтични романи.

— Така е. — И аз се засмях. — Но, бога ми, вярно е. Аз потичам като пюре, когато ме целува. Толкова е унижително. Всеки път се моля наум да продължи още и още. Тъжно.

И двете избухнахме в кикот. Беше странно, тъй като много от напрежението се изпари от тялото ми. Да се хилия заради момчета беше толкова невероятно нормално.

— Обичаш го, нали? — попита тя, когато си пое дъх.

— Обичам го. — Протегнах крака. — Наистина го обичам. Ами Чад?

Тя слезе от леглото и се облегна на него.

— Харесвам го... много. Но отиваме в различни колежи. Гледам реалистично на нещата.

— Съжалявам.

— Недей. Чад и аз се забавляваме. И сериозно, какъв е смисълът, ако човек не се забавлява? Това е моето мото в живота. — Тя замълча и отметна въртящите се къдрици от лицето си. — Струва ми се, че трябва да науча и Ди на това мото. Какво става с нея, по дяволите? Все още не е говорила с мен или Кариса.

Цялата ми жизненост изчезна и се напрегнах. *Не мога да поправа приятелството ни.* Бях се опитала, наистина се бях опитала, но щетите, които бях нанесла на приятелството ни, бяха необратими.

Въздъгнах.

— Доста неща й се насъбраха — изгуби Адам, Доусън се върна.

Лиса веднага реагира.

— Но това не е ли най-странното?

— Какво имаш предвид?

— Не мислиш ли, че е странно? Ти не живееше тук, но Бет и Доусън бяха като Ромео и Жулиета на Западна Вирджиния. Не мога да повярвам, че не поддържа контакт с нея.

По гърба ми пролази смущение.

— Не знам. Какво мислиш?

Лиса погледна настрани и ухапа долната си устна.

— Просто е странно. Доусън е доста променен. Мрачен и потиснат.

Чудех се какво да кажа.

— Може би още има чувства към нея и е разстроен, че нещата не са се получили. И тъгува за Адам. Нали разбираш, има си доста неща на главата.

— Предполагам. — Тя ме погледна с ъгълчетата на очите си. — Хората приказват.

Пламнах.

— Приказват за какво?

— Е, основно говорят обичайните заподозрени — Кими и компанията. Но напоследък се случиха толкова много странни неща.

— Тя стана на крака и събра кѳдриците си в рошава опашка. — Първо Бет и Доусън изчезват от лицето на земята. После Сара Бъшър умря миналото лято.

Лед покри кожата ми. Сара Бътлър се беше оказала на неподходящото място в неподходящия момент. В нощта, когато ме нападна арумианецът, Деймън се беше появил и го беше прогонил. Арумианецът беше убил момичето от гняв.

Лиса закрочи из стаята.

— И после изчезна Саймън Катърс. Никой не е чувал нищо за него. Адам умира в зловеща катастрофа и после Доусън се появява от нищото без предполагаемата любов на живота си.

— Странно е — казах бавно, — но е напълно случайно.

— Дали? — Тъмните ѳ очи просветнаха. Тя поклати глава. — Някои деца — приятелите на Саймън — смятат, че нещо му се е случило.

О, не.

— Какво?

— Че е бил убит. — Тя седна до мен и продължи с тих глас, сякаш ни подслушваха: — И че Адам е бил замесен.

— Какво?

Добре, не очаквах това.

Тя кимна.

— Не смятат, че Адам наистина е мъртъв. Нямаше погребение, на което хората да отидат. Мислят, че е избягал, преди полицията да разбере, че е направил нещо на Саймън.

Взрях се в нея.

— Повярвай ми, Адам е мъртъв. Наистина е мъртъв.

Устните на Лиса се свиха.

— Вярвам ти.

Не мислех, че е искрена.

— Защо мислят, че Адам е замесен в изчезването на Саймън?

— Ами... НЯКОИ хора знаят, че Саймън беше опитал нещо с теб. И Деймън го беше спугал от бой. Може би е опитал нещо с Ди и Адам се е побъркал.

Засмях се, но по-скоро от изненада.

— Адам не би се побъркал. Той не беше такъв.

— Така мисля и аз, но другите... — Тя се облегна. — Както и да е. Достатъчно с тези глупости. Ще изглеждаш толкова страхотно утре вечер.

Разговорът впоследствие се насочи към ученето, но аз усещах кубчета лед на дъното на стомаха си, едно бодящо чувство. Както когато направиш нещо нередно и знаеш, че ще те спипат.

Ако хората започнеха да обръщат внимание на всички странни неща, които се случваха, колко време щеше да им е необходимо, за да открият източника на всичко? Да открият Деймън, семейството му, неговата раса и мен?

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Мартинсбърг не беше точно градче, но не можеше да бъде наречен и голям град, не и по стандартите на Гейнсвил. Беше на ръба на растежа, на около час от най-големия град в областта. Намираше се между два щата, скрит между две планини — като входна врата към по-големи градове като Хейгърстаун и Балтимор. Южната страна на града беше добре развита — търговски центрове, офиси и ресторанти, толкова добри, че бих дала любимата си книга само за да направят подобни и в Питърсбърг. Имаше дори и „Старбъкс“, но се наложи да го подминем, да му се не види. Наистина закъснявахме.

Цялото пътуване започна зле и това не предвещаваше добро развитие.

Първо, Блейк и Деймън бяха взели да се карат, преди още да излезем от Питърсбърг. Ставаше дума за това кой е най-бързият начин да стигнем до източната граница на щата. Блейк каза, че трябва да тръгнем на юг. Деймън каза да тръгнем на север. Възникна епичен сблъсък.

Деймън спечели, тъй като той караше, и Блейк се нацупи на задната седалка. Впоследствие се ударихме в снежна преспа и се забавихме, а Блейк реши да изтъкне, че южните улици най-вероятно бяха по-чисти.

Освен това количеството обсидиан, с което бях накичена, и липсата на дрехи ме правеха раздразнителна. Послушах съветите на Лиса — за радост на Деймън. Ако си позволише да направи още един коментар за дължината на полата ми, щях да го нараня.

А ако Блейк направеше коментар, Деймън щеше да го осакати.

Очаквах армия арумианци да изникне от нищото и да преобърне колата, но за момента обсидиановото колие, гривната и ножът, скрит в ботуша ми — за бога, — бяха хладни.

Докато пристигнем в Мартинсбърг, вече ми идеше да скоча от колата в движение. Когато приближихме края на Фолинг Уотърс, Деймън попита:

— Накъде сега?

Блейк се подаде напред и облегна лакти на гърба на нашите седалки.

— Продължавай напред към Спринг Милс. Когато излезеш от него, завий вляво, все едно се връщаш към Хеджсвил или Бек Крийк.

Бек Крийк? Поклатих глава. Уж бяхме навлезли в цивилизацията, но имената на тези градчета подсказваха друго.

На около две мили след изхода на града Блейк каза:

— Виждаш ли бензиностанцията нагоре по пътя, при помпите?

Деймън присви очи.

— Да.

— Завий там.

Наведох се, за да огледам по-добре. Високи треви и стари, износени помпи. Зад тях имаше сграда, по-скоро колиба.

— Клубът е при бензиностанцията?

Блейк се засмя.

— Не. Просто мини оттам. Продължи по калния път.

Докато мрънкаше как Доли щяла да се изцапа, Деймън последва беглите наставления на Блейк. Калният път беше по-скоро пътека, направена от хиляда колела. Всичко ставаше толкова подозрително, че ми се искаше директно да заповядам да се върнем.

Колкото по-далеч отивахме, толкова по-страшен изглеждаше пейзажът. Дебели дървета обграждаха пътя, край който имаше стари сгради с изпочупени прозорци и зейнали дупки, където някога са стояли вратите.

— Това не ми вдъхва доверие — признах аз. — Виждала съм го и преди в „Тексаско клане“.

Деймън изсумтя. Джипът се заклати по неравен терен, а след това видяхме коли. Навсякъде. Коли, паркирани в случайни редици, покрай дървета, пръснати из полето. Отвъд безкрайните колони коли се виждаше квадратна сграда без външни прозорци.

— Добре. Смятам, че видях това в „Хотелът на ужасите“ — и в първия, и във втория филм.

— Нищо няма да ти стане — каза Блейк. — Мястото е скрито, за да не бие на очи, а не защото отвличат и убиват нищо неподозиращи туристи.

Запазвах си правото да не се съглася с това.

Деймън паркира възможно най-далеч, тъй като очевидно повече се притесняваше някой да не одраска Доли, отколкото от това, че можеше да бъдем изядени от Голямата стъпка.

Измежду колите излезе един мъж. Луната освети шиповете на колана му и зеления гребен на пънкарската му прическа.

А можеше да бъдем изядени от вандал.

Отворих вратата и излязох, стискайки силно палтото си.

— Що за, място е това?

— Много особено място — отговори Блейк. Той тресна вратата на колата и Деймън едва не му откъсна тавата. Блейк завъртя очи и пристъпи към мен. — Ще трябва да оставиш якето.

— Какво? — втренчих се в него. — Ужасно студено е. Виж ми дъха!

— Няма да замръзнеш за секундите, в които ще стигнем до вратата. Няма да те пуснат.

Исках да затропам с крака. Погледнах безнадеждно към Деймън. Подобно на Блейк и той беше облечен в тъмни дънки и тениска. Да. Това беше всичко. Явно на онези хора не им пукаше за *мъжкото* облекло.

— Не разбирам — изстенах аз. Якето ми вдъхваше поне някакво достойнство. И без това разкъсаният чорапогащник не скриваше нищо от краката ми. — Въобще не е честно.

Деймън бавно се приближи към мен и постави ръце на раменете ми. Кичур къдрава коса падна върху очите му.

— Няма нужда да го правим, ако не искаш. Казвам го сериозно.

— Ако не иска, значи яко сме си пропилили времето.

— Млъкни — излая Деймън през рамо, после пак се обърна към мен. — Сериозен съм. Само ми кажи и си отиваме вкъщи. Ще намерим и друг начин.

Но нямаше друг начин. Блейк, да ме опази бог, беше прав. Наистина пилеехме време. Поклатих глава, отстъпих назад и започнах да се разкопчавам.

— Добре съм. Слагам бельото на лошо момиче и се хвърлям в джаза.

Деймън гледаше в мълчание как аз свалих това, което смятах за броня. След като хвърлих якето в колата, той си пое дъх. Колкото и студено да беше, се чувствах така, сякаш тялото ми гори.

— Да — промърмори той и пристъпи пред мен като щит. — И аз вече не съм много убеден.

Зад рамото му веждите на Блейк се вдигнаха.

— Еха.

Деймън замахна към него, но Блейк се отмести вляво и се измъкна на косъм от летящата ръка на Деймън. Полетяха червено-бели искри и осветиха тъмнината като фойерверки.

Скръстих ръце пред почти голото си тяло, открито заради изрязания пуловер и късата пола. Чувствах се напълно гола, което беше глупаво, тъй като все пак носех бански. Поклатих глава и пристъпих до Деймън.

— Хайде да се размърдаме.

Очите на Блейк се отместиха от мен достатъчно бързо, за да избегнат сигурна смърт, идваща от едно подивяло извънземно зад мен. Ръката ме сърбеше да го ударя с все сила през врата.

Разходката ни до стоманената врата в ъгъла на сградата трая кратко. Нямаше прозорци или нещо такова, но докато се приближавахме, доловихме силната музика, която дънеше вътре.

— Ще почукаме ли?

От сенките излезе огромен мъжага. Ръце като стволоче на дървета се показаха изпод накъсаните му работни дрехи. Не носеше тениска, все едно беше четиридесет градуса. Косата на мъжа беше разделена на три сектора в средата на остригания му иначе череп. Бяха лилави.

Обичах лилавото.

Преглътнах нервно.

Халки проблясваха по цялото му лице — нос, устни и вежди. Два дебели болта висяха от дупките на ушите му. Не каза нищо. Дойде пред нас, тъмните му очи изгледаха момчетата и се спряха върху мен. Пристъпих назад и се ударих в Деймън, който постави ръка на рамото ми.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — попита Деймън.

Мъжът беше огромен — огромен като професионален борец. ТОЙ се ухили, сякаш пресмяташе дали Деймън би му стигнал за вечеря. И знаех, че Деймън най-вероятно прави същото. Шансовете да се измъкнем оттук без зверски бой ставаха нищожни.

Блейк се намеси.

— Дошли сме да купонясваме. Това е всичко.

Професионалният борец не каза нищо в следващата секунда, после се протегна към вратата. С очи, приковани в Деймън, той отвори вратата. Избухна музика.

— Добре дошли в Предвестника. Забавлявайте се.

Предвестника? Какво... приятно, успокояващо име за клуб.

Блейк надникна през рамо и каза:

— Мисля, че те хареса, Деймън.

— *Млъкни* — нареди Деймън.

Блейк се изсмя тихо и влезе. Краката ми ме пренесоха през тесния коридор и внезапно попаднах в различен свят. Свят, пълен с тъмни кътчета и примигващи светлини. Дори само миризмата ме смазваше. Не точно неприятна, но представляваше силна смесица от пот, парфюм и други съмнителни аромати. Горчивият вкус на алкохола се носеше във въздуха.

Сини, червени и бели светлини проблясваха и просветваха над гъмжащото множество притискащи се на зашеметяващи интервали тела. Ако бях предразположена към припадъци, сигурно щях да съм на земята за секунда. Всичката гола кожа — основно женска — блестеше, сякаш момичетата бяха покрити с брукат. Дансингът беше препълнен — движеха се тела, някои в ритъм, други просто се тресяха. Отвъд него имаше по-висока сцена за танци. Момиче с дълга руса коса се въртеше в центъра на този хаос, слабото му тяло беше нисичко, но момичето се извиваше като танцьорка — с изящни и плавни движения.

Не можех да откъсна очи от нея. Тя спря да се върти, а долната половина на тялото ѝ продължаваше да се поклаща в ритъм. Прибра назад кичур коса. Лицето ѝ искреше от невинност, усмивката ѝ беше красива и широка. Тя беше млада — твърде млада, за да е на подобно място.

И когато огледах тълпата, осъзнах, че доста от тези деца определено не са достигнали законовата възраст за употреба на алкохол. Някои бяха по-големи, но повечето изглеждаха на наша възраст.

Но най-интересното беше над сцената. От тавана висяха клетки, в които имаше оскъдно облечени момичета. *Клубни танцьорки*, както би ги нарекла мама. Не знаех как точно се наричат, но мацките имаха

страхотни обувки. Горните половини на лицата им бяха покрити с блестящи маски. Всяка от тях имаше коса с всички цветове на дъгата.

Сведох поглед към плътта между дънковата си пола и изрязания пуловер. Да, наистина бих могла да съм и по-разголена.

По-странното беше това, че не виждах маси или столове. Имаше дивани, подаващи се от сенчестите краища на помещението, но за нищо на света не бих седнала там.

Деймън, който беше поставил ръка на гърба ми, се наведе към мен и прошепна:

— Май не си съвсем в стихията си, котенце?

Забавното беше, че Деймън биеше на очи в тази тълпа. Беше с около глава по-висок от повечето тук, а и никой не се движеше като него и не изглеждаше като него.

— Май трябваше да си сложиш очна линия.

Устните му се извиха.

— Никога няма да стане.

Блейк мина пред нас, а ние го последвахме из дансинга, бързият техно ритъм заглъхваше и започваше друг — със силни барабани.

Всички, спряха.

Юмруци внезапно се изстреляха във въздуха, последвани от виковете. Очите ми се разшириха. Щяха ли да издигнат някого на ръце? Част от мен искаше да опитам нещо такова. Гневният ритъм може би ми беше оказал въздействие в тази насока. Момичетата в клетките удариха ръце в решетките. На сцената красивото момиче с русата коса беше изчезнало.

Ръката на Деймън се пхна в моята и я стисна. Ушите ми не успяха да чуят текста на песента заради писъците. *„Далеч от болката и истината, и други отровни дяволи...“* Виковете се усилиха и заглушиха всичко, освен барабаните.

Косъмчетата отзад на врага ми настръхнаха.

В този клуб определено ставаше нещо странно. Нещо нередно.

Заобиколихме бара и влязохме в тесния коридор. Хората бяха притиснати до стените толкова близо един до друг, че не можех да различа къде свършва едно тяло и къде започва другото. Един мъж надигна врат и гримираните му със сенки очи срещнаха моите.

Той намигна.

Бързо погледнах настрани. Ново правило: не осъществявай очен контакт.

Преди да усетя, спряхме на врата с надпис „Само за персонал“, но последната дума беше издраскана и някой беше написал върху нея „изроди“ с неизтриваем маркер.

Чудесно.

Блейк тъкмо щеше да почука на вратата, когато тя се отвори. Не виждах кой е зад нея. Надникнах през рамо. Гримирани Очи продължаваше да ме гледа. Ужасяващо.

— Дошли сме да видим Люк — рече Блейк.

Каквото и да каза мистериозният глас зад вратата, явно не беше за добро, тъй като гърбът на Блейк се втвърди.

— Кажи му, че е Блейк. Длъжник ми е. — Настъпи тишина и вратът му отзад почервения. — Не ми пука какво прави. *Трябва* да го видя.

— Чудесно — измънка Деймън, тялото му се напрягаше и отпускате на интервали. — Както обикновено, Блейк няма приятели.

Пореден неясен отговор и вратата се отвори още малко. После Блейк се намръщи.

— По дяволите, той ми е длъжник! Тези хора са свестни. Довери ми се. Тук няма буболечки.

Буболечки? О, друго название на имплантите.

Най-сетне Блейк се обърна към нас със сбърчени вежди.

— Искан първо да говори с мен. Насаме.

Деймън се изпъчи до най-голямата си височина.

— Няма начин.

Блейк не се отказа.

— Нищо няма да стане. Или направете това, което иска от вас, и изчакайте някой да ви повика, или сме били целия път за нищо.

Виждах, че Деймън не е напълно съгласен с положението. Но не бях изживяла това адско пътуване с кола и не бях потърсила стриптийзърката у себе си за едното нищо. Застанах на пръсти и се притиснах към гърба му.

— Да потанцуваме — казах и той се обърна наполовина към мен с проблясващи очи. Улових ръката му. — Хайде.

Той омекна, завъртя се напълно към мен и над рамото му видях как Блейк се промъква вътре. В стомаха ми се надигна лошо усещане,

но нямаше какво да направя, след като вече бяхме тук.

Барабаните бяха заглъхнали и тогава зазвуча донякъде позната песен. Поех си дълбоко дъх, издърпах Деймън на дансинга и започнах да се промушвам между хората, търсейки място. Най-после намерих такова и се завъртях там. Той ме гледаше с любопитство, сякаш казваше: „Наистина ли ще го направим?“ Да, щяхме. Звучеше налудничаво, че ще танцуваме предвид важността на информацията, заради която бяхме дошли, но аз пренебрегнах причините, поради които бяхме в клуба. Затворих очи, събрах кураж и пристъпих към него, обвих едната си ръка около врата му и поставих другата на кръста му.

Започнах да се движа срещу него, както правеха другите танцуващи. Защото, ама честно, когато момчетата танцуват, те просто си стоят на едно място и оставят цялата работа на момичетата. Ако си спомнях правилно няколкото пъти, в които се бях вмъквала в клубове с приятели в Гейнсвил, момичетата караха момчетата да изглеждат добре.

Няколко секунди бях доста скована, после улових ритъма на песента и отпуснах определени мускули, които не бях използвала от доста време. Ритъмът на музиката достигна до главата ми, после мина през цялото ми тяло, чак до крайниците ми. Поклащах се в такт с музиката, завъртях се, раменете ми се движеха в синхрон с бедрата. Ръката на Деймън се плъзна по гърба ми и усетих как брадичката му погалва врата ми.

— Добре. Май трябва да съм благодарен на Блейк, задето няма приятели.

Усмихнах се.

Ръката му се затегна, ритъмът се забърза, а с него и движенията ми.

— Май ми е приятно.

Навсякъде около нас телата бяха гладки и блестящи от пот, сякаш танцуваха от години. Това беше особеното на места като този клуб — унасяш се и отминават часове, които изглеждат като минути.

Деймън ме дръпна обратно към себе си и аз застанах на върховете на ботушите си, с лице към него. Главата му се наведе, притисна чело в моето и устните ни се докоснаха. Приток на сила премина по Деймън, прехвърли се върху кожата ми и с примигващите

светлини просто се изгубихме в този свят. Телата ни потрепваха в ритъм, нежно сливайки се едно с друго, докато хората около нас се тресяха, без да успеят да постигнат синхрон с музиката.

Когато устните на Деймън се притиснаха по-категорично в моите, аз разтворих уста, без да загубвам ритъм, макар той да крадеше дъха ми. Моето... *нашите* сърца туптяха, ръцете ни се вплитаха, сграбчваха, дланите му обхождаха извивките на гърба ми и аз усетих в собствените си очи леко убождане от бяла светлина.

Прокарах ръце по бузите му и отвърнах на целувката му. Потече електричество, изливащо се на потоци от телата ни в червено-бели лъчи, прикрито от мигащата светлина в заведението, издигащо се над пода като вълна. Навсякъде около нас хората танцуваха — или бяха погълнати от шоките вълни, или не им обръщаха внимание, но на мен ми беше все едно. Ръцете на Деймън бяха на бедрата ми, притискаха ме все по-близо и определено щяхме да приключим като някоя от онези неясни двойки в коридора.

Музиката може би беше спряла или се беше сменила, но ние все още бяхме притиснати един към друг, практически се поглъщахме. И може би утре или следващата седмица щеше да ме е срам от това публично изразяване на привързаност, но не и сега.

Една ръка се озова на рамото на Деймън и той се завъртя. В последните секунди сграбчих ръката му и спрях полета на юмрука му към челюстта на Блейк.

Блейк се засмя и извика сред гръмката музика:

— Вие танцувате ли, или правите секс?

Бузите ми поруменияха. Добре де, може би щях да се засрамя още веднага.

Деймън изрева нещо и Блейк отстъпи крачка назад и вдигна ръце.

— Извинете! — извика той. — Боже. Готов е да се срещне с нас, ако сте приключили с това да си ядете лицата.

Блейк щеше да си получи юмрука по някое време.

Последвах Деймън и Блейк през върволицата от увити тела надолу по коридора. Сърцето ми още туптеше лудо, гърдите ми се вдигаха и отпускаха твърде бързо. Този танц...

Гримирани Очи вече не беше там. Когато Блейк почука, вратата се разтвори изцяло. Последвах го, като се надявах лицето ми да не

гори.

Не знам какво очаквах да намеря зад вратата. Може би задимена тъмна стая с мъже със слънчеви очила, пукащи костите на ръцете си, или пък друг едър мъжага с работни дрехи, но определено не очаквах това, което открих.

Стаята беше голяма и въздухът беше чист, с аромат на ванилия. Имаше няколко дивана, на единия седеше момче с дълга до раменете кестенява коса, прибрана зад ушите му. Подобно на танцуващото момиче, което бях видяла, той беше млад. Може би на петнайсет, ако въобще имаше толкова. На дънките му зееха огромни дупки. Около китките му имаше сребърни обръчи, които ограждаха странен камък. Беше черен, но не обсидиан. В средата на камъка имаше червено-оранжев огън, а под него петънца от синьо и зелено.

Какъвто и да беше камъкът, изглеждаше красив и доста скъп.

Детето вдигна очи от преносимата конзола, на която играеше, и насочи поглед към нас. Бях шокирана от момчешката му красота. Очите му с цвят на аметист се засякоха с моите за кратко и после се върнаха към играта. Това хлапе един ден щеше да е симпатяга.

Тогава усетих, че Деймън е напрегнал тялото си и се взира в мъж, седнал на един кожен диван. Пачки от стодоларови банкноти бяха подредени на масата пред русия мъж, който също се взираше в Деймън. Ярките му сребристи очи се разшириха от изумление.

Мъжът беше малко над трийсет и, боже мили, беше великолепен.

Деймън пристъпи напред. Мъжът се изправи. Пулсът ми се ускори. Най-ужасните ми страхове пробягаха през мен като горски пожар.

— Какво става? — попитах.

Дори Блейк изглеждаше нервен.

Хлапето на дивана се изкашля със смях и затвори играта.

— Извънземни. Имат една особена вътрешна система, която им позволява да се подушат. Явно нито единият от тях не е очаквал да види другия.

Обърнах се бавно към хлапето.

То се намести, като свали крака от дивана. Щеше да има бебешко лице, ако не беше острият интелект в погледа му или пък житейският опит, който издаваха контурите на устата му.

— Значи вие, палавници такива, искате да се промъкнете в крепостта на Дедал и се нуждаете от помощта ми?

Погледнах изумено. Люк беше само едно пикливо *дете*.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Чаках детето да извика: „Шегичка!“ и да отпраши към най-близката площадка за игра, но докато секундите се разтегляха, аз просто приех, че нашият Месия с жизненоважната информация е едва юноша.

Люк се усмихна, сякаш знаеше какво си мислех.

— Изненадана? Не трябва да бъдеш. Въобще от нищо не трябва да се изненадваш.

Той се изправи и аз се шокирах от факта, че беше висок почти колкото Деймън.

— Бях на шест, когато реших да се състезавам с високоскоростно такси. То победи, а аз загубих най-якото колело и много кръв, но за мой късмет приятелят ми от детството беше извънземен.

— Как... как се измъкна от Дедал? — попитах.

Искаше ми се да се добавя: „И то толкова млад“.

Люк пристъпи към масата, походката му беше плавна и спокойна.

— Бях техният любим ученик. — Усмивката му беше лукава, почти притеснителна. — Никога не се доверявай на отличник. Нали така, Блейк?

Облегналият се на стената Блейк вдигна разкривено рамене.

— Звучи добре.

— Защо? — Люк седна на ръба на масата. — Защото ученикът рано или късно става по-умен от учителя, а аз имах много, много интелигентни учители. Та така. — Той плесна с ръце. — Ти сигурно си Деймън Блек.

Дори и да беше изненадан, че Люк му знае името. Деймън не го показва.

— Аз ще да съм.

Смехотворно дългите мигли на детето се сведоха.

— Слушал съм за теб. Блейк е голям фен.

Блейк показва среден пръст.

Деймън рече сухо:

— Радвам се да науча, че моят фенклуб се простира надалеч.

Люк изви глава настрани.

— И то какъв фенклуб... О, грешката е моя, не те представих на твоя другар луксианец. Този се нарича Парис. Защо? Не знам.

Парис се усмихна леко и подаде ръка на Деймън.

— Винаги ми е приятно да се срещна с някого, който не робува на стари вярвания и ненужни правила.

Деймън стисна ръката му.

— И на мен. Как се озова край него?

Люк се засмя.

— Дълга история, но за друга среща. Ако има друга среща. — Удивителните му очи отново се насочиха към мен. — Имаш ли представа какво ще направят с теб, ако разберат, че си здрав, функциониращ хибрид? — Той кимна с глава и се ухили. — Такава рядкост сме. Трима от нас на едно място си е направо невероятно.

— Имам добро въображение — казах.

— Така ли? — веждите на Люк се вдигнаха. — Съмнявам се, че Блейк ти е разказал дори и половината... по-лошата половина.

Погледнах към Блейк. Изражението му беше станало безизразно. Леден вятър премина по гърба ми и нямаше нищо общо с липсата на дрехи.

— Но това го знаеш. — Люк се изправи и се протегна като котка след дрямка. — И все още искаш да поемеш голям риск и да си създадеш ужасни неприятности.

— Всъщност, нямаме избор. — Деймън изглежда мрачно Блейк. — Та ще ни дадеш ли кодовете, или не?

Люк сви рамене и прокара пръсти по пачките с банкноти.

— Какво ще спечеля аз?

Издишах остро.

— Освен че ще прецакаме Дедал, не можем да предложим друго.

— Хм, не съм сигурен в това.

Взе пачка стодоларови банкноти, завързана с гумен ластик. След секунда ръбовете на банкнотите се извиха навътре, хартията се стопи, миризма на изгоряло изпълни въздуха и в ръката му не остана нищо.

Завиждах, а идея за използването на светлина само за огън и отопление прелетя през мен.

— Какво можем да направим за теб? — попитах.

— Очевидно парите не са проблем — добави Деймън.

Устните на Люк се извиха.

— Парите наистина не са. — Той избърса длани в джинсите си.

— Нито пък властта. Сериозно, единственото, от което се нуждае, е услуга.

Блейк подскочи от стената.

— Люк...

Очите му се присвиха.

— Искam единствено услуга. Такава, от която мога да се възползвам по всяко време. Това искам в замяна и ще ви кажа всичко, от което се нуждаете.

Звучеше лесно.

— Доб...

— Чакай! — прекъсна ме Деймън. — Искаш да обещаем услуга, без да знаем каква ще бъде тя?

Люк кимна.

— Къде е рискът, ако знаете всичко?

— Къде е разумът, ако не го знаем? — отвърна Деймън.

Хлапето се засмя.

— Харесваш ми. Много. Но моята помощ не идва без съответната отплата.

— Боже, ти си като мафиот в пубертет — измрънках аз.

— Нещо такова — оголи той зъби в блажена усмивка. — Това, което вие — всички вие — не разбирате, е, че има неща, много по-големи от гаджето на брата или от приятел... или дори от това да се окажете под нечий палец. Зад ветровете наднича промяна, а ветровете ще са свирепи. — Той погледна към Деймън. — Правителството се страхува от луксианците, тъй като те означават, че човекът вече не е на върха на хранителната верига. За да поправят това, те създават нещо много по-силно от луксианец. И не говоря за обикновени бебенца хибриди.

Потръпнах.

— А за какво говориш?

Лилавите му очи срещнаха моите, но той не каза нищо.

Парис кръстоса ръце.

— Не че искам да съм груб, но ако не сте съгласни на сделката, вратата е там.

Деймън и аз си разменихме погледи. Наистина не знаех какво да кажа. Вярно си беше, като да правиш сделка с мафията. С шефа на зловещата детска мафия.

— Хора — подвикна Блейк, — той е единствената ни възможност.

— Исусе — промърмори Деймън. — Добре. Дължим ти услуга. Очите на Люк засияха.

— И ти ли?

Въздъгнах.

— Хубаво. Защо не?

— Чудесно! Парис? — Той протегна ръка. Парис се наведе, взе един малък лаптоп и му го подаде. — Дайте ми секунда.

Гледахме как щрака по клавиатурата, с напрегнати от съсредоточаване вежди. Докато чакахме, в края на помещението се отвори врата и младото момиче от сцената надникна в стаята.

Люк вдигна главата си.

— Не сега.

Намръщването на момичето беше епично, но затвори вратата.

— Тя е момичето от...

— Не довършвай това изречение, ако искаш да продължа. Никога не говори за нея. Честно казано, въобще не си я виждала. — Люк отново съсредоточи поглед в екрана. — Иначе всички сделки отпадат.

Стиснах устни, макар да имах хиляда въпроса относно това как двамата са се измъкнали и как оцеляват без никаква защита.

Най-сетне Люк остави лаптопа на бюрото. Екранът беше разделен на четири секции, черно-бели, зърнести, като от охранителна камера. Едната картина изобразяваше гора. Друга показваше висока ограда и порта, трета — охранителен пункт, а последната — охранител, който патрулира около оградата.

— Запознайте се с Маунт Уедър — собственост на Федералната агенция за управление на извънредни ситуации, обслужвано от отдела за национална сигурност. Обектът е разположен във величествената планинска верига Блу Ридж и се използва като тренировъчен лагер и като бомбоубежище на големите политици, ако някой реши да ни нападне — каза с кикотене Люк. — Известно също като лицето на

Министерството на отбраната и Дедал, тъй като под земята има шестстотин шибани квадратни метра, оборудвани за тренировки и мъчения.

Блейк се взря в екрана.

— Проникнал си в охранителните им системи?

Люк сви рамене.

— Както казах, бях най-талантливият ученик. Вижте този район.

— Той посочи към екрана, където охранител обикаляше около оградата и почти се сливаше със зърнестия фон. — Това е „тайният“ изход, който не съществува. Съвсем малко хора знаят за него, нашият Блейк и е един от тях.

Люк натисна някакъв бутон и камерата се измести надясно. На екрана се показва порта.

— Ето какъв е чалъмът — неделя вечер в девет е най-добрата ви възможност. Тогава идва новата смяна и персоналът е най-малко — само двама охранители патрулират край вратата. 'Щото, нали знаете, неделята си е мързелив ден.

Парис извади подложка и химикалка.

— Портата е първото ви препятствие. Ще трябва да се справите с охранителите, но това е елементарно. Ще се постарая камерите да са изключени между девет и девет и петнайсет, нали се сещате — като в „Джурасик парк“. Имате петнайсет минути да влезете, да си вземете дружките и да се ометете оттам. Та не позволявайте на някакъв плюещ дракон да ви забави.

Деймън се задави от смях.

— Петнайсет минути — прошепна Блейк и кимна. — Осъществимо. Щом влезем в сградата, коридорът води към асансьорите. Можем да отидем на десетия етаж и да стигнем направо до килията.

— Чудесно! — Люк потупа с пръст по портата. — Кодът за тази порта е *Икар*. Усещате ли тенденция?

Той се засмя. Блейк отново кимна.

— Средната врата, знам. Кодът?

— Почакайте. Накъде водят другите врати? — попитах аз.

— Към великолепната страна на Оз — отвърна Люк и продължи да натиска клавиша, докато камерата се насочи към вратите. —

Всъщност, към нищо интересно. Просто офиси и разни помещения на министерството. Някой иска ли да познае какъв е кодът за тази врата?

— Дедал — подхвърлих аз.

Той се ухили.

— Топло. Кодът за тази врата е *Лабиринт*. Може да се объркате в изписването, знам, но се постарайте да не допускате грешки. Имате само един шанс. Въведете ли грешния код, става грозно. Вземете асансьора до шестия етаж, както каза Блейк, и там въведете кода *ДЕДАЛ* — с главни букви. Воала!

Деймън поклати колебливо глава.

— Само няколко кода? Това са им мерките за сигурност?

— Ха! — Люк натисна няколко бутона и екраните загаснаха. — Правя повече от това да ви давам кодове и да гася камери, другарчета скъпи. Ще изтрия програмата им за разпознаване на очите. Може да се направи за около десетина до петнайсет минути, без да предизвика съмнения.

— Какво ще стане, ако сме още вътре и тя се включи? — попитах.

Люк вдигна ръце.

— Хм, все едно да си в самолет, който ще се сгромоляса. Стисни глава между коленете си и се сбогувай със света.

— О, това звучи чудесно — казах. — Значи ти си и мутант хакер, така ли?

Той смигна.

— Бъдете внимателни. Няма да сменя никакви други предпазни мерки, които са решили да поставят. *Това* би събудило подозрения.

— Охо — намръщи се Деймън. — Какви други предпазни мерки биха могли да използват?

— Сменят кодовете през ден, доколкото знам. Като се изключи това, остава само охраната, но ние ще идем точно при смяната ѝ — Блейк се ухили. — Всичко ще е наред. Ще се справим.

Парис подаде лист, върху който бяха написани кодовете. Деймън го грабна преди Блейк и го натика в джоба си.

— Благодаря — каза той.

Люк се върна при дивана и при играта си и усмивката му посърна.

— Не бързайте още да ми благодарите. Всъщност, не ми благодарете изобщо. Въобще не съществувам, докато не си поискам услугата. — Той отвори конзолата. — Просто запомнете — тази неделя, точно в девет. Имате петнайсет минути и това е всичко.

— Добре — изрекох думата, докато гледах към Блейк. Би ми било интересно да разбера как са се запознали. — Ами, предполагам, че...

— Ще тръгваме — допълни Деймън и взе ръката ми. — Беше донякъде приятно да се запознаем.

— Все тая — отвърна Люк, а палците му трептяха върху игралното табло. Гласът му ни застигна при вратата: — Нямате си представа какво ви очаква. Бъдете внимателни. Би ми било неприятно, ако не получа услугата си, защото вие може да умрете... или по-лошо.

Потръпнах. Чудесен начин е да приключиш разговор с прилично количество зловеци подмятания.

Деймън кимна към другия луксианец, излязохме и Блейк затвори вратата след себе си. Чак тогава осъзнах, че стаята беше звукоизолирана.

— Е — каза с усмивка Блейк, — не беше толкова лошо, нали?

Завъртях очи.

— Имам чувството, че сключихме сделка с дявола и че той ще се върне за нашите първородни деца. Или нещо подобно.

Деймън свъси вежди.

— Искаш деца? Нали знаеш, с практиката идва...

— Млъкни.

Поклатих глава и закрачих напред.

Бързо преминахме през клуба, през все така претъпкания дансинг. Струва ми се, че и тримата искахме да излезем. Когато наближихме изхода, се огледах около Деймън и Блейк, очите ми обходиха заведението.

Част от мен се зачуди колко от хората тук са хибриди, ако въобще имаше такива. Бяхме рядкост, но от самото начало бях усетила, че в това място има нещо особено. Имаше нещо особено и в онова хлапе, наречено Люк.

Професионалният борец ни поздрави на вратата. Отдръпна се, гигантските му ръце се скръстиха пред гърдите му.

— Запомнете — каза той. — Никога не сте били тук.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Прибрахме се късно от Мартинсбърг и веднага отидох в леглото. Деймън ме последва, но единственото, което направихме, беше да се гушнем и да заспим. И двамата бяхме невероятно изтощени и аз много се радвах, че той е тук. Трайно присъствие, което успокояваше опънатите ми нерви.

В четвъртък бях като зомби и направо ми се гадеше от очебийно веселото настроение на Блейк в часа по биология.

— Трябва да си по-щастлива — прошепна ми, докато аз нервно си водех бележки. Без съмнение се бях провалила на изпита вчера. — След неделя всичко ще е приключило.

Всичко ще е приключило. Химикалката ми прекъсна. Мускулите на врата ми се стегнаха.

— Няма да е лесно.

— Да — ще е. Просто имай вяра.

Почти се засмях. Вяра в кого? В Блейк? Или в хлапето мафиот? Не вярвах на нито един от тях.

— След неделя ще се махнеш.

— Като отминало десетилетие — отговори той.

След часа си прибрах нещата, усмихнах се на някаква шега на Лиса и изчаках Доусън. Не исках да го оставям насаме с Блейк. Не и докато Доусън измерваше момчето с очи така, сякаш възнамеряваше да го пребие за още информация.

Блейк профуча покрай нас, докато прехвърляше учебниците си в другата ръка. Закрачи надолу по коридора и махна с ръка на група ученици, които извикаха името му.

— Не го харесвам — промърмори Доусън.

— Нареди се на опашката. — Отправихме се надолу по коридора. — Но ще имаме нужда от него в неделя.

Доусън се загледа напред.

— Все пак не го харесвам. — А после попита: — Той си е паднал по теб, нали?

Бузите ми почервеняха.

— Защо мислиш така?

Появи се малка усмивка.

— Омразата на брат ми към него е безгранична.

— Е, той уби Адам — казах с тих глас.

— Да, знам, но това е лично.

Намръщих се.

— Как може да е по-лично от това?

— Такова е.

Доусън отвори вратата и ние бяхме нападнати от кикотещата се армия на двора. Кими беше капитан.

— Еха. Защо ли не съм изненадана? — каза тя.

Усетих, че се движа пред Доусън.

— Защо ли нямам идея за какво говориш?

Зад мен Доусън прехвърляше тежестта от единия на другия си крак.

— Направо си е очевидно. — Тя се облегна на парапета, раницата ѝ беше подпряна на ръба отзад. Момичетата около нея се хихикаха. — Единият брат не ти е достатъчен.

Преди да реагирам. Доусън пристъпи край мен и изплю:

— Ти си жалка и противна.

Усмивката на Кими замръзна. Може би предишният Доусън никога не би казал нещо подобно, защото тя и всичките ѝ приятелки изглеждаха така, сякаш някой стъпваше върху гробовете им. Някъде в ъгъла на съзнанието си желях да се засмея, но бях толкова ядосана, толкова отвратена от намека, че бих излизала с двама братя близнаци.

Откровено не знам какво стана после. Струя енергия изскочи от мен и красивата розова раница се разтресе и падна от парапета. Тежестта дръпна Кими. Нейните обувки на токчета се вдигнаха от пода и в миг разбрах какво щеше да се случи.

Тя щеше да падне през парапета с главата надолу.

Писък се надигна в гърлото ми и излезе от устните на Кими. Ужасеният вид на приятелките ѝ се запечата завинаги в паметта ми и пулсът ми отлетя във висините.

Доусън се изстреля напред и я сграбчи за едната ръка. Беше я изправил на крака, преди писъкът ѝ да заглъхне в ушите ми.

— Хванах те — каза той изненадващо мило. Кими си пое дъх, стискайки ръката на Доусън. — Всичко е наред. Добре си.

Той внимателно отдели пръстите ѝ от ръката си и пристъпи назад. Приятелките ѝ веднага я наобиколиха.

Тогава той се обърна към мен с премрежени очи. Стисна лакътя ми и бързо ме задърпа надолу по стълбището.

След като бяхме достатъчно далече, спря и ме погледна.

— Какво беше това?

Дъхът ми спря и аз погледнах настрани, объркана и изпълнена със срам. Всичко беше станало толкова бързо и аз бях толкова бясна. Но бях го направила аз — тази част от мен, която беше реагирала без мисъл и знание. Частта от мен, която знаеше, че тежестта на чантата ѝ ще я събори от парапета.

* * *

На обяд не казах на Деймън за станалото с Кими на стълбището, защото си повтарях, че щом Кариса и Лиса са с нас, значи не е време за подобен разговор. Това беше само извинение, но аз го смятах за по-отвратително от думите на Кими. По-късно същия ден, когато бяхме в къщата на Деймън и преглеждахме с останалите планове за неделя, пак си казах, че моментът не е удачен.

Особено докато Ди настояваше да отиде, а Деймън не искаше и да чуе.

— Искам ти и Ашли да останете с Матю, в случай че нещо се обърка.

Ди скръсти ръце.

— Какво, значи не смяташ, че мога да се сдържам, когато се налага? Мислиш, че ще превъртя и ще наръгам Блейк на място?

Брат ѝ я изгледа безизразно.

— Като го спомена...

Тя завъртя очи.

— Кейти отива ли с вас?

Раменете ми се свиха рязко. Започваше се.

Тялото на Деймън се напрегна.

— Не искам...

— Да — прекъснах го с убийствена физиономия. — Само защото аз забърках цялата каша и Блейк не иска да направи нищо без мен и Деймън.

Ашли подсмръкна от канапето. Освен че гледаше Деймън така, сякаш искаше да разпали отново романа си с него, тя не правеше нищо особено.

— Колко си доблестна, Кейти!

Не ѝ обърнах внимание.

— Пък и имаме нужда от хора, които да останат отвън, ако нещо се обърка.

— Че що? — попита Андрю. — Не вярвате ли на Блейк? Каква изненада!

Деймън отново седна и прокара и двете си ръце през косите си.

— Както и да е, ще влезем и ще излезем. И тогава всичко... всичко ще свърши.

Брат му примигна бавно и аз знаех, че си мисли за Бет. Може би дори си я представяше и за момент се зачудих колко дълго не се бяха виждали. Попитах го и за моя изненада той отговори:

— Не знам. Времето течеше различно. Седмици? Месеци? — Той се изправи и размърда рамене. — Не мисля, че съм бил в тази сграда. Времето винаги беше топло и сухо, когато ме извеждаха навън.

Извеждаха навън — като домашен любимец. Това си беше ужасно отвсякъде.

Доусън издиша дрезгаво.

— Имам нужда от разходка или движение.

Огледах се бързо. Слънцето беше залязло преди известно време. Не че той се нуждаеше от светлина. Вече беше на вратата, преди някой да може да каже и дума.

— И аз ще дойда — обади се Ди.

Андрю се изправи.

— Ще ви последвам.

— Значи и аз ще се разкарам — този път се обади Ашли.

Матю въздъхна.

— Един ден ще се справяме с всичко без излишни драми.

Деймън се засмя уморено.

— Успех в това.

След пет минути всички, освен Деймън бяха излезли от къщата. Сега беше перфектният момент да призная, че почти счупих врата на Кими, но забелязах проблясък в очите на Деймън.

Устните ми пресъхнаха.

— Какво?

Деймън се изправи и се протегна, разкривайки малко от стегнатата си кожа.

— Тихо е. — Той протегна ръка и аз я поех в своята. — Тук никога не е тихо. Поне от известно време.

Имаше право. Позволих му да ме издърпа за крака.

— Няма да продължи дълго.

— Така е. — Той ме придърпа към себе си, а след секунда бях в ръцете му и летяхме към стълбите. Постави ме на крака в спалнята си. — Признай си. Харесваш методите ми на придвижване.

Чувствайки се малко замаяна, се засмях.

— Скоро ще стана по-бърза от теб.

— Мечтай си.

— Глупак — отвърнах.

Устните на Деймън се извиха настрана.

— Беля.

— У-у! — разширих очи. — Грубо.

— Трябва да се възползваме от тишината.

Той пристъпи към мен като хищник, който виждаше жертвата си.

— Наистина ли?

Внезапно ми стана твърде горещо. Отстъпих назад, докато стигнах до леглото му.

— Наистина. — Той събу обувките си. — Смятам, че имаме около трийсет минути, преди някой да ни прекъсне.

Очите ми окапаха, когато той свали тениската си и я захвърли. Поех си болезнено дъх.

— Може би нямаме толкова време.

На устните му се заформира лукава усмивка.

— Вярно. Да кажем, че имаме двайсет минути, плюс-минус пет. — Той спря пред мен с премрежени очи. — Въобще не е достатъчно за това, което искам, но ще опитаме да се справим.

Жега пролази из вените ми и аз отново се почувствах замаяна.

— Можем ли?

— Хм.

Той постави ръцете си на рамената ми и ме свлече надолу, докато не седнах на ръба на леглото. Погали с длани бузите ми и коленичи пред омекналите ми крака, така че очите ни да бъдат на еднаква височина.

Миглите на Деймън се наведоха и погалиха бузите му.

— Липсваше ми — каза той.

Обвих пръсти около китките му.

— Виждаш ме всеки ден.

— Не достатъчно — промърмори той и притисна устните си към шията ми, която пулсираше наравно със сърцето. — И никога не си сама.

Това си беше истина. Последния път, когато бяхме останали сами достатъчно дълго време, и двамата бяхме спали. Така че тези мигове бяха безценни, кратки, откраднати.

Усмихнах се, докато той прокара линия от целувки по брадичката ми и спря близо до устните ми.

— Значи не трябва да хабим времето за приказки — казах.

— Аха. — Той целуна ъгълчето на устната ми. — Говоренето е чисто пилеене на време. — После целуна другото ъгълче. — Пък и когато говорим, обикновено стигаме до спор.

Засмях се.

— Невинаги.

Деймън се отдръпна и вдигна вежди.

— Котенце...

— Добре. — Отпуснах се назад и той ме последва, покачи се върху мен, ръцете му бяха големи и могъщи. Боже, понякога наистина напълно ме пленяваше. — Може и да си прав, но хабиш време.

— Винаги съм прав.

Отворих уста, за да се възпротивя, но устните му поеа контрол над моите и целувката му проникна дълбоко в мен, разтопи мускулите и костите ми. Езикът му се понесе към моя. В този момент можеше да е прав колкото си иска, стига да продължаваше да ме целува така.

Прокарах пръсти през косата му и го дръпнах, когато вдигна глава. Смятах да протестирам, но той ме целуваше надолу по шията, по ръба на жилетката ми, надолу покрай малките копчета с форма на

цветя, още по-надолу, докато вече не можех да достигна главата му с пръсти. Нито да следя накъде отива.

Деймън седна върху краката си и се зае с ботушите ми. Свали единия и го подхвърли през рамо. Той се удари в стената с леко тупване.

— От какво са направени? Заешка кожа?

— Какво? — изкисках се. — От изкуствена кожа са.

— Толкова са меки. — Свали и другия и той също се удари в стената. Следваха чорапите ми. Целуна връхчето на стъпалото ми и аз потрепнах. — Е, не толкова меки колкото това. — Ухилен, той вдигна глава. — Между другото, чорапогащите ми харесват.

— Така ли? — Погледът ми беше насочен към тавана, но всъщност не виждах нищичко. Не и докато ръцете му се движеха по прасците ми. — Да не... защото са червени?

— Затова. — Усетих бузата му до коляното си и ръцете ми плеснаха по леглото. — И защото са толкова тънки. И горещи, но това вече го знаеш.

Горещи? На мен ми беше горещо. Ръцете му преминаваха по външната страна на бедрата ми, под дънковата пола и избутваха материята нагоре... и нагоре. Прехапах устната си достатъчно силно, че да усетя металически вкус в устата си. Материята наистина беше тънка, нежна — почти несъществуваща преграда между неговата кожа и моята. Усещах всяко докосване и дори и най-лекото беше като хиляда волта ток.

— Котенце...

— Хм?

Сграбчих завивките в юмруци.

— Само проверявам още ли си с мен. — Той целуна крака ми точно над коляното. — Не искам да заспиш или нещо подобно.

Сякаш беше възможно да заспя. Въобще.

Очите му проблеснаха.

— Знаеш ли какво? Дай ми само две минути. Повече не искам.

— Все едно — казах. — Какво ще правиш с оставащите осемнадесет минути?

— Ще се гушкам.

Започнах да се смея, но пръстите му намериха ластика на чорапогащите ми, той ги дръпна и започна да псува, когато се оплетоха

в краката ми.

— Да ти помогна? — предложих с трептящ глас.

— Ще се справя — прошепна той и ги измъкна.

И те полетяха нанякъде.

Нещата се развиваха по-бързо отколкото когато и да било преди. Бях притеснена, но не исках да спираме. Бях и любопитна. Доверявах му се безпределно. Вече нищо не разделяше кожата ми нито от неговата, нито от устните му и аз спрях да мисля, вече не бях способна да сътворя рационална мисъл. На света съществуваше само той и лудият приток от усещания, който той носеше. Аз сякаш летях, а по стените се забелязваше мека бяла светлина, която не идваше от Деймън.

Когато отново се върнах на земята, очите на Деймън бяха ярки диаманти. Изглеждаше изумен, което беше странно, тъй като той беше изумил мен.

— Заблестя малко — каза той и се изправи. — Само веднъж съм те виждал да го правиш.

Знаех за коя нощ говори, но не исках да мисля за това сега. Бях доволна просто да се рея из въздуха. Беше хубаво — дори разкошно — и не исках да говоря. Мозъкът ми беше като каша. Нямах идея, че *това* може да е такова. Боже, бях шокирана, че въобще се случи. Смятах, че е редно да му благодаря или нещо подобно.

Усмивката, която ми дари, беше изпълнена с мъжка гордост и арогантност, сякаш той знаеше, че напълно ми беше размътил мозъка. Протегна се покрай мен и ме притисна по-близо до себе си. Наведе глава и ме целуна нежно, дълбоко.

— Не бяха и две минути — обади се. — Казах ти.

Сърцето ми беше някъде в гърлото.

— Беше прав.

— Винаги.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

По някое време опитах да се раздвижа, а когато проговорих, гласът ми се заглуши от допира с гърдите му:

— Не мога да помръдна.

Смехът му тътнеше в мен, докато той отпускате хватката си.

— Ние така се гушкаме.

— Наистина трябва да се отправям към вратата скоро. — Прозях се, не исках да си тръгвам. Бях толкова отпусната, дори не чувствах пръстите на краката си. — Мама ще е вкъщи скоро.

— Сега ли трябва да тръгваш?

Поклатих глава. Имахме около час. Исках да й направя вечеря, така че може би оставах най-много трийсет или четирийсет минути. Деймън постави пръст на брадичката ми и го вдигна.

— Какво? — попитах.

Очите му потърсиха моите.

— Исках да поговорим, преди да си тръгнеш.

Назря тревога.

— За какво?

— За неделя — каза той и тревогата ми се смрачи. — Ти смяташ, че си длъжна да го направиш, но нали знаеш, че това всъщност не е така?

— Деймън... — определено знаех накъде вървеше този разговор. — Ние сме тук заради решенията, които аз...

— Ние — поправи ме нежно той. — Решенията, които *ние* взехме.

— Ако не бях тренирала с Блейк и те бях послушала, нямаше да сме тук. Адам щеше да е жив. Ди нямаше да ме мрази и в червата. Уил нямаше да снове наоколо и да прави бог знае какво. — Стиснах очи. — Мога да продължа още. И още. Схващаш идеята.

— И ако не беше взела онези решения, нямаше да сме си върнали Доусън. Беше донякъде тъп, донякъде умен ход.

Засмях се сухо.

— И това го има.

— Не можеш да поемеш цялата вина, Кити. — Леглото се раздвижи, докато той се намести на един лакът. — Ще станеш като мен.

Погледнах го.

— Какво? Невероятно високо и надменно извънземно?

Той се усмихна.

— Да, надменна. Обвинявах се за случилото се с Доусън. Това ме промени. Все още не съм такъв, какъвто бях, преди да се случи всичко. Не си го причинявай.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, но кимнах. Последното нещо, което исках, беше Деймън да се тревожи за евентуалните ми разходи за терапевт. И беше време да стигнем до това, което искаше да каже.

— Не желаете ли да дойда в неделя?

Деймън си пое дълбоко дъх.

— Само ме чуй, става ли? — Когато кимнах, той продължи: — Знам, че искаш да помогнеш, и знам, че можеш. Виждал съм на какво си способна. Ставаш доста плашеща, когато се ядосаш.

„И представа си няма“, помислих си огорчено.

— Но... ако нещата загубят, не искам да си замесена. — Погледът му се задържа върху мен. — Искан да си някъде в безопасност.

Знаех какво има предвид и исках да го успокоя, но просто не можех да остана скрита на сигурно място.

— И аз не искам *ти* да си замесен. Деймън. Аз искам *ти* да си в безопасност, но не те моля да се скриеш някъде.

Веждите му се събраха.

— Това е различно.

Понадигнах се в леглото.

— Защо да е различно? И ако кажеш, че е така, защото си момче, ще те пребия.

— Хайде, котенце.

Очите ми се присвиха.

Той въздъхна.

— Повече от това е. Причината е, че аз имам опит. Толкова е просто. А ти нямаш.

— Добре, имаш право, но пък аз съм била *вътре* в клетка. С това си познание имам повече причини да се постарая да не ме хванат, отколкото ти.

— Това е друга причина да не искам да го правиш. — Очите му припламнаха в наситено зелено. Сигурен знак, че след секунди щеше да навлезе в покровителствен режим. — Нямах представа какво ми мина през главата, когато те видях в онази клетка... когато чуя, че гласът ти *още* стърже, ако си развълнувана или притеснена. Ти пицця, докато...

— Няма нужда да ми напомняш — озъбих се аз и после изпсувах тихо. Опитах се да надмогна собствения си нрав. Поставих длани на ръцете му. — Едно от нещата, които обичам в теб, е как винаги ме пазиш. Но точно това понякога ме побърква. Не можеш да ме пазиш вечно.

Изражението му показваше, че може и че ще опита.

Издишах грубо.

— Трябва да го направя... Трябва да помогна на Доусън и Бет.

— И на Блейк? — попита той.

— Какво? — Зяпнах го. — Това откъде дойде?

— Не знам. — Той дръпна ръката си далеч от мен. — Няма значение. Може ли...

— Почакай. Има значение. Защо да искам да помагам на Блейк след всичко, което извърши? Той уби Адам! Исках да умре. Ти беше този, който ме накара да обърна нова страница, и така нататък.

В мига, в който думите излязоха от устата ми, съжалих. Физиономията му стана напълно безизразна.

— Съжалявам — казах искрено. — Знам защо не искаше да... приключиш с Блейк, но трябва да направя това. Ще ми помогне да преодолее вината заради това, което сторих. Някакъв вид изкупление или нещо такова.

— Няма нужда да...

— Има.

Деймън раздвижи челюстта си и тя изпука.

— Ще го направиш ли заради мен? Моля те.

Усетих болка в гърдите си. Когато Деймън ме молеше за нещо, което ставаше рядко, значи наистина беше важно за него.

— Не мога.

Изминаха секунди, раменете му се напрегнаха.

— Глупаво е. Не трябва да правиш това. Само ще се притеснявам, че ще се случи нещо с теб.

— Виждаш ли? Това е проблемът! Не можеш непрекъснато да се притесняваш, че нещо ще се случи с мен.

Веждата му се вдигна.

— *Винаги* се случва нещо с теб.

Устата ми се отвори широко.

— Не е вярно!

Той се засмя.

— Да бе. Кажете го пак.

Бутах го, но той беше стена от непоклатими мускули. Побесняла, покачих се върху него и се разгневих още повече заради веселия блясък в очите му.

— Боже, как ме нервираш!

— Е, поне те накарах да...

— Не смей да довършваш това изречение! — Грабнах чорапите и чорапогащите си. Докато ги обувах, подскачах на един крак. — Ох, мразя те понякога.

С едно плавно движение той седна.

— Не много отдавна наистина, *наистина* ме обичаше.

— Млъкни. — Прехвърлих се на другия крак. — Ще дойда с вас в неделя. Това е. Край на спора.

Деймън се изправи.

— Не искам да идваш.

Нагласих чорапогащите си и погледнах към него.

— Не ти решава как ще правя и какво няма да правя, Деймън. — Взех един от ботушите си, като се чудех как е попаднал чак там. — Не съм крехка и беззащитна героиня, която чака да я спасиш.

— Това не е книга, Кити.

Дръпнах другия си ботуш.

— Сериозно? Мамка му. Надявах се да отвориш на последната страница и да ми кажеш какво става. Обожавам да ми разкриват сюжета предварително.

Завъртях се, излязох и отидох долу. Разбира се, той беше на крачка зад мен — гигантска сянка. Когато излязохме навън, ме спря.

— След всичко, което стана с Блейк, ти каза, че няма да се съмняваш в мен — настоя той. — Че ще се доверяваш на преценката ми, но отново ми противоречиш. Не се вслушваш нито в мен, нито в здравия разум. И когато всичко *отново* се сгромоляса върху теб, какво да правя аз?

Изпъшках и отстъпих назад.

— Това... това беше удар под кръста.

Той постави ръце на бедрата си.

— Това е истината.

Сълзи убодоха очите ми, отне ми няколко секунди да произнеса думите.

— Знам, че имаш добри намерения, но няма нужда да ми напомняш мило колко зловещо съм се издънила. Осъзнавам го напълно. Това се опитвам да поправя.

— Кити, не искам да бъда гадняр...

— Знам, получава ти се естествено. — През мъглата видях фарове, приближаващи се към нас. Гласът ми беше пресипнал, когато казах: — Трябва да вървя. Мама е вкъщи.

Затичах се по стъпалата, после през чакъла и твърдата, замръзнала почва. Преди да достигна собствената си веранда, Деймън се появи. Спрях на място и изломотих:

— Мразя, когато правиш така.

— Помисли за това, което казах, Кити. — Погледът му премина по раменете ми. Колата на мама почти беше дошла. — Няма какво да доказваш.

— Нямам ли?

Сега Деймън отвърна отрицателно, но не прозвуча така, когато обясняваше, че очаква всичко да се сгромоляса върху мен.

* * *

Въртях се в леглото, а мозъкът ми не искаше да се изключи. Отново си спомних всичко, което се беше случило — от момента, когато бях спряла клона пред Блейк, до момента, в който бях намерила окървавения часовник на Саймън. На колко пъти беше ставало ясно, че той не е такъв, за какъвто се представя? Твърде много. И колко пъти се

беше намесвал Деймън и ми беше казвал да спра да тренирам с Блейк. Твърде много.

Завъртях се по гръб и стиснах очи.

И какво искаше да каже за Блейк? Наистина ли си мислеше, че искам да му помогна? И защо? Последното, което желях, беше да дишам същия въздух, който и Блейк. Нямах начин Деймън да ревнува. Не. Не. Не. Трябваше да го фрасна с ритник през лицето, ако наистина беше така. И след това да заплача, защото ако той се съмняваше в мен...

Не можех дори да мисля за това.

Едно добро нещо беше произлязло от цялата каша — Доусън. Но всичко останало беше... ами, беше причината, поради която не можех да стоя настрани и да си смуча палците.

Обърнах се, ударих възглавницата и се усилих да остана със затворени очи.

Малко преди изгрев задрях за няколко мига, само минута преди слънцето да надникне през прозореца на спалнята ми. Измъкнах се от леглото, изкъпах се и се облякох.

Тъпа болка се беше загнездила между очите ми. Когато пристигнах в сградата на училището и вече вадох книгите от шкафчето си, тя все още не беше отминала, както се бях надявала. Довлачих се до залата по геометрия и за първи път от вчера вечерта погледнах телефона си.

Нямах съобщения.

Отново пяхна телефона в чантата и отпуснах брадичка на ръцете си. Лиса беше първата, която влезе.

Носът ѝ се набръчка, когато ме видя.

— У-у. Изглеждаш ужасно.

— Мерси — промърморих.

— Моля. Кариса е хванала грип или нещо подобно. Дано не си се заразила.

Почти се изсмях. Откакто Деймън ме беше излекувал, не бях кихнала нито веднъж. Уил смяташе, че ако мутираш, не хващаш никакви болести и затова се опитваше да принуди Деймън да предизвика мутация в него.

— Може би — казах.

— Сигурно е от оня клуб, в който отиде — тя потръпна.

По врата ми пробягна топлина и аз скрих очи като пъзла, докато Деймън сядаше зад мен. Знаех, че се е втренчил в мен. Не проговори нищо за около шейсет и две секунди. Преброих.

Сръчка ме в гърба с химикалката си.

Завъртях се с безизразно лице.

— Здравсти.

Вдигна една вежда.

— Изглеждаш доста отпочинала.

Той самият изглеждаше както обикновено — шибано свършен.

— Добре си поспях снощи. Ти?

Деймън постави химикалката зад ухото си и се наведе напред.

— Спах около час. Струва ми се.

Сведох поглед. Не бях щастлива, че и той е прекарал тежка нощ, но това поне означаваше, че е мислил върху ситуацията. Щях да попитам нещо, но той поклати глава.

— Какво? — казах.

— Не съм си променил мнението, котенце. Надявах се, че ти си.

— Не — заявих аз и звънецът удари.

Изглеждах го многозначително и се обърнах напред. Лиса ме стрелна със странно изражение и аз свих рамене. Не е, като да можех да ѝ разкажа защо обменяме само по няколко срички днес. Това би било забавен разговор.

Когато звънецът прозвуча в края на часа, се чудих дали да не се затичам към вратата, но пред очите ми застанаха два крака, обвити в дънков плат. Не можех да спра потрепването в стомаха си, макар да му бях ядосана.

Бях тотална загубенячка.

Деймън не каза нищо, докато излизахме от стаята, поемайки в различни посоки по коридора. Но след всеки час изникваше от нищото. Същото стана и след биологията, когато дотича пред мен по стълбите, като сканираше с очи главите на учениците.

— Какво правиш? — попитах, защото ми втръсна от недомлъвки най-сетне.

Сви широките си рамене.

— Просто реших, че е редно да постъпя като кавалер и да те изпратя до следващия ти предмет.

— Аха.

Не последва отговор, така че го изгледах. Погледът му беше изострен, а устните — свити, сякаш току-що беше изял нещо кисело. Надигнах се на пръсти и сдържах псувнята си. Блейк се беше облегал на стената до вратата, с вперени в нас очи и нагла усмивка.

— Хич не го харесвам — промърмори Деймън.

Блейк се отгласна от стената и закрачи важно към нас.

— Изглеждайте весело като за петък!

Деймън перна бедрото си с учебника.

— Има ли причина да си тук?

— Тук ми е часът. — Той кимна с глава към отворената врата. — С Кейти.

От Деймън се разнесе горещина, той пристъпи напред и завря нос в Блейк.

— Обичаш да си насилваш късмета, нали?

Блейк преглътна нервно.

— Не знам за какво говориш.

Деймън се изсмя и по гърба ми полазиха тръпки. Понякога забравях колко опасен можеше да бъде.

— Моля ти се. Може да представлявам доста гадни неща, но поне глупав и сляп не съм.

— Добре — казах с тих глас. Хората ни запяха. — Трябва да си играем кротичко.

— Съгласен съм. — Блейк се огледа наоколо. — Но това не е площадка за игра.

Деймън изви вежда.

— Не би искал да играеш, защото може да направим онова гадното — със замразяването — и да си поиграем още тук и сега.

О, в името на всички самотни бебета по света, това не беше необходимо. Обвих пръсти около стегнатата ръка на Деймън.

— Ела — прошепнах.

Мигът се разтегна и електричество пролази от ръката му към моята. Бавно ме погледна и после се наведе, притискайки устни в моите. Целувката беше неочаквана — дълбока и мощна. Стоях вцепенена, докато той се отдръпна и оципа долната ми устна.

— Вкусно, котенце. — Тогаваше изви, постави дясната си ръка на рамото на Блейк и го бутна обратно към стената. — Ще се видим — каза с усмивка той.

— Исусе — промърмори Блейк и се изправи. — Има проблеми с контролирането на гнева.

Лицата, които запяха към нас, се размазаха.

Блейк се покашля и се вмъкна покрай мен.

— Наистина трябва да влизаш.

Кимнах, но когато предупредителният звънец удари, все още стоях там — с пръсти, притиснати към устните.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

До обяд настроението на Деймън варираше от мрачно до злобно. Беше изплашил до смърт половината ученици и тях ги беше страх да минат покрай него или да се намират в същото помещение. Нямах представа защо се беше вкиснал толкова. Не можеше да е заради спора ни.

Когато отиде да си вземе мляко за трети път, Лиса се облегна и подсвирна тихо.

— Какво му има?

— Не знам — казах, побутвайки къс месо в чинията си. — Сигурно му е дошъл денят този месец.

Чад се изсмя шумно.

— По-добре не подхващай тази тема.

Лиса запърха с очи към гаджето си.

— Ако знаеш кое е добро за теб, няма да го направиш.

— Кое е добро? — попита Деймън, докато сядаше.

— Нищо — казахме тримата едновременно.

Той се намръщи.

Остатъкът от следобеда мина прекалено бързо и доста често усещах тежест в стомаха си. Още един ден — събота — и щяхме да опитаме невъзможното. Да нахлуем в Маунт Уедър и да освободим Бет и Крис. Какво щяхме да правим с тях, ако успеехме? Не ако — *когато* успеехме, поправих се мислено.

На излизане телефонът ми завибрира. Бързата проверка остави горчив вкус в устата ми. Искаше ми се Блейк да изгуби номера ми.

„Трябва да поговорим“.

Стиснах зъби и отговорих: „Д“.

Той не закъсня нито миг: „*Отн. неделя*“.

— Кой те изплаши така? — попита Деймън от нищото.

Писнах и подскочих.

— Милостиви боже, откъде изникна?

Той се ухили, което можеше да е хубаво, имайки се предвид настроението му през целия ден, но аз станах още по-внимателна.

— Тих съм като котка.

Въздъгнах и му показах телефона си.

— Блейк. Искан да поговорим относно неделя.

Деймън се намръщи.

— Защо пише на теб?

— Сигурно защото знае, че ти искаш да му нанесеш телесни повреди.

— А ти не искаш?

Поклатих глава.

— Очевидно се бои по-малко от мен.

— Може би трябва да променим това? — Той постави ръка на рамото ми и ме придърпа към себе си, докато излизахме на жестокия февруарски вятър навън. — Кажи му, че ще говорим утре.

Тялото ми се стопли от близостта му.

— Къде?

— В моята къща — отвърна той със зла усмивка. — Ако е куражлия, ще дойде.

Направих погнусена физиономия, но го написах на Блейк.

— Защо не тази вечер?

Устните на Деймън се свиха.

— Трябва да прекараме някои отбрани моменти сами.

Отбрани моменти като вчерашните прекрасни отбрани моменти? Бих се съгласила, но първо трябваше да обсъдим някои неща. Преди да зачекна темата. Блейк отговори. Утрешната среща щеше да се състои.

— Сам ли шофира днес? — попитах.

Той поклати глава, съсредоточил поглед в дърветата.

— Дойдох с Ди. Надявах се, че можем да направим нещо нормално. Примерно да посетим някоя следобедна прожекция.

Част от мен затанцува вътрешно. Другата, по-отговорна част, постави учителските очила и размаха линията в ръка. Дразнещата зряла Кейти спечели.

— Това звучи хубаво, но не мислиш ли, че трябва да поговорим за снощи?

— За щедрата ми природа?

Бузите ми се възпламениха.

— Ами, не... За след това.

За миг проблесна усмивка.

— Да, донякъде се досетих. Добре, предлагам ти сделка. Ще идем на кино и след това ще поговорим, става ли?

Сделката си беше добра, така че се съгласих. И честно казано, обожавах да правя нормални неща с Деймън — например излизане из града. Той ми позволи да избира филма и аз се спрях на романтична комедия. За моя изненада, той не замрънка. Може би се дължеше на огромната кутия пуканки, които бутаме в устите си измежду мазните целувки.

Всичко беше божествено нормално.

* * *

Божествено нормалното приключи в мига, в който пристигнахме в двора му и той излезе от колата с присвити очи. Всички лампи светеха. Явно Ди не харесваше пестенето на енергия.

— Кити, мисля, че трябва да си идеш вкъщи.

— Моля? — затворих вратата на колата и се смръщих. — Мислех, че ще поговорим? И ще ядем сладолед — обеща ми сладолед. Деймън се подсмихна леко.

— Знам, но имам компания.

Пуснах корени пред верандата.

— Каква компания?

— Луксианска — отвърна той и постави ръце на раменете ми. Мистериозните му светлозелени очи срещнаха моите. — Старейшини.

Сигурно е яко да имаш такава странна сензорна система.

— И аз не мога да дойда?

— Не мисля, че е добра идея. — Той погледна към къщата, когато чух отваряне на врата. — И не мисля, че имаш право на избор.

Надникнах през рамо. На вратата стоеше мъж — доста открояващ се мъж. С официален костюм и блестяща черна коса, която посивяваше над слепоочията. Не знаех как си бях представяла луксиански старейшина. Може би с бяла роба и бръсната глава — нали живееха в колония на ръба на Сенека.

Това беше напълно неочаквано.

Още по-изненадващ беше фактът, че Деймън не отмести ръце и не се отдръпна на подходящото за човек и извънземно разстояние. Вместо това прошепна нещо на собствения си език и плъзна ръка надолу по гърба ми, докато пристъпваше край мен.

— Итън — каза Деймън. — Не те очаквах.

Поразителните виолетови очи на мъжа се плъзнаха към мен.

— Забелязвам. Това ли е *момичето*, за което любезно ме осведомиха брат ти и сестра ти?

Напрежение втвърди стойката на Деймън.

— Зависи за какво точно са те осведомили любезно.

Въздухът се запъна в дробовете ми. Това, че знаех, че мъжът в костюм не е човек, си беше съществен факт. Другите луксианци не трябваше да разберат, че знам тайната им, нито че съм хибрид.

Итън се усмихна.

— Че се виждаш с нея. Бях изненадан. Ние сме почти семейство.

Поради някаква причина си помислих, че проблемът му е свързан по-скоро с желанието му Деймън и Ашли да народят малки извънземни бебета, а не с това, че Деймън не е разпратил масово уведомления, задето вече не е свободен.

— Познаваш ме, Итън. Не обичам да се хваля пред света със завоеванията си. — Палецът му оформи малък кръг, докато ме галеше по кръста. — Кити, това е Итън Смит. Той ми е като...

— Кръстник — казах и после се изчервих, защото това беше възможно най-тъпото нещо, което бих могла да изрека.

Но лицето на Итън показваше, че определението му е харесало.

— Да, като кръстник — кимна той и впери лилавите си очи в мен. Насилих се да повдигна с милиметър брадичката си. — Не си оттук, нали Кити?

— Не, сър, от Флорида съм.

— У-у. — Вдигна черните си вежди. — Одобряваш ли Западна Вирджиния?

Надникнах към Деймън.

— Да, хубаво е.

— Това е прекрасно. — Итън слезе с едно стъпало. — Беше ми приятно да се запознаем.

Протегна ръка.

Посегнах по навик към нея, но Деймън се намеси и обви пръсти около моите. Поднесе ръката ми към устните си и целуна дланта ми. Итън наблюдаваше сцената с искра любопитство и с нещо друго, което не можех да определя.

— Кити, ще дойда след малко. — Той пусна ръката ми и застана между нас. — Трябва да понаваksam с някои работи.

Кимнах и се насилих да се усмихна на Итън.

— Беше ми приятно да се запознаем.

— Подобно — отвърна мъжът. — Убеден съм, че ще се срещнем отново.

Неизвестно защо думите ми подеиха като докосване на леден вятър. Махнах на Деймън, забързах се към колата и си взех чантата. Те вече влизаха в къщата и аз бих дала левия си палец, за да разбера за какво говореха. Откакто познавах Деймън и Ди, никога не бях виждала друг луксианец от колонията да посещава дома им.

Замаяна от появата на Итън, захвърлих раницата си в коридора и си сипах чаша портокалов сок. Мама спеше, затова минах на пръсти по коридора и затворих вратата на спалнята. Седнах на леглото и оставих чашата на масата. Съсредоточих вниманието си върху лаптопа и вдигнах ръка.

Той се издигна от масата и дойде право в ръката ми. Опитвах се да не използвам извънземните си способности твърде често — само веднъж или два пъти на ден колкото да ги поддържам във форма. Винаги когато ги използвах, усещах странен приток на енергия, все едно съм на увеселително влакче, което се изкачва по хълма и ей сега ще полети с бясна скорост надолу — моментът, в който стомахът подскача, а кожата потръпва от осезаемост. Беше особено чувство — не лошо, донякъде забавно, може би малко пристрастяващо.

И когато се свързах с тази неясна сила в нощта, в която умря Адам, имах усещането, че никога през живота си не съм била помоща. Така че разбихах защо силата обърква мозъка. Само бог знае какви лудости щеше да извърши Уил, ако мутацията му се беше оказала трайна.

Не можех да си позволя да мисля за това в момента. Включих лаптопа и сърфирах из нета около половин час, четях ревюта, после изключих компютъра и го изпратих отново на бюрото си. Взех една

книга и се свих с надеждата да прочета поне няколко глави, преди да се отбие Деймън, но в крайна сметка задрямах на третата страница.

Когато се събудих, в стаята ми беше тъмно. След допълнителна проверка установих, че минава девет и че мама вече е отишла на работа. Изненадана от отсъствието на Деймън, намъкнах ботушите и се отправих към съседната врата.

Доусън се появи със сода в едната ръка и със сладкишче в другата.

— Май доста си зажаднял за захар — казах с усмивка.

Той сведе очи.

— Да, май няма да заспя скоро.

Спомних си как той ми беше казал, че не може да спи въобще. Надявах се това да е преминало. Но преди да успея да го попитам, той съобщи:

— Деймън не е тук.

— О-о. — Опитах се да скрия разочарованието си. — Все още ли е с онзи старейшина?

— Боже, не, Итън остана тук само около час. Не беше доволен. Но Деймън излезе с Андрю.

— Андрю?

Неочаквано.

Доусън кимна.

— Да, Андрю, Ди и Ашли искаха да си вземат нещо за ядене. На мен не ми се излизаше.

— Ашли? — прошепнах.

Добре, това беше наистина неочаквано. Но това, което бе напълно очаквано, беше вълната неоправдана ревност, която ме заля с намерение да ме изпрати в царството на лудостта.

— Да — отвърна той и после потръпна. — Искаш ли да влезеш?

Не разбрах, че съм го последвала, докато не осъзнах, че вече седя на дивана със стиснати колене. Деймън наистина ли беше излязъл на вечеря с Ашли и другите?

— Кога тръгнаха?

Доусън отхапа от сладкиша си.

— Ами не много отдавна.

— Почти десет вечерта е.

Луксианците имаха голям апетит, но дори те не вечеряха нощем. Това ми беше ясно.

Той седна на креслото и сведе поглед към сладкиша.

— Итън си тръгна около пет. И после дойде Андрю и... — Доусън надникна към стенния часовник с уморена физиономия. — Той и Ашли дойдоха към шест.

Стомахът ми се завъртя.

— И след това четиримата отидоха да похапнат?

Доусън кимна, сякаш думите бяха мъчително неловки.

Четири часа вечеря. Внезапно се оказа, че не можех да остана седнала. Искях да знам в кой ресторант са. Искях да го намеря. Смятах да се изправа и се опитах да преглътна отвратителната горяща буца в гърлото си.

— Не е това, което си мислиш — каза тихо Доусън.

Сърцето ми подскочи и с изненада открих, че в очите ми има сълзи. Иронията ме удари през лицето. Така ли се беше почувствал Деймън, когато отидох на вечеря, а после и на обяд с Блейк? Но тогава все още не бяхме двойка. В онзи момент не му дължах нищо.

— Не е ли? — изграчих аз.

Доусън си довърши сладкиша.

— Не. Мисля, че просто му се наложи да се махне оттук за известно време.

— Без мен?

Той изчовърка няколко захарни кристалчета от дънките си.

— Може би без теб, може би не. Той не е братът, който познавах. Никога не съм предполагал, че ще бъде с човек. Без да се обиждаш.

— Не се обиждам — прошепнах.

Без мен. Без мен. Думите се преповтаряха отново и отново в главата ми. Не бях от онези клетки момиченца, които непрекъснато искат да са до гаджето си, но това наистина ме жегна.

А жегването се превърна в горещ и зъл нож, когато си представих как Ди и Андрю седят от едната страна на сепарето, а Деймън и Ашли — от другата, защото точно така биха седнали, щом са излезли на вечеря. Би било като в старите времена, когато Деймън и Ашли са били двойка.

С Блейк се бяхме целунали веднъж, но не бяхме имали продължителна връзка. Боже, те сигурно бяха...

Спрях на място.

Доусън се изправи, заобиколи масата за кафе и седна до мен.

— Итън го ядоса. Искаше да се убеди, че връзката на Деймън с теб няма да повлияе на лоялността му към собствения му вид. — Доусън се наведе напред и потърка длани в свитите си колене. — И можеш да си представиш отговора на Деймън.

Не бях сигурна, че мога.

— Какво каза?

Доусън се засмя, очите му примигнаха като тези на Деймън.

— Нека просто кажем така: Деймън обясни, че лоялността му не зависи от това с кого е, но използва други думи.

Ухилих се леко.

— Лоши думи?

— Много лоши думи — каза той и ме погледна. — Не са го очаквали от него. Никога. От мен? О, да, тъй като те никога не са възлагали големи надежди на мен. Може би защото никога не ми е пукало какво мислят. Не че на Деймън му е пукало, но...

— Знам. Той винаги се е грижел за всичко, нали? Никога не е създавал проблеми като този.

Той кимна.

— Те не знаят каква си, но се съмнявам Итън да остави ситуацията така.

— Ще го прокудят?

Когато той кимна, поклатих глава. Ако луксианец бъдеше прокуден, му се забраняваше да е в близост до луксиански общности и до защитните находища на бета кварц. Би бил напълно сам срещу арумианците.

— Какъв е Итън? Разбирам, че е старейшина, но какво от това?

Деймън свъси вежди.

— Старейшините са като кметове и президенти на нашите общности. Итън е нашият президент.

Ококорих се.

— Звучи сериозно.

— Всички, които живеят в колонията, му се подчиняват. Тези, които отказват, рискуват същото социално отцепване. — Той се облегна назад и затвори очи. — Дори тези, които се смесват с хората, примерно работещите извън колонията и така нататък, се притесняват

да не ядосат старейшините. Никой от нас не може просто да напусне без разрешение на министерството, но, дявол да ги вземе, ако искаха да са свободни, щяха да намерят начин да го постигнат.

— И теб ли прокудиха заради Бет?

Лицето му се напрегна.

— Биха го направили, но не им стигна време. Нямаше достатъчно време за нищо.

Болка проряза гърдите ми и аз поставих ръката си върху дланта му.

— Ще спасим Бет.

Появи се лека усмивка.

— Знам. Тази неделя... Всичко ще свърши тази неделя.

Нещо в корема ми се превъртя и пулсът ми се ускори.

— Какво беше онова място?

Очите му се отвориха в тънки резки. Изминаха няколко мига, преди да проговори.

— В началото не беше твърде зле. Позволяваха ми да се виждам с Бет. Казваха ни, че ни държат там, за да сме в безопасност. Обясняваха, че ако хората разберат какво съм причинил на Бет, ще настане масова психоза и няма да има къде да се скрием. Дедал беше на наша страна. Наистина изглеждаше така за известно време. Аз... аз почти бях повярвал, че ще се измъкнем заедно.

Това беше първият път, в който го чувах да казва *Дедал*. Думата звучеше странно в неговата уста.

— Тази вяра ми донесе единствено нещастие, а след време, когато надеждата се изпари, и лудост. — Крайчетата на устните ми се вдигнаха леко. — От Дедал искаха да повторя това, което бях направил на Бет. Искаха да *създам* други като нея. Да създадем по-добро човечество и прочие. И когато не стана, нещата... нещата се промениха.

Размърдах се.

— Как се промениха?

Линията, на челюстта му се втвърди.

— В началото не ми позволяваха да виждам Бет като наказание за това, че съм се провалил в нещо, което им се струваше много лесно. Те не искаха да разберат, че не знаех как съм излекувал и променил

Бет. Те ми водеха умиращи хора и аз се опитвах, Кейти, наистина се опитвах. Но каквото и да направех, те умираха.

У мен се породих погнуса. Искаше ми се да мога да отвърна нещо, но това май беше от онези моменти, в които мълчанието казваше всичко.

— После започнаха да водят здрави хора и да им правят разни неща — да ги нараняват, — а аз ги лекувах. Някои... някои се оправяха. Поне за малко, но после раните им се възобновяваха, и то още по-дълбоки. Други... други ставаха дестабилизирани.

— Дестабилизирани?

Ръцете на Доусън се разтвориха и после се затвориха на бедрата му.

— Развиваха някои от нашите способности, но нещо... нещо се объркваше. Имаше едно момиче — не беше много по-голямо от нас и беше мило, много мило. Бяха й дали някакво хапче и тя умираше. Излекувах я, наистина исках да я излекувам, понеже тя беше толкова уплашена. — Изумрудените очи се насочиха към мен. — И смятахме, че е проработило. В началото беше болна като Бет. После започна да се движи бързо като нас. Около ден след като болестта отмина, тя се затича и се блъсна в една стена.

Намръщих се.

— Това толкова ли е лошо?

Той отклони поглед.

— Ние се движим по-бързо от куршуми, Кети. Тя се сблъска със стена. Удари се със свръхвисока скорост.

— Милостиви боже...

— Изглеждаше, сякаш не можеше да се спре. Понякога се чудя дали не го е направила нарочно. След нея последваха много, много други. Хора, които ми издъхваха в ръцете. Хора, които умираха, след като съм ги излекувал. Хора, които оцеляваха без мутация, но изчезваха безследно. — Той сведе поглед. — Ръцете ми са оцапани с толкова много кръв.

— Не. — Поклатих категорично глава. — Вината въобще не е твоя.

— Не е ли? — Гневът в гласа му се усили. — Имам способността да лекувам, но не мога да я използвам добре!

— Но ти трябва да искаш да ги излекуваш — на клетъчно ниво. А си бил насилен да го направиш.

— Това не променя факта, че толкова хора умряха. — Отново седна напред, изнервен. — В определени моменти смятах, че заслужавам това, което ми причиняват... но не и Бет. Тя не заслужаваше нищо подобно.

— Нито пък ти, Доусън.

Взря се в мен за момент, после погледна настрани.

— Първо ми отказаха срещи с Бет, после храна, после вода и когато и това не проработи, станаха изобретателни. — Той издиша продължително. — Предполагам, че са направили същото и с Бет, но нямаше как да знам. Знаех само за това, което й вършеха пред мен.

До възглавничката на дивана стомахът ми се сви. Имах много лошо предчувствие.

— Наранявах я само за да мога да я излекувам, докато те наблюдават процеса. — Брадичката му трепереше. — Всеки път изпитвах най-ужасния страх. А ако не успеех? А ако станех причина за смъртта на Бет? Аз бих...

Той раздвижи врата си, сякаш имаше схващане.

Никога нямаше да бъде същият. Сълзи се събраха в очите ми. Искях да плача за него, за Бет, но най-вече за хората, които те двамата някога са били, преди да се променят безвъзвратно.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

След това Доусън сякаш се скри. Говореше за всичко — за времето, за футбол, за Смърфовете, — но не обели и дума за Дедал и това, което бяха причинили на него и Бет. Част от мен беше благодарна. Просто не бях сигурна дали можех да понеса още детайли, колкото и егоистично да звучеше.

Но лошото беше това, че след като спряхме да говорим за сериозни неща, съзнанието ми отново се върна на Деймън. Когато наближи полунощ и той все още не се беше върнал, вече не можех да седя там.

Не можех да седя никъде.

Пожелах лека нощ и осъществих бърз и мразовит преход през двора. Първото, което направих, беше да си проверя телефона. Чакаше ме съобщение и сърцето ми запрепуска.

Сжлвам за днс. Ще гврм утр.

Бях го получила преди около час. Тоест той още беше с Ашли — хъм, Андрю, Ди и Ашли.

Надникнах към часовника, сякаш това би променило часа. Сърцето ми туптеше в гърдите, сякаш бях дотичала дотук от съседната къща. Сведох поглед към телефона и ме обзе порив да го запратя към стената. Знаех, че ставам смешна. Деймън беше приятел с всички тях, включително с Ашли. Можеше да излиза с тях и без мен. И след краха между Ди и мен той не беше прекарвал много време със сестра си. Но смехотворна или не — чувствата ми бяха наранени. Ненавиждах това — ненавиждах, че нещо толкова глупаво има силата да ме разстрои.

Качих се с телефона горе, измих си лицето и зъбите и облякох пижамата си, като през цялото време се чудех дали да му отговоря. Исках да имам душевната сила да се въздържа, като по този начин му зашлевя един вид шамар, но това беше адски глупаво, имайки се предвид всичко, което се случваше.

От друга страна, действително се притеснявах за нещо дребно. Затова оставих телефона на шкафчето, промъкнах се под завивките и

ги издърпах до брадичката си. Лежах и се разкайвах, че не му отговорих, че някога бях излязла с Блейк, че някога го бях целунала и че лежах будна и се разкайвах. Най-сетне мозъкът ми прегря и изключи за през нощта.

След известно време не знаех дали сънувам, или не. Бях в онази неясна фаза, когато реалността и подсъзнанието се смесват. Поне някаква част беше сън, осъзнавах го, защото виждах Деймън в онази сграда. Забелязах за миг черната му коса и после той изчезна. Беше в една стая и преди да успея да го достигна, отиде в друга. Намирахме се в безкраен лабиринт и Деймън непрекъснато се движеше, без да ми отговаря, когато крещях името му.

В мен се надигна усещане за безсилие и гърдите ми натежаха. Все тичах след него, без да мога да го достигна... това никога нямаше да свърши.

Тогава леглото се раздвижи и сградата избледня, превръщайки се в струи дим и мрак. Нещо тежко се настани до мен. Нечия ръка отметна косата от лицето ми и ми се стори, че се усмихнах, защото той беше тук и ме утешаваше. После потънах в дълбок сън, където не тичах след Деймън.

* * *

Когато дойде утрото, аз се завъртях в леглото в очакване да открия Деймън. Майка ми работеше почти до обяд в неделя и Деймън беше свикнал да остава възможно най-дълго. Но леглото беше празно.

Прокарах ръка по втората възглавница и вдишах, като очаквах да доловя чистия аромат на природа, който той притежаваше, но подуших единствено избледняваща миризма на цитруси. Нима бях сънувала, че е до мен?

Божичко, това щеше да бъде толкова тъпо.

Намръщих лице, надигнах се в леглото и грабнах телефона си. Имах съобщение от Деймън, което беше пристигнало към два през нощта.

Яйца и бекон за закуска. Ела, като станеш.

„Два през нощта?“ — помислих с учудване и се взрях в телефона. Нима беше стоял с тях до толкова късно?

Пулсът ми отново се ускори и аз се проснах по гръб със стон. Явно бях тъпа, а Деймън се беше мотал до късно, но не с мен.

Измъкнах се от леглото, изкъпах се и навлякох дънки и пуловер. Чувствах се скована, докато подсушавах косата си и я връзвах в разчорлен кок. Поех към съседната къща. Заварих вратата заключена.

Поставих ръка на бравата и изчаках, докато чуя как зъбците се завъртат. Докато отварях вратата, ме налегна безпокойство. Беше прекалено лесно да се вмъкнеш и да се измъкнеш от нечия къща, включително от моята.

Поклатих глава, затворих плавно вратата и си поех дълбоко дъх. Къщата беше тиха като гробница. Всички още спяха. Качих се горе, като стъпвах внимателно по двете най-горни стъпала, които скърцаха. Вратите на спалните на Доусън и Ди бяха затворени, но дочух тиха музика, долитаща от стаята на Деймън.

Разтворих вратата и се вмъкнах вътре. Погледът ми се насочи директно към леглото и просто не бих могла да спра пърхането в гърдите си, дори и да исках.

Деймън лежеше изтегнат по гръб, едната му ръка беше протегната край него, а другата — отпусната върху голия му корем. Чаршафите бяха увити около тесните му бедра. Докато спеше, лицето му изглеждаше почти ангелско, резките черти бяха омекотени, а устните — спокойни. Плътни мигли докосваха горните страни на бузите му.

В покой изглеждаше много по-млад, но по един странен начин сякаш надминаваше още повече моята категория. Мъжествената му красота беше неземна и смуцаваща. Като нещо, което съществуваше само между страниците на книгите, които четях.

Понякога не можех да повярвам, че е истински.

Промъкнах се на пръсти до него и седнах на ръба на леглото, неспособна да отместя поглед. Не исках да го събудя. Така че стоях там като зловец психопат и наблюдавах стабилните издигания и спускания на гърдите му. Чудех се дали съм го сънувала миналата нощ, или той се е отбил да ме види. Трептенето се беше върнало и почти можех да забравя безпокойството от миналата вечер. Почти, но не...

Деймън внезапно се извъртя, обви ръка около талията ми и ме дръпна до него. Продължи да се движи, потапяйки лице край шията ми.

— Добро утро — промърмори.

На лицето ми се появи усмивка, докато поставях ръка на рамото му. Кожата му беше гореща.

— Добро.

Прехвърли крак през моя, сви се по-близо и каза:

— Къде са ми беконът и яйцата?

— Мислех, че ти ги предлагаш.

— Не си ме разбрала. Отивай в кухнята, жено.

— Все едно.

Завъртях се настрани с лице към него. Той вдигна глава, целуна носа ми и потопаи лице във възглавницата. Засмях се.

— Прекалено е рано — измрънка.

— Вече е почти десет.

— Прекалено рано.

В корема ми се появи камък. Прехапах устна, несигурна какво да кажа.

Той мързеливо протегна ръка към бедрото ми и завъртя глава, така че да виждам лицето му.

— Не ми отговори вчера.

Значи *щяхме* да говорим за това.

— Заспах и... реших, че си зает.

Вдигна вежда.

— Не бях зает.

— Вчера вечерта дойдох да те видя и те почаках известно време.

— Заиграх се с ръба на чаршафа и го увих около пръстите си. — Беше до късно навън.

Едното око се отвори.

— Значи си получила съобщението и си имала време да отговориш.

Сама бях влязла в капана.

Деймън въздъхна.

— Защо ме пренебрегна, котенце? Нарани чувствата ми.

— Сигурна съм, че Ашли те е успокоила.

В мига, в който го изрекох, исках да се фрасна по главата.

Сега вече и двете очи бяха отворени и той направи нещо, което ме изненада и ядоса — усмихна се широко.

— Ревнуваш.

От начина, по който го каза, звучеше като нещо хубаво. Опитах да се надигна, но ръката му ме държеше.

— Не ревнувам.

— Котенце...

Завъртях очи и после сякаш ме обзе тежък, тежък пристъп на словесна диария:

— Бях се притеснила заради идването на старейшината и се бяхме разбрали да поговорим. Ти въобще не дойде. Вместо това излезе с Андрю, Ди и *Ашли*. Ашли, бившето ти гадже Ашли. И как научих за това? От брат ти. И как седнахте в заведението? Може би Ди и Андрю са седнали от едната страна, а ти и Ашли от другата? Убедена съм, че е било доста удобно.

— Котенце...

— Не ми казвай „котенце“! — намръщих се аз вече разпалена. — Тръгна около пет следобед и се върна... кога? В два през нощта? Какво въобще правихте? И си свали тъпата усмивка от лицето. Не е забавно.

Деймън се опита да прогони усмивката, но не успя.

— Обичам, когато си показваш ноктите.

— Млъкни. — Избутах ръката му отвратена. — Пусни ме. Звънни на Ашли и виж дали тя ще ти направи бекон и яйца. Аз се махам.

Вместо да ме пусне, той се измести над мен и застана отгоре ми, а ръцете му се опираха край раменете ми. Сега вече се хилеше с неговата вбесяваща арогантна усмивка.

— Просто искам да те чуя как го казваш: ревнувам.

— Вече го казах, задник такъв. Ревнувам. Защо да не го правя?

Той изви глава настрани.

— Ами не знам... Може би защото никога не съм искал Ашли, а теб те пожелах от първия миг, в който те видях. И преди да започнеш — да, показах го по кофти начин, но ти знаеш, че те желяех. Само теб. Луда си да ревнуваш.

— Така ли? — Сдържах сълзите си от яд. — Вие бяхте двойка!

— Бяхме двойка.

— Тя най-вероятно още те желяе.

— Аз не я желяя, така че няма значение.

За мен имаше значение.

— Тя е красива като манекенка.

— А ти си по-красива.

— Не ми пробутвай захаросани фрази.

— Не го правя — каза той.

Прехапах устна, загледана над рамото му.

— Знаеш ли, в началото си мислех, че заслужавам снощните тревоги. Сега знам как си се почувствал, когато излязох с Блейк. Сякаш кармата ми даваше урок. Но не е същото. Тогава ние с теб не бяхме заедно, а аз нямах дълга история с Блейк.

Той си пое дълбоко дъх.

— Права си, не е същото. Не излязох на среща с Ашли. Андрю се отби и се заговорихме за Итън. Андрю огладня, затова решихме да идем да хапнем нещо. Ди се присъедини към нас и Ашли също дойде, тъй като, както знаеш, му е сестра.

Свих нервно рамене. Добре, имаше право.

— И не излязохме да ядем навън. Поръчахме пица, отидохме в къщата на Андрю и се заговорихме за неделя. Ашли е уплашена до смърт, че ще загуби и Андрю. Ди още иска да убие Блейк. Прекарах часове в обяснения. Не беше купон, на който не си поканена.

Той се взря в мен за момент, после се надигна и седна до мен.

— Исках да намина покрай вас, когато се прибрах, но беше станало късно.

Значи все пак наистина бях сънувала. Тъпотата ми беше официално потвърдена.

— Не бях помислила за това...

— Очевидно — измърмори той.

Деймън потърка гърдите си, точно над сърцето.

— Наистина не смятах, че ще се разстроиш толкова. Вярвах, че си по-наясно с положението.

Лежах по гръб, прекалено изтощена, че да помръдна.

— По-наясно с положението?

— Да, че знаеш, че ако Ашли нахлуе гола в спалнята ми в този момент, пак бих я отпратил. Че няма за какво да се тревожиш.

— Благодаря за картината, която връза в съзнанието ми завинаги. Той поклати глава и се засмя сухо.

— Тази несигурност ме ядосва, Кити.

Устата ми се отвори широко и аз се изправих на крака.

— Моля? Само на теб ли ти е позволено да изпитваш несигурност?

— Какво? — той се ухили. — Защо да изпитвам несигурност?

— Добър въпрос, но как иначе би нарекъл малката ти сцена с Блейк в коридора? И глупавия въпрос за това дали искам да помогна на Блейк?

Той затвори уста.

— Ха! Точно. За теб дори е по-нелепо да се чувстваш несигурен. Нека ти го обясня веднъж завинаги. — Гневът ми се надигаше редом с Изворът, който се събираше по кожата ми. — Ненавиждам Блейк. Той ме използва и беше готов да ме издаде на Дедал. Той уби Адам. Съвсем миниатюрна частичка от мен може въобще да го изтърпи. Как може да ревнуваш от него?

Челюстта на Деймън се разтвори.

— Той те желае.

— О, милостиви боже, не е вярно.

— Все едно. Аз съм мъж. Знам какво си мислят другите мъже.

Вдигнах ръце.

— Няма значение дали ме желае. Аз. Го. Мразя.

Той извърна поглед.

— Добре.

— А ти не мразиш Ашли. Част от теб я обича. Знам, че държиш на нея — може би не по начина, по който държиш на мен, но между вас има привързаност, има история. Съди ме колкото си щеш, но се чувствам несигурно заради това.

Отблъснах се от леглото, исках да закрача из стаята като пеленаче. Може би дори да се хвърля на пода. Щях да изразходя малко енергия.

Деймън се появи пред мен и пристъпи напред, обгръщайки бузите ми.

— Добре. Разбирам идеята ти. Трябваше да ти се обадя. А това с Блейк... да, тъпо е.

— Добре.

Сгънах ръце.

Устните му потрепериха.

— Но трябва да разбереш, че желая теб. Не Ашли. Нито която и да било друга.

— Дори и старейшините да искат да си с някоя като нея?

Той наведе глава и потърка устните си в скулите ми.

— Не ми пука какво искат те. Аз съм страшен егоист. — Целуна слепоочието ми. — Разбираш ли ме?

Очите ми се затвориха.

— Да.

— Тоест всичко е наред?

— Ако обещаеш да не правиш проблеми за това, че ще дойда с теб утре.

Притисна челото си в моето.

— Предлагаш трудна сделка.

— Да.

— Не искам да идваш, котенце. — Той въздъхна и обви ръце около мен. — Но не мога да те спра. Обещай ми, че ще стоиш близо до мен.

Усмивката ми се скри зад гърдите му.

— Обещавам.

Деймън целуна върха на главата ми.

— Винаги постигаш своето, нали?

— Невинаги.

Поставих ръце на бузите му и попих топлината му. Ако бях постигнала своето, нищо от това нямаше да се случва. Но именно това беше особеното. Чудех се дали някой от нас въобще ще постигне своето.

Ръцете му ме притиснаха по-здраво и аз усетих как той въздиша и потреперва.

— Хайде. Да приготвим бекона и яйцата. Днес ще ми трябва цялата ми сила.

— Защо, какво... — заглъхнах, защото осъзнах какво имаше предвид. — О, да. Блейк.

— Да. — Той ме целуна нежно. — Доста ще ми е трудно да не му нанеса телесни повреди. Нали си наясно с това? Така че искам повечко бекон.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Ди кацна на най-долното стъпало като побъркана феичка, готова да изпрати земята в огнения пъкъл. Косата ѝ беше силно издърпана назад, очите ѝ — ярки и трескаво зелени. Тънка цепка се появи на устните ѝ. Пръстите ѝ обвиха коленете ѝ като остри нокти, готови за сеч.

— Той е тук — каза тя, погледът ѝ беше съсредоточен в прозореца до вратата.

Погледнах към Деймън. На лицето му се изписа вълча усмивка. Въобще не беше притеснен от убийствените апетити на сестра си. Може би не беше добра идея да викам Блейк тук.

Тя подскочи от стъпалото и отвори вратата, още преди Блейк да успее да почука. Никой не се опита да я спре или дори да направи крачка към нея.

Изненадан, Блейк свали ръката си.

— Оу, здрасти...

Ди вдигна слабата си ръка и заби юмрука си в челюстта на Блейк. От удара той залитна три крачки назад.

Устата ми зейна.

Андрю се изсмя.

Ди се завъртя и въздъхна:

— Добре. Приключих.

Наблюдавах как отиде до креслото и седна, поклащайки ръка.

— Обещах ѝ един добър удар — каза с подсмихване Деймън. — Сега вече ще се държи прилично.

Взрях се в него.

Блейк се заклатушка през вратата, търкайки брадичката си.

— Добре — каза той и потрепери. — Това си го заслужи.

— Заслужаваш доста по-лоши неща от това — заяви Андрю. — Не го забравяй.

Той кимна и се огледа в стаята. Шест луксианци и бебе хибрид се взираха в него. Имаше благоприличието да изглежда нервен, дори

уплашен. Враждебността в стаята беше осезаема.

Блейк се измести, така че гърбът му да е опрян на стената. Умен ход. Бавно се протегна към задния си джоб и извади един навит лист.

— Предполагам, че е редно да приключим по-бързо с това.

— Добро предположение — каза Деймън и сграбчи листа от ръката му. — Какво е това?

— Карта — отговори Блейк. — Пътят, по който трябва да минем, е отбелязан в червено. Това е противопожарен изход и ще ни заведе до задния вход на Маунт Уедър.

Деймън разви картата на масата за кафе. Доусън надникна над рамото на брат си и прокара пръст по извитата червена линия.

— Колко време ще отнеме да минем по този път?

— Около двацет минути с кола, но няма как да се промъкнем незабелязано с кола там. — Той направи премерена крачка напред, гледайки Ди, която също го гледаше. На лявата му буза имаше червен белег. Щеше да остане синка. — Ще минем пеша и то бързо.

— Колко бързо имаш предвид? — попита го Матю от позицията си до трапезарията.

— Толкова бързо, колкото е нечовешки възможно — отвърна Блейк. — Трябва да се движим със скоростта на светлината. Люк ще ни осигури точно петнадесет минути, а ние не можем да се мотаем около Маунт Уедър, докато чакаме да стане девет. Трябва да отидем там пет минути по-рано и да прекосим този път възможно най-бързо.

Облегнах се. Само веднъж бях достигала скоростта, необходима за това, за което говореше той. Тогава бях преследвала Блейк.

Деймън вдигна глава.

— Ще можеш ли да се справиш?

— Да.

Имайки се предвид обстоятелствата, бях сигурна, че ще успея. Дано.

Ди се изправи с поклащане на главата.

— Те колко бързо могат да тичат?

— Адски бързо, ако нуждата го налага — отговори Блейк. — Тръгни още веднъж към мен и ще ти покажа колко бързо мога да тичам.

Ди се изкикоти.

— Обзалагам се, че пак ще те хвана.

— Най-вероятно — промърмори той. После каза: — Ще трябва да се упражнявате утре цял ден. Може би дори и тази вечер. Не може да допуснем някой да ни забави.

Отне ми секунда да осъзна, че говори за мен.

— Няма да забавя никого.

— Просто искам да сме сигурни.

Погледът му се нагнети, когато срещна моя.

Бързо извърнах очи. Фактът, че очевидно бях най-слабата в групата, ме притесняваше. Ди и Ашли сигурно биха били по-подходящ избор, но аз знаех, че мога да се справя.

— Тя не е проблем, за който ти трябва да се безпокоиш — изсъска Деймън.

Матю пристъпи напред, заставайки между Деймън и Блейк.

— Добре. Знаем, че по този път ще се изкачим нагоре. Но къде искаш да изчакаме?

Деймън скръсти ръце с присвити очи.

— В началото на аварийния път, това би ви дало шанс да избягате, ако нещо се обърка.

— Нищо няма да се обърка — заяви Ашли, поглеждайки Деймън. — Там ще ви изчакаме.

— Разбира се — каза Деймън и се усмихна успокоително. — Всичко ще е наред, Ашли.

Ощипах бедрото си. *Не иска нея. Не иска нея. Не иска нея.* Това помогна.

— Вярвам ти — промълви Ашли, докато очите ѝ го гледаха с обожание, все едно беше някакъв светец.

Ощипах бедрото си по-силно. *Ще я фрасна. Ще я фрасна. Ще я фрасна.* Това не помогна.

Блейк прочисти гърло.

— Та, както и да е. Люк каза, че има стара ферма на изхода на аварийния път. Би трябвало да можем да паркираме там.

— Звучи добре. — Доусън отстъпи назад и постави ръце на кръста си. Кичур коса залитна напред. — След като пристигнем там, имаме петнайсет минути, нали?

Деймън кимна.

— Според думите на лидера на детската мафия Люк — имаме толкова.

— И можем да се доверим на това хлапе? — попита Матю.

— Аз мога да гарантирам за него.

Изгледах Блейк.

— Това несъмнено вдъхва доверие.

По бузите му изби червенина.

— Надежден човек е.

— Мислиш ли, че времето е достатъчно? — обърна се Доусън към брат си. — Да влезем вътре, да измъкнем Бет и Крис и да излезем?

— Би трябвало да стигне. — Деймън нави картата и я пхна в задния си джоб. — Ти ще измъкнеш Бет, а този неграмотник ще измъкне Крис.

Блейк завъртя очи.

— Андрю, Кити и аз ще ги прикриваме. Не би трябвало да отнеме и петнайсет минути. — Деймън седна до мен и насочи погледа си към Блейк. — А после взимаш Крис и се махаш далеч оттук. Нямах причина да се връщаш.

— Ами ако има? — попита Ди. — Ако си намери друга причина да ви изнудва да му помагате?

— Няма да го направя — заяви Блейк и аз усетих погледа му. — Нямам причина да се връщам.

Тялото на Деймън се напрегна.

— Ако се върнеш, ще ме накараш да извърша нещо, което не искам да правя. Сигурно ще ми достави удоволствие, но не искам да го правя.

Блейк потърка брадичката си.

— Разбрано.

— Добре тогава — обърна се към всички Матю. — Ще се срещнем тук в шест и половина утре. Нали няма да имаш проблеми, Кейти?

Кимнах.

— Мама мисли, че ще пренощувам у Лиса. Тя и без това е на работа.

— Тя все е на работа — каза Ашли, загледана в ноктите си. — Обича ли въобще да се прибира?

Не бях сигурна дали това е заяждане, или не, затова запазих хладнокръвие.

— Плаща ипотека, сметки, разноси за храна и всички мои разходи напълно сама. Налага ѝ се да работи много.

— Може би и ти трябва да си намериш работа — предложи тя и очите ѝ просветнаха. — Нещо за следобедите след училище, което ще отнеме не повече от двадесетина часа седмично от живота ти.

Сгънах ръце и стиснах устни.

— Защо го предлагаш, ако мога да знам?

На устните ѝ се появи котешка усмивка и погледът ѝ премина край мен.

— Просто смятам, че ако се притесняваш дали майка ти успява да свърже двата края, няма да е лошо да ѝ помогнеш.

— Убедена съм, че това е причината.

Успокоих се, когато Деймън прокара ръка по гърба ми.

Ашли забеляза жеста и усети горчивина в устата си.

Нека ти е.

— Трябва да се тревожим само за едно — каза Блейк, сякаш наистина само едно нещо можеше да се обърка. — Имат аварийни врати, които се затварят на няколко метра, след като се включи алармата. Тези врати имат защитни оръжия. Не се доближавайте до сините светлини. Те са лазери. Ще ви разкъсат на парчета за секунди.

Всички го зяпнахме. Брей, да, това си беше голям проблем.

Блейк се усмихна.

— Но не би трябвало да бъдат проблем. Навярно ще се вмъкнем и измъкнем, без да ни забележат.

— Добре — каза бавно Андрю. — Нещо друго? Като мрежа от оникс, за която трябва да се безпокоим?

Блейк се засмя.

— Не, това е всичко.

Ди пожела Блейк да напусне, след като планът беше съставен. Без да протестира, той се отправи към вратата и спря, сякаш искаше да каже нещо. Отново усетих погледа му. Но той си тръгна. Групата се разпръсна, Ашли и Андрю останаха назад.

Плеснах с ръце.

— Искам да тренирам скоростта си. В смисъл — знам, че мога да съм бърза като вас, но просто искам да се поупражнявам.

Ди облегна ръка на дивана, поемайки дълбоко въздух.

— Няма да е лошо. — Доусън се усмихна накриво. — Аз също имам нужда от малко упражнения.

Деймън се изтегна назад и обви ръка около кръста ми.

— Сега вече се стъмва. Ще вземеш да си счупиш врата.

Но ще го направим утре.

— Благодаря за доверието.

— За теб винаги.

Сръчках го с лакът, докато се обръщах към Ди. Тя все още се взираше в мебелировката, сякаш там се криеха някакви отговори. Нищо нямаше да излезе.

— Ще... ще ни помогнеш ли?

Тя отвори уста, после я затвори и поклати глава. После, без да продума, прелетя покрай нас и се качи нагоре. Посърнах.

— Ще й мине — каза Деймън и ме стисна леко. — Убеден съм.

Съмнявах се, но кимнах. На Ди никога нямаше да й мине. Не знам защо въобще се опитвах.

Деймън седеше от другата ми страна и на лицето му се изписа объркване.

— Не знам какво й се е случило, докато ме нямаше. Не разбирам.

Притиснах устни. Аз й се бях случила.

— Всички се променихме, братко — Деймън отново ме притисна до него. — Но нещата... нещата ще се оправят скоро.

Доусън ни наблюдаваше със свъсени вежди. Тъга се промъкна в очите му и помрачи трептящия им цвят. Чудех се какво ли си мислеше, когато ни виждаше заедно. Може би си спомняше себе си и Бет, прегърнати на дивана? Тогава той примигна и на устните му се появи усмивка?

— Маратон на *Ловци на духове*?

— Няма нужда да ме питаш два пъти. — Деймън повдигна ръка и дистанционното се изстреля към него. — Имам записани почти шест часа. Пуканки? Трябват ни пуканки.

— И сладолед — добави Доусън. — Ще донеса храната.

Часовникът на стената показваше седем и половина. Вечерта щеше да бъде дълга, но докато се настанявах до Деймън, осъзнах, че не бих искала да съм никъде другаде.

Деймън потърка устни в бузите ми, протегна ръка и измъкна одеялото от другия край на дивана. Разстла го върху двама ни и аз

просто потънах в него.

— На него му мина, нали?

Погледнах към Деймън с усмивка.

— Да, така е.

Погледът му се срещна с моя.

— Нека просто се постареем утрешният ден да не съсипе всичко.

* * *

До един на обяд на следващия ден вече бях покрита в кал и се потях като прасе в ада. Бях се справила по-добре, отколкото се опасяхах, бях способна с лекота да издържа на темпото на Деймън и бях паднала само... четири пъти. Теренът просто не прощаваше.

Минах покрай Деймън и той замахна с ръка към мен. Стрелнах го с равнодушен поглед, на който той отвърна с лукава усмивка.

— Имаш кал по бузите — каза той. — Сладко.

Както обикновено, той изглеждаше съвършено. Та дори не се беше изпотил!

— Винаги ли е толкова дразнещо добър? — попитах.

Доусън, който изглеждаше толкова съсипан колкото и аз, кимна.

— Да. Той няма равен в подобни неща — сражения, бягане, физическите работи.

Брат му сияеше, докато аз махах калта от гуменките си.

— Гадина — казах.

Деймън се засмя.

Сдържах си езика и отново застанах до двамата братя. Бяхме на ръба на гората, която започваше от предния ми двор. Поех си няколко пъти дъх и посрещнах Изворът, който нахлу в мен. Чувството за пътуване с увеселително влакче се върна и мускулите ми се втвърдиха.

— Пригответе се — каза Деймън и ръцете му се свиха от двете му страни. — Старт!

Оттласнах се, стъпих здраво на земята и започнах да се надбягвам с братята. Въздухът шибаше край мен, докато набирах скорост. Сега, след като се научих да внимавам за стърчащи клони и камъни, следях с очи краката си и околния терен. Вятърът хапеше бузите ми, но пощипването беше приятно. Означаваше, че съм бърза.

Дърветата се размазваха, докато профучавах край тях и под ниските клони. Подскачах край скали и храсти и постепенно изпреварих Доусън. Скоростта развя косата ми, освобождавайки я от вързаната опашка. В гърлото ми застина смях. Докато тичах, забравях за глупавата ревност, за нерешения проблем с Уил, дори и за това, което трябваше да направим по-късно същата вечер.

Този тип тичане, бързо като вятъра, беше освобождаващо.

Деймън се стрелна покрай нас и достигна потока поне десет секунди преди нас. Забавянето беше проблемно. Не можеш просто да спреш, не и с подобна скорост. Ще се проснеш по лице на земята за секунди. Затова забивах крака в земята и ритях камъчета и пръст, докато прекосях последни сантиметри.

Ръката на Деймън се изстреля и обви кръста ми, за да не падна в езерото. Със смях се обърнах, протегнах ръце и целунах бузата му.

Той се ухили.

— Очите ти светят.

— Сериозно? Като твоите? Точно като блестящ диамант?

Доусън спря, при което рошавата коса на главата му се развя.

— Не, просто с по-светъл нюанс на цвета. Красиво е.

— Прекрасно е — поправи го Деймън. — Но внимавай да не го правиш пред хората. — Щом кимнах, той пристъпи към брат си и го потупа по гърба. — Хайде да приключваме. И двамата сте достатъчно добри, а аз умирам от глад.

Лъч гордост проблесна в мен, докато не си спомних колко е важна предстоящата вечер. Не можех да бъда най-слабото звено.

— Момчета, вие си ходете. Аз ще потичам още малко.

— Сигурна ли си?

— Да. Искам да мога да те надбягам с цели обиколки.

— Това никога няма да стане, котенце. — Той се приближи уверено към мен и ме целуна по бузата. — По-добре се откажи.

Ударих игриво гърдите му.

— Един ден ще ми дишаш прахта.

— Съмнявам се да го доживеем — ухили се Доусън и погледна към брат си.

Сърцето ми спря, когато ги видях да се шегуват и се смеят заедно. Постарах се да не променям изражението си, макар да видях

как Деймън леко залитна. Без да подозира значимостта на думите си. Доусън отново отметна коси и пое към къщата.

— Ще се състезаваме ли, братко? — извика Доусън.

— Върви — прошепнах на Деймън.

Той ми изпрати кратка усмивка и после се затича към брат си.

— Знаеш, че ще загубиш.

— Сигурно. Но това поне ще ти вдигне самочувствието, нали?

Все едно Деймън се нуждаеше от помощ в тази област. Усмихнах се и ми стана топло и приятно, докато те се шегуваха и изчезваха от поглед. Изчаках няколко минути, прочистих съзнанието си и се затичах отново към къщата. При нормална скорост отнемаше пет минути, ако пресмятах вярно. След като навлязох сред дърветата, се завъртях и се приготвих.

Усетих как Изворът се разгаря и се хвърлих напред.

Две минути.

Направих го отново и засякох.

Второто връщане отне минута и трийсет секунди. Направих го отново и отново, мускулите ми изгаряха редом с дробовете. Накрая изминах петминутното бягане до петдесет секунди. Не мислех, че мога да стана по-бърза.

Странно беше, че макар мускулите ми да трепереха, не ме боляха. Сякаш бях тичала редовно години наред, все едно бях бягала от вратата на книжарницата до секцията с нови книги и толкова.

Протяхах се и наблюдавах как слънцето се пречупва от дърветата и се отразява в частично замръзналия залив. Пролетта не беше далеч. Отметнах косата си и я прибрах зад рамо. Пролетта щеше да дойде, стига само да се измъкнем от Маунт Уедър живи.

— Грешах. Наистина нямаш нужда от тренировки.

Завъртях се светкавично при звука на гласа на Блейк. Той стоеше на няколко крачки от мен, облегнат на едно дебело дърво и с ръце в джобовете. Безпокойство и смут се надигнаха в корема ми.

— Какво правиш тук? — попитах твърдо аз с равен глас.

Блейк сви рамене.

— Гледам.

— Да, това хич не е зловещо.

Той се усмихна с прилепнали устни.

— Трябваше да се изразя по-ясно. Гледах ви как тичате. Добри сте, направо сте страхотни. Дедал несъмнено биха ви се зарадвали.

Топката в корема ми нарасна.

— Това заплаха ли е?

— Не. — Той примигна, бузите му почервенияха. — Боже, не. Имах предвид, че си наистина много добра. Ти си точно това, което искат от един хибрид.

— Като теб?

Той сведе поглед към земята.

— Да, като мен.

Ситуацията беше неловка, пък и се ядосвах, че дишам един и същ въздух с Блейк. Обикновено не таях стара злоба, но за него можех да направя изключение. Отправих се към къщата.

— Притеснена ли си за довечера?

— Не желая да разговарям с теб.

Той бързо застана зад мен.

— Защо не?

Защо не? Сериозно ли? *Защо не?* Въпросът ме разгневи. Без да мисля, се обърнах и забих юмрука си в слънчевия му сплит. Въздухът бързо излезе от него, а шеметното удоволствие посади на лицето ми усмивка.

— Боже! — изсумтя няколко пъти той. — Защо всички момичета ме удряте?

— Заслужавах нещо много по-лошо. — Завъртях се край него и после отново закрачих към къщата си. — Защо не искам да говоря с теб? Защо не попитаме Адам?

— Добре. — Той ме настигна, потъркваше корема си. — Права си. Но казах, че съжалявам.

— Извинението не оправя подобни неща.

Поех си въздух и примигнах срещу ярките лъчи на слънцето, промъкващи се между клоните.

Не можех да повярвам, че въобще водех този разговор.

— Опитвам се да се реванширам.

Засмях се на нелепата идея, че той би могъл да се реваншира за стореното. След нощта, в която Адам умря, донякъде разбих смъртното наказание и причините, поради които е било въведено. Или

ако все още имах някакви възражения срещу него, то напълно приемах доживотния затвор като наказание за убийство.

Спрях.

— Защо всъщност си тук в момента? Знаеш, че Деймън ще се ядоса, а той удря по-силно от мен или Ди.

— Искях да поговоря с теб. — Погледът му се вдигна напред. — А на теб някога ти беше приятно да си говориш с мен.

Да, преди да се превърне в отрочето на дявола, беше доста свястно момче.

— Мразя те — казах и наистина го мислех.

Степента на неприязън, която чувствах към него, надхвърляше всички класации.

Блейк потръпна, но не погледна настрани. Вятър виеше в дърветата, увиваше косата ми около лицето ми и изправяше неговата.

— Никога не съм искал да ме мразиш.

Изсмях се кратко и продължих да ходя.

— Определено се справи зле с това.

— Знам. — Вървеше на стъпка зад мен. — И знам, че не мога да променя миналото. Дори не съм убеден, че бих го направил, ако имах възможност да се върна назад.

Изгледах го с омраза.

— Поне си честен, нали? Все едно.

Той натика ръце в дънните си.

— Ти би направила същото, ако беше на мое място. Ако трябваше да предпазиш Деймън.

По гърба ми пролазиха тръпки и челюстта ми се втвърди.

— Би го направила — настоя тихо той. — Би направила това, което направих аз. И именно това те тревожи повече от всичко друго. Между нас има повече общи неща, отколкото ти се иска да признаеш.

— Между нас няма нищо общо!

Стомахът ми се надигна, защото дълбоко в себе си, както бях казала на Деймън, знаех, че съм много подобна на Блейк. Макар да бях наясно с това, нямаше да му доставя удоволствието да го призная пред него, особено след като той беше сторил толкова много, за да ме промени.

Ръцете ми се свиха в юмруци. Крачех между клони и храсти.

— Ти си чудовище, Блейк. Истинско, дишащо чудовище. Не искам да бъда като теб.

За момент той не каза нищо, после промълви:

— Ти не си чудовище.

Ченето ме заболя, тъй като стисках зъби твърде силно.

— Ти си като мен, Кейти, наистина, но си по-добра от мен. — Отново настъпи пауза, а после той каза: — Харесах те от момента, в който те срещнах. Макар да знаех, че е глупаво да чувствам нещо такова, все пак те харесах.

Спрях и го огледах поразена.

— Какво?

Бузата му беше огненочервена.

— Харесвам те, Кейти. Много. Знам, че ме мразиш, и че обичаш Деймън. Разбирам го, но просто исках да ти го кажа, в случай че нещата се объркат довечера. Не че ще стане, но, нали разбираш... Както и да е.

Дори не можех да осмисля думите му. Нямах начин. Обърнах се и закрачих отново към къщата, която вече се виждаше. Той ме харесваше. Много. Затова предаде приятелите ми и мен. Затова уби Адам и се върна да ни изнудва. Истеричен смях се надигна в гърлото ми и след като веднъж се засмях, после не можех да спра.

— Мерси — промърмори той. — Аз ти го казвам, а ти ми се смееш.

— Радвай се, че се смея. Защото другият вариант е отново да те ударя, което още не е изк...

Блейк се хвърли върху мен и ме събори на земята. Въздухът излезе светкавично от дробовете ми, тежестта на Блейк притисна тялото ми с все сила.

— Недей — прошепна в ухото ми той, ръцете му се обвиха малко над китките ми. — Имаме компания... И то не от готината.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сърцето ми се качи в гърлото. Когато успях да повдигна глава, очаквах да заваря край нас армия от офицери на министерството.

Не видях нищо.

— За какво говориш? — попитах с шептене. — Не виждам...

— Тихо.

Наежих се, но запазих тишина. След няколко секунди обаче бях убедена, че си прави евтин майтап.

— Ако не се махнеш от мен, наистина ще те...

И тогава видях това, за което говореше. Покрай къщата ми се прокрадваше мъж в черен костюм. Нещо във външността му ми изглеждаше познато и тогава си спомних къде го бях виждала. Беше с Нанси Хъшър в деня, в който дойдоха хората от министерството, докато аз и Деймън се биехме с Барук на полето.

Офицер Лейн.

После видях и превозното му средство — експедишън, паркиран по-надолу по улицата.

Преглътнах тежко.

— Защо е дошъл тук? — попитах.

— Не знам. — Усещах топлия дъх на Блейк по бузата си и стиснах зъби. — Но явно търси нещо.

След около секунда движение, идващо от къщата на Деймън, привлече погледа ми. Предната врата се отвори и Деймън пристъпи. За човешкото око той се изпари от верандата и се материализира отново на алеята пред моята къща, на няколко метра от Офицер Лейн. Но той просто се движеше толкова бързо, че не можеше да бъде проследен.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Лейн? — разнесе се равният му, безчувствен глас.

Изненадан от внезапната му поява, Лейн отстъпи назад и притисна ръка към гърдите си.

— Деймън, боже, мразя, когато правиш така.

Деймън не се усмихна. Каквото и да видя Офицер Лейн в очите на Деймън, то го накара да заговори по същество.

— Провеждам разследване.

— Добре.

Лейн се протегна към предния джоб на самото си, извади малко тефтерче и го разтвори. Кобурът на пистолета му стърчеше от якето. Не знаех дали е нарочно.

— Офицер Брайн Вон е в неизвестност от Нова година. Проверявам всички възможни следи.

— По дяволите — прошепнах.

Деймън скръсти ръце.

— Защо трябва да знам какво се е случило с него и защо трябва да ми пука?

— Кога го видя за последно?

— Не съм го виждал от деня, в който дойдохте на проверка и искахте всички да ядете в онзи отвратителен китайски ресторант — отговори Деймън с толкова убедителен глас, че почти му повярвах. — Все още не съм се възстановил от това изживяване.

Лейн се усмихна с неохота.

— Да, храната беше отвратителна. — Надраска нещо в тефтера си и после го прибра обратно в джоба. — Значи въобще не си виждал Вон?

— Не — отвърна Деймън.

Другият мъж кимна.

— Знам, че вие не се харесвахте особено. Не съм и смятал, че ще предприеме неоторизирани посещения, но на този етап се налага да проверим навсякъде.

— Разбираемо. — Погледът на Деймън попадна на дърветата, зад които се криехме. — Защо проверяваше къщата на съседите?

— Проверях всички къщи — отговори Лейн. — Още ли си приятел с момичето, с което те видяхме?

О, не.

Деймън не каза нищо, но дори от това разстояние видях как очите му се присвиха срещу офицера.

Лейн се засмя.

— Деймън, няма ли да се поотпуснеш. — Потупа го по рамото, докато минаваше покрай него. — Не ми пука с кого... прекарваш

времето си. Просто си върша работата.

Деймън проследи движенията на офицера, като се завъртя към него.

— Значи, ако реша да се срещам само с хора и да се задомя с обикновена жена, няма да ме докладваш?

— Докато не видя неопровержимо доказателство, не ми влиза в работата. Виж, това е позиция с ранно пенсиониране и наистина се надявам да доживея до него. — Закрачи към превозното си средство, но спря и се обърна към Деймън. — Има разлика между доказателство и усещане. Например, имам усещането, че брат ти е имал сериозна връзка с момичето, с което изчезна, но нямах никакви доказателства.

И, разбира се, знаехме как министерството е разбрало за Бет и Доусън — чрез Уил. Но нима този мъж намекваше, че не знае нищо за Доусън?

Деймън се облегна на джипа на Лейн.

— Видя ли тялото на брат ми, когато го откриха?

Последва напрегнат момент и Лейн наведе глава.

— Не бях там, когато са съобщили, че са открили тялото му и това на момичето. Други ми разказаха какво се е случило. Аз съм просто офицер. — Той вдигна глава. — И не са ми казвали нищо друго. Аз не съм част от голямата схема, но не съм и сляп.

Задържах дъх. Усетих, че и Блейк направи същото.

— Какво искаш да кажеш? — попита Деймън.

Лейн се усмихна леко.

— Знам кой е в къщата ти, Деймън. Знам, че ме излъгаха — доста от нас биват лъгани и не знаят какво се случва в действителност. Ние просто имаме работа. Вършим я и си държим главите наведени.

Деймън кимна.

— И ти държиш ли главата си наведена в момента?

— Беше ми казано да се опитам да установя местоположението на Вон и толкова. — Той се придвижи към вратата на колата си и Деймън отстъпи настрана. — Знам, че не трябва да се залавям с нещо, ако не ми е възложено. Наистина искам да се пенсионирам рано. — Вмъкна се в колата си и затвори вратата. — Пази се.

Деймън пристъпи назад.

— Ще се видим, Лейн.

Гумите се завъртяха по чакъла, докато експедишъна излизаше на пътя, пуфтейки газ.

Какво, по дяволите, беше това? И по-важното — защо Блейк още лежеше върху мен?

Запратих лакът назад, ударих стомаха му и последва сумтене.

— Разкарай се от мен.

Той се изправи на крака с блестящи очи.

— Обичаш да удряш.

Надигнах се гневно.

— Трябва да се разкараш. В момента не можем да се занимаваме и с теб.

— Имаш право. — Той отстъпи и усмивката му изчезна. — Ще се видим по-късно.

— Все тая — промърморих аз и се извърнах към Деймън, който вървеше по алеята. Измъкнах се от гората и се приближих до него. — Всичко ли е наред?

Деймън кимна.

— Чу ли нещо от разговора ни?

— Да, тъкмо се връщах, когато го видях. — Деймън явно не знаеше, че Блейк се държи като господин Психопатов, и аз реших да оставя нещата така, тъй като все пак ни предстоеше пътуване до Маунт Уедър. — Вярваш ли му?

— Не знам. — Той облегна ръка на рамото ми и ме поведе към неговата къща. — Лейн винаги е бил свестен, но това не ми звучи добре.

Обвих ръка около кръста му и се наклоних към него.

— Кое по-точно?

— Цялото нещо, целият този сценарий — каза той и седна на най-долното стъпало пред прага. Придърпа ме в скута си и задържа ръцете си около мен. — Фактът, че министерството и дори Лейн знаят адски добре, че Деймън си е вкъщи, както и това, че се досещат, че знаем, че са ни излъгали. И не правят нищо по въпроса. — Той стисна очи, докато аз допирах бузата си до неговата. — И това, което ще направим тази вечер — може да проработи, но си е същинска лудост. Част от мен се чуди дали те вече знаят, че идваме.

Погалих брадичката му с палец и нежно го целунах по бузата. Искаше ми се да мога да му помогна по някакъв начин.

— Мислиш ли, че сами влизаме в капана им? — попитах.

— Мисля, че през цялото време сме вътре в капана и сега само чакаме вратичката да се затвори.

Той улови мръсната ми ръка и я задържа.

Лек вятър премина през мен.

— И все пак няма да се откажем?

Решителната поза на раменете му отговаряше достатъчно красноречиво.

— Ти не си длъжна да идваш.

— Нито пък ти — обясних тихо. — Но и двамата отиваме.

Деймън наведе глава назад и срещна погледа ми.

— Тук си права.

Не се захващахме с това, защото ни беше омръзнало от живота, нито защото бяхме глупави, а защото бяха заложени два живота, може би и повече, които бяха толкова ценни, колкото и нашите. Може би цялото начинание беше самоубийствено, но ако не го осъществяхме, щяхме да изгубим Бет, Крис и Доусън. Блейк беше приемлива загуба.

Но в сърцето ми изникна стрък паника. Бях уплашена — ужасена до мозъка на костите си. Кой не би бил? Но аз бях докарала всички ни дотук и сега ситуацията беше по-голяма от мен, по-голяма от страховете ми.

Поех си разтреперано дъх, сведох глава и целунах устните му.

— Мисля да прекарам известно време с мама, преди да тръгнем. — Гърлото ми сякаш се поду. — Тя скоро ще се събуди.

Той отвърна на целувката ми. В допира му имаше копнеж, частица отчаяние, а също и одобрение. Ако нещата тази нощ се объркаха, нямаше да сме изживели достатъчно мигове заедно. Но всъщност едва ли някога въобще бихме могли да изживеем достатъчно мигове заедно.

Най-накрая той каза със суров глас:

— Това е добра идея, котенце.

* * *

Когато настъпи моментът да се качваме в джипа на Деймън и да потегляме към планините Блу Ридж, общото настроение беше

обтегнато. И този път не се дължеше на присъствието на Блейк.

Имаше изблици на смях и псувни, но общо взето всички бяхме на тръни.

Ашли се настаняваше на дясната предна седалка в колата на Матю. Цялата беше издокарана в черно — черен клин, черни гуменки и впито черно поло. Изглеждаше като нинджа. Ди пък носеше розово. Явно поне тя беше разбрала, че двете ще чакат в колата. Освен ако не планираше да се слее със седалките на колата, Ашли нямаше причина да бъде облечена така.

Като изключим факта, че изглеждаше страшно секси.

От друга страна, аз носех тъмен анцуг и черен пуловер, който вече не ставаше на Деймън. Явно беше отпреди тийнейджърските му години, защото сега не би станал дори на главата му, а аз изглеждах така, сякаш отивах на фитнес.

Бях пълен резил в сравнение с Ашли, но Деймън пошепна нещо относно това, че му нося дрехите, от което кръвта в цялото ми тяло закипя и вече не ми пукаше дали изглеждам като гърбушко в сравнение с нея.

Доусън и Блейк щяха да пътуват с нас, останалите — с Матю. Когато излизахме от алеята, очите ми се впиха в къщата и останаха втренчени, докато тя се изгуби от поглед. Няколкото часа, които прекарах с мама, бяха страхотни. Наистина страхотни.

Първите трийсетина минути от пътуването бяха спокойни. Блейк си мълчеше, но когато заговори, нещата потръгнаха на зле. На няколко пъти си помислих, че Деймън ще спре колата и ще го удуши. Не смятах, че аз или Доусън бихме се опитали да го спрем.

Доусън се измести и удари челото си с ръка.

— Никога ли не спиращ да дърдориш?

— Само когато спя — отвърна Блейк.

— И когато си мъртъв — подметна Деймън. — Ще спреш да дуднеш, когато си мъртъв.

Устните на Блейк изтъняха.

— Разбирам.

— Добре. — Деймън се съсредоточи върху пътя. — Опитай да помълчиш за малко.

Прикрих усмивката си и се извърнах назад.

— Какво ще направиш, когато видиш Бет?

На лицето на Доусън се изписа благоговение и той поклати бавно глава.

— Човече, не знам. Ще дишам — най-послед ще мога отново да дишам.

Усмихнах му се, трогната до сълзи.

— Убедена съм, че и тя се чувства така.

Или поне така се надявах. Последния път, когато бях видяла Бет, тя не беше съвсем наред с главата. Но тъй като познавах Доусън, няхах съмнения, че той ще го понесе, защото я обичаше — с любовта, която някога бяха споделяли мама и татко.

С ъгъла на очите си видях как устните на Деймън се извиват лекичко. Нещо запърха дълбоко в гърдите ми.

Лекичко си поех въздух и се съсредоточих върху Блейк. Тази страна на главата му беше обърната към прозореца и той гледаше в тъмната нощ.

— Ами ти?

Погледът му се прехвърли на мен. В първите секунди той не отговори.

— Ще напуснем това място и ще заминем на запад. И първото, което ще направим, е да отидем да покараме сърф. Някога той обичаше морето.

Обърнах се и се взрях в ръцете си. Понякога ми беше трудно да мразя, без да изпитвам съжаление. Съжалявах приятеля му, съжалявах дори и самия Блейк.

— Това... звучи добре.

След това никой от нас не проговори и в началото настроението беше мрачно, изпълнено със спомени, може би с хиляди мисли за неизживени мигове, както и разнообразни сценарии, по които можеше да протече вечерта за Доусън и Блейк. Но когато преминахме Уинчестър, пресякохме реката и различихме в далечината тъмните сенки на Блу Ридж, настроението се промени.

Момчетата бяха напрегнати и излъчваха тестостерон на вълни. Нервна и нетърпелива, погледнах часовника. Девет без дваисет.

— Колко още? — попита Деймън.

— Имаме време.

Джипът премина на по-тих режим и се заизкачвахме по планината. Матю ни следваше плътно. Той знаеше посоката.

Аварийният път трябваше да се намира на около половин миля от главния вход. Деймън се опита да го провери на GPS-а, но системата избълва нещо и отказа.

Извън телефон и Блейк си извади мобилния.

— От Люк е. Иска да е сигурен, че ще стигнем навреме.

— Ще стигнем — отвърна Деймън.

Брат му се приведе между предните седалки:

— Сигурни ли сме?

Деймън завъртя очи.

— Да. Сигурен съм.

— Просто питам — измрънка Доусън и отново се облегна.

Сега Блейк застана между седалките.

— Добре, Люк е готов. Искаше да ни напомни, че имаме само петнадесет минути. Ако нещо се обърка, трябва да се измъкнем и да се върнем друг път.

— Не искам да се връщам друг път — заяви Доусън. — След като влезем, ще дадем всичко от себе си.

Блейк се смръщи.

— Искам да ги измъкна не по-малко от теб, пич, но разполагаме с ограничено време. Това е.

— Ще се придържаме към плана — погледът на Деймън се насочи към брат му. — Точка по въпроса, Доусън. Няма да те загубя отново.

— Пък и нищо няма да се обърка — намесих се аз, преди да стане грандиозна препирня. — Всичко ще протече според плана.

Съсредоточих се върху пътя. От шосето излизаха четири по-малки улички, като едри дървета обграждаха две от тях. Всичко беше една огромна мъглявина от сенки. Нямах представа как Деймън ще намери пътя, но той забави колата и сви по лявата уличка.

В гърдите ми натежа притеснение, докато Деймън завиваше по едва забележим път. Нямахе пътна маркировка, нищо не показваше, че тук въобще има път. Два фара зад нас ни последваха в тесния улей, застлан по-скоро с кал и чакъл, отколкото с паваж. На около двеста крачки бледата лунна светлина огряваше стара ферма вдясно от пътя. Половината покрив липсваше. От двете страни стърчаха буйни треви.

— Зловещо — промърморих. — Убедена съм, че вашите ловци на духове ще кажат, че мястото е обладано.

Деймън се подсмихна.

— Те казват, че всяко място е обладано. Затова ги обичам.

— Та нима не е вярно? — каза Доусън, докато паркирахме и Матю отбиваше до нас.

И двете коли загасиха фаровете и двигателите и тъй като нямаше друг източник на светлина, наоколо стана черно като катран. Стомахът ме жегна. Пет минути до девет. Вече нямаше връщане.

Мобилният на Блейк иззвъня отново.

— Само иска да провери дали сме готови.

— Боже, той е дразнещо малко хлапе — измърмори Деймън, обърнат към мястото, където беше паркирал Матю. — Подготвяме се. Андрю?

Андрю се измъкна от колата, шептейки нещо на Ди и сестра си. И после направи жест, който приличаше на гангстерски сигнал, кълна се.

— Готов съм.

— Божке — просъска Блейк.

— Придържаме се към плана. По никое време *никой* от нас — Деймън изглежда брат си — няма да се отдалечава от плана. Всички ще се върнем тази нощ.

Последва шепот на съгласие. С пулс, толкова ускорен, сякаш имах сърдечна криза, отворих вратата.

Деймън постави дланта си върху ръката ми.

— Стой близо до мен.

Гласните ми струни изглежда не действаха, затова просто кимнах. Четиримата бяхме излезли от колата и дишахме студения планински въздух. Всичко беше мрачно, струите лунна светлина не достигаха аварийния път. Може би на входа му стоеше мечка — нямаше как да знам.

Заобиколих предната част на колата и заставах до Деймън. Някой друг пристъпи до мен и осъзнах, че беше Блейк.

— Време? — попита Деймън.

Последва проблясък от екран на мобилен телефон и Блейк каза:

— Една минута.

Поех малко въздух, но той се заклеши в гърлото ми. Усещах пулса си във всяка част на тялото си. Някъде в мрака Деймън намери ръката ми и я стисна.

„Можем да се справим“ — казах си. „Можем да се справим. Ще се справим.“

— Трийсет секунди — каза Блейк.

Продължавах със своята мантра, тъй като преди време бях прочела нещо за законите на вселената и как ако вярваш в нещо, това ще го накара да се случи. Боже, наистина се надявах това да е истина.

— Десет секунди.

Деймън ме стисна отново и аз осъзнах, че той не възнамеряваше да ме пусне. Щях да го забавя, но нямаше време за протести. По ръцете ми премина трепет. Усетих как Изворът изтропа и се събуди. Прехвърлях тежестта си от крак на крак.

Блейк се наведе до мен.

— Три, две, едно, старт!

Оттласнах се, позволих на Извора да плъзне по мен, да разшири всяка клетка със светлина. Никое от момчетата не светеше, но всички тичахме, всъщност дори летяхме. Гуменките ми се плъзгаха по пътя. Качихме се нагоре, придържайки се към ръба на пътя и избягвайки редките светлини. Осъзнах, че да не изоставам от тях, никога не е било проблем.

Проблемът беше в това, че не виждах пътя.

Но ръката на Деймън все още беше в моята и той не ме дърпаше, а по-скоро ме водеше през нощния мрак, около дупки с големината на кратери и нагоре по извития планински път.

След седемдесет и пет секунди, преброих ги, се появи осветена шестметрова стена. Забавихме и спряхме напълно зад последния ред дървета.

Поех си мъчително дъх с разширени очи. Знаци в червено и бяло показваха, че по оградата тече електричество. Зад нея стоеше празно пространство с размера на футболно игрище и масивна сграда.

— Час? — попита Деймън.

— Минута след девет. — Блейк прокара пръсти през наострената си коса. — Добре, виждам един охранител при портата. Забелязвате ли други?

Изчакахме близо минута, за да видим дали други не обикалят около оградата, но, както беше казал Люк, сега ставаше застъпването на смяната. Само портата беше охранявана. Не можехме да чакаме повече.

— Дайте ми секунда — каза Андрю, излезе измежду дърветата и се прокрадна към охранителя, облечен в черно.

Щях да попитам, какво по дяволите, прави, когато го видях да се накланя и да докосва с ръка земята. Разхвърчаха се сини искри и охранителят понечи да се обърне към него, но електричеството го достигна.

Бурен трепет разтърси тялото на мъжа и той изпусна пистолета. След секунда лежеше до оръжието на земята. Момчетата продължиха напред и аз ги последвах, като надникнах към пазача. Гърдите му се издигаха и спускаха, но не беше в съзнание.

— Не знае какво се случи — ухили се Андрю, докато подухваше пръстите си. — Няма да се свести за около двайсет минути.

— Чудесно — каза Деймън. — Аз щях да му изпържа мозъка, ако бях опитал нещо подобно.

Очите ми се разшириха.

Деймън беше в движение, приближаваше портата. Бялото алармено табло изглеждаше скромно, но това беше само първият тест. Можехме само да се надяваме, че Люк беше свалил камерите и ни беше дал правилните кодове.

— Икар — каза тихо Блейк.

Деймън кимна и раменете му се напрегнаха, докато бързо въвеждаше кода. Чу се метално кликване, последвано от тихо бръмчене, и вратата потрепери. Разтвори се, приканвайки ни като червен килим.

Деймън ни поведе напред. Забързахме из двора и за две секунди достигнахме вратите, за които бяха говорили Люк и Блейк. Застанах зад Деймън, докато другите разглеждаха стените.

— Къде е проклетото табло? — прошепна Деймън, докато свистеше между вратите.

Пристъпих назад и се насилих да огледам стената бавно.

— Ето — посочих надясно.

Таблото беше малко, скрито зад капак.

Андрю дотича и надникна през рамо.

— Готови?

Доусън сведе поглед към мен, после към средната врата пред нас.

— Да.

— Лабиринт — измъмри Деймън зад нас. — И, моля те, изпиши го правилно.

Андрю затрака с пръсти и въведе кода. Исках да затворя очи, просто в случаи, че се окажем с десетина пушки, насочени към лицата ни. Вратата пред нас се отвори, разкривайки пространството сантиметър по сантиметър.

Нямаше пушки. Нямаше хора.

Издишах въздуха, който бях задържала.

Зад вратата имаше широк оранжев тунел и в края му — асансьори. Нямаше и трийсетина метра, а ние просто трябваше да достигнем до тези асансьори и да слезем с шест етажа. Блейк знаеше килиите.

Наистина щяхме да го направим.

Вратата беше достатъчно широка, за да минат едновременно двама човека, но Доусън пристъпи пръв. Разбираемо, имайки се предвид какво можеше да получи до края на вечерта. Последвах го. След като той премина през рамката, дочух звук от изпускане на въздух, съвсем леко пухтене.

Доусън се свлече, сякаш беше прострелян, но изстрели нямаше. В един момент стоеше на прага, а в следващия премина вътре и се свлече на пода с разтворена уста.

— Никой да не мърда — нареди Андрю.

Времето спря. Косъмчетата по врата ми настръхнаха. Погледнах нагоре. Ред дребни дюзи, едва забележими, гледаха надолу. „Твърде късно“, осъзнах ужасена аз. Пухтенето прозвуча отново.

Нажежена болка премина по кожата ми, сякаш хиляда миниатюрни ножа ме разразяха отвътре. Всяка част от тялото ми избухна, докато отчаяно се борех да си поема въздух. Краката ми се извиха и аз се строполих, неспособна дори да забавя падането. Бузата ми се удари в бетона, но този пристъп на болка не беше нищо в сравнение с огнената стихия, бушуваща из тялото ми.

Клетките на мозъка ми бяха притиснати и смачкани. Мускулите ми се свиха в паника и болка. Клепачите ми се разтвориха широко. Дробовете ми се опитаха да се разширят, да намерят въздух, но във въздуха имаше нещо погрешно — той пареше по устните и гърлото ми. Някъде в далечината онази частица от мен, която още не се беше

предала, осъзна какво се случва. Оникс — преносим по въздуха, превърнат в оръжие оникс.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тялото ми се тресеше неконтролируемо, докато вълни от болка се носеха из мен. Някъде в далечината чух притеснени гласове и се опитах да разбера какво казваха. Не разбирах нищо, освен ужасната, раздираща агония, причинена от оникса.

Силни длани стиснаха ръцете ми и болката се усили до небето. Отворих уста и от нея излезе дрезгаво пъшкане. Тогава ме вдигнаха, лицето ми беше притиснато в нещо топло и твърдо. Разпознах свежия аромат.

После полетяхме.

Нямаше как да не летим, тъй като всичко се движеше адски бързо и вятърът се вихреше в косите ми. Очите ми бяха отворени, но всичко беше мрачно. Сякаш хиляди ножа съдираха кожата ми.

Когато забавихме, ми се стори, че чух стреснатия писък на Ди, и после някой извика „река“. Отново летяхме, а аз не знаех къде беше Доусън и дали бяха успели да стигнат до него от другата страна на вратата.

Всичко, което знаех, беше, че болката тупти в тялото ми, пулсът ми се ускоряваше и сърцето ми гърмеше. Сякаш не спряхме в продължение на часове, но знаех, че трябва да са били само минути. Влажният, студен въздух край нас ухаеше на мускус.

— Задръж се за мен — гласът на Деймън прокътна в ушите ми. — Ще ти стане студено, но ониксът е посипан по дрехите и косата ти. Просто ме дръж, чуваш ли?

Не можех да отговоря и си помислих, че щом е посипан по мен, трябва да е посипан и по Деймън. Трябва да е бил по него през целия път от Маунт Уедър до реката, което означаваше километри. Трябва да го болеше.

Деймън пристъпи напред, наведе се и изпсува с шепот. След няколко мига усетих вледеняващата вода по краката си и въпреки болката се опитах да се измъкна от хватката на Деймън, но той навлизаше все по-дълбоко и ледът се покачи до кръста ми.

— Дръж се — каза отново той. — Просто се дръж заради мен.

Тогава се потопихме и отново не можех да дишам. Въртях глава яростно, тъмната вода разнасяше кал и утайка, косата ми ме заслепяваше. Но огънят от оникса... изчезваше.

Около мен се затегнаха ръце и после се тласнахме нагоре. Когато главата ми излезе над повърхността, си поех въздух с цяло гърло. Звездите се премятаха и размазваха и Деймън ни извади от водата на брега.

Водата се плискаше на няколко крачки, зрението ми се проясняваше, Блейк и Андрю измъкваха Доусън от водата и го оставяха на брега. Блейк седна до него и прокара пръсти през мокрите си коси. Сърцето ми се сви. Нима беше...

Доусън протегна ръка и сгъна единия си крак.

— Мамка му.

Коленете ми омекнаха от облекчение. Усетих ръцете на Деймън по, бузите си и после той обърна лицето ми към неговото. Ярки зелени очи се възряха в моите.

— Добре ли си? — попита той. — Кажи нещо, котенце. Моля те.

Насилих замръзналите си устни да се разтворят.

— Еха.

Веждите му се свъсиха, докато той поклащаше объркано глава, после обви ръце около мен и ме стисна толкова силно, че изхленчих.

— Боже, дори не знам... — Той обгърна задната част на главата ми и се изви настрани от групата. Продължи с тих глас: — Уплаших се до смърт.

— Добре съм — прошепнах аз. — Ами ти? Сигурно те е...

— Изчистих го от себе си. Въобще не се тревожи за това. — Тялото му се разтресе. — Божичко, котенце...

Останах смълчана, а той ме стисна отново и ме потупа, за да се увери, че имам ръце и пръсти. Но когато целуна клепачите ми, си помислих, че ще се разплача, защото ръцете му трепереха.

Два чифта фарове ни осветиха и последва поток от гласове и въпроси. Ди пристигна първа. Просна се до Доусън и стисна ръката му.

— Какво стана? — попита тя. — Някой веднага да ни обясни!

Матю и Ашли също се появиха, любопитни и притеснени. Проговори Андрю:

— Не знам. Нещо излезе от вратите, когато се отвориха. Някакъв газ, но нямаше миризма и не можехме да го видим.

— Дяволски болеше — надигна се Доусън, докато разтриваше ръце. — И има само едно нещо, което причинява подобна болка. Оникс.

Разбира се, той също би трябвало да знае какво е. Потръпнах. Един бог знае колко пъти го бяха използвали срещу него.

— Но никога не съм го виждал в такъв вид — продължи той и бавно се изправи на крака с помощта на Ашли и Ди. — Пренасяше се по въздуха. Същинска лудост. Май вдишах известно количество.

— Добре ли си? Кейти? — попита Матю.

И двамата кимнахме. Кожата ми ме сърбеше малко, но най-лошото беше отминало.

— Как се досетихте да ни потопите в реката?

Деймън отметна мокрите къдрици от челото си.

— Предположих, че е оникс, след като не открих видими рани. Досетих се, че се е посипал по дрехите и кожата ви. Спомних си, че бяхме подминали река. Реших, че това е най-подходящото действие.

— Добра идея — каза Матю. — По дяволите...

— Дори не преминахме през първите врати — изсмя се язвително Андрю. — Какво, по дяволите, си мислехме? Мястото е подсигурено срещу луксианци и, очевидно, хибриди.

Деймън освободи ръцете си от мен и закричи към мястото, където стояха останалите. Спря зад Блейк.

— Бил си в Маунт Уедър, нали?

Блейк бавно се изправи на крака. Бузите му бяха бледи под сребристата светлина.

— Да, но нищо...

Деймън нападна като кобра. Юмрукът му се изстреля и удари челюстта на Блейк. Блейк залитна назад и падна по задник на земята. Наведе се настрани и изплю кръв.

— Не знаех! Не знаех, че имат нещо такова!

— Трудно ми е да го повярвам.

Деймън следеше движенията на момчето.

Блейк вдигна глава.

— Трябва да ми повярвате! Преди не се беше случвало нищо подобно! Не разбирам...

— Шибани лъжи — заяви Андрю. — Ти ни примамил в капана!

— Не. Нищо подобно. — Блейк стоеше с гръб към спокойната река. Постави ръка на брадичката си. — Защо да ви мамя? Приятелят ми...

— Не ми пука за приятеля ти! — изкрещя Андрю. — Бил си там! Как може да не си знаел, че са подсигурили вратите с това нещо?

Блейк се обърна към мен.

— Трябва да ми повярвате. Нямах идея, че ще се случи нещо такова. Не бих ви примамил в капан.

Загледах се в реката, несигурна в какво да вярвам. Звучеше глупаво да ни е излъгал така. И ако го беше направил, нямаше ли хората от министерството вече да са ни обкръжили? Нещо не беше наред.

— И Люк не е знаел?

— Ако знаеше, щеше да ни каже. Кейти...

— Недей — предупреди го Деймън с толкова тих глас, че привлече вниманието ми. Очертанията на тялото му потрепериха. — Не смей да й говориш. Не смей да говориш на когото и да било от нас.

Блейк отвори уста, но от нея не излезе звук. Поклати глава и закрачи обратно към колите.

Настъпи мълчание и после Ашли попита:

— Какво ще правим сега?

— Не знам — половината от лицето на Деймън беше в сянка, докато той гледаше към брат си. — Наистина не знам.

Ди се надигна.

— Това е гадно. Това е гадно като магарешки задник.

— Върнахме се в начална позиция — каза Андрю. — По дяволите, дори сме още по-назад.

Доусън изфуча към брат си.

— Не можем да се откажем! Обещай ми, че няма да се откажем!

— Няма — увери го бързо Деймън. — Няма да се откажем.

Дори не бях усетила, че треперя, преди Матю да увие одеяло около раменете ми. Срецна погледа ми и после се обърна към лъчите от фаровете.

— Винаги нося одеяло за всеки случай.

С тракащи зъби развих одеялото.

— Благодаря ти.

Той кимна и постави ръка на рамото ми.

— Хайде. Нека те приберем в колата, където е топло. Приключихме за тази нощ.

Позволих му да ме поведе към джипа на Деймън и приветствах прекрасната топлина, но нямаше за какво да се радвам. Сърцето ми натежа от разочарование. Освен ако не измислехме как да избегнем оникса, не бяхме приключили за тази нощ.

Кръжахме край смъртта. Бяхме приключили завинаги.

* * *

Пътуването на връщане беше, казано с думите на Ди, гадно като магарешки задник. Наближаваше полунощ, когато отбихме по алеята. Без да казва нищо. Блейк се измъкна от джипа и се отправи към камиона си. Двигателят забуча, гумите се завъртяха и той излезе от алеята.

Закрачих към собствената си къща, но Деймън ми препречи пътя и ме насочи към неговата.

— Още не си тръгваш — каза той.

Вдигнах вежди при вида на проблясъка в очите му, но не бях в настроение да споря. Беше късно, утре трябваше да сме на училище, а вечерта се беше оказала грандиозен провал.

Влязох в къщата им, все още загърната с одеялото на Матю. Кожата ми беше толкова студена под мокрите ми дрехи, че беше станала безчувствена. Бях смазана, едва стоях на разтрепераните си крака, а всички говореха — Ди, Андрю, Ашли и Доусън. Матю се опитваше да ги успокои, но усилията му бяха безплодни.

Всички бяха оживени от гняв и остатъчен адреналин, а според мен Доусън непрекъснато говореше, защото ако замълчеше, трябваше да се изправи срещу жестоката истина.

Бет още беше в ръцете на Дедал.

— Хайде да ти намерим сухи дрехи — каза тихо Деймън и взе ръката ми.

В най-долната част на стълбището Деймън се опита да ме повдигне на ръце, но аз му дадох жест, да не го прави.

— Добре съм.

Издаде гърлен звук, който ми напомни на раздразнен лъв, но последва бавния ми ход по стълбите. След като влязохме в спалнята му, затвори вратата. От порите му струеше решителност.

Въздъгнах. Вечерта се беше превърнала в трагедия.

— Донякъде си го заслужихме — проговорих аз.

Той се прокрадна към мен, улови ръбовете на одеялото и го дръпна. После взе пуловера, който бях заела от него.

— Как така?

Изглеждаше ми очевидно.

— Ние сме група тийнейджъри, които си помислиха, че могат да влязат в сграда, охранявана от отдела за национална сигурност и от министерството на отбраната. В смисъл — сериозно. Бяхме обречени на провал... Чакай! — Пуловерът беше вдигнат до средата на стомаха ми. — Какво правиш?

— Събличам те.

Ченето ми увисна и в същия миг сърцето ми подскочи. Опиянителна топлина нахлу във вените ми.

— Хм, брей. Чудесен начин да ме прекъснеш.

Изкривена усмивка озари устните му.

— Блузата и панталоните ти са подгизнали и студени. И сигурно по тях още има частици оникс. Трябва да се съблечеш.

Плеснах дланите му.

— Мога да го направя и сама.

Деймън се наведе и прошепна в ухото ми:

— Това няма да е забавно. — Но все пак ме пусна и се насочи към гардероба си. — Наистина ли смяташ, че бяхме обречени на провал?

Щом ми обърна гръб, бързо свалих дрехите си. Всичко, с изключение на студеното парче обсидиан, което висеше на врата ми, беше съсипано и трябваше да бъде премахнато. Дрехите миришеха на мускусна речна вода. Потреперих и сгънах ръце върху гърдите си.

— Не се... не се обръщай.

Раменете му се раздвижиха от беззвучен смях докато ровеше за подходяща за мен дреха. Дано това правеше.

— Не знам — казах, отговаряйки най-сетне на въпроса му. — Беше си сериозно начинание дори за обучени шпиони. Отхапахме голям залък.

— Но се справяхме добре, преди да достигнем онези врати. — Извади една тениска. — Неприятно ми е да го кажа, но наистина не смятам, че Блейк е знаел за тях. Изражението на лицето му, когато ти и Доусън се свлякохте... беше твърде истинско.

— Тогава защо го фрасна по лицето?

— Така исках. — Обърна се с ръка върху очите и ми подаде тениската. — Заповядай.

Грабнах я и бързо я навлякох през главата. Меката материя на дрехата се разстла край мен и достигна до бедрата ми. Когато погледнах към него, видях, че пръстите му са леко разтворени пред очите.

— Надничаше!

— Може би. — Той взе ръката ми и ме дръпна към леглото. — Настанявай се. Ще ида да проверя Доусън и ще се върна.

Наистина трябваше да се прибера в съседната къща и в собственото си легло, но прецених, че тази нощ е по-специална.

Пък и мама нямаше да се върне преди началото на учебните часове, а аз не исках да бъда сама. Направих каквото той ми поръча — покатерих се в леглото и дръпнах юргана до брадичката си. Миришеше на свеж лен и на Деймън. Той не се забави дълго, но през това време клепачите ми натежаха. Ониксът беше изсмукал по-голяма част от енергията ми, както можеше да се очаква. Бяхме дяволски късметлии, че въобще успяхме да се измъкнем, преди да дойде охраната.

Деймън се върна, движеше се безшумно из стаята, а аз бях прекалено уморена, за да отворя очи и да видя какво прави. На пода изшумоляха дрехи и температурата ми се повиши с градус. Отвори се друго чекмедже, а след това той вече отмяташе завивките и се вмъкваше в леглото.

Както лежеше от своята страна, той обви ръка около кръста ми и ме притисна към голите си гърди. Фланеленият плат на долнището на пижамата му погъделичка краката ми и аз изпуснах въздишка.

— Как е Доусън? — попитах и се приближих толкова близо, че бях практически залепена за него.

— Справя се. — Деймън отметна косата от бузите ми с бавни движения. — Но не подскача от радост.

Можех да си представя. Бяхме стигнали толкова близо до Бет, само за да се върнем с празни ръце. Това само в случай че Бет

наистина беше там, де. Блейк може би не е знаел за адската защитна мярка с оникса, но аз му нямах доверие. Никой от нас му нямаше доверие.

— Благодаря, че ни измъкна оттам.

Извих глава назад и потърсих лицето му в тъмнината. Очите му блестяха леко.

— Помогнаха ми. — Той притисна устни в челото ми и ръцете му се затегнаха около мен. — Добре ли се чувстваш?

— Чувствам се чудесно. Спри да се притесняваш за мен.

Очите ни се срещнаха.

— Никога не преминавай през врата първа, чуваш ли. И недей да спориш с мен, нито да ме наричаш шовинист. Не искам никога повече да те виждам така наранена.

Вместо да споря, се завъртях в обятията му и поставих устни върху неговите, целувайки го нежно. Миглите му се сведоха и скриха очите му. Той отвърна на целувката и всичко беше сладко и нежно и толкова съвършено, че замалко да зацивря като бебе.

Но после целувките се промениха. Станаха по-дълбоки, аз се завъртях по гръб, той ме последва, усещах сладостно тежестта му до краката си. Тези целувки въобще не бяха нежни. Те потъваха дълбоко в мен и отмиваха събитията от последните няколко часа, както реката беше отмила нечистия пламък на оникса. Когато ме целуваше така и всеки мускул в тялото му се стягаше като пружина, той сякаш ме пресътворяваше.

Ръцете му подръпнаха тениската надолу, оголиха рамо и устата му ги последва. Във въздуха се натрупа електричество и по тялото му премина трепет. В този момент, след всичко, което се беше случило, исках да усещам допира му по себе си, без бариери и ограничения. Надигнах се и изпънах нагоре ръце, а Деймън не се поколеба. Прие това, което предлагаш. Вече нищо не спираше ръцете му, които обхождаха тялото ми, прогонваха последните парченца обсидиан, галеха дълбините на стомаха ми, бедрата ми, а аз бях убедена, че никога няма да настъпи по-съвършен миг.

А може би ни настървяваше самата идея, че тази вечер бяхме на косъм да изгубим всичко. Не знаех, не бях сигурна как сме стигнали дотук, но важното беше, че и двамата бяхме готови. Наистина готови.

И когато дрехите му се проснаха на пода до моите, вече нямаше връщане.

— Не спирай — казах само в случай че имаше съмнения какво е желанието ми.

Проблесна усмивка, после той ме целуна отново и аз се потопих в суровостта на това, което се случваше между нас. По телата ни пробяга електричество и хвърли танкуваше сенки по стените, а Деймън се надигна и протегна ръка към шкафчето до леглото.

Изчервих се, защото осъзнах какво търси. Когато той седна в леглото и очите ни се срещнаха, аз се ухилих. Широка, красива усмивка се изписа на лицето му и омекоти чертите на суровата му привлекателност.

Деймън проговори на своя език. Не разбирах смисъла на думите му, но те звучаха толкова красиво, като изговорена музика, която караше извънземното в мен да танцува.

— Какво каза? — попитах.

Той надникна през дебелиите си мигли със станиолова опаковка в ръце.

— Няма буквален превод — каза, — но най-близките човешки думи биха били „за мен си красива“.

Поех си рязко дъх и погледите ни се впиха един в друг. В очите ми се събраха сълзи. Протегнах се към него, пръстите ми потънаха в копринената му коса. Сърцето ми туптеше учестено, знаех, че и същото се случва и с неговото.

Това беше. И беше правилно. Съвършено — без вечерята, филмите и цветята. Защото как бихме могли да планираме нещо такова? Не бихме успели.

Деймън се надигна...

Юмрук заби по вратата и гласът на Андрю ни прекъсна.

— Деймън, буден ли си?

Изглеждахме се невярващо един друг.

— Ако не му отговаря — прошепна Деймън, — дали ще си тръгне?

Ръцете ми се отпуснаха отстрани.

— Може би.

Тропането започна отново.

— Деймън, наистина трябва да слезеш. Доусън се кани да тръгне обратно към Маунт Уедър. Аз и Ди по никакъв начин не можем да го разубедим. Готов е да се затича към собствената си смърт като зайче от реклама на батерии.

Деймън затвори очи.

— Мамка му...

— Няма проблем. — Понадигнах се. — Той има нужда от теб.

Той изпусна дрезгава въздишка.

— Остани тук и си почини. Ще поговоря с него... или ще го пребия. — Целуна ме за миг и после нежно ме положи отново на леглото. — Ще се върна.

Аз се настаних и се усмихнах.

— Опитай да не го убиваш.

— Не давам обещания. — Той се изправи, взе долнището на пижамата си и се отправи към вратата. Спря се за миг и погледна през рамо. Напрежението в очите му можеше да разтопи костите ми. — По дяволите.

Няколко секунди след като той излезе в коридора и затвори вратата след себе си, се чу звучно удряне и Андрю изкрещя:

— Ох. Това пък защо беше?

— Хич не умееш да подбиращ момента — изстреля Деймън.

Усмихнах се сънливо, завъртях се настрани и си заповядах да остана будна. Но дишането ми се успокои и сънят ме покори. След известно време чух как вратата се отваря и после, Деймън лежеше покрай мен, притискайки ме към себе си. Не след дълго равномерното издигане и отпускане на гърдите му отново ме върна в ритъма на съня. От време на време се будех, защото ръцете му ме бяха стиснали толкова силно, че спираха кръвообращението ми. Стискаше ме, сякаш дори насън беше преследван от страха, че ще ме загуби.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Деймън и аз пътувахме заедно към училище в понеделник. Колата още ухаеше на влага и мухъл и болезнено напомняше къде беше приключила мисията ни — в реката. По пътя Деймън беше убеден, че са разубедили брат му да не нахлува в Маунт Уедър, но аз знаех, че трябваше бързо да измислим друг план за спасяването на Бет и Крис. Доусън нямаше да чака вечно и аз го разбирах. Ако Деймън беше заключен, едва ли някой би могъл да ме спре.

Веднага щом спряхме, видях как Блейк се подпира на камиона си на няколко метра от нас. Той се отблъсна и се затича към нас в момента, в който ни забеляза.

Деймън простена.

— Не него искам да видя още при първата си крачка в двора.

— Съгласна съм — казах и обвих ръка около тази на Деймън. — Не забравяй, че сме на обществено място.

— Няма да е забавно.

Блейк забави ход, когато ни достигна, погледът му премина по допрените ни глави и после бързо се отмести.

— Трябва да поговорим.

Ние продължихме да вървим. По-точно, Деймън продължи.

— Последното, което искам да правя, е да говоря с теб.

— Мога да разбера. — Той ни настигна. — Но наистина не знаех за ониксовата защита на вратите. Нямах идея.

— Вярвам ти — каза Деймън.

Блейк залитна.

— Ти ме удари.

— Защото му се е приискало — отговорих вместо Деймън и си спечелих намигване от него. — Виж, нямам ти доверие, но може би не си знаел за защитата. Не се променя фактът, че няма да можем да се вмъкнем там.

— Говорих с Люк снощи. И той не е знаел за защитата. — Блейк напъха ръце в джобовете си и спря пред нас. Извади късмет, че Деймън

не го претрепа на място. — Съгласен е да го направи отново — да изключи камерите и така нататък.

Деймън издиша продължително.

— И с какво ни помага това? Не можем да преминем през онези врати.

— А може би всички други врати са защитени така — добавих и потръпнах.

Не можех да си представя да изживея същото три или четири пъти. Да, бях в клетката за по-дълго, но въздушният оникс беше покрил наистина всичко.

Тримата се бяхме струпали до оградата край пътя и говорихме с тихи гласове, за да не ни чуят другите ученици и да не изпаднат в смут.

— Е, мислих си за това — каза Блейк, пристъпвайки от крак на крак. — Когато бях с Дедал, те ни излагаха на този камък всеки ден. Вилиците и другите ни прибори бяха обвити с него. Много неща бяха, почти всичко, което използвахме. При допир изгаряше ужасно, но нямахме друг избор. Минавал съм през тези врати, и то скоро. Нищо не се случи.

Деймън се засмя и отмести поглед от Блейк.

— И ей сега се сети, че е хубаво да ни кажеш?

— Не знаех какво е. Никой не знаеше. — Очите на Блейк умоляваха моите. — Не се бях замислял особено за него.

Смаяна осъзнах, че са правили експерименти с Блейк. Най-вероятно са излагали него и другите на оникса отново и отново, но снощи нещо не беше наред. Защо биха ги излагали на въздействието на оникса? Болно и извратено наказание или за да развие търпимост? И защо биха искали луксианците или хибридите да развият поносимост към единственото оръжие, което би могло да се използва срещу тях?

— Не можеш да ме убедиш, че никога не си знаел за оникса и за ефекта му — казах аз.

Той ме изгледа право в лицето.

— Не знаех, че може да ни извади от строя.

Притиснах устните си.

— Знаеш ли, трябва да ти повярваме за толкова много неща. Че наистина работиш срещу Дедал, а не за тях. Че Бет и Крис са там, където твърдиш. А сега, че наистина не си знаел за оникса.

— Знам как изглежда отстрани.

— Не мисля, че знаеш — каза Деймън, измъкна се от ръката ми и подпря бедрото си на оградата. — Нямаме причина да ти вярваме.

— И ни изнуди, за да ти помогнем — добавих аз.

Блейк издиша рязко.

— Добре, нямам безупречна репутация, но това, което най-много искам, е да измъкна приятеля си от тях. Затова съм тук.

— А защо си тук в този момент? — попита Деймън, очевидно достигнал прага на търпението си.

— Мисля, че може да заобиколим оникса — отвърна той, извади ръцете си от джобовете и ги задържа пред нас. — Сега ме изслушайте. Ще прозвучи налудничаво.

— Колко хубаво — измънка Деймън.

— Мисля, че трябва да си изградим поносимост. Има логика точно с това да са се занимавали Дедал. Хибридите трябва да могат да влизат и излизат през онези врати. Ако се изложим на камъка...

— Да не си луд? — Деймън се обърна, прокара ръка през косата си и стисна задната част на врата си. — Искаш сами да се излагаме на оникс?

— Да виждаш друг вариант?

Да, имаше друг вариант — да не се връщаме. Но това беше ли въобще възможно? Деймън започна да тъпче на едно място. Не беше добър знак.

— Може ли да поговорим по-късно. Ще закъснеем.

— Няма проблем. — Блейк отстъпи пътя на Деймън. — След училище?

— Може би — казах и погледнах Деймън. — Ще говорим по-късно.

Блейк схвана намека и офейка оттам. Нямах представа какво да кажа.

— Да се изложим на оникс?

Деймън изпуктя.

— Той е луд.

Така беше.

— Мислиш ли, че ще проработи? — попитах.

— Да не би да...

— Не знам. — Прехвърлих чантата на другото си рамо и поехме към училището. — Наистина не знам. Не можем да се откажем, но

какви други варианти ни остават?

— Дори не знаем дали ще проработи.

— Но ако Блейк наистина е донякъде имунизиран, можем да го тестваме върху него.

Широка усмивка се изписа по лицето на Деймън.

— Харесва ми как звучи.

Засмях се.

— Защо ли не съм изненадана? Но сериозно, ако той е изградил поносимост, не можем ли и ние да го направим? Все е нещо. Просто трябва да разберем как да намерим оникс.

Деймън се смълча за момент.

— Какво? — попитах.

Той присви очи.

— Мисля, че мога да осигуря оникс.

— Какво имаш предвид? — отново спрях, пренебрегвайки далечния звук на предупредителния звънец.

— Няколко дни след като Доусън се върна, отидох в склада на Уил и събрах повечето от оникса, който беше останал вътре.

Ченето ми се стовари на земята.

— Какво?

— Дам, не знам защо го направих. Малко като среден пръст към организацията. — Той се засмя. — Представи си израженията на лицата им, когато се върнат и открият, че оникса го няма.

Бях безмълвна.

Той пощипна носа ми. Аз плеснах ръката му.

— Ти си побъркан. Можели са да те заловят!

— Но не го направиха.

Ударих го отново, този път по-силно.

— Ти си луд.

— Но ти обичаш моята лудост. — Той се наведе и целуна ъгълчето на устните ми. — Хайде, закъсняваме. Последното, от което се нуждаем, е задържане след часовете.

Изсумтях.

— Да бе, все едно *това* би бил най-големият ни проблем.

* * *

Кариса не се беше върнала на училище в понеделник. Грипът сигурно я скъсваше. Лиса изглежда й завиждаше донякъде.

— Аз съм на около три килограма от мечтаното си тегло — каза тя преди часа по геометрия. — Защо не мога да поотслабна малко? Божичко.

Захилих се и се прехвърлихме на новите клюки. За момент забравих за всичко. Беше приятно и особено необходимо разведряване, макар да бяхме в училище. Сутринта отмина и когато Блейк влезе в часа по биология, отказах да му позволя да ми развали настроението.

Но тогава той си отвори устата и последва най-неуместното наблюдение:

— Не си казала на Деймън това, което ти признах в гората? Че те харесвам?

Ох, какво, по дяволите, човече.

— Ъм, не. Той би те убил.

Блейк се засмя.

Аз се намръщих.

— Сериозна съм.

— Оу. — Усмивката му посърна и той пребледня. Представях си, че е разигравал този сценарий в главата си — как аз казвам на Деймън за малката му мръсна тайна и Деймън се превръща в побесняла горила. Явно и Блейк беше достигнал до същия извод. — Да, добро решение. Както и да е — продължи той. — Относно това, което казах сутринта...

— Не сега. — Отворих тетрадката си. — Наистина не ми се говори за това сега.

Усмяхнах се, когато Лиса седна, и, за щастие, Блейк уважи желанието ми. Заговори се с Лиса, както би направил нормален човек. Беше добър в преструвките.

Докато го наблюдавах внимателно, в стомаха ми се оформи възел. Разказваше на Лиса за различните техники на каране на сърф. Бях почти сигурна, че тя дори не го слуша, имайки се предвид как очите й бяха впити в опънатата на бицепса му риза.

Той се смееше леко, вписваше се съвършено. Точно като добър шпионин. Знаех от предишния си опит, че наистина умее да се преструва добре. Нямаше как да разбере на чия страна е Блейк и беше глупаво въобще да гадая.

В предната част на класната стая Матю извади тефтера си. Очите му минаха през мен за кратко и продължиха на момчето до мен. Чудех се как го постига Матю — как изглежда винаги спокоен. Как винаги успяваше да бъде лепилото, което задържа всички заедно.

* * *

В края на деня спрях при шкафа си и извадих учебника си по история. Шансовете за контролно утре бяха големи. Госпожа Кернс следваше график, заради който контролното не би било голяма изненада. Затворих вратичката на шкафчето и се обърнах, набутвайки учебника в чантата си. Тълпата намаляваше, тъй като всички бързаха да излязат навън. Не бях сигурна дали искам да бързам. Блейк ми беше писал съобщение в часа по физическо да събера всички за разговор, а аз наистина нямах желание да го правя.

Исках поне за ден да се прибера вкъщи и да не правя нищо — да не правя кроежи и да не се занимавам с извънземни щуротии. Имах книги за четене и ревюиране, а клетият ми блог наистина се нуждаеше от обновление. Не можех да измисля по-добър начин да прекарам оставащото време от деня.

Но най-вероятно нямаше да стане.

Пристъпих навън последвах последната група ученици и се отправих към паркинга. От удобната си позиция долових пищящия глас на Кими някъде напред.

— Тате каза, че бащата на Саймън е говорил с ФБР. Искане пълно разследване и няма да спре, докато Саймън не се върне вкъщи.

Чудех се дали ФБР знае за извънземните. Картини от „Досиетата Х“ изникнаха в главата ми.

— Чух по телевизията, че колкото по-дълго го няма даден човек, толкова по-малки са шансовете да се върне жив — каза една от приятелките й.

— Но виж Доусън. Нямаше го близо година, а сега се върна — каза друга.

Томи Круз потърка врата си с мускулестата си ръка.

— И не е ли странно? Изчезва, завинаги. После едно от хлапетата Томпсън хвърля топа и Доусън се появява? Има нещо

ненормално тук.

Бях чула достатъчно. Промъкнах се между колите и се отдръпнах на разстояние от групата. Съмнявах се подозренията им да стигнат донякъде, но не умирах от желание да си намеря още нещо, за които да се тревожа. Имахме достатъчно.

Деймън чакаше при колата си. Дълги крака, скръстени при глезените. Той се усмихна, когато ме видя, и се оттласна от ръба на возилото.

— Вече се чудех дали няма да останеш там.

— Извинявай. — Той отвори дясната врата и направи поклон. Скочих вътре с усмивка. Изчаках, докато се настани зад кормилото. — Блейк иска да поговорим тази вечер.

— Да, знам. Явно е намерил Доусън и му е разказал цялата си идея за развиването на поносимост. — Той се облегна с ръка на скоростния лост. В очите му засия гняв. — Разбира се, Доусън е страшно навит. Все едно са му дали печеливш билет от лотарията.

— Чудесно.

Облегнах глава на седалката. Доусън наистина беше като самоубийствено зайче от реклама на батерии.

И тогава ме осени прозрение. Това беше животът ми — цялата тази лудост. Възходите и паденията, миговете на крачка от смъртта, още по-болезнените моменти, лъжите и фактът, че най-вероятно нямаше да мога да се доверя на никой нов човек, без да се зачудя дали не е шпионин. И по дяволите, как въобще бих могла да се сприятеля с някой обикновен човек? Като Деймън в началото — беше стоял настрана от мен и беше пожелал и Ди да го направи, за да не се окажа забъркана в техния свят.

Щеше да бъде същото с всеки, когото срещнех.

Животът ми не беше мой. Във всеки момент трябваше да съм нащрек за поредната неочаквана беда. Притиснах се към седалката, смъкнах се леко надолу и въздъхнах.

— Заминаха плановете ми за ревюиране и четене.

— Не трябва ли първо да четеш, после да ревюираш?

— Все едно — промърморих.

Деймън изкара джипа на пътя.

— Защо да не го направиш?

— Ако Блейк иска да говорим тази вечер, това ще изсмуче цялото ми време.

Исках да се нацупя. Дори да затропам с крак.

С една ръка на кормилото, а другата — на гърба на седалката ми, той ми подхвърли полуусмивка.

— Няма нужда да присъстваш, котенце. Можем да говорим с него и без теб.

— Да бе — засмях се аз. — Голяма е вероятността някой да го убие, ако не съм там.

— И ще се разкайваш ли особено за това?

Направих физиономия.

— Ами...

Деймън се засмя.

— Не съм забравила, че след преждевременната му смърт Нанси Хъшър ще получи писмо. Така че ни трябва жив.

— Вярно — каза той и улови кичур от косата ми между пръстите си. — Но можем да посъкратим срещата. Ще имаш обикновена понеделнишка вечер, пълна с обикновени глупости, а не простотии от друга планета.

По бузите ми пламна срам, докато захапвах долната си устна. Колкото и лудо да беше всичко около нас, трябваше да призная, че можеше да е и по-зле.

— Наистина съм егоистка.

— Какво? — той приглади косата ми нежно. — Не си егоистка, котенце. Не може целият ти живот да се върти около тая гадост. Няма да го позволя.

Изпънах пръстите си и се усмихнах.

— Звучиш толкова непоколебимо.

— А ти знаеш какво става, когато стана непоколебим.

— Получаваш своето. — Той вдигна вежда и аз се засмях. — Ами ти? И твоят живот не може да се върти около тази гадост.

Той отпусна ръка на бедрото си.

— Аз съм роден в този свят. Свикнал съм. И освен това, всичко е въпрос на управление на времето. Примерно вчера. Свършихме си мисията...

— И се провалихме.

— Така беше, но остатъкът от нощта? — Едната страна на устните му се изви и аз почувствах жар по бузите си, но по съвсем друга причина. — Препминахмe през лошото, през необикновеното. И после стигнахмe до хубавото, до обикновеното. Вярно, хубавото беше прекъснатото от лошото, но за момент управлявахмe времето си добре.

— Караш го да звучи така лесно — изтегнах крака.

— То си е така лесно, Кити. Просто трябва да знаеш кога да теглиш чертата, кога ти е дошло до гуша. — Настъпи пауза и той намали и зави по самотния път, който водеше към нашите къщи. — И ако ти е писнало за днес, значи ти е писнало. Няма защо да се чувстваш виновна или да се притесняваш.

Деймън спря на алеята си и изключи двигателя.

— И никой няма да убие Бил.

Засмях се тихо, докато откопчавах предпазния колан.

— Блейк. Името му е Блейк.

Деймън извади ключовете и се облегна, очите му искряха от удоволствие.

— Какъвто го нарека — такъв е.

— Ужасен си. — Съкратих разстоянието между нас и го целунах. Когато се отдръпвах, той се протегна към мен и аз се засмях, отваряйки вратата. — И между другото, не ми е писнало за днес. Просто ми е нужно малко подбутване. Но трябва да съм вкъщи до седем.

Затворих вратата и се обърнах. Деймън стоеше пред мен. Той пристъпи и нямаше накъде да ида, дори да исках. А аз не исках.

— Не си се наситила? — попита той.

Разпознах тона в гласа му и костите ми омекнаха.

— Не, определено не съм.

— Добре — ръцете му бяха на бедрата ми и ме придърпаха напред. — Това исках да чуя.

Поставих ръце на гърдите му и извих глава назад. Точно това беше упражнениe по управление на времето. Потъркахмe устни и из тялото ми се разля топлина. Беше наистина забавно упражнениe. Повдигнах се на върховете на пръстите си и прокарах ръце по твърдите му гърди, изненадана от неравномерното им издигане и спускане.

Деймън прошепна нещо. Следващата нежна целувка, която не беше нищо повече от докосване на пеперуда, ми дадели сили и

разплете напрежението в него. Ръцете му ме обгърнаха и аз можех да почувствам как сърцето му тупти в ритъм с моето.

— Хей! — извика Доусън от предната врата. — Мисля, че Ди пак подпали микровълновата. Отново. А аз опитах да разпукам пуканки с ръцете си и нещата се объркаха. Доста сериозно се объркаха.

Деймън притисна чело към моето и се намръщи.

— Мамка му.

Нямаше как да не се засмея.

— Управление на времето, нали?

— Управление на времето — измърмори той.

* * *

За моя изненада, почти всички одобриха идеята с оникса. Бях убедена, че някой друг се е вселил в техните тела, тъй като дори Матю кимаше, сякаш да се изложиш на адски болезнен оникс, беше нещо хубаво.

Имах чувството, че ще си промени мнението, след като се докосне до материала.

— Това е същинска лудост — каза Ди и аз трябваше да се съглася. — Това е все едно сами да си отрежем крайниците.

Ох, донякъде имаше право.

Главата на Доусън се отпусна назад и той въздъхна.

— Е, така звучи малко прекалено.

— Спомням си как изглеждаше, когато те доведоха от планината. — Тя изви кичур коса в ръката си. — И Кейти загуби временно гласа си от пицене. Кой би се записал доброволно за това?

— Луди хора — въздъхна Деймън. — Ди, не искам да го правиш.

Изражението ѝ подсказваше, че това се подразбира.

— Не се обиждай, Доусън, обичам те и искам да видиш Бет и да я прегърнеш, защото ми се ще... — Гласът ѝ се пречупи, но гърбът ѝ се изправи. — Но не искам да правя това.

Доусън се изстреля напред и постави длан на ръката ѝ.

— Няма проблем. Не съм очаквал да го правиш.

— Искам да помогна — каза тя с треперещ глас. — Но не мога да...

— Няма проблем. — Доусън се усмихна и между братата и сестрата протече нещо неуловимо, сякаш той ѝ казваше още нещо с жеста си. Каквото и да беше, проработи, защото Ди се успокои. — Няма нужда всички да го правим.

— Тогава кой е навит? — Очите на Блейк се спряха на всекиго от нас. — Ако ще го правим, трябва да започнем направо вчера, защото не знам за колко време отнема развиването на поносимост.

Доусън се изправи изнервено.

— Едва ли отнема толкова дълго.

Блейк се разтърси в изненадан смях.

— Бях с Дедал в продължение на години, така че не се знае кога съм развил поносимост... и дали въобще съм го направил.

— Значи трябва да проверим — ухилих се аз.

Той се намръщи.

— Брей. Нещо си развълнувана?

Кимнах.

Ди се извърна и огледа Блейк.

— Може ли и аз да направя проверка?

— Убеден съм, че всеки ще получи шанса си. — Зловещото свиване на устните на Деймън беше плашещо. — Та да се върнем на основния въпрос. Кой ще участва?

Матю вдигна ръка.

— Аз искам да участвам. Не се обиждай, Андрю, но този път бих предпочел да заема мястото ти.

Андрю кимна.

— Няма проблем. Мога да чакам с Ди и Ашли.

Ашли, която не беше казала повече от две думи, просто кимна. Осъзнах, че половината стая ме е зяпнала.

— О — казах. — Да. И аз участвам.

Деймън ме изгледа с изражение, което казваше: „*Ти си напълно побъркана*“. Скръстих ръце.

— Не се опитвай да ме разубеждаваш. Ще участвам. Каквото и да кажеш, няма да си променя решението.

Следващият му поглед можеше да се преведе с: „*Това ще бъде личен разговор, или по-точно — спор*“.

Блейк гледаше с одобрение — подкрепа, от която няхах нужда и която не исках. Честно казано, от това кожата ми се сбръчка, тъй като

си спомних как бях убила арумианеца, който той беше запратил срещу мен.

Боже, исках да го ударя отново.

Направихме планове да се срещнем след училище и ако времето е подходящо, да отидем до езерото и общо взето, да започнем да си причиняваме ужасяващо количество болка. Ура.

Тъй като оставаха няколко часа преди времето за лягане, казах довиждане и се отправих към вкъщи, за да поуча за утре и евентуално да надраскам някое ревю.

Деймън ме изпрати и макар да знаех, че не го прави от кавалерски подбуди, все пак го поканих и му предложих любимото му — мляко.

Пресуши чашата точно за пет секунди.

— Може ли да поговорим за това?

Подскочих на тезгяха, отворих чантата си и извадих учебника по история.

— Не.

— Кити...

— Хmmm?

Разгърнах на главата, която бяхме чели в час.

Той дойде до мен и постави длани върху кръстосаните ми крака.

— Не мога да гледам как си причиняваш болка отново и отново.

Извадих си маркер за подчертаване.

— След като видях това, което се случи снощи, и след като знам как Уил те беше затворил на онова място? И от мен се очаква да... Слушаш ли ме въобще?

Спрях на средата на изречението, което подчертавах.

— Слушам.

— Тогава ме гледай в очите.

Вдигнах миглите си.

— Гледам те.

Деймън се навъси.

С въздишка затворих капачката на маркера.

— Добре. И аз не искам да гледам как страдаш.

— Кити...

— Не. Не ме прекъсвай. И аз не искам да гледам как страдаш и само като си представя как преминаваш през това, направо ми се

повдига.

— Мога да го понеса.

Погледите ни се сключиха.

— Знам, че можеш, но това не означава, че няма да е ужасно да те наблюдавам как преминаваш през това. Но не те моля да не го правиш.

Той се дръпна назад и запристъпва наоколо, прокарвайки пръсти през косата си. Напрежението и безпокойството се разстлаха върху кухнята като дебело одеяло.

Поставих нещата си настрана и се смъкнах от тезгяха.

— Не искам да споря с теб, Деймън, но е безсмислено да твърдиш, че аз мога да наблюдавам как ти понасяш болката, а ти не можеш.

Отидох при него и обвих ръце около кръста му. Той се скова.

— Знам, че имаш добри намерения, но не мога да се откажа само защото става неприятно. А сам знаеш, че и ти не можеш да се откажеш. Така е справедливо.

— Мразя логиката ти — каза той, но постави ръка върху моята и аз се притиснах с усмивка към гърба му. — И наистина ще мразя всеки миг от тази лудост.

Стиснах го като плюшено мече. Знаех колко му е трудно да отстъпи. Това беше наистина грандиозно за него. Той се извърна в ръцете ми, наведе глава и аз си помислих „Ето така правят нещата възрастните“. Може да не са винаги на едно мнение, може да спорят, но в края на краищата се разбират и се обичат.

Като мама и татко.

В гърлото ми се оформи буца. Нямаше да е правилно да се разплача, но ми беше трудно да сдържа сълзите си.

— Единственото положително нещо е това, че ще стисна Бъф и ще го накарам да целува оникса отново и отново — каза той.

Задавих се от смях.

— Ти си садист.

— А ти трябва да учиш, нали? Време за управление на времето за училище, не за управление на времето за Деймън. Което е гадно, защото сме сами и на тях би им било по-трудно да ни прекъснат тук.

Разочарована, аз се освободих от прегръдката.

— Да, трябва да уча.

Той се нацупи. Изглеждаше невероятно секси. Грешка.

— Добре, тръгвам.

Последвах го до вратата.

— Ще ти пиша съобщение, когато приключа. Можеш да дойдеш и да ме завиеш.

— Добре — каза той и целуна главата ми. — Ще чакам.

Знанието за това ме изпълни с топлина. Помахам му с пръсти, затворих вратата, върнах се в кухнята, взех си нещата и си налях чаша портокалов сок. Доволна, че избегнах караницата с Деймън, се качих горе и отворих вратата на спалнята си.

Спрях на място.

На леглото ми седеше момиче с превзето сгънати в скута ръце. Отне ми секунда да я разпозная, тъй като косата ѝ висеше отпусната покрай бледото ѝ лице, а очите ѝ с форма на бадем не бяха скрити зад лилави или розови очила.

— Кариса — възкликнах поразена. — Как... как влезе тук?

Тя се изправи безмълвно. Ръцете ѝ се протегнаха. Светлината от лампата се отрази в гривна, която също разпознах — черен камък, в чиято сърцевина имаше огън.

Какво по дяволите? Люк имаше този камък. Защо тя...

Във въздуха се натрупа енергия, последва миризма на изгорял озон и след секунда синкавобяла светлина изскочи от дланите на Кариса. Гривната вече не ме притесняваше.

Шокирана до вцепенение, се опулих невярващо срещу приятелката си.

— По дяволите.

Кариса нападна.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гръмотевицата се удари право в учебника ми по история и проби дупка в него. Мълнията не достигна до мен, но книгата ми беше разкрила това, което трябваше да науча.

Кариса не беше приятелски настроена.

И това парадиране с Извора не беше предупреждение.

Пуснах книгата и се изстрелях вляво, докато тя крещеше срещу мен. Портокаловият сок се разплиска по ръба на чашата и намокри пръстите ми. Защо продължавах да го държа? Мозъкът ми изоставаше с развоя на събитията.

Тя отново изстреля енергия към мен и аз направих единственото, за което се сещах. Запратих чашата към лицето ѝ. Чашата се разби, а Кариса отстъпи назад и вдигна ръка към окото си. Лепнеща течност и стъклъца се спускаха по бузата ѝ, смесени с тънка струя кръв.

Обзалагам се, че болеше зверски.

— Кариса — казах аз, отстъпвайки. — Нямам представа какво се е случило, но аз съм ти приятелка. Мога да ти помогна. Просто се успокой, чуваш ли?

Тя забърса очите си и запрати течността към стената. Очите ѝ срещнаха моите, но сякаш изобщо не ме разпозна. Погледът ѝ беше плашещо празен и необятен. Сякаш последните месеци бяха изтрити от паметта ѝ и аз не значех нищо за нея. Зад очите ѝ не се случваше абсолютно нищо.

Очите ми ме заблуждаваха или пък сънувах, защото тя несъмнено беше хибрид, а това беше невъзможно. Кариса не знаеш нищо за извънземните. Тя беше обикновено момиче. Тихо и може би малко срамежливо.

Но я беше хванал *грипът*.

О, милостиви боже... Тя беше мутирала.

Главата ѝ се изви настрани, очите ѝ се присвиха.

— Кариса, моля те, това съм аз, Кейти. Познаваш ме — настоявах аз. Гърбът ми удари масата и аз огледах отворената врата зад

Кариса. — Приятелки сме. Не искаш да направиш това.

Тя закричи към мен, както онзи зловец женски терминатор към Джон Конър.

И аз бях напълно Джон Конър.

Поех си дъх, но той не достигна дробовете ми.

— Посещаваме училище заедно, ходим на геометрия и обядваме заедно. Ти носиш очила, наистина авангардни очила. — Не знаех какво да кажа, но продължавах да бърборя, надявайки се, че някак ще я достигна, защото никак не исках да я нараня. — Кариса, *моля те*.

Но тя очевидно нямаше проблем с това да ме нарани.

Въздухът отново се изпълни с енергия. Наклоних се настрани и тя отново запрати Изворът. Единият край на гръмотевицата ѝ одраска пуловера ми. Из въздуха се разнесе аромат на изгоряла коса и памук, докато аз подскачах към бюрото си.

Прозвуча стон и от лаптопа ми се издигна дим.

Зейнах.

Безценният ми, съвършено новичък лаптоп, който обичах като първородна рожба.

„Да ми се не види“.

Приятелка или не, битката беше започнала.

Скочих към Кариса и я съборих на пода. Пръстите ме обвиха около косата ѝ и се вдигнаха.

Издигна се върволица от тъмни кичури, а после ударих главата ѝ в земята. Чу се едно задоволително „туп“ и тя извреця от болка.

— Ах, ти, глупава... — Кариса изви таза си нагоре, обвини крака около бедрата ми и се завъртя, печелейки надмощие за секунди. Беше като дяволска нинджа — кой би могъл да предположи? Тя удари главата ми много по-силно и, по дяволите, отплатата наистина беше гадна. Рой звезди замъглиха зрението ми. Покрай челюстта ми избухна остра болка и за момент ме потресе.

И тогава нещо в мен се пречупи.

Надигна се кипяща ярост, покри кожата ми, разпали всяка клетка на тялото ми. В гърдите ми се оформи неудържим прилив на сила. Той се разтече като лава по вените ми, достигна върховете на пръстите ми. Воал от червеникаво бял цвят покри очите ми.

Времето отново се забави и се превърна в безкрайно пълзене. Топлината от отдушника развя завесите и леката материя достигна до

нас и после спря, увиснала във въздуха. Малките облачета от сив и бял дим замръзнаха. Дълбоко в съзнанието си се досетих, че не са замръзнали действително, а просто аз се движех толкова бързо, че всичко друго изглеждаше спряло.

Не исках да я наранявам, но щях да я спра.

Извих се назад и ударих гърдите ѝ с две ръце. Кариса полетя към тоалетната масичка. Шишенца лосион се разтресоха и паднаха, удряйки я по главата.

Скочих на крака. Дишах тежко. Изворът бушуваше в мен, настояваше да го употребя, да го използвам отново. Да го съдържам, беше като да се опитвам да не дишам.

— Добре — изпъшках аз. — Нека се опитаме поне за малко да се успокоим. Можем да го обсъдим, да разберем какво се случва.

Бавно и болезнено Кариса се изправи на крака. Очите ни се впиха и празният ѝ поглед предизвика тръпки по гърба ми.

— Недей — предупредих я аз. — Не искам да те нараня...

Ръцете ѝ се протегнаха със скоростта на светлината, уловиха бузата ми е ме завъртяха. Бедрото ми се удари в леглото и се строполих на земята. В устата си усетих металичен вкус. Устните ме жегнаха и ушите ми закънтяха.

Кариса сграбчи с юмрук косата ми и ме изправи на крака. По скалпа ми избухна огън и аз изпуснах дрезгав писък. Притисна ме по гръб и обви ръце около врата ми. Тънките пръсти се впиха в трахеята ми и прекъснаха притока на въздух. Моментът, в който не можех да си поема дъх, ме върна към първия ми сблъсък с арумианеца и пробуди чувството на отчаяние и безпомощност, докато дробовете ми копнееха за кислород.

Не бях онова момиче, твърде уплашено, за да се отбранява.

Мамка му.

Позволих на Извора да се събере в мен и го отпуснах. В стаята ми избухнаха звезди, блестяха навред, докато силната струя избутваше Кариса обратно към стената. Мозайката се напука, но Кариса остана на крака. Струи дим се надигнаха от овъгления ѝ пуловер.

Милостиви боже, тази мадама не се даваше.

Завъртях се на крака и още веднъж се опитах да я достигна.

— Кариса, ние сме приятелки. Недей да правиш това. Моля те, чуй ме. *Моля те.*

Над кокалчетата на пръстите ѝ се насъбра енергия и оформи топка. При други обстоятелства бих ѝ завиждала колко бързо е овладяла способността, направо за наносекунди, тъй като миналата седмица... миналата седмица тя беше нормална.

А сега не знаех кой или какво стои срещу мен.

Лед изпълни дъното на стомаха ми и обгърна вътрешностите ми. Не можеше да се разговаря с нея. Нямаше абсолютно никакъв шанс. Осъзнаването на този факт ми излезе скъпо. Разсеяна, не се изместих достатъчно бързо, когато тя запрати към мен топката енергия.

Вдигнах ръце и изкрещях:

— Спри!

В тази дума вложих всичко, което имах, представях си как малките частици светлина откликват на молбата ми и оформят бариера.

Въздухът покрай мен заблещука, сякаш някой беше разлял тубичка глитер в перфектна линия. Всяка частичка сияеше със силата на хиляда слънца. И в ъгъла на съзнанието си разбрах, че каквото и да става, трябва да е достатъчно, за да спре топката.

Но тя проби бариерата, разби блестящата стена, забави се, но не спря.

Енергията се удари в рамото ми, последва взрив от болка, която за момент ми отне зрението и слуха и ме събори на земята. Паднах по корем на леглото с шумно „ооох“. Въздух излезе от дробовете ми, но няхах време да се отдам на болката.

Повдигнах глава и надникнах през кичурите разрошена коса.

Кариса пристъпи напред, движенията ѝ бяха плавни и после... не чак толкова. Левият ѝ крак започна да трепери, после да се тресе буйно. Рамото ѝ изви лявата част от тялото ѝ — само лявата част от тялото ѝ. Ръката ѝ се отпусна, а половината ѝ лице беше в гърчове.

Надигнах се на слабите си ръце и залазих по леглото, докато не достигнах до ръба.

— Кариса?

Цялото ѝ тяло трепереше, сякаш земята под нея се тресеше. Помислих си, че получава удар, и се изправих.

От кожата ѝ полетяха искри. Миризмата на изгорели дрехи и кожа запушваше носа ми. Тя продължаваше да трепери, главата ѝ се мяташе над омекналия ѝ врат.

Стиснах устата си с ръка, докато се приближавах към нея. Трябваше да ѝ помогна, но не знаех как.

— Кариса, аз...

Въздухът около нея се спуска.

Шокова вълна разцепи стаята ми. Столът на компютъра се катурна, леглото провисна на едната си страна, а вълната не спираше пътя си. От гардероба ми се разхвърчаха дрехи. Листа се завъртяха и западаха, сякаш бяха големи плоски снежинки.

Когато вълната ме достигна, тя ме отлепи от земята и ме понесе, сякаш не бях по-тежка от летящите листа. Ударих се в стената до малкото шкафче до леглото ми и останах да вися там, докато шоковата вълна бушуваше.

Не можех да помръдна, нито да дишам.

А Кариса... О, Божичко, Кариса...

Кожата и костите ѝ се свиха навътре, сякаш някой беше включил прахосмукачка в задната страна на главата ѝ. Тя се свиваше милиметър по милиметър, докато накрая изблик светлина със силата на слънчева буря освети стаята — освети цялата къща, а може би и цялата улица, и ме заслепи.

Чу се силно, оглушително пукване и светлината избледня, както и шоковата вълна. Свлякох се на пода, просната сред купища дрехи и хартии, и се опитах да си поема въздух. Не можех да поема достатъчно кислород, защото стаята беше празна.

Погледнах към мястото, където беше стояла Кариса. Там нямаше нищо, освен тъмно петно на пода, точно като това, което беше останало от Барук след неговата смърт.

Не беше останало нищо, абсолютно нищо от момичето — от приятелката ми.

Нищо.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Усетих слабо топлото гъделичкане в задната страна на врата си и Деймън се появи в коридора с вдигнати вежди и широко отворена уста.

— Не мога да те оставя за две секунди, котенце.

Изстрелях се измежду неразборията от дрехи и се хвърлих в ръцете му. Всичко излезе в несвързан порой от думи и недовършени изречения. На няколко пъти той ме спря и ме помоли да повторя, преди да схване основното от случилото се.

Заведе ме на долния етаж и седна до мен на дивана, пръстите му се движеха по долната ми устна, а очите му се присвиваха с внимание. Благотворна топлина се разнесе по устните ми и изсъхналите ми бузи.

— Не разбирам какво се случи — казах, следейки движенията му. — Тя си беше нормална миналата седмица. Деймън, ти я видя. Как така не сме го разбрали?

Брадичката му се втвърди.

— Струва ми се, че по-добрият въпрос е защо е нападнала теб?

Възелът, който беше в стомаха ми, се придвижи нагоре, настани се в гърдите ми и затрудни дишането ми.

— Не знам.

Вече не знаех нищо. Превъртах в главата си всеки разговор с Кариса — от първия път, в който я бях срещнала, до деня, в който тя не беше дошла на училище заради „грип“. Къде бяха уликите, подсказките? Не успях да намеря нито една.

Деймън се намръщи.

— Може би е познавала луксианец — знаела е истината и не е казала на никого. В смисъл, никой от колонията не знае, че ти си наясно с истината.

— Но наблизко няма друг луксианец на наша възраст — казах аз.

Погледът му примигна.

— Никой извън колонията, но има неколцина, които са само няколко години по-големи или по-малки *вътре* в колонията.

Беше възможно Кариса винаги да е знаела, а ние да не сме. Аз никога не съм казвала на нея или на Лиса, така че не се изискваше много фантазия, за да си представя, че и Кариса е знаела, но не е казала на никого. Но защо се опита да ме убие? Беше напълно възможно да не съм единственият човек наоколо, който знае истината за създанията, живеещи между нас, но, милостиви боже, какво се беше объркало? Да не би да е била ранена и някой луксианец да е опитал да я излекува?

— Не смяташ, че...

Не успях да довърша въпроса. Беше твърде отвратително, но Деймън разбра накъде биех.

— Че от Дедал са я отвлекли и са накарали луксианец насила да я излекува, както са правили с Доусън? — Гняв затъмни зеления оттенък. — Наистина се моля случаят да не е такъв. Защото иначе би било...

— Отвратително — казах дрезгаво. Ръцете ми трепереха и аз ги пъгнах между коленете си. — Тя изобщо не беше на себе си. Нямаше дори частица от нейната личност. Беше като зомби, разбираш ли? Просто адски откачена. Това ли причинява нетрайната мутация?

Деймън отдръпна ръцете си и благотворната топлина също се отдръпна. С нея се оттегли и бариерата, която до момента ме беше предпазвала от истината.

— Божичко, тя... тя умря. Това означава ли...?

Преглътнах, но възелът се надигаше в гърлото ми. Ръцете на Деймън се втвърдиха.

— Ако е бил някой от луксианците тук, ще науча скоро, но не знаем дали мутацията е била трайна. Блейк каза, че понякога мутациите са нестабилни, а това ми звучи доста нестабилно. Свързването се случва само ако мутацията е стабилна.

— Трябва да поговорим с Блейк — казах аз и през тялото ми премина тръпка. Примигнах, но зрението ми се размаза още повече. Поех си дъх и се задавих. — Ох... ох, божичко, Деймън... Това беше Кариса. Това беше Кариса и това е ужасно.

Поредната тръпка разтrese раменете ми и преди да осъзная какво се случва, вече плачех — гигантски, спиращ дъха рев. Смътно осъзнах, че Деймън ме е придърпал към себе си и е положил главата ми на гърдите си.

Не знам колко дълго продължиха сълзите, но всяка част от мен страдаше по начин, който не можеше да бъде изцерен от Деймън. Кариса беше напълно невинна, или поне така вярвах, и може би това правеше цялата ситуация още по-лоша. Не знаех доколко е замесена Кариса. И как въобще бих могла да разбера?

Сълзите... потекоха, направо измокриха тениската на Деймън, но той не се отдръпна. Всъщност, дори ме стисна по-силно и прошепна нещо на своя мелодичен език. Не можех да го разбера, но все пак се почувствах пленена от красотата му. Незнайните думи ме приласкаха и аз се зачудих дали преди време някой, например родител, не е държал Деймън в обятията си и не му е нашепвал същите думи. И колко често го беше правил самият Деймън за своите роднини? Макар нередко да лаеше и да хапеше, това лечебно говорене му идваше естествено.

То успокои тъмната бездна, заглади ръбовете на острия удар.

Кариса... Кариса си беше отишла и аз не знаех как да го превъзмогна. Нито как да превъзмогна това, че последното ѝ действие представляваше опит да ме срази, което никак не беше типично за нея.

Когато сълзите ми най-сетне стихнаха, подсмръкнах и избърсах лицето си с ръкави. Десният ми ръкав беше овъглен от енергийния удар и драскаше грубо кожата ми. Усещането сякаш освободи спомена в съзнанието ми.

Вдигнах глава.

— Имаше гривна, която никога преди не е носила пред мен. Същата гривна, каквато имаше и Люк.

— Сигурна ли си? — Когато кимнах, той се облегна назад на дивана, без да ме изпуска от обятията си. — Това е дори още по-подозрително.

— Да.

— Трябва да поговорим с Люк без нежелания ни помощник. — Вдигна брадичка и въздъхна продължително. Притеснение засени лицето му, втвърди гласа му. — Ще кажа на другите. — Опитах се да проговоря, но той поклати глава. — Не искам да ти се налага ти да им обясняваш станалото.

Подпрях бузата си на рамото му.

— Благодаря.

— И ще се погрижа за спалнята ти. Ще я почистим.

В мен се понесе облекчение. Последното, което исках да правя, е да чистя стаята и да виждам петното на пода.

— Ти си съвършен.

— Понякога — измърмори той, като потъркваше брадичката си в бузата ми. — Съжалявам, Кити. Съжалявам за Кариса. Тя беше добро момиче и не заслужаваше това.

Устните ми потрепнаха.

— Не го заслужаваше.

— А ти не заслужаваше да го изживееш с нея.

Не казах нищо, защото вече не бях сигурна какво заслужавам. Понякога не мислех, че заслужавам дори Деймън.

Уговорихме се да отидем в Мартинсбърг в сряда, което означаваше, че щяхме да изпуснем втория си ден от тренировките с оникс, но в момента не мислех за това. Най-важното беше да открия как Кариса се беше оказала обсебен хибрид с гривна като на Люк. Ако можех да разбера какво се е случило с нея, щеше да има поне някаква справедливост.

Нямах представа какво се очаква да кажа в училище, когато Кариса така и не се върне и започнат неизбежните въпроси. Не мислех, че ще имам силата да се преструвам и да разказвам лъжи. Още един ученик беше изчезнал...

О, божичко, Лиса... Какво щеше да прави Лиса? Те бяха най-добри приятелки от началното училище.

Стиснах очи и се свих в обятията на Деймън. Раните от битката отдавна се бяха заличили, но аз бях изтощена вътрешно, умствено и физически изпита. Имаше ирония в това как през последния месец бях избягвала хола, а сега се беше случило в спалнята ми. Вече свършваха стаите, в които можех да се крия.

Деймън продължи да говори на красивия си език, лееща се мелодия, докато не се унесох в ръцете му. Почти не осъзнах кога ме положи на дивана и ме покри с вълнено одеяло.

Часове по-късно отворих очи и видях Ди, седнала в стола, с крака, свити до гърдите ѝ, да чете една от книгите ми. Беше един от любимите ми тийнейджърски свръхестествени романи — за момиче, което преследва демони в Атланта.

Но какво правеше Ди тук?

Надигнах се и отместих косата от лицето си. Часовникът над телевизора, стар пружинен часовник, който майка ми обичаше, показваше петнайсет минути преди полунощ.

Ди затвори книгата.

— Деймън отиде до УОЛМАРТ в Мурфийлд. Това ще отнеме ненормално количество време, но е единственият отворен магазин, където продават килимчета.

— Килимчета?

Чертите ѝ се втвърдиха.

— За спалнята ти... Вкъщи няхаме резервни, а той не искаше майка ти да открие петното и да си помисли, че си се опитала да изгориш къщата.

Петното...? Напълно излязох от съня и последните няколко часа се върнаха в съзнанието ми. Петното на пода на спалнята ми, където Кариса се беше самоунищожила.

— О, боже... — Свалих крака от дивана, но те трепереха прекалено силно, за да мога да се изправя. Сълзи се насъбраха зад очите ми. — Аз не... Аз не я убих.

Не знам защо го казах. Може би защото дълбоко в себе си се чудех дали Ди няма автоматично да предположи, че аз съм отговорна за станалото с Кариса.

— Знам. Деймън ми разказа всичко. — Тя разгъна краката си, миглите ѝ се наведоха и докоснаха бузите ѝ. — Не мога...

— Не можеш да повярваш, че това се случва? — попитах. Тя кимна, а аз свих крака и обвих ръце около тях. — И аз не мога. Въобще не мога дори да го възприема.

Ди остана смълчана за момент.

— Не бях говорила с нея, откакто... от онези събития. — Тя наведе глава и косата ѝ се пръсна по раменете, закривайки лицето ѝ. — Харесвах я, а се държах като пълна кучка.

Започнах да ѝ обяснявам, че не е вярно, но Ди надигна глава и огорчена усмивка се изписа на устните ѝ.

— Не ме лъжи, за да смекчиш положението. Оценявам го, но не променя реалността. Не мисля, че ѝ казах и две думи, откакто Адам... умря. А сега...

А сега и тя беше умряла.

Исках да я успокоя, но между мен и Ди зееше бездна, обградена с десетметрова стена, по която беше поставена назъбена тел. Наелектризираната мрежа, обграждаща стената, беше изчезнала, но все още не можехме да се държим непринудено една с друга. Най-много ме болеше именно от това.

Потърках схванатата си шия и затворих очи. Мозъкът ми работеше толкова бавно, че въобще не бях сигурна какво да правя сега. Исках просто да скърбя за приятелката си, но как бих могла да скърбя за някого, чиято смърт е неизвестна за целия останал свят?

Ди прочисти гърло.

— Деймън и аз изчистихме спалнята ти. Хм, имаше няколко неща, които не бяха съсипани. Изхвърлих някои дрехи, които бяха изгорени или разкъсани. Окачих картина над... над дупката в стената. — Тя надникна към мен, сякаш искаше да провери реакцията ми. — Лаптопът ти... не е... в работеща форма.

Раменете ми спаднаха. Лаптопът беше последната от днешните жертви, но не знаех как ще го обясня на мама.

— Благодаря ти — казах най-сетне с дебел глас. — Не мисля, че бих могла да се справя сама.

Ди изви кичур коса около пръста си. Минутите изминаваха в мълчание и тогава внезапно тя каза:

— Добре ли си, Кейти? В смисъл — наистина ли си добре?

Шокът забави отговора ми с няколко секунди.

— Не, не съм — отговорих честно.

— И аз така си помислих. — Тя замълча за момент и забърса страните си с дланите на ръцете си. — Наистина харесвах Кариса.

— И аз — прошепнах.

И нямахме какво друго да си кажем.

Всичко, което се беше случило преди тази нощ, всичко, в което се бяхме съсредоточили, вече изглеждаше почти незначително. Не че наистина беше такова. Но бяхме загубили приятел — още един приятел. Смъртта ѝ и животът ѝ бяха мистерия. Бях я познавала от шест месеца, но не я бях познавала въобще.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Престорих се на болна във вторник, останах вкъщи и пуснах корени на дивана. Не можех да отида на училище.

Да видя Лиса, да знам, че най-добрата й приятелка е болна, и да се преструвам, че нищо не е станало. Просто не можех да го направя.

През известни периоди от време в съзнанието ми изникваше лицето на Кариса. Имаше две версии: преди миналата нощ и след нея. Когато я виждах със смешните й очила в спомените си, гърдите ме боляха, а когато си спомнях онези огромни празни очи, отново ми идеше да заплача.

И го правех.

Мама не ми създаде проблеми. Първо, аз рядко пропусках училище. И второ, изглеждах ужасяващо зле. Не се изискваше много доверие, за да ми повярва, че съм болна. Прекара по-голямата част от деня в това да ме глези и аз се размекнах, защото наистина имах нужда от мама повече, отколкото тя осъзнаваше.

По-късно, когато тя се качи горе, за да поспи, Деймън се появи неочаквано. Носеше черен каскет, смъкнат доста надолу. Влезе и затвори вратата след себе си.

— Какво правиш тук?

Едва беше минал обяд. Той стисна ръката ми и ме замъкна в хола.

— Яка пижама.

Пренебрегнах коментара му.

— Не трябва ли да си на училище?

— Не трябва да оставаш сама в момента — отвърна той и завъртя каскета си.

— Добре съм.

Деймън ме изглежда с всезнаещ поглед. Честно казано, бях щастлива, че е дошъл, защото се нуждаех от човек, който е наясно с цялата истина. През целия ден се разкъсвах от смут и вина, а съзнанието ми се луташе из мъката, която все още не можех да разбера.

Безмълвно, той ме поведе към дивана, протегна се и ме зави. Тежестта на едрата му ръка около кръста ми беше успокояваща. Поговорихме тихо за обикновени неща — неща, които не разрязваха сърцето ми, нито неговото.

След известно време се извърнах в ръцете му така, че носовете ни да се потъркват. Не се целунахме. Не правихме никакви щуротии. Но седяхме в обятията си и това беше по-нежно от всичко друго, което бихме могли да правим. Присъствието на Деймън ме успокояваше. В един момент се унесохме, дишането ни се смеси.

Мама сигурно беше слязла по някое време и ни беше видяла заедно на дивана, точно в позата, в която бяхме, когато се събудих — главата на Деймън беше отпусната върху моята, ръката ми беше свита върху ризата му. Ароматът на кафе ме разсъни около пет следобед.

С нежелание се освободих от прегръдката му и изгладих коса с длани. Мама стоеше на прага, краката ѝ бяха кръстосани при глезените, тялото ѝ беше облегло на рамката на вратата. В ръцете ѝ имаше чаша кафе, от която излизаше пара.

Мама носеше пижама на искри и звездички.

О, пресвети магьоснико!

— Откъде я купи? — попитах.

— Кое?

Тя отпи от чашата.

— Тази... отвратителна пижама — поясних аз.

Тя сви рамене.

— Хареса ми.

— Сладка е — каза Деймън, свали шапката си и прокара пръсти през рошавата си коса. Сръчках го с лакът и тя ми се усмихна бузесто. — Извинете, госпожо Шуорц. Не съм имал намерението да заспивам...

— Няма проблем — тя махна с ръка. — Кейти нещо не се чувства добре и аз се радвам, че искаш да си до нея. Но се надявах да не се заразиш.

Той ме погледна странично.

— Дано не си ми прехвърлила въшки.

Изпухтях. Ако някой разнасяше извънземни въшки, това беше Деймън.

Мобилният на мама иззвъня и тя го изрови от джоба на пижамата си, разплисквайки кафе по пода. Лицето ѝ се озари, както ставаше,

когато Уил я търсеше. Сърцето ми се сви, а тя се обърна и се отправи към кухнята.

— Уил — прошепнах и, преди да го осъзная, се изправих.

Деймън веднага ме последва.

— Не знаеш със сигурност.

— Знам. Вижда се в очите ѝ — той я кара да сияе. — Искях да излая, съвсем сериозно. Внезапно видях мама на пода и спалнята, безжизнена като Кариса. Паника разцъфна и пусна корени. — Трябва да ѝ кажа защо Уил се сближи с нея.

— Да ѝ кажеш какво? — Той ми препречи пътя. — Че е бил тук, за да се докопа до теб? Че я е използвал? Не мисля, че това ще облекчи болката.

Отворих уста, но той имаше право.

Деймън постави ръце на раменете ми.

— Не знаем дали той звъни, нито какво ще стане с него. Виж Кариса — каза той с тих глас. — Мутацията ѝ беше нестабилна. Не мина много време, преди да... стане това, което стана.

— Това значи, че неговата се е оказала трайна.

Деймън определено не ми помагаше в момента.

— Или пък е отшумяла без последствия — предположи той. — Не можем да направим нещо, преди да знаем срещу какво се изправяме.

Прехвърлях тежестта си от крак на крак и се взирах през рамото му. Стресът се трупаше в мен като седемтонна топка, поставена върху раменете ми. Трябваше да се справя с толкова много неща.

— Едно по едно — каза Деймън, сякаш беше прочел мислите ми. — Ще се справяме с нещата едно по едно. Само това можем да направим.

Кимнах, поех си дълбоко дъх и бавно издишах. Сърцето ми продължаваше да тупти ускорено.

— Ще проверя дали е бил той.

Той ме пусна и се отдръпна, а аз се отправих към вратата.

— Твоята пижама ми харесва повече — каза той и аз се извърнах.

Деймън ми се ухили с онази наклонена усмивка, загатваща смях.

Пижамата ми не беше много по-хубава от тази на мама. Беше осеяна с около хиляда розови и лилави точки.

— Млъквай — казах.

Деймън се върна на дивана.

— Ще чакам.

Влязох в кухнята точно когато мама затваряше телефона с побеляло лице. Тежестта на раменете ми нарасна.

— Какво се е случило?

Тя примигна и се насили да се усмихне.

— О, нищо, скъпа.

Взех кърпа и забърсах разпръснатата захар.

— Не изглежда като нищо.

Всъщност, изглеждаше като доста голямо нещо.

Мама направи гримаса.

— Беше Уил. Все още е някъде на запад. Струва ми се, че е хванал някаква настинка по време на пътуването. Ще остане там, докато не се почувства по-добре.

Замръзнах. Искях да изкреция „лъжец“.

Тя изля кафето в мивката и изплакна чашата.

— Не исках да ти го казвам, скъпа, защото не исках да събуждам лошите спомени, но Уил... Ами, той някога е боледувал като баща ти.

Устата ми се отвори широко.

Схващайки изненадата ми погрешно, мама каза:

— Знам. Изглежда вселенски нечестно, нали? Но Уил е в ремисия. Ракът му е напълно лечим.

Нямах какво да й кажа. Изобщо. Уил й беше казал, че бил болен.

— Но аз, естествено, се тревожа. — Тя постави чашата в съдомиялната, но не затвори вратата на излизане. Аз я затворих по навик. — Знам, че е безсмислено да се тревожа за нещо такова. — Тя спря пред мен и постави ръка на челото ми. — Май не си толкова топла. Добре ли се чувстваш?

Промяната на разговора ме смути.

— Да, добре съм.

— Хубаво. — Мама се усмихна и този път не беше насилено. — Не се тревожи за Уил, скъпа. Той ще се оправи и ще се върне, преди да се усетиш. Всичко ще бъде наред.

Сърцето ми подскочи буйно.

— Мамо?

— Да?

Бях толкова близо до това да ѝ разкрия всичко, но замръзнах. Деймън беше прав. Какво можех да кажа? Поклатих глава.

— Сигурна съм... че Уил ще е добре.

Тя бързо се наведе и ме целуна по бузата.

— Ще се радва да научи, че си се притеснявала за него. Истеричен смях се надигна в гърлото ми. Убедена бях, че ще се радва.

* * *

По-късно същия ден, след като мама тръгна за работа, стоях край езерото и се взирах в купчината блестящ оникс.

Матю и Деймън не бяха казали почти нищо, откакто бяхме пристигнали, и дори Блейк беше неестествено тих. Всички знаеха за случилото се с Кариса миналата вечер. Деймън беше говорил с Блейк по-рано през деня. Бяха провели цял разговор без юмруци, а аз не бях успяла да го видя. Явно Блейк никога не беше виждал нестабилен хибрид със собствените си очи. Само беше слушал за тях.

Но Доусън ги беше виждал.

Беше виждал, че хората, които му бяха водили, са напълно обикновени граждани преди мутацията, и няколко дни след нея се побъркват напълно. Насилствените избухвания бяха често явление точно преди самоунищожението. На всички тях им е бил даден серумът, който беше даден и на мен. Без него според Блейк, мутацията би могла да се окаже трайна, но това се случвало рядко — в повечето случаи просто заглъхвала.

Откакто бяхме пристигнали на езерото. Доусън не се беше отделял от мен, докато Деймън и Матю се занимаваха внимателно с оникса.

— Трябваше да го изживея веднъж — каза тихо Доусън, гледайки към облачното небе.

— Да изживееш какво?

— Да видя как хибрид умира по подобен начин. — Той си пое дъх и се смръщи. — Момчето просто се побърка, никой не можеше да го спре. Отстрани един от офицерите, а след това лумна светлина. Направо беше като спонтанно запалване, защото когато светлината

изгасна, момчето го нямаше. Не беше останало нищо. Случи се толкова бързо, едва ли е почувствало нещо.

Спомних си как Кариса трепереше. Знаех, че тя го беше почувствала. Прилоша ми и аз съссредоточих поглед в Деймън. Ониксът беше в една дупка и той коленичи до нея, докато си говореше тихо с Матю. Радвах се, че останалите от групата не бяха с нас.

— Хората, които ти водеха, знаеха ли защо са там? — попитах аз.

— Някои знаеха, бяха се записали доброволно. Други бяха упоени. Нямаха си идея. Мисля, че бяха бездомници.

Това беше отвратително. Неспособна да стоя на едно място, аз се отправих към брега на езерото. Водата вече не беше замръзнала, но пак си беше неподвижна и спокойна. Изцяло в противоречие с начина, по който се чувствах аз.

Доусън ме последва.

— Кариса беше добър човек. Не заслужаваше това. Знаем ли въобще защо са избрали точно нея?

Поклатих глава. Бях прекарала голяма част от деня в размисли за всичко. Дори и Кариса да знаеше за луксианците и да е била излекувана от един от тях, Дедал беше замесен. Знаех го. Но причините и похватите бяха мистерия. Подобно на камъка, който бях видяла на китката й.

— Виждал ли си хибридите да носят нещо особено? Например странен черен камък, който изглежда така, сякаш вътре има огън?

Веждите, му се сплетоха.

— Нито един от моите хибриди не оцеля, освен Бет. Не носеха нищо такова. Не съм виждал други.

Ужасяващо... Просто ужасяващо.

Преглътнах, но гърлото ми се беше свило. Лек бриз повя над езерото и от единия до другия край се понесе вълна. Като шокова вълна...

— Хора? — извика Деймън и ние се обърнахме. — Готови ли сте?

Бяхме ли готови да пристъпим в дома на болката? Ами не. Но все пак пристъпихме към тях. Деймън се изправи. Носеше ръкавици и държеше в дланта си кръгло парче оникс.

Обърна се към Блейк.

— Това е твоето представление.

Блейк си пое дълбоко дъх и кимна.

— Смятам, че първото, което трябва да проверим, е дали имам поносимост към оникса. Ако имам, това ще ни даде начална точка, нали? Поне ще знаем, че можем да развием поносимост.

Стоящият срещу него Деймън сведе поглед към оникса и сви рамене. Без предисловия изстреля ръка напред и постави оникса на бузата на Блейк.

Челюстта ми удари земята.

Матю отстъпи назад.

— Боже.

Покрай мен Доусън се подхилкваше тихо.

Но за няколко секунди не се случи нищо. Най-сетне Блейк избута настрани оникса с разширени ноздри.

— Какво, по дяволите?

Разочарован, Деймън хвърли камъка в купчината.

— Е, явно имаш поносимост към оникса, а аз се надявах, че нямаш.

Стиснах с длан устата си, задушавайки смеха. Деймън беше тотален гадняр и аз го обичах.

Блейк опули очи.

— Ами ако нямах търпимост? Милостиви боже, исках да се подготвя за това.

— Знам — ухили се Деймън.

Матю поклати глава.

— Добре, момчета, нека се съсредоточим върху това, за което сме дошли. Как предлагаш да го направим?

Блейк се протегна към купчината оникс и взе едно парче. Този път забелязах леко потрепване от неудобство, но Блейк издържа.

— Предлагам Деймън да опита пръв. Държиш го до кожата си, докато не се свлечеш на земята. Не по-дълго.

— О, милостиви боже — измрънках.

Деймън свали ръкавиците си и протегна ръка напред.

— Давай.

Настъпи момент на колебание. Блейк пристъпи напред и притисна оникса към дланта на Деймън. Чертите му се разкривиха, той се опита да се дръпне назад, но ониксът го задържаше на място. Треперенето започна от ръката му и продължи по цялото му тяло.

Доусън и аз пристъпихме напред. Не успяхме да се сдържим. Да стоим там и да гледаме как болката стяга красивото му лице, беше непосилно. Заля ме паника.

Тогава Блейк се отдръпна и Деймън падна на колене, удряйки ръце в земята пред себе си.

— По дяволите...

Затичах се напред и докоснах раменете му.

— Добре ли си?

— Нищо му няма — каза Блейк и остави оникса на земята. Дясната му ръка трепереше. — Започна да ме изгаря. Изглежда поносимостта ми си има ограничения.

Деймън се изправи несигурно и аз направих същото.

— Добре съм. — После се обърна към брат си, който оглеждаше Блейк така, сякаш смята да го изхвърли през прозореца. — Добре съм, Доусън.

— Откъде знаем, че това ще подейства? — попита Матю. — Да докоснеш оникс, е напълно различно от това да бъдеш обгазен с него.

— Минавал съм през тези врати преди и нищо не ми се случи. И не е като да са ме пръскали с оникс преди. Това трябва да е начинът.

Спомних си как каза, че всичко, което е докосвал, е било покрито с лъскавия камък.

— Добре, хайде да продължаваме — казах.

Деймън отвори уста, но аз го прекъснах с режещ поглед. Нямаше да ме разубеди.

Блейк взе ръкавица и се отнесе към оникса по различен начин. Не тръгна към мен, а към Матю. С другия луксианец се случи същото. Беше на колене, дишаше затруднено и дойде ред на Доусън.

При него отне повече време, което беше смислено. Той беше изложен на обгазяването като мен и беше измъчван с материала. Но след десетина секунди той също се свлече на земята и брат му посече английския език.

И тогава дойде моят ред.

Изправих рамене и кимнах. Бях готова, нали? Не, въобще не. Кого заблуждавах? От това щеше да боли.

Блейк потръпна и се приближи напред, но Деймън го спря. С ръкавици на дланите той взе оникса от Блейк и застана пред мен.

— Не — казах. — Не искам ти да го правиш.

Непоколебимостта в брадичката му ме разгневи.

— Няма да му позволя той да го направи.

— Тогава нека го извърши някой друг. — Нямаше начин Деймън да е човекът, който ще постави оникса върху мен.

— Моля те. — Той поклати глава и ми се прииска да го ударя.

— Това не е редно.

— Или аз, или никой.

И тогава разбрах. Той искаше да се наложи. Поех си дъх и посрещнах погледа му.

— Давай.

В зелените му очи просветна изненада, последвана от гняв.

— Ненавиждам това — каза той толкова тихо, че да мога да го чуя само аз.

— И аз също. — По гърлото ми се покачи тревога. — Просто го направи.

Той не извърна поглед, но аз разбирах, че искаше да го направи. Каквато и болка да почувствах след миг, тя щеше да бъде обща. Той щеше да я почувства — не физически, но страданието щеше да се пренесе върху него, сякаш беше негово собствено. С мен се случваше същото, когато Деймън страдаше.

Затворих очи с надеждата, че това ще му помогне. Явно свърши работа, защото след десет секунди почувствах хладината на оникса по ръката си и грапавата ръкавица на Деймън. В началото не стана нищо. Но после...

Скорострелно увеличаващо се изгаряне пробяга по дланта ми и се изстреля по ръката ми. Хиляди мънички иглички болка се разпространиха във всички посоки на тялото ми. Прехапах устни и стиснах писъка си. Не след дълго ударих земята. Гълтах жадно въздух и чаках паренето да премине.

Тялото ми се сви.

— Така... ами добре. Не беше твърде зле.

— Глупости — заяви Деймън и ме издърпа за крака. — Кити...

Освободих се от него и продължих да дишам дълбоко.

— Сериозно, добре съм. Трябва да продължим.

Деймън ме изгледа така, сякаш искаше да ме метне на рамото си и да избяга като дивак, но продължихме нататък. Отново и отново всеки от нас докосваше оникса и го държеше, докато тялото откажеше

да съдейства. Никой от нас не подобри времето си, но все пак тепърва започвахме.

— Все едно да те ударят с електрошок — каза Матю, докато покриваше оникса с една дървена плоскост. После постави отгоре два тежки камъка. Беше късно и всички бяхме раздразнени. Дори Блейк. — Не са ме удряли с електрошок, но винаги така съм си го представял.

Чудех се дали ще има дълготрайни последствия от това. Като нарушен сърдечен ритъм или посттравматичен стрес. Единственото положително в цялата ситуация беше, че между необятната болка и наблюдаването на мъката на близките си не бях способна да мисля за друго.

Когато приключихме и поехме обратно към къщата, Блейк забави крачка и се приближи до мен.

— Съжалявам — каза той.

Не отвърнах нищо.

Той прибра ръце в джобовете.

— Харесвах Кариса. Искане ми се...

— Ако желанията бяха рибки, всички щяхме да хвърляме мрежи, нали? Нали така казват?

Горчивина изостри тона ми.

— Да, така казват. — Той спря за момент. — В училище ще стане лудница.

— Защо ти пука? Ще напуснеш веднага, щом си вземеш Крис. Ще бъдеш от онези ученици, които просто изчезват безследно.

Той спря с наведена настрани глава.

— Бих останал, ако можех. Но не мога.

Намръщих се и погледнах напред. Деймън беше изостанал и полагаше всички усилия да не запрати Блейк на разстояние от мен. За момент си помислих да попитам Блейк за камъка. Трябваше да знае, след като работеше за Дедал. Но беше твърде рисковано. Блейк твърдеше, че вече е двоен агент. Ключова дума: твърдеше.

Обвих ръце около кръста си. Напред клоните се удряха един в друг като тих, неспирен звук от барабан.

— Бих останал — каза отново, поставяйки ръка на рамото ми. — Аз...

Деймън се появи след секунда и избута пръстите на Блейк от рамото ми.

— Не я докосвай.

Блейк пребледня, освободи ръката си и отстъпи назад.

— Пич, не правех нищо. Не прекаляваш ли малко?

Деймън застана между нас и каза:

— Мислех, че сме се разбрали. Ти си тук, защото нямаме избор. Ти си още жив, защото тя е по-милосърдна от мен. Не си тук, за да я успокояваш. Чаткаш ли?

Челюстта на Блейк увисна.

— Все едно. Ще се видим по-късно.

Видях как Блейк се промъкна покрай Матю и Доусън.

— Това беше малко прекалено — казах.

— Не ми е приятно той да те докосва — намръщи се Деймън. Очите му започнаха да светят. — Не ми е приятно той да е в същата часова зона като теб. Нямам му доверие.

Надигнах се и целунах бузата на Деймън.

— Никой му няма доверие. Но не можеш да го заплашваш на всеки пет секунди.

— Да, мога.

Засмях се и той пристъпи към мен и обви ръце около талията ми. Близо до бузата ми, сърцето му биеше равномерно. Ръцете му се смъкнаха по гърба ми и главата му се наведе близо до моя.

— Наистина ли искаш още дни като този? — попита той. — Безкрайни, повтарящи се дни, изпълнени с болка?

Не беше най-отгоре в списъка ми с желания.

— Определено ми отклонява вниманието от другите неща. В момента имам нужда от това.

Очаквах Деймън да подхване спор, но той не го направи. Вместо това целуна върха на главата ми. Поостанахме така за малко. После се отдръпнахме един от друг. Доусън и Матю не се забелязваха. През клоните се прокрадна лунна светлина. С хванати ръце се върнахме до нашите къщи и влязохме в неговата, за да се измием.

Моят дом беше тъмен и тих и докато стоях в основата на стълбите, едва успях да дишам. Това беше глупаво. Поставих ръка на парапета и направих една крачка.

Мускулите ми се свиха.

Беше просто една спалня. Не можех да спя на дивана завинаги и не можех да пробягам бързо през стаята си, все едно ме гонят

арумианци.

Всяка стъпка беше мъчителна. Естественият ми инстинкт ми подсказваше да се обърна и да бягам в другата посока, но аз продължих, докато не заставах на прага с ръце, стиснати под брадичката.

Деймън и Ди бяха почистили всичко, както бяха казали. Леглото ми беше оправено. Дрехите бяха разтребени и всички листа бяха подредени на купчина на бюрото. Унищожения ми лаптоп го нямаше. И имаше удобно малко кръгло килимче на мястото, където беше стояла Кариса. Беше бледокафяво. Деймън знаеше, че не обичах ярките цветове като Ди. Като се изключи това, стаята изглеждаше нормално.

Задържах дъха си и се насилих да пристъпя вътре. Обикалях из стаята, вземах книги и ги поставях в реда, в който ги бях сложила преди, и се опитвах да не мисля за друго. По някое време облякох стара тениска и дълги чорапи, после се промъкнах под завивките и се извъртях на една страна.

Отвъд прозореца ми звездите разпръсваха мрачната синева на небето. Една падна и остави мъничка резка светлина, докато се носеше към земята. Обвих пръсти около одеялото и се зачудих дали е било падаща звезда, или нещо друго. Всички луксианци бяха тук, нали?

Насилих се да затворя очи и се съсредоточих в утрешния ден. След училище с Деймън заминавахме за Мартинсбърг в опит да намерим Люк. Другите смятаха, че просто ще се помотаем някъде за една вечер.

Надявах се, че след пътуването ще знаем повече за случилото се с Кариса.

Тази нощ заспих на пресекулки. Беше късно, когато почувствах, че Деймън се настанява до мен и поставя ръцете си около кръста ми. Полузаспала, прецених, че трябва да е по-внимателен. Ако мама го заловеше в леглото ми отново, нещата щяха да загрубят. Но лежах доволна в ръцете му, облегната на него, успокоена от топлия му дъх отзад на врата ми.

— Обичам те — стори ми се, че каза той.

Може би е било сън, но ръцете му се затегнаха и краката му се обвиха около моите. Може би наистина сънувах, защото това беше нереално приятно. Но дори и да беше сън, беше достатъчно.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лиса практически се хвърли върху мен в мига, в който стъпих в училище на следващия ден. Дори не бях стигнала до шкафчето си. Тя стисна ръката ми и ме дръпна в една ниша до витрината с трофеи.

В мига, в който я видях, разбрах, че тя знае, че нещо се е случило. Лицето ѝ беше бледо, очите — потъмнели, долната ѝ устна трепереше. Никога не я бях виждала толкова разстроена.

— Какво не е наред? — насилих се да попитам с равен глас.

Пръстите ѝ се впиха в ръката ми.

— Кариса е изчезнала.

Усетих как кръвта се отдръпва от лицето ми и промълвих:

— Какво?

Тя кимна с блестящи очи.

— Беше хванала грип, нали? И явно последните дни наистина се е усложнило, вдигнала е висока температура. Майка ѝ и баща ѝ я завели в болницата. Помислили, че има менингит или нещо подобно. — Тя потръпна с въздишка. — Не знаех нищо, докато родителите ѝ не ми се обадиха тази сутрин да ме питат дали съм говорила с нея. И аз викам: „Не. Защо? Тя беше твърде болна, че да стигне до телефона“. И те ми казаха, че е изчезнала от болницата преди две нощи. Родителите ѝ я издирват, а полицията не иска да я обяви за изчезнала, преди да са изминали четиридесет и осем часа.

Ужасът, който пробяга през мен, не беше престорен. Казах нещо, не знам точно какво. Лиса въобще не възприемаше думите ми.

— Те мислят, че тя сама е излязла от болницата, че е много болна и в момента е някъде навън, изгубена и объркана. — Гласът ѝ потрепери. — Как така никой не я е видял или спрял?

— Не знам — прошепнах.

Лиса обви ръце около себе си.

— Това не се случва, нали? Не е възможно. Не и Кариса.

Сърцето ми сякаш се пропука. В повечето случаи ми се искаше да споделя истината с Лиса и да потърся у нея утеха, но това беше

един от онези моменти, в които за нищо на света не исках аз да съм вестоносецът.

Нямаше какво да кажа, но обвих ръце около нея и я задържах до звука на първия звънец. Отправихме се директно към стаята, без да вземем учебници. Нямаше значение. Новината за изчезването на Кариса вече се разпространяваше и никой не внимаваше в час.

Кими обяви в края на часа, че полицията организира отряд за издирване след училище. Тя и Кариса не бяха приятелки, но това не беше важно, осъзнах аз. Прекалено много ученици бяха изчезнали и вече всеки беше засегнат. Погледнах през рамо към Деймън и той ми се усмихна утешително. Не успя да ме успокои. Бях кълбо от нерви. Когато часът приключи, Лиса ме изчака.

— Мисля да си отида вкъщи — каза тя, мигайки бързо. — Аз не... Не мога да съм тук в момента.

— Искаш ли да те изпратя? — попитах, тъй като не исках я оставя сама, в случай че се нуждае от подкрепа.

Тя поклати глава.

— Не. Но ти благодаря.

Прегърнах я набързо, после я гледах със свито сърце как бърза навън.

Деймън не каза нищо, когато целуна леко слепоочието ми. Знаеше, че няма какво да се каже.

— Мислиш ли, че имаме време да се включим в отряда за издирване, преди да тръгнем? — попитах аз.

И двамата знаехме, че е безсмислено, но изглеждаше неуважително към паметта ѝ да не го направим. Или пък беше грешно да го направим, след като знаехме истината? Не можех да преценя.

Изглежда и Деймън не можеше да прецени, но се съгласи.

— Разбира се.

И аз исках да си тръгна от училище. Особено след като всички говореха за Кариса и намирането ѝ. Хората силно се надяваха, че тя *ще* бъде открита, защото звучеше невъзможно Кариса да приключи като Саймън.

Вина и гняв се бореха в мен и през целия ден клонях към едното или другото. Да стоя в час, изглеждаше безсмислено, след като имахме толкова други проблеми. Тези хора — тези деца — въобще нямаха идея какво се случваше около тях. Живееха в благословен мехур от

невежество и дори изчезванията не бяха способни да го спукат. Всяко изчезване правеше малки дупчици и аз чаках момента, когато цялото нещо щеше да избухне.

На обяд седнахме заедно за първи път. Дори Блейк се присъедини към нас. Липсата ми на апетит не се дължеше на странната храна в чинията ми.

— Ще се включите ли в отряда за издирване? — попита Андрю.
Кимнах.

— Но все пак не се отказваме от плановете си за вечерта — добавих.

Блейк се намръщи.

— Наистина мисля, че е редно да почакате.

— Защо? — попитах, преди Деймън да е откъснал главата му от раменете.

— Трябва да работите върху развиването на поносимост, не да ходите на романтични срещи. — Срещу него Ашли кимна в съгласие.
— Не това е важното сега.

Деймън го изглежда.

— Млъкни.

С алени бузи Блейк се наведе над масата.

— Трябва да използваме всеки възможен ден, ако искаме да успеем скоро.

Един мускул потрепна в челюстта на Деймън.

— Един ден няма да промени нищо. Вие можете да продължите с упражненията. Не ми пука.

Блейк запротестира, но Доусън се намеси.

— Остави ги. Имат нужда от това. Ние ще се оправим.

Вдигнах вилицата си, усещах как бузите ми горят. Всички си мислеха, че имам нужда да попътувам, да поразпусна, и аз не исках да ме съжаляват или да се притесняват за мен. Но тази нощ не отивахме на романтична среща. Това, което възнамерявахме да направим с Деймън, не беше по-безопасно от занимавките с оникса.

Сякаш беше усетил мрачните ми мисли, той се извърна към мен и ръката му намери моята под масата. Той ме стисна и по някаква причина ми се прииска да заплача. Превръщах се в глезла, и то по негова вина.

Сигурно го бях сънувала миналата нощ, тъй като сутринта не го видях до мен, а възглавницата не носеше аромата, който бих разпознала навсякъде. Но ми беше приятно да мисля, че е било истина. Че не съм сънувала силната му прегръдка, топлината на ръцете му върху моите, нито нежността на целувките му по врата ми.

Ако си го бях представила... Леле, сънищата ми бяха наистина реалистични. Не можех да го попитам, защото това би било твърде неловко, да не говорим, че егото на Деймън нямаше нужда да бъде подхранвано от знанието, че го сънувам.

Мислейки си за неговата реакция, която би довела до огромни количества самодоволство, се ухилих леко. Деймън улови намек за усмивката ми и сърцето ми спря за миг, тъй като неговото беше подскочило първо.

Понякога странното ни извънземно свързване си имаше своите предимства. От него например знаех, че въздействам на Деймън точно толкова, колкото той въздейства на мен. А в дни като този се нуждаех от всички възможни ободрители.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отрядът беше точно като тези, които бях виждала по филмите. Хората се носеха из полята в права хоризонтална линия зад полицаите и техните кучета. За неопитните всичко беше улика — разбъркана купчина листа, разкъсана стара дреха, отпечатък в калта.

Беше си тъжно начинание.

Основно, защото имаше толкова много надежда — надежда, че Кариса ще бъде открита, че ще бъде добре, или най-много леко поуплашена, че всичко ще бъде наред. Тя нямаше да е поредният случай на изчезнал човек, тъй като нейната ситуация беше различна. Тя явно беше излязла сама от болницата.

Но на мен ми беше трудно да го повярвам.

Уил беше шпионин имплант в местния медицински център и нямаше нужда да съм изследовател, за да се досетя, че едва ли е бил единственият. Моето предположение беше, че на Кариса и бяха *помогнали* да напусне болницата.

Деймън и аз си тръгнахме след пет и се отправихме към домовете *си*. Влязох вътре и се преоблякох за „романтичната ни среща“. Не се отпуснах като миналия път. Задоволих се с чифт впити дънки, токчета и одобрен от Лиса прилепнал пуловер, който разкриваше малко от корема ми.

Мама беше в кухнята и правеше омлет. Сведох очи, докато подръпвах надолу ръба на пуловера си. Тя надникна през рамо, изсипа яйцето и не уцели съвсем тигана.

За нея готвенето беше изпитание от неимоверно високо ниво.

— С Деймън ли ще излизаш тази вечер?

— Да — казах аз и взех хартиена кърпа. Забърсах яйцата, преди миризмата на изгоряло да ме задуши. — Ще отидем на вечеря, после на филм.

— Не забравяй, че имаш вечерен час. Утре си на училище.

— Знам. — Изхвърлих кърпата и задържах пуловера си с една ръка. — Чу ли за Кариса?

Мама кимна.

— Не съм работила в Грант, когато са я приели, нито през последните два дни, но болницата е пълна с полицаи и шефовете провеждат свое собствено разследване.

Явно е била на смени в Уинчестър.

— И наистина мислят, че тя сама си е тръгнала от болницата?

— Дочух, че е била лекувана от менингит, а той често е съпроводен с висока температура. Хората вършат странни работи, когато са болни. Затова се притеснявах толкова за теб, когато се разболя през ноември. — Тя изключи фурната. — Но няма извинение за случилото се. Някой е трябвало да спре бедното момиче. Сестрите от нощните смени ще трябва да дават доста обяснения. Без лекарства Кариса... — Тя притихна, съсредоточена в прехвърлянето на яйцата в чинията. Няколко парченца се разпиляха по пода. Въздъгнах. — Скъпа, ще намерят Кариса.

Прииска ми се да закреця: „Не, няма!“

— Не може да е отишла далеч — продължи мама, докато аз събирах зелени буци, пълни с чушки и лук. — И оттук насетне сестрите няма да допуснат подобно невнимание.

Съмнявах се, че е породено от невнимание. Сигурно са извърнали глава или са помогнали. Желанието да им отмъстя, да ида в онази болница и да почна да удрям хората по тавите, беше препалено силно.

Казах довиждане на мама, обещах ѝ да не нарушавам вечерния час, целунах я по бузата, грабнах якето и чантата си и излязох. В съседната къща Деймън беше сам. Всички други бяха отишли при езерото — или за да се подложат на неописуема болка, или за да гледат.

Той закрачи важно към мен, погледът му веднага се сведе към тънкия процеп гола кожа... и нещо пробяга по лицето му.

— Това облекло ми харесва повече от предишното.

— Така ли? — чувствах се незащитена, когато ме гледаше така, сякаш бях някаква картина или статуя, запазена специално за него. — Мислех, че полата ти харесва.

— Така беше, но това... — Той пхна пръст в гайката на панталона ми и издаде дълбок гърлен звук. — Това наистина ми се нрави.

Замайваща топлина премина през мен и коленете ми омекнаха.
Той поклати глава, отмести ръката си и извади ключовете си от джоба.

— Трябва да тръгваме. Гладна ли си? Не си обядвала.

Отне ми известно време да се осъзная.

— Ще си взема детско меню.

Той се засмя, докато излизахме навън.

— Детско меню?

— Че защо не? — Навлякох палтото си. — Перфектен вариант е.

— Заради играчката, нали?

Ухилих се, докато сядах от дясната страна.

— На момчетата се падат по-хубави играчки.

Деймън внезапно се обърна, постави ръце на бедрата ми и ме повдигна към себе си. Изненадана, изпуснах чантата и опипах ръцете му.

— Какво?

Той ме накара да замлъкна с целувка, която достигна така дълбоко в мен, че едновременно ме развълнува и уплаши.

Когато ме целуваше, сякаш докосваше душата ми.

Забавното беше, че вече държеше в ръцете си както нея, така и сърцето ми.

Той ме свали бавно на земята. Погледнах го замаяна.

— Това за какво беше?

— Усмихна се. — Пръстите му преминаха по бузите ми, после надолу по гърлото ми. Закопча якето ми бързо. — Напоследък не се усмихваш много. Липсваше ми усмивката ти, затова реших да те наградя за нея.

— Да ме наградиш? — засмях се аз. — Боже, само ти би решил, че да целунеш някого, е награда.

— Знаеш, че е. Устните ми променят съдби, миличка. — Деймън се наведе и грабна чантата ми от земята. — Готова ли си?

Взех си чантата и скокнах в колата с омекнали колене. Той седна до мен и поехме към града, като спряхме до едно заведение за бързо хранене, за да ми купи детско меню. Взе ми с момчешка играчка.

Неговата вечеря се състоеше от три хамбургера и две порции пържени картопки. Нямах идея къде отиват всички тези калории. Може би в егото му? Звучеше вероятно след последния му коментар за

устните му. И аз се чувствах гладна по-често след мутацията, но не като Деймън.

По пътя за Мартинсбърг започнахме да играем на „Виждам, виждам“, но Деймън взе да мами и на мен вече не ми се играеше.

Той се засмя, звукът беше приятен.

— Как мога да мамя на „Виждам, виждам“?

— Непрекъснато избираш неща, които човешкото око не може да види? — Сдържах усмивката си на обиденото му изражение. — Или все казваш К. Виждам, виждам нещо с буквичката К!

— Кола — каза с усмивка той. — Котка. Коса. Къща. — Той спря и ме изгледа лукаво. — Крака.

— Млъквай!

Ударих го по ръката. Няколко мига по-късно отчаяно исках да измисля друга игра. Тези безсмислици отвличаха мислите ми. Започнахме игра с номерата на колите и, кълна се, той отбиваше така, че да не мога да видя номерата на другите автомобили на пътя. Определено се съревноваваше по зъл начин.

Преди да се усетим, вече наближавахме изхода и никой от двамата ни вече не беше в настроение за игра.

— Мислиш ли, че ще можем да влезем? — попитах.

— Да.

Изгледах го.

— Този бияч беше доста едър.

Устните му се извиха.

— Виж сега, котенце, опитвам се да не говоря лошо.

— Какво?

Усмивката му се разшири.

— Бих казал, че размерът няма значение, но всъщност има. Знам го. — Той ми намигна и аз простенах погнусено. Той се засмя. — Съжалявам, сама се набути в тая тема. Но сериозно, биячът няма да е проблем. Мисля, че ме хареса.

— К-к-какво?

Намали скоростта на завоите.

— Мисля, че ме хареса. В смисъл — наистина ме хареса.

— Егото ти няма граници, знаеш ли?

— Ще видиш. Познавам ги тия неща.

Доколкото си спомнях, биячът изглеждаше така, сякаш искаше да убие Деймън. Поклатих глава, облегнах се и започнах да гриза палците си. Грозен навик, но вече ме хващаха нервите.

Изоставената газостанция светна напред. Джипът се затресе по неравния път и аз улових ръкохватката. По полето пред клуба бяха подредени коли, както и очаквах. Деймън отново паркира Доли далеч от другите коли.

Този път знаех, че трябва да оставя якето си. Обвих го около чантата и я сложих на пода на колата. Преминахме покрай колите. Спрях на първия ред, разбърках косата си и разклатих глава.

— Това ми напомня на един клип на Уайтснейк — каза Деймън.

— А? — прокарах ръце през косите си, като се надявах, че изглеждат секси, а не така, сякаш съм прекарала няколко часа в колата.

— Ако заскачаш по капаците на колите, ще се ожения за теб.

Завъртях очи и се изправих, разтърсвайки глава за последно.

— Готова съм.

Той се взря в мен.

— Сладка си.

— Ти си странен.

Надигнах се и го целунах бързо по бузата, преди да закрача през високата до коленете трева. Токчетата не бяха добра идея.

Дърварят бияч се появи отникъде, облечен в същите дрехи. Ръце с големината на варели се скръстиха пред гърдите му.

— Мисля, че ви казах да забравите това място.

Деймън мина пред мен.

— Трябва да поговоря с Люк.

— И аз трябва да направя доста работи в този живот. Трябва да си намеря свестен фондов търговец, дето няма да ми губи половината от парите.

Доообре. Прочистих гърлото си.

— Няма да се бавим много. Но моля те, наистина трябва да го видим.

— Съжалявам — каза биячът.

Деймън наклони глава настрани.

— Трябва да има някакъв начин да те убедим.

Божичко, нима той наистина се опитваше да...

Биячът вдигна вежда и зачака.

Деймън се усмихна с онова секси ухилване, което подкосяваше краката на всички момичета в училище, и аз... аз исках да изпълзя под колата.

Преди да умра от срам, телефонът на бияча звънна и мъжът го измъкна от предния си джоб.

— Какво става?

Използвах момента да сръчкам с лакът Деймън.

— Какво? — попита той. — Действаше.

Биячът се засмя.

— Не правя нищо особено. Само си приказвам с един грубиян и една красива дама.

— Моля? — възкликна изненадано Деймън.

Задавих се от смях.

Последва озъбена усмивка, после биячът въздъхна.

— Да, за тебе са тука. — Настъпи пауза. — Па добре.

Той затвори телефона.

— Люк ще ви види. Влизайте и вървете направо при него. Без танци или каквото там правихте миналия път.

Неловко. Сведох глава и се шмугнах покрай бияча. На вратата той спря Деймън. Погледнах през рамо.

Биячът намигна и му подаде нещо, което изглеждаше като визитна картичка.

— Не си много мой тип, ама ще направя изключение.

Устата ми се отвори широко.

Деймън взе картата с усмивка и отвори вратата.

— Казах ти — обърна се към мен той.

Отказах да го зарадвам с отговор и вместо това се съсредоточих върху клуба. Нищо не се беше променило от миналия път. Дансингът беше препълнен. Допълнителни клетки висяха от тавана и се поклащаха от движенията в тях. Хората се хилеха на тежкия ритъм. Странен, различен свят, свит в епицентъра на нормалността.

Но по някакъв странен начин мястото ме привличаше.

Надолу по сенчестия коридор ни чакаше висок мъж. Парис — русият луксианец, когото бяхме срещнали миналия път. Той кимна на Деймън, отвори вратата и отстъпи настрани.

Очаквах да видя Люк, проснат на дивана и играещ на електронна игра както миналия път, така че бях изненадана, когато го заварих на

бюрото, тракащ по клавиатурата на лаптоп със съсредоточено лице.

Пачките със стодоларови банкноти ги нямаше.

Люк не вдигна поглед.

— Моля, седнете — каза той и махна към близкия диван изцяло делово.

Надникнах към Деймън, после се придвижих с него до дивана и седнах. В ъгъла висока жълта свещ разпръскваше из стаята аромат на праскови. Това беше единствената декорация. Дали вратата зад бюрото водеше към друга стая? Дали Люк живееше тук?

— Чух, че не сте влезли особено навътре в Маунт Уедър последния път. — Той затвори лаптопа и сви ръце под брадичката си.

— Като говорим за това — каза Деймън, навеждайки се напред, — не знаеше за защитата с оникс, така ли?

Момчето, малкият магнат, крал на мафията или каквото там беше, застина неподвижно. Напрежение изпълни стаята. Чаках нещо да избухне. Дано не бъдем ние.

— Предупредих ви, че може да има неща, за които не знам — каза той. — Дори аз не знам всичко за Дедал. Но мисля, че Блейк е на прав път. Прав е, че всичко е покрито с блестящия черно-червен материал. Може би наистина сме изградили поносимост и затова ониксовата защита не ни въздействаше.

— Ами ако не е така? — попитах аз, като ненавиждах леденото чувство, обхождащо вените ми.

Аметистовите очи на Люк останаха съсредоточени.

— Ами ако не е така? Имам чувството, че това няма да ви попречи да опитате отново. Рисковано е, но всичко винаги е рисковано. Късметлии сте, че се измъкнахте оттам последния път, преди някой да е разбрал какво се случва. Получавате втори шанс. Повечето хора нямат и толкова.

Беше странно да разговаряме с хлапето, тъй като то имаше маниерите и изразяването на добре образован възрастен.

— Прав си — казах. — Пак ще опитаме.

— Но ще бъде нечестно, без да знаете за всички други опасности? — Той прибра кичур от кестенявата си коса, а ангелското му лице остана безизразно. — Животът не е честен, скъпа.

Деймън се наежи до мен.

— Защо имам чувството, че скриваш доста неща?

Устните на Люк оформиха полуусмивка.

— Все едно. Нали не сте тук, за да говорим за оникса? Да караме по същество.

По лицето на Деймън пробяга раздразнение.

— Нестабилен хибрид нападна Кити.

— Това правят нестабилните хора, без значение дали са хибриди.

Премълчах хапливия си отговор.

— Да, досетихме се за това, но тя беше моя приятелка. Не личеше да е знаела каквото и да било за луксианците. Тя беше добре, разболя се, после дойде у нас и се побърка.

— И на теб не ти личи, че си наясно с извънземните корени на съседите си.

Какъв малък отворко. Поех си дъх.

— Разбирам, но това ни дойде съвсем от нищото.

Люк се облегна на стола и тросна крака на масата. Кръстоса ги при глезените.

— Не знам какво да ти кажа. Може да е знаела за луксианците, да се е наранила и някой глупав романтик да е опитал безуспешно да я спаси. Или някой от хората на министерството я е заловил от улицата, както правят непрекъснато. И освен ако не знаеш дяволски добри техники за изтезание и си склонна да ги опиташ върху някой офицер или човек на Дедал, не виждам как ще научиш отговора.

— Отказвам да приема това — прошепнах аз.

Знанието би ми донесло усещане за завършеност и справедливост.

Люк сви рамене.

— Какво стана с нея? — попита с любопитство той.

Дъхът ми се заклеши в гърлото, докато свивах ръцете си в юмруци.

— Тя вече не е...

— Ах — промърмори Люк. — Да не би да се е взривила внезапно? — Изражението на лицето ми явно му е отговорило, защото той въздъхна тъжно. — Ужас. Съжалявам за това. Ще ти дам особен урок по история — нали знаеш как понякога се наблюдават необясними случаи на спонтанно взривяване?

Деймън направи гримаса.

— Страх ме е да попитам.

— Забавно е, че няма много известни случаи, но все стават и такива неща в новия свят. — Той разпери широко ръце, за да покаже, че има предвид света извън офиса си. — Хибриди — поне това е моята теория. И е доста логична, ако се замислиш — повечето се самовзривяват в сгради, а доста малко — на открито. Затова хората смятат случаите за редки.

Цялата тази информация беше интересна и малко притеснителна, но не затова бяхме дошли.

— Приятелката ми носеше гривна...

— От Тифани? — попита с усмивка той.

— Не. — Усмихнах се скромно. — Беше точно като тази, която носиш ти.

Изненада заля лицето на Люк като вълна. Малкият хулиган свали краката си на пода и седна изправено.

— Това не е хубаво.

Усетих по кожата си зловещо предчувствие, докато Деймън се взираше в Люк.

— Защо не е хубаво?

Люк изглеждаше така, сякаш спори със себе си дали да говори по темата, или не. Накрая каза:

— О, какво пък толкова. И без това сте ми длъжници, както знаете, надявам се. Но какво виждате тук? — Люк удари с пръст по камъка. — Това е черен опал — толкова е рядък, че само няколко мини могат въобще да го извадят от земята. И е само от *този* вид.

— И винаги изглеждат така, сякаш в тях има огън? — попитах и се наведох напред, за да огледам по-добре. Наистина изглеждаше като черно кълбо, в което гори огън. — Къде се добиват?

— Обикновено в Австралия. Нещо в състава на черния опал го прави невероятно гориво. Нали се сещаш, като Супер Марио, когато хапне гъба. Представи си го. Ето това прави черният опал.

— Какъв вид състав? — попита Деймън с изострени от интерес очи.

Люк свали гривната и я задържа на бледата светлина.

— Опалът има невероятната способност да пречупва и отразява специфични вълни светлина.

— Няма начин! — възкликна Деймън и явно това беше доста готино.

Все още не разбирах нищо от камъни и светлини.

— Да. — Люк се усмихна на камъка, както баща се усмихва на блудния си син. — Не знам кой го е открил. Някой от Дедал, предполагам. Щом са разбрали какво може да прави, са решили да го скрият от луксианците и от хората като нас.

— Защо? — почувствах се глупава заради въпроса си. Основно, защото и двамата ме изгледаха така, сякаш наистина бях глупава. — Какво? Нямам диплома по извънземна минералогия. Божке.

Деймън потупа бедрото ми.

— Няма нищо. Пречупването и отразяването на светлина ни въздейства, както обсидианът въздейства на арумианците, а ониксът въздейства на нас.

— Добре — казах бавно.

Лилавите очи на Люк засияха.

— Пречупването на светлината променя посоката и скоростта. Нашите мили извънземни съседи са направени от светлина. Е, всъщност са направени от повече от светлина, но нека го обясня така: да кажем, че тяхното ДНК е светлина. И да кажем, че след като човек мутира, неговото ДНК също се вписва в светлинните вълни.

Спомних си, че Деймън се беше опитал да ми го обясни преди.

— И ониксът разбърква тези светлинни вълни, нали? Кара ги да се огъват и да се побъркват.

Люк кимна.

— Способността на опала да пречупва позволява на луксианците да станат по-могъщи. Той подсилва способността ни да пречупваме светлина.

— А като добавим и отразяването... Еха! — ухили се възхитен Деймън.

Разбирах пречупването. Бърза скорост, възможността да черпиш от Извора по-лесно, може би още няколко допълнителни ползи. Но отразяването? Зачаках.

Деймън ме сръчка с лакът.

— Понякога примигваме или изчезваме, защото се движим бързо. И понякога ни виждаш как изчезваме и се появяваме — като отражение. Това е нещо, което всички се научаваме да контролираме като по-малки.

— И е трудно, когато си развълнуван или притеснен?

Той кимна.

— Не само, но да. Но да контролираш отразяването? — Той се обърна към Люк. — Наистина ли казваш това, което мисля?

Люк се засмя, постави гривната обратно на китката си, облегна се и пак вдигна крака на масата.

— Хибридите са добри. Можем да се движим по-бързо от хората, но с нивата на затлъстяване напоследък и костенурките могат да се движат по-бързо от повечето хора. Понякога сме по-силни от средния луксианец в използването на Извора — миксът от човешко и извънземно ДНК може да създаде нещо могъщо, но това не става винаги. — Самодоволна усмивка озари устните на Люк. — Но ако дадеш на луксианец подобен камък, той ще може напълно да отразява светлината.

Сърцето ми спря за момент.

— Имаш предвид... да става невидим?

— Колко яко! — каза Деймън, взирайки се в камъка. — Можем да променяме начина, по който изглеждаме. Но да станем невидими? Това е нещо напълно ново.

Поклатих смутено глава.

— Ние можем ли да ставаме невидими?

— Не. Нашето човешко ДНК не ни позволява. Но камъкът ни прави толкова могъщи, колкото най-силния луксианец, че и повече. — Той се размърда в стола си. — Както можеш да си представиш, те не биха искали някой от нас да разполага с подобен камък. Особено ако е нестабилен хибрид. Освен ако...

Студен въздух се изстреля по врата ми.

— Освен ако какво?

Част от ентусиазма изчезна от лицето му.

— Освен ако просто не им е пукало какви щети ще причини хибридът. Може би приятелката ти е била лабораторна мишка за по-голям инцидент.

— Какво? — Деймън се напрегна. — Мислиш, че са го направили нарочно? Закачили са камъка на нестабилен хибрид и са я пуснали на свобода, за да видят какво ще стане?

— Парис смята, че задълбавам в теориите на конспирацията до степен на шизофренна параноя. — Люк сви рамене. — Но не можете

да ме убедите, че Дедал не крият някой грандиозен план в ръкава си. Вярвам, че са способни на абсолютно всичко.

— Но защо й беше да напада мен? Блейк твърди, че те не знаят, че мутацията ми не е отшумяла. Няма причина да я изпращат срещу мен. — Направих пауза. — Е, поне ако Блейк казва истината.

— Сигурен съм, че не лъже за мутацията — отвърна Люк. — Ако не беше така, нямаше да стоиш тук. Знаеш ли, не мисля, че дори Дедал осъзнават пълния потенциал на камъка и влиянието му върху нас. И аз самият все още се уча.

— И какво научи? — попита Деймън.

— Като за начало, преди да докопам с грабливите си лапи един от тези камъни, въобще не можех да преценя дали пред мен стои хибрид. Узнах точния момент, в който ти и Блейк пристигнахте в Мартинсбърг, Кейти. Беше странно, сякаш вятър обви цялото ми тяло. Приятелката ти сигурно те е усетила. Това е най-малко ужасяващата възможност.

Деймън издиша продължително и погледна настрани.

— Знаеш ли дали може да подсили възможностите на арумианците?

— Може би е възможно, ако са подсилени от луксиански заложи.

Объркана, аз се облегнах и вперих поглед напред.

— Мислиш ли, че опалът би могъл да противодейства на оникса?

— Възможно е, но не знам със сигурност. Не съм прегръщал оникс наскоро.

Пренебрегнах саркастичния тон.

— Откъде можем да вземем опал?

Люк се разсмя и ми се прииска да изритам краката му от бюрото.

— Освен ако нямаш излишни трийсет хиляди долара и не познаваш някой, който добива опал, или не попитах Дедал дали биха ти дали малко, няма да сполучиш. И няма да ви дам моя.

Раменете ми спаднаха. Ура, поредната задънена улица. Просто нямахме спирка.

— Както и да е, време ви е да потегляте. — Той изви глава назад и затвори очи. — Предполагам, че няма да ме потърсите, преди да сте готови за следващата акция в Маунт Уедър?

О, бяхме освободени. Докато се изправях, обмислях дали да не се хвърля върху Люк и да му взема гривната. Начинът, по който очите му лекичко се разтвориха, ме предупреди да се откажа от подобни намерения.

— Има ли нещо друго, което можеш да ми кажеш? — подкани го Деймън.

— Естествено, имам нещичко. — Люк вдигна дългите си мигли. — Не трябва да се доверяваш на абсолютно никого в тази игра. Всеки има какво да спечели или загуби.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите няколко седмици във вечерните новини показваха официални интервюта с местните служители на реда и сърцераздирателни жалби от страна на родителите на Кариса. Организирах се групови бдения със свещи, репортери от цялата околност идваха в града, водени от нездраво любопитство. Как беше възможно толкова много деца да изчезнат в такова малко градче? Някои дори предполагаха, че сериен убиец броди из тихите улички на Западна Вирджиния.

Беше ми трудно да стоя в училище и да слушам как всички говорят за Кариса, Саймън и дори за Адам и Бет. Не само на мен, но и на всички останали, които знаеха истината.

Тези деца не бяха изчезнали.

Адам и Кариса бяха мъртви, най-вероятно и Саймън. Бет беше насилствено затворена в правителствена сграда.

В града се настани мрачна, печална атмосфера и нямаше как да се отърсим от нея. Естествено, подозренията никнеха редом с пролетната трева, защото само едно от тези хлапета се беше завърнало. И това беше Доусън. Но неговото завръщане беше по време на изчезванията на други.

В коридора се чуваха шепоти, учениците обменяха сериозни погледи, когато Доусън или Деймън минеха покрай тях. Може би защото малцина успяваха да ги различат. Но и двамата сякаш не обръщаха внимание на тези неща. Може би наистина не им пукаше.

Дори Лиса се промени. Загубата на приятел може да доведе до това, както и невъзможността човек да узнае развързката. Нямаше причина за изчезването на Кариса, не и за Лиса. Тя, подобно на другите, щеше да прекара целия си живот в съмнения и догадки. И без това знание не можеше да продължи напред. Макар сезоните да се променяха и пролетта да настъпваше, Лиса беше заклещена между деня, преди да разбере, че най-добрата ѝ приятелка е изчезнала, и деня след него. Тя си беше същата в някои моменти — понякога казваше

нещо доста неуместно и се засмиваше, но в други случаи, когато не знаеше, че я наблюдавам, очите ѝ се смрачаваха от притеснение.

Но Кариса не беше единственият новинарски случай.

Доктор Уилям Майкълс, наричан още гадже на мама и тотална гадина, беше обявен за изчезнал от сестра си, около три седмици след като Кариса потъна вдън земя. Над нас отново се спусна обезумяла буря. Мама беше разпитана и тя... се беше превърнала в развалина. Особено след като научи, че Уил не се беше записвал за никаква конференция на запад и че никой не го беше виждал или чувал, откакто беше напуснал Питърсбърг.

Властите предполагаха, че може да има някаква измама. Други шептяха, че той сигурно е замесен в станалото с Кариса и Саймън. Един уважаван лекар не можеше просто да спре да съществува.

Но Деймън и аз бяхме все още живи и затова всички предположихме, че мутацията на Уил се е оказала трайна и че той се е скрил от света, след като е получил желаното. В най-лошия случай, Дедал го бяха спипали. Това не би било особено добре за нас, но все пак щеше да е справедливо, ако *той* се окажеше заключен в някоя клетка.

Като цяло, не бях много притеснена от отсъствието на Уил — той не беше проблем. Но ми беше мъчно, че мама е отново в такава ситуация. И ненавиждах Уил за това, че ѝ го причини. Тя премина през всички етапи на процеса на скърбене — отричане, болка, онова трайно усещане за загуба, а накрая и гняв.

Нямах представа как да ѝ помогна. Най-доброто, което можех да направя, беше да прекарвам дните и свободните ѝ вечери с нея, след като приключех упражненията с оникса. Правех ѝ компания и я разсейвах и това май действаше.

Седмиците отминаваха, нямаше и следа от Кариса или някой от другите. И тогава се случи неизбежното. Не че хората забравиха, но репортерите си заминаха и други събития заеха вечерните новини. До средата на април всеки се беше върнал към своето ежедневие.

Една вечер, докато се връщахме от езерото, бях попитала Деймън как е възможно хората да забравят всичко така бързо. Горчиво усещане се беше настанило в стомаха ми. И с мен ли щеше да стане така някой ден, ако не се върнем от Маунт Уедър? Хората просто щяха го преживеят, така ли?

Деймън беше стиснал ръката ми и беше казал:

— Такава е човешката природа, котенце. Хората не се справят добре с неизвестното. По-скоро биха го пренебрегнали — не напълно, но достатъчно, че да не пречи на ежедневните им мисли и дейности.

— И това е приемливо?

— Не казвам, че е. — Той беше спрял и беше поставил дланите си върху горната част на ръцете ми. — Но липсата на отговори може да бъде опасна. Хората не могат да се терзаят за това вечно. Както ти не можеше все да се чудиш защо точно твоят баща трябваше да се разболее от рак и да почине. Така е с големите неизвестности. Трябва рано или късно да ги оставиш назад.

Бях се вгледала в него — поразителните му черти бяха подчертани от бледата светлина.

— Не мога да повярвам, че си способен да говориш така мъдро.

Деймън се беше подсмихнал, прокарвайки длани нагоре — надолу по ръцете ми. Последваха приятни тръпки.

— Аз съм по-мъдър, отколкото изглеждам, котенце. Би трябвало да го знаеш.

Наистина го знаех. Деймън ме подкрепяше смехотворно много през повечето време. Все още не харесваше това, че участвах в упражненията с оникс, но не настояваше и аз го оценявах.

Впуснах се в упражненията с оникса и за това няхах време за нищо друго, освен за училище. Ониксът изсмукваше енергията ни и след всяка тренировка всички се прибирахме бързо да спим. Бяхме толкова погълнати от развиването на поносимост, от постоянното оглеждане за офицери или импланти, че дори не бяхме празнували Свети Валентин. Той ми беше донесъл цветя, а аз му бях дала картичка — само толкова.

Все планирахме да наваксаме, да отидем на вечеря, но времето ни се изплъзваше или някой се оказваше между нас. Или беше нетърпението на Доусън да спаси Бет и да нахлуе в Маунт Уедър, или желанието на Ди да убие някого, или искането на Блейк да се упражняваме с оникса всяка вечер. Направо бях забравила усещането да съм насаме с Деймън.

Наистина започнах да вярвам, че спорадичните му среднощни посещения са продукт на развоятеното ми въображение, защото в края на деня той беше толкова изтощен, колкото и аз. Всяка сутрин ми се

струваше, че е било ярък сън, и тъй като Деймън така и не го спомена, аз реших да не повдигам темата. Но все пак всяка нощ го очаквах с нетърпение. Реших, че Деймън от сънищата пак е по-добре от никакъв Деймън.

В началото на месец май петимата можехме да понесем докосването на оникса за около петдесет секунди, без да изгубим контрол над телата си. За другите не изглеждаше много, но за нас си беше напредък.

По средата на днешната тренировка се сдобихме с публика в лицето на Ашли и Ди. Между тези двете разцъфваше истинска дружба, а аз оставах без приятели, като изключим Лиса в добрите дни.

Лошите дни бяха тези, в които тя чувстваше липсата на Кариса и нищо не можеше да замени изгубеното им приятелство.

Докато гледах как Ашли се поклаща на смехотворно високите си токчета, се зачудих как въобще се разбират двете с Ди. Освен манията им по облекла и мода двете нямаха много общо.

Тогава осъзнах какво ги свързва — общата скръб. А аз недоволствах заради тяхната дружба. Понякога можех да бъда ужасна.

Матю тъкмо се надигаше от земята, когато Ашли се заклатушка към оникса с намръщено лице.

— Не може да е толкова зле. Трябва да го пробвам.

Сдържах ухилването си. *Въобще* нямаше да я спирам.

— Хм, Ашли, наистина не ти препоръчвам да го правиш — започна Деймън.

„Разваля купона“ помислих си. Но Ашли беше вироглаво извънземно. Аз седнах, протегнах крака и зачаках шоуто да започне.

Не се наложи да чакам дълго.

Тя се наведе грациозно, взе един от блестящите черно червеникави камъни и аз сдържах дъха си. Само след секунда тя изпищя, изпусна оникса, сякаш беше змия, отстъпи назад и се просна на дупето си.

— Да, хич не е зле — изкоментира сухо Доусън.

Очите на Ашли бяха разширени, устата ѝ — разтворена като на риба.

— Какво... какво беше това?

— Оникс — отговорих аз и се излегнах по гръб. Над мен имаше светлосиньо небе, огрято от слънцето. Вече бях направила три

упражнения днес. Не си чувствах пръстите. — Много е гаден.

— Сякаш... сякаш кожата ми се разкъсваше — каза. Тя втвърди гласа си. — Защо се подлагате на това в продължение на месеци?

Доусън прочисти гърло.

— Знаеш защо. Ашли.

— Но тя е...

О, не.

— Тя е какво? — Доусън скочи на крака. — Тя е приятелката ми!

— Не исках да кажа нищо. — Тя се огледа за съдействие, но беше сама. Изправи се внимателно и се приближи полека към Доусън. — Съжалявам. Просто... това заболя.

Доусън не каза нищо, профуча покрай Деймън и изчезна в гъсталака. Деймън ми хвърли бърз поглед, въздъхна и пое след брат си.

— Ашли, трябва да се научиш да си по-деликатна — каза Матю, докато изтупваше пръстта от дънките си. Лицето му повехна. — Съжалявам. Забрави какво казах.

Не можех да повярвам. Ашли толкова рядко проявяваше емоция, различна от хаплива злоба. Ди отиде при нея и двете си тръгнаха заедно. Матю ги последва — изглеждаше така, сякаш се нуждае от почивка или бутилка уиски.

Което ме остави сама с Блейк.

Простенах, затворих очи и отново легнах назад. Чувствах тялото си тежко, сякаш щях да потъна в земята. След няколко седмици от мен щяха да поникнат цветя.

— Добре ли си? — попита Блейк.

На езика ми се подредиха няколко хапливи отговора, но отвърнах:

— Просто съм уморена.

Последва многозначителна пауза. Чух как стъпките му приближават. Блейк седна до мен.

— Ониксът си е трепач, нали? Никога не се бях замислял за това, но в първите дни, след като бях *въведен* в Дедал, непрекъснато се чувствах уморен.

Не знаех какво да отговоря, затова си замълчах за известно време. И той направи същото. Беше ми изключително трудно да съм покрай Блейк. Защото дълбоко в себе си той не беше ужасен човек, не

беше чудовище. Беше просто отчаян човек, а отчаянието кара хората да вършат лудости.

Събуждаше противоречиви чувства у мен. През последните няколко месеца, подобно на другите, се бях научила да го изтърпявам, без да му вярвам. Все още си спомнях прощалните думи на Люк — „Не трябва да се доверяваш на абсолютно никого в тази игра. Всеки има какво да спечели или загуби“. Нямаше как да не се чудя дали Люк говореше за Блейк. Не исках да съм мила с него, тъй като той уби Адам, не исках да го съжалявам, но понякога го правех. Той беше продукт на средата си. Не че го оправдаваше, но Блейк наистина не беше извършил всички онези неща сам. Бяха се преплели множество фактори. Най-странните мигове бяха по време на обяд, когато го виждах да седи с роднините на момчето, което беше убил.

Наистина не смятах, че някой знае как да се държи с Блейк.

Най-сетне той проговори:

— Знам какво си мислиш.

— Мислех, че не можеш да четеш съзнанията на други хибриди.

Той се засмя.

— Не мога, но е очевидно. Неприятно ти е, че съм тук с теб, но си твърде уморена, удобно ти е и не искаш да станеш.

Беше прав за всичко.

— Но още си тук.

— Да, колкото до това... Не мисля, че е много безопасно да спиш тук. Дори да изключим мечките и койотите, министерството или Дедал могат да се появят всеки момент.

Отворих очи с въздишка.

— Нима идването ми тук е толкова съмнително?

— Ами, времето и денят не са много подходящи за слънчеви бани... Те знаят, че все още говоря с теб. Поддържам прикритието и така нататък.

Извих глава към него. Луксианците се редуваха да оглеждат района, докато се упражнявахме, за да сме сигурни, че никой не ни наблюдава. Изглеждаше странно Блейк да се притесни точно днес.

— Наистина ли? — казах.

Той сви колене и отпусна ръце на тях, загледан в спокойното езеро. Имаше миг мълчание и после:

— Знам, че с Деймън сте отишли при Люк през февруари.

Отворих уста, но после поклатих глава. Нямаше защо да му се обяснявам.

Блейк въздъхна.

— Знам, че никога няма да ми се довериш, но можех да ви спестя разкарването. Знам какво прави черният опал. Виждал съм как Люк върши доста побъркващи работи с негова помощ.

Ядът ми се възпламени.

— И не счете за нужно да ни кажеш?

— Не мислех, че ще е необходимо — каза той. — Почти невъзможно е да се докопа човек до такъв опал и никога не съм очаквал Дедал да оборудва хибриди с него. Дори не съм си го и помислял.

Отново се намирах в обичайната позиция: дали да повярвам на Блейк, или да не му повярвам. Кръстосах глезените си и се загледах в дебел, пухкав облак, който се влачеше из небето.

— Добре — отвърнах, тъй като, честно казано, нямаше как да проверя дали лъже.

Бях сигурна, че ако го подложим на детектор на лъжата, резултатът пак би бил съмнителен.

Блейк изглеждаше изненадан.

— Ще ми се нещата да бяха различни, Кейти.

Изсумтах.

— И на мен. И на стотици други хора сигурно.

— Знам. — Заровичка с ръце в пръстта и намери камъче. Завъртя го бавно в ръката си. — Напоследък се чудех какво ще предприема, след като приключим с това. Има известен шанс Крис... да не е съвсем наред, разбираш ли? Трябва да се скрием някъде, но ако той не успее да се впише? Ако е... различен?

Не съвсем наред. Като Бет, когато я бях видяла.

— Каза, че той обича плажове. Ти също. Ето къде трябва да отидете.

— Звучи като план... — той погледна към мен. — А вие какво ще правите с Бет? По дяволите, какво ще правите, след като си я върнете? Дедал ще я търси.

— Знам — въздъхнах. Искаше ми се да потъна в земята. — Предполагам, че ще се наложи да я скрием. Ще видим как се чувства.

Ще мислим за това, когато ни дойде на главата. Стига всички да сме заедно, все ще измислим нещо.

— Да... — Той спря, устните му изтъняха. Размаха ръце и хвърли камъче в езерото. Подскочи три пъти, преди да потъне. После Блейк се изправи. — Ще те оставя сама, но ще бъда наблизко.

Преди да успее да отговори, той изчезна нанякъде. Намръщих се и извих гръб, за да успее да го видя. Край брега нямаше никого, с изключение на три птичета, които ровеха в пръстта покрай едно дърво.

Ето това беше странен разговор.

Отново се излегнах, затворих очи и се насилих да не мисля за нищо. В мига, в който бях сама и настана тишина, хиляди неща се спуснаха към мен от всички посоки. Беше ми трудно да заспя, затова имах навика да си представям плажа във Флорида, на който ходихме с татко. Обрисувах в съзнанието си пенестите вълни, които се разбиваха в брега в синьо-зелена пяна и се отдръпваха назад. Преповтарях образа отново и отново. В главата ми не остана нищо, освен спокойния плаж. Не бях планирала да се унасям тук, но тъй като бях много уморена, заспах бързо.

Не съм сигурна какво ме събуди, но когато разтворих клепачи, видях срещу себе си чифт светли зелени очи. Усмихнах се.

— Здравей — промълвих.

Едната страна на устните му се надигна.

— Здравей, спяща красавице...

Над рамото му небето беше станало дънково синьо.

— С целувка ли ме събуди?

— Да. — Деймън се беше излегал на една страна, подпираше главата си с ръка. Постави ръка върху стомаха ми и в отговор гърдите ми потръпнаха. — Казах ти, че устните ми имат магически сили.

Раменете ми се раздвижиха в тих смях.

— От колко време си тук?

— Не много. — Очите му потърсиха моите. — Заварих Блейк да дебне в гората наоколо. Не искаше да си тръгне, докато ти си сама.

Завъртях очи.

— Колкото и да ме нервира, се радвам, че не го е направил.

— Еха. Летящи прасета. — Когато той сви очи, аз вдигнах ръка и прокарах пръсти през меките къдрици, падащи върху челото ми. Очите му се затвориха и дъхът ми спря. — Как е Доусън?

— Кротна се. Как е котенцето?

— Сънливо.

— И?

Бавно плъзнах пръстите си по края на лицето му, по широките му бузи, към твърдите очертания на брадичката му.

— Доволно, че си тук.

Пръстите му бързо се справиха с плетената жилетка, която носех и отделиха тънките слоеве материя. Кокалчетата му се потъркаха в потника, който имах отдолу.

— И?

— И доволно, че не го изяде мечка или койот.

Той вдигна вежда.

— Какво?

Ухилих се.

— Явно обикалят наоколо.

Деймън поклати глава.

— Да се върнем на мен.

Вместо да му го кажа, му показах. Както би се изразил Деймън, любителката на книгите в мен проговори. Показването беше толкова по-добро от казването. Пръстите ми докоснаха долната му устна и после преместих ръка на гърдите му. Вдигнах глава и той също се наклони към мен.

Целувката започна плавно и несигурно. Копринените целувки събуждаха прекалено познато желание. Усещането за устните му върху моите и знанието за това, което исках, засия дълбоко в мен и сърцата ни забиха учестено в ритъм. Оставих се да потъна в целувката му, отпихах жадно, променях се. Заля ме вълна от чувства и не можех да мисля. Беше едновременно ободряващо и плашещо. Бях готова, от доста време бях готова, но същевременно бях уплашена. Както беше казал по-рано Деймън — хората се страхуваха от неизвестното. А аз и Деймън се разхождахме по ръба на неизвестното от известно време.

Той ме притисна надолу, докато не легнах по гръб. Беше над мен, тежестта му беше съвършена и влудяваща. Ръцете му се плъзнаха нагоре, свиваха плата на потника ми, пръстите му блуждаеха. Докосването беше едновременно и прекалено, и недостатъчно. Сърцето ми заби лудо, когато кракът му се плъзна покрай моите,

между моите. Когато той се надигна, аз отворих широко уста, за да поема въздух, за да поема контрола, който бързо губех.

— Трябва да спра — каза остро той. Очите му бяха стиснати, миглите му трепереха край бузите. — В смисъл, веднага.

Проврях ръка между къдриците на задната част на врата му с надеждата той да не усети колко силно трепери дланта ми.

— Да, по-добре да спрем.

Той кимна, но после сведе глава и ме целуна отново. С радост научих, че неговата воля беше толкова силна колкото и моята — тоест, напълно слаба. Ръцете ми пролазиха по гърба му, заровиха се в блузата, която беше облякъл, намериха начин да се вмъкнат под нея и достигнаха топлатата му кажа. Обвих крак около неговия. Бяхме близо, толкова близо, че дори сърцата ни да не бяха удряли в ритъм досега, в този момент щяха да се намерят едно друго и да се обединят.

Дишахме бързо. Това беше лудост. Съвършенство. Ръцете му се провряха под блузата ми, движеха се нагоре и нагоре. С цялото си същество пожелах да мога да спра времето и да преповторя този момент, да се почувствам така отново и отново, и отново.

Деймън се напрегна.

— О, милостиви боже и новородени Исусе в яслите! Очите ми! — закрещя Ди. — Очите ми!

Собствените ми очи се отвориха. Деймън вдигна глава с блестящи очи. Тогава осъзнах, че ръцете ми още са под блузата му. Измъкнах ги.

— Божичко — прошепнах ужасена.

Деймън каза нещо, което прогори ушите ми.

— Ди, не си видяла нищо. — И после добави доста по-тихо: — Защото уцели момента безпогрешно.

— Ти беше върху... нея и устните ви правеха онова. — Можех да си я представя как размахва ръка. — Това е повече, отколкото бих искала да видя през живота си.

Бутнах гърдите на Деймън и той се извъртя от мен. Надигнах се до седнало положение и се извъртях, като държах главата си ниско, така че косата да скрие горящите ми бузи. С ъгълчето на окото си забелязах Ди. И макар да звучеше така, сякаш ни беше хванала да го правим, а не просто да се целуваме, тя сияеше.

— Какво искаш, Ди? — попита Деймън.

Тя изпуктя и постави ръце на бедрата си.

— Ами не искам нищо от *теб*. Искях да поговоря с Кейти.

Главата ми се вдигна, пренебрегвайки смущението.

— Така ли?

— Ашли и аз отиваме в новото магазинче в Мурфийлд в неделя след обяд. Продават страхотни рокли. За бала, — добави тя, докато аз продължавах да я зяпам.

— Балът?

Не разбирах.

— Да, балът е в края на месеца. — Надникна към брат си и бузите ѝ порозовяха. — Повечето рокли ще свършат. Не знам дали в магазина има хубави неща, но Ашли е чула за него и знаеш как е с дрехите, всичко ѝ е известно. Само преди два дни намери един наистина сладък изрязан пуловер, който...

— Ди — каза Деймън и на устните му се появи малка усмивка.

— Какво? Не говоря на теб. — Обърна се към мен, раздразнена. — Та, би ли искала да дойдеш с нас? Или вече си си купила рокля? Защото ако вече си си купила, пътуването ще е безсмислено, но все пак би могла...

— Не. Не съм купувала рокля.

Не можех да повярвам, че ме кани да направя нещо заедно с нея. Бях шокирана и обнадеедена, и още по-шокирана.

— Чудесно! — тя засия. — Значи може да отидем в неделя. Чудех се дали да не поканим и Лиса...

Сигурно сънувах. Тя искаше да повика и Лиса? Какво пропуснах? Погледнах към Деймън, докато сестра му продължаваше да дърдори, и той се ухили.

— Момент — казах. — Не мислех да ходя на бала.

— Какво? — долната устна на Ди увисна. — Това е последният ни училищен бал.

— Знам, но покрай всичко останало... не се бях замисляла.

Лъжех. Не можеше да направиш и една крачка в училище, без да видиш листовките и плакатите за бала.

Скептичното изражение на Ди се задълбочи.

— Това е *последният* бал.

— Но... — прибрах коси назад и се обърнах към Деймън. — Дори не си ме поканил.

Той се усмихна.

— Не знаех, че има нужда да те каня. Предположих, че *ще* отидем.

— Е, знаеш какво казват за хората, които само предполагат — каза Ди, потропвайки с крака.

Той не ѝ обърна внимание, усмивката му посърна.

— Какво, котенце?

Примигнах.

— Как може да идем на бал при всичко, което става? Почти развихме достатъчно поносимост, за да се върнем в Маунт Уедър, и...

— И балът е в събота — каза той и дръпна ръката ми от косата. — Нека да кажем, че след две седмици, когато сме готови за тръгване, ще бъде неделя.

Ди пристъпи напред, подскачайки от крак на крак, сякаш стъпваше по жарава.

— И е само няколко часа. Можете да спрете със самонараняването за няколко часа.

Проблемът не беше времето, нито дори ониксът. Просто не беше редно да идем на бал след всичко, след Кариса...

Деймън ме обгърна с ръка и се наведе към мен с тих глас:

— Не е нередно, Кити. Заслужаваш го.

Затворих очи.

— Защо да имаме право да празнуваме, след като тя не може?

Отпусна бузата си върху моята.

— Ние все още сме тук и заслужаваме да бъдем тук, да правим нормални неща от време на време.

Дали?

— Вината не е твоя — прошепна той и целуна слепоочието ми. Когато се отдръпна, погледът му потърси моя. — Искаш ли да отидеш с мен на бала, Кити?

Ди се доближи още повече.

— По-добре се съгласи, за да можем да отидем за рокли и за да не се налага да ставам свидетел на неловкия момент, в който отрязваш брат ми. Макар той да заслужава малко наказания.

Засмях се и погледнах към нея. Ди ми се усмихна несигурно и надеждата ми разцъфна отново.

— Добре. — Поех си дълбоко дъх. — Ще отида на бала. Само защото не искам разговорът да стане неловък.

Деймън ощипа носа ми.

— Ще взема каквото мога, докато все още мога.

Над нас премина облак и скри слънцето. Температурата спадна значително.

Усмихнах се несигурно, докато по гърба ми пролазваше студ. Това беше щастлив момент — добър момент. Имаше шанс за приятелството ми с Ди. И балът си беше важно събитие. Деймън щеше да изглежда страхотно в костюм. Щяхме да бъдем обикновени тийнейджъри за една вечер. Но сянката над нас някак се промъкна в мен.

— Какво има? — попита притеснено Деймън.

— Нищо — отвърнах аз.

Но имаше нещо. Просто не знаех какво.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Едно от първите неща, които направих на другия ден, беше да поканя Лиса. Зарадвах се, когато тя се оживи и прие. Накара ме да се почувствам доста по-добре относно решението си да отида. Най-добрата приятелка на Кариса одобряваше и това означаваше доста.

Подобно на мен, тя подхождаше предпазливо към излизането с Ашли. Искра от предишната ѝ същност се прокрадна, когато започна да се шегува.

— Убедена съм, че ще си купи нещо невероятно впито и късо и ще ни накара да се чувстваме като грозни лелки. — Тя въздъхна със съжаление. — Не, забрави това. Най-вероятно ще иде в магазина за дрехи и ще дефилира пред огледалото гола.

Засмях се.

— Няма спор, но се радвам, че Ди ни покани.

— Аз също — каза сериозно тя. — Тя ми липсва, особено след... Да, липсва ми.

Усмивката ми потрепери. Не знаех как да реагирам, когато някой споменеше Кариса. За щастие, днес бяхме прекъснати от Деймън, който реши да подръпне косата ми за опашката като шестгодишно хлапе. Седна зад мен и ме убоде по гърба с химикал.

Завъртях очи пред Лиса и после се обърнах.

— Ти и проклетата ти химикалка.

— Обожаваш я — той се наведе през масата и ме потупа по брадичката със същата химикалка. — Все едно, зачудих се дали може да се върна с вас след училище. Онова *нещо*, което трябва да свършим следобед, ще се отложи с един час. А по това време майка ти вече ще е в Уинчестър, нали?

През вените ми се понесе развълнувано бръмчене. Знаех накъде бие. Без мама. Час, или нещо такова, насаме, без да ни прекъсват.

Не успях да спра размечтаната си въздишка.

— Би било чудесно.

— Така си и помислих. — Прибра си химикала и се облегна назад. — Нямам търпение.

Кислород заля мозъка ми, а кръвта се понесе навсякъде. Почувствах се странно, затова кимнах и се обърнах напред. Изражението на Лиса ми подсказа, че е чула целия разговор.

Веждите ѝ се повдигнаха многозначително и усетих, че се изчервявам. О, мили боже...

След първия час остатъкът от деня измина бавно. Вселената беше срещу мен. Сякаш знаеше, че се треса от енергия и вълнение. Част от мен беше притеснена. Кой не би бил? Ако наистина не ни прекъснаха и нещата се подредяха правилно...

Нещата да се подредят правилно?

Блейк вдигна поглед от учебника си по биология и се намръщи.

— Какво?

— Нищо — ухилих се аз. — Нищо.

Той вдигна вежда.

— Деймън каза ли ти, че Матю има уговорка след училище с родителите на някакъв ученик?

Ухилих се отново и си спечелих учудено изражение.

— Да, каза ми.

Блейк се взря в мен за секунда, после остави химикалката си. Без предупреждение се приближи и измъкна едно мъхче от косата ми. Отдръпнах се в същия момент, в който той прибра ръката си, което постави носа ми в перфектната позиция, за да помириша китката му.

Чистият цитрусов аромат пробуди тежко, неприятно чувство в мен. Както когато си направил нещо глупаво и те грози публично унижение. Сякаш игли се впиха из цялата ми кожа.

Един спомен се освобождаваше. Този аромат... бях го подушвала преди.

— Добре ли си? — попита той.

Извих глава настрани, все едно това щеше да подпомогне обонянието ми. Къде бях подушвала тази миризма?

Очевидно я бях подушвала върху Блейк. Без съмнение беше един от онези скъпи парфюми, но имаше и нещо друго.

Както когато чуваш гласа на някой актьор, но не виждаш лицето му. Отговорът беше на върха на езика ми и не можех да се отърся от неприятното чувство.

Защо този аромат ми беше болезнено познат? Лицето на Деймън изникна в съзнанието ми, но не беше оттам.

Той ухаеше на природа, като гората и вятъра. И ароматът му се просмукваше за дълго в дрехите ми, във възглавницата ми...

Възглавницата...

Сърцето ми потръпна и после спря за момент. Потъна и щеше да ме понесе надолу през стола. Заля ме шок, бързо последван от гняв — толкова могъщ, че се извих напред.

Не можех да седя тук. Не можех да дишам.

Енергия се натрупа под кожата ми. Мънички косъмчета настръхнаха по тялото ми. Изгорял озон изпълни въздуха. Матю вдигна глава в предната част на помещението. Първо погледна към Доусън, защото ако някой представляваше риск, то това беше той. Но Доусън също се оглеждаше из стаята и търсеше източника на нарастващата енергия във въздуха.

Излизаше от мен.

Щях да експлодирам.

Преминах към действие — затворих учебника си и го натиках в чантата. Без да губя време, се изправих на разтрепераните си крака. Кожата ми сякаш бучеше. И може би наистина го правеше на особена честота. Свирепа енергия се насъбра в мен. Само веднъж се бях почувствала така и това беше, когато Блейк...

Преминах покрай Матю, неспособна да отговоря на притеснената му физиономия, като пренебрегнах любопитните погледи. Изскочих от стаята, поех си няколко дълбоки глътки въздух и се опитах да се успокоя. Край мен се размазваха сиви шкафчета. Разговорите бяха заглъхнали, сякаш хората бяха много далеч.

Къде отивах? Какво възнамерявах да направя? Да ида при Деймън, беше изключено, защото точно в момента, с всичко останало, най-малко имахме нужда от нещо такова.

Закрачих напред, пръстите ми се впиваха здраво в дръжката на чантата ми. Почувствах се така... сякаш щях да повърна. Повдигаше ми се, треперех от гняв. Отправих се към женската тоалетна в края на коридора.

— Кейти! Добре ли си? Почакай!

Подът се надигна под мен, но аз продължих да вървя.

Блейк ме настигна и хвана ръката ми.

— Кейти...

— Не ме докосвай! — освободих ръката си ужасена... просто ужасена. — Никога не ме докосвай!

Той се взря в мен, гняв изостри чертите му.

— Какъв ти е проблемът?

Ужасяващо, грозно чувство се заизкачва вътре в тялото ми.

— Знам, Блейк. Знам.

— Знаеш какво? — Изглеждаше объркан. — Кейти, очите ти започват да светят. Трябва да се успокоиш.

Пристъпих напред, но се насилих да спра. Бях само на косъм от това да избухна.

— Ти... ти си изрод.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Добре, ще трябва да ми дадеш по-добро обяснение, защото нямам идея с какво съм те ядосал.

Коридорът беше празен, но все пак не беше подходящото място за подобен разговор. Обърнах се и се отправих към стълбите. Блейк ме последва и щом вратата се затвори зад нас, се хвърлих върху него. Не го ударих с юмрук.

Енергиен заряд, най-вероятно със силата на електрошок, го удари в гърдите. Блейк пристъпи обратно към вратата, устата му се отвори, а ръцете и краката му трепереха.

— Защо... — Той си пое дъх. — Защо беше това...

По пръстите ми се насъбра енергия и аз исках да го направя отново.

— Спиш в леглото ми!

Блейк се изправи и разтри гърдите си с ръка. Бледата светлина от прозореца между етажите озари лицето му.

— Кейти, аз...

— Не го отричай. Знам, че е така. Подуших парфюма ти. Усещам го по възглавниците си! — В гърлото ми се натрупа жлъч и почувствах силната нужда да я изхвърля. — Как си могъл? Как си могъл да извършиш нещо толкова отвратително и гнусно?

Нещо проблесна в очите му? Болка? Гняв? Не знаех и не ми пукаше. Това, което Блейк беше направил, беше толкова погрешно на толкова много нива, че всеки нормален човек веднага би подал молба за ограничителна заповед.

Блейк прокара ръка през косите си.

— Не е каквото си мислиш.

— Не е — изсмях се истерично. — Не знам какво друго би могло да бъде. Идвал си в къщата ми и в спалнята ми непоканен и си... и си лягал в леглото с мен, болен нещастник такъв!

— Не е каквото си мислиш! — той практически го изкрещя и Изворът в мен се надигна още повече, готов да отговори на избухването. Очаквах учители да нахлуят на стълбището, но не се появи никой. — Следя всичко нощем заради Дедал. Обикалям района като Деймън и останалите луксианци.

Изпухтах.

— Те не се качват в леглото ми, Блейк.

Той се взря в мен толкова безсрамно, че ми се прииска да го ударя.

— Знам. Както казах, това... не беше намерението ми. Беше инцидент.

Устата ми се отвори.

— Да не би да си се подхлъзнал и да си паднал на леглото ми? Защото не разбирам как може инцидентно да си се оказал там.

По бузите му пролази червенина.

— Огледах навън, после огледах и вътре само за да съм сигурен. Хибридите могат да се вмъкнат в дома ти, Кейти, както вече знаеш. А също и хората от Дедал, ако пожелаят.

Какво щеше да направи, ако Деймън беше там? Тогава се досетих и отново ми прилоша.

— Колко дълго обикаляш през нощта?

Той сви рамене.

— Около два часа.

Явно щеше да види, ако Деймън беше дошъл. Или просто имаше див късмет. Донякъде ми се искаше да се беше опитал да влезе поне веднъж, докато Деймън е в къщата. Нямах да може да ходи добре с месеци.

Имаше шанс да напусне стълбището с един крайник.

Блейк изглежда усети накъде върви мозъкът ми.

— След като проверих къщата ти, аз... не знам какво стана. Сънуваше нещо лошо.

О, защо ли? Може би защото в леглото до мен е спял перверзник.

— Исках да те успокоя. Това е всичко. — Той се облегна на стената под прозореца и затвори очи. — Предполагам, че съм заспал.

— Не беше еднократно. Не че и един път би било приемливо. Разбираш ли?

— Да. — Очите му се разтвориха в тънки резки. — Ще кажеш ли на Деймън?

Поклатих глава. Можех да се справя с това. *Щях* да се справя с това.

— Ще те убие на място и после ще се озовем в ръцете на Дедал. Облекчение отпусна тялото му.

— Кейти, съжалявам. Не е толкова зловещо, колкото...

— Не било толкова зловещо? Сериозно ли говориш? Не, не отговаряй. Не ми пука. — Пристъпих напред с треперещ глас. — Не ми пука дали просто си се разтревожил и си ме предпазвал от беди. Не ми пука дали къщата ми гори. Няма да влизаш там отново. И категорично няма да спиш в леглото ми отново. Ти ме целуна... — Вдишах рязко въздух. Суровото, грозно, черно чувство се върна, лазеше из гърлото ми. — Не ми пука. Не искам да съм покрай теб, без това да е наложително. Разбираш ли? Искам да стоиш далеч от мен. Без повече да ме следиш и така нататък.

Болка пробяга из влажните му очи и за момент той изглеждаше така, сякаш ще спори.

— Добре.

Обърнах се към вратата, цялото ми тяло трепереше. Спрях и го погледнах. Стоеше под прозореца с наведена глава. Прокара ръка по бодливата си коса и удари врата си отзад.

— Ако още веднъж го направиш, ще те нараня. — Емоцията запуши гърлото ми. — Не ми пука какво ще стане. Ще те нараня.

* * *

Беше ми трудно да се отърся от откритието си. Ту ми се приискваше да си взема горещ душ, ту в мен се разпалваше гняв, толкова силен, че го чувствах в устата си. За щастие, успях да убедя Матю, че Блейк ме беше ядосал само с това, че е Блейк, което беше правдоподобно и обясняваше защо Блейк ме беше последвал. Убедих

Лиса, че не се чувствам добре и затова съм излязла на бегот от час. Тя изтъкна, че това може да възпрепятства следобедните ми планове.

Те вече бяха опетнени.

Нямах намерението да споделя новината с Деймън. Той щеше да изгуби любящия си разсъдък, а колкото и да мразех Блейк, все пак имахме нужда от него. Бяхме стигнали твърде далеч, за да се оставим да ни заловят заради тъпото писмо, с което ни заплашваше. Пък и не исках да рискувам с възможността да спасим Бет.

Когато си спомнях за това през деня, ме побиваха тръпки. През цялото време си мислех, че е бил Деймън или е било сън, но трябваше да осъзная истината по-рано. Нито веднъж не бях почувствала топлината, която се предаваше по връзката ни, когато Деймън беше наблизо.

Трябваше да се досетя, че Блейк е по-голям изрод, отколкото предполагах.

На път за вкъщи минах през пощата. Деймън изскочи от колата и ме последва. На три стъпки от вратата той ме улови през кръста и ме повдигна. Завъртя ме в кръг и краката ми заприличаха на вятърна мелница.

Една жена излезе от пощата с детето си, като много внимаваше да не бъде цапардосана от краката ми. Засмя се и аз бях убедена, че това се дължи на ведрата усмивка на Деймън.

Когато ме постави на крака и ме пусна, аз се заклатушках нестабилно към вратата. Той се засмя.

— Изглеждаш леко пияна.

— Не без твоя помощ.

Той постави ръка на рамото ми, явно в игриво настроение. Пристъпихме към пощенската кутия на мама и заоглеждахме пакетите. Имаше няколко малки колета, останалото бяха боклуци.

Деймън грабна жълтите пакети от ръцете ми.

— Охо! Книги! Получила си книги!

Засмях се, а няколко човека на опашката ни погледнаха през рамо.

— Върни ми ги.

Той ги притисна в гърдите си и направи замечтана физиономия.

— Животът ми вече има смисъл!

— Животът ми щеше да има смисъл, ако можех да публикувам ревю с нещо, различно от училищните компютри.

Правех го около два пъти седмично, след като последният ми лаптоп се пресели в големия компютърен рай на небето.

Деймън винаги идваше с мен. По неговите думи, той беше там, за да „докаже“ моите публикации. С други думи, доста ме разсейваше.

Взе останалите пакети от ръцете ми и ме целуна по бузата.

— Не би ли било хубаво? Но мисля, че надценяваш склонността на майка ти да купува нови лаптопи.

— Не бях виновна за нито един от двата — Криех унищожения наскоро лаптоп от нея.

Щеше да пощурее, ако го откриеше.

— Вярно. — Той задържа вратата на една възрастна дама и после ме побутна да мина. — Но се обзалагам, че всяка вечер си лягаш с мисълта за блестящ нов лаптоп.

Топъл бриз развя кичурите на косата ми и спрях при колата.

— В добавка към мисълта за теб?

— В промеждутъците между мислите за мен — поправи ме той и остави пакетите на задната седалка. — Какво е първото, което би направила, ако имаше нов лаптоп?

Оставих го да вземе ключовете, отидох до дясната седалка и се замислих.

— Не знам. Сигурно ще го прегърна и ще му обещаю никога да не допусна да му се случи нещо лошо.

Той отново се засмя с блещукащи очи.

— Добре де, освен това?

— Ще направя клипче, с което благодаря на боговете на лаптопите, че са ми дарили нов. — Въздъхнах, защото това наистина беше единственият начин, по който можех да се сдобия с лаптоп. — Трябва да започна работа.

— Трябва да кандидатстваш за колеж.

— Ти все още не си — изтъкнах аз.

Изглежда ме косо.

— Чаках теб.

— Колорадо — казах и след като той кимна, ужасеното изражение на мама разцъфтя в съзнанието ми. — Мама ще откачи.

— Мисля, че ще се радва, че отиваш в колеж.

Имаше право, но заминаването в колежа изглеждаше доста условно в настоящия момент. Нямах идея какво ще стане следващата седмица, да не говорим за близките няколко месеца. Но имах добри оценки и бях проверила за стипендии за пролетния прием в следващата година.

В Колорадо... И знаех, че и Деймън е разгледал брошурката от университета. Възможността да отида в колеж с Деймън като нормален човек, ме привличаше. Проблемът беше, че не исках да храня напразни надежди, които после да се разбият над главата ми.

Къщата ми беше тиха и малко топла. Отворих прозореца в хола, докато Деймън си наливаше чаша мляко. Когато влязох в кухнята, той забърсваше устата си с обратната страна на дланта, косата му беше неразбория от къдрици, очите му бяха зелени като пролетна трева. Движението опъваше блузата му по бицепса и гърдите му.

Едва удържах въздишката си. Млякото се отразяваше добре на тялото.

Усмивката му беше лукава. Той остави чашата на тезгяха и се придвижи толкова бързо, че не го видях, докато не заста на пред мен с ръце на бузите ми. Харесваше ми, че успяваше да изглежда естествен край мен. Преди мислех, че се движи с откачена извънземна скорост само за да ме ядоса, но това беше естествена реакция. Всъщност бавното движение с човешка скорост му костваше повече енергия.

Но после ме целуна. Имаше вкус на мляко и нещо по-богато, сочно и гладко. Не осъзнах, че ме бута назад, докато не достигнахме стълбището, където ме вдигна, без да прекъсва целувката.

Мислех, че цялото нещо с Блейк ще провали следобеда ми, но бях подценила магнетизма на Деймън и целувките му. Обвих крака около талията му, наслаждавайки се на мускулите под ръцете ми.

Не спря в горния край на стълбите, а продължи да върви и да ме целува. Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Той се извърна и леко отвори вратата на стаята ми. После сърцето ми започна да препуска, защото най-после бяхме в спалнята и нямаше кой да ни прекъсне. Заля ме нервно вълнение.

Деймън вдигна глава. На устните му се появи полуусмивка и аз се плъзнах надолу с учестено дишане. Наблюдавах замаяно как се измества и сяда на ръба на леглото ми, пръстите му бавно се отделиха

от моите и се плъзнаха по дланите ми. Усещах гъделичкането нагоре по ръката си.

Тогава той се обърна към бюрото ми.

Погледът ми последва неговия и примигнах, защото си помислих, че това е мираж. Не беше възможно да го виждам наистина.

На бюрото ми имаше МАК БУК ЕЪР в черешово червеникав цвят.

— Аз...

Не знаех какво да кажа. Съзнанието ми се изпразни. В правилната къща ли бяхме? Огледах се наоколо и прецених, че е така.

Направих малка крачка и спрях.

— За мен ли е?

Бавна, красива усмивка се появи на лицето му и изпълни очите ми.

— Ами, на твоето бюро е, така че...

Сърцето ми сякаш заекна.

— Не разбирам.

— Гледай сега, има едно място, наречено магазини за техника. Аз избрах един и отидох там. Нямаха в наличност. — Той спря, сякаш за да е сигурен, че следя мисълта му, а аз само стоях зяпнала. — Така че поръчах един. Междувременно поръчах и определен цвят. Не исках да поемам рискове, тъй като предпочитам червено.

— Но защо?

Той се засмя тихо.

— Човек, да можеше да си видиш лицето!

Скрих лице в дланите си.

— Защо?

— Ти си имаше такъв и аз знаех колко много държиш на поддържането на блога си и така нататък. Употребата на училищните компютри е неудобно за теб. — Той сви рамене. — Пък и така и не си разменихме подаръци за Свети Валентин. Та дойде моментът.

Усетих се, че той го е планирал през целия ден.

— Кога го донесе тук?

— Сутринта, след като ти отиде на училище.

Поех си дълбоко дъх. Бях на няколко крачки от тоталната радостна истерия.

— И го купи за мен? МАК БУК ЕЪР? Тези неща са доста скъпи.

— Благодарни на данъкоплатците. Техните пари отиват в министерството, което после ги дава на нас. — Той се засмя на изражението ми. — Пък и пестя. Посъбрал съм малко състояние.

— Деймън, твърде много е.

— Твой е.

Погледът ми отново беше привлечен от лаптопа, все едно беше мое лично светилище. Колко пъти, откакто можех да произнеса думата „лаптоп“, си бях мечтала за МАК БУК?

Исках да плача и да се смея едновременно.

— Не мога да повярвам, че си го направил.

Той сви рамене.

— Заслужаваш го.

Нещо дълбоко в мен се пречупи. Хвърлих се към Деймън и той се засмя, обвивайки ръце около талията ми.

— Благодаря ти. Благодаря ти, — повтарях отново и отново между пороя от бързи целувки по лицето му.

Той изви глава назад и се засмя.

— Брей, доста си силна, когато си развълнувана.

Седнах в леглото и погледнах към него. Лицето му малко ми се размазваше.

— Не мога да повярвам, че си направил това.

На лицето му се изписа самодоволство.

— Нямаше представа, нали?

— Не, но явно затова отваряше дума за блага. — Ударих гърдите му игриво. — Ти си...

Той сгъна ръце под главата си.

— Аз съм какво?

— Невероятен. — Наведох се напред и го целунах. — Ти си невероятен.

— От години това повтарям.

Засмях се над лицето му.

— Но сериозно, нямаше нужда да го правиш.

— Така пожелах.

Не знаех какво да отговаря, освен да изкрещя с цяло гърло. Да получа МАК БУК беше като Коледа и рожден ден в едно.

Той сведе миглите си.

— Няма проблем. Знам какво искаш да направиш. Върви да поиграеш.

— Сигурен ли си? — Пръстите ме сърбяха от желание да го разуча.

— Да.

Изскимтах, целунах го отново, завъртях се и се хвърлих към лаптопа. Взех олекотеното устройство в леглото, седнах до Деймън и го поставих в скута си. През следващия час опознавах програмите. Чувствах се все по-невероятно готина и умна заради притежанието на МАК БУК ЕЪР.

Деймън се наведе над рамото ми и посочи определено приспособление:

— Има уебкамера.

Изписах и после се ухилих, когато лицата ни се появиха на екрана.

— Трябва да заснемеш първото си клипче още сега — каза той.

Натиснах бутона за запис през смях и изкрещях:

— Имам МАК БУК ЕЪР!

Деймън се засмя и потопа глава в косата ми.

— Ах, ти, зубърке.

Натиснах стоп и забелязах часа. Изключих лаптопа, оставих го до нас и отново обгърнах Деймън с ръце.

— Благодаря ти.

Той ме дръпна надолу и протегна ръце, прибирайки кичур зад ухото ми. Ръката му се движеше плавно.

— Радвам се, когато си щастлива. И ако мога да допринеса с нещо малко, ще го направя.

— Нещо малко? — В тона ми се надигна шок. — Това не е нещо малко. Сигурно е струвало...

— Няма значение. Щом си щастлива, аз съм щастлив.

Гърдите ми се издигнаха.

— Обичам те. Знаеш го, нали?

Появи се арогантна усмивка.

— Знам.

Зачаках. Нищо. Завъртях очи, седнах от другата му страна и изритах обувките си.

Погледнах към прозореца на спалнята и не видях нищо, освен красиво синьо небе. Беше подходящо за джапанки. Джапанки!

— Никога няма да го кажеш, нали?

— Кое? — Леглото се разклати, докато той се изместваше и поставяше ръка върху бедрото ми.

Погледнах го през рамо. Дебели мигли закриваха очите му.

— Знаеш кое.

— Хм?

Той прокара ръце по тялото ми и, както обикновено, това ми подейства разсейващо.

Може би някои момичета се притесняваха, че гаджетата им не произнасят шестбуквената дума. Ако трябва да съм честна, с друго момче сигурно и аз бих се притеснявала. Но за Деймън беше трудно да изрече тази дума, макар да нямаше проблем с това да я засвидетелства.

И аз го приемах. Но това не значеше, че нямаше да го закачам на тази тема.

Той докосна бузата ми с целувка и се измъкна от леглото.

— Радвам се, че го харесваш.

— Обичам го.

Той вдигна вежда.

— Сериозно. Обичам го. Не мога да ти се отблагодаря достатъчно.

Сега изви веждата.

— Убеден съм, че можеш.

Изправих се и го блъснах леко, докато претърсвах пода за джапанките си. Не бях претърсвала стаята, откакто Кариса беше дошла тук. Все още намирах неща, които Деймън и Ди бяха прибрали на странни места. Наведох се, вдигнах ръба на покривалото на точки и надникнах в ничията земя под леглото ми.

Няколко разкъсани листа от тетрадки се въргаляха по пода. Навсякъде имаше свити чорапи. Една гуменка беше близо до ръба, до купчина списания. Другата не се забелязваше и явно беше избягала с половината чорапи, тъй като всички те изглеждаха от различни чифтове.

Джапанките бяха някъде по средата. Легнах на земята и се протегнах.

— Какво правиш? — попита Деймън.

— Опитвам се да достигна джапанките си.

— Толкова ли е трудно?

Не му обърнах внимание. Съсредоточих се върху джапанките и пожелах да се приближат към мен. След секунда едната удари ръката ми, а когато долетя и втората, нещо топло и гладко отскочи от дланта ми.

— Какво, по...

Захвърлих джапанките настрани и заопипвах, докато дланта ми намери предмета. Измъкнах се отдолу, седнах до леглото и разтворих дланта си.

— О, боже мой — казах.

— Какво? — Деймън коленичи до мен и си пое рязко дъх. — Не ме ли лъжат очите ми?

В ръката ми лежеше блестящ черен камък с червени нишки през центъра, подобни на трептящ пламък. Трябва да е бил на Кариса и макар прикрепената към него гривна да се беше изпарила с тялото ѝ, камъкът се беше запазил.

Държах парченце опал.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Опулихме се един срещу друг като двама глупаци, после и двамата скочихме едновременно. Взехме камъка, който беше малко по-голям от монета, и слязохме долу. Пулсовете ни се учестиха.

Подадох му камъка.

— Опитай нещо. Примерно това с отразяването.

Деймън, който най-вероятно беше бленувал за парче опал, откакто беше научил свойствата му, не отказа. Обви ръце около камъка. Лицето му се изостри от концентрацията.

Първо не стана нищо, после се появи лек блясък по контурите на тялото му. Както при Ди, когато се развълнуваше и ръката ѝ заблестяваше за кратко. Но блясъкът се разпръсна по цялото тяло на Деймън и той изчезна.

Напълно изчезна.

— Деймън? — От празнотата на дивана долетя тихо подхилкване. Присвих очи. — Въобще не мога да те видя.

— Въобще ли?

Поклатих глава. Странно. Той беше там, но не можех да го видя. Пристъпих назад и насочих вниманието си към дивана. Тогава забелязах разлика. Мястото пред предната възглавница, зад масичката за кафе, беше някак изкривено. Един вид вълнисто, все едно гледах вода през стъкло. Разбрах, че той стои там и се слива със средата като хамелеон.

— Божичко, напълно си като Хищника от филма...

Последва пауза и после дочух:

— Това е толкова яко! — След миг той отново се появи, ухилен като дете, на което тъкмо са му подарили първата видеоигра. — Боже, как ще се промъквам в банята ти като Невидимия човек!

Завъртях очи.

— Дай ми опала.

Той се засмя и ми го подаде. Камъкът имаше телесна температура, което сметнах за странно.

— Искаш ли да чуеш нещо още по-странно от това, че станах напълно невидим? Почти не ми коства енергия. Чувствам се чудесно.

— Еха! — Обърнах камъка. — Трябва да го изпробваме.

Взехме камъка и отидохме до езерото. Имахме около петнадесетина минути, преди да се появят другите.

— Ти го опитай — каза Деймън.

Задържах опала в ръка, без да знам какво да направя. Най-трудното нещо, което отнемаше най-много усилия, беше използването на Извора като оръжие. Така че реших да опитам това. Съсредоточих се в притока на енергия и я почувствах по различен начин — силна и поглъщаща. Свързах се с нея по-бързо, по-лесно и след секунди топка от червеникаво бяла светлина се появи в дланта ми.

— Еха — казах с усмивка аз. — Това е... различно.

Деймън кимна.

— Чувстваш ли се уморена?

— Не.

А обикновено това ме изтощаваше доста бързичко, така че опалът наистина ми влияеше. Тогава ми хрумна нещо. Изпуснах Извора, огледах земята и открих един малък клон.

Занесох го до брега на езерото и стиснах опала в едната ръка.

— Така и не успях да създам огнено горещ лъч. Последния път, когато опитах, си изгорих пръстите.

— Ами редно ли е тогава да се опитваш?

О, добър въпрос.

— Но ти си тук, за да ме излекуваш — казах.

Деймън се намръщи.

— Най-лошата възможна логика, котенце.

Ухилих се и се съсредоточих в клона. Изворът се разпали отново, пое към тънката, изкривена клонка и я погълна. След секунда пръчката се превърна в пепел и когато бяло червеникавата светлина избледня, клонът се разпадна.

— Уф — казах аз.

— Не беше огън, но си беше доста близо.

Никога преди не бях правила нещо подобно. Сигурно извънземната ми готиност беше подсилена от опала, защото току-що бях превърнала пръчката в Помпей.

— Дай ми го — каза Деймън. — Искam да видя дали ще има ефект върху оникса.

Подадох му го и го последвах към купчината оникс, изтривайки пепелта от пръстите си. С опала в едната ръка, Деймън махна покривалото на камъните, стисна зъби и взе един.

Не стана нищо. Всички бяхме развили поносимост към камъните, но обикновено се усещаше лека бодлива болка.

— Какво става? — попитах.

Деймън вдигна брадичката си.

— Нищо. Не чувствам нищо.

— Дай аз да опитам. — Разменихме се. Той беше прав. Паренето на оникса просто не се усещаше. Взряхме се един в друг. — Пресвета Дево.

Към поляната се понесоха стъпки и гласове. Деймън взе опала и го пъхна в джоба си.

— Не мисля, че трябва да го показваме на Блейк.

— Дума да не става — съгласих се аз.

Обърнахме се, когато Матю, Доусън и Блейк се появиха в края на гората. Беше интересно да проверим дали опалът оказваше въздействие от джоба на Деймън, или трябваше да докосва кожата.

— Говорих с Люк — обяви Блейк, докато се подреждахме около оникса. — Готов е за тази неделя, а аз мисля, че и ние ще сме готови тогава.

— Мислиш? — каза Доусън.

Той кимна.

— Или ще проработи, или не.

Провалът не беше вариант.

— Значи в неделя след бала? — уточних.

— Ще ходите на бала? — попита намръщено Блейк.

— Защо не? — защитих се аз.

Очите на Блейк потъмняха.

— Просто изглежда глупаво да го правите точно в онази вечер. Трябва да прекараме съботата в упражнения.

— Никой не ти е искал мнението — каза Деймън и сви ръце в юмруци.

Доусън се приближи до брат си.

— Една вечер няма да промени нищо.

— Пък и имам служебни задължения на бала — каза Матю, напълно отвлечен от идеята.

Останал малцинство, Блейк промърмори недоволно:

— Добре. Все тая.

Започнахме тренировките и аз вперих поглед в Деймън, когато дойде неговият ред. Когато докосна оникса, мигновено потрепна, но го задържа. Освен ако не се преструваше, опалът трябваше да е допрян до кожата. Полезна информация.

През следващите няколко часа се редувахме с оникса. Сериозно започнах да си мисля, че контролът върху пръстите и мускулите ми никога няма да бъде същият. Блейк се задържа на десет крачки разстояние и не се опита да ме заговори. Искаше ми се да повярвам, че се беше вслушал в моята драматична ода. Ако ли не... тогава едва ли щях да успея да се сдържа.

Когато приключихме за тази вечер, се понесох към къщата с Деймън.

— Не проработи от джоба ти, нали?

— Не. — Той извади камъка. — Ще го скрия някъде. Не мисля, че имаме нужда от скандали заради него. Пък и може да попадне в грешните ръце.

Съгласих се.

— Смяташ ли, че сме готови за тази неделя?

Стомахът ми се свиваше, като си помислех, без значение от колко време знаех, че денят наближава.

Деймън напъха опала обратно в джоба си и ме обгърна с ръце. Всеки път, щом ме прегърнеше, чувствах, че това е неоспоримо правилно. Зачудих се как съм могла да го отричам толкова дълго.

— Ще бъдем толкова готови, колкото въобще можем да бъдем. — Той погали бузата си в моята и аз потръпнах, затваряйки очи. — Пък и не мисля, че можем да удържаме Доусън още дълго.

Кимнах и обвих ръце около него. Сега или никога. Странно, но в този момент се почувствах така, сякаш не бяхме имали достатъчно време, макар да се упражнявахме от месеци. Може би не беше това.

Може би просто чувствах, че не бяхме имали достатъчно време заедно.

В събота с Лиса се качихме на задните седалки в колата на Ди. Бяхме спуснали прозорците и се наслаждавахме на топлото време. Ди също изглеждаше различна днес. Не защото носеше красива розова рокля, съчетана с черна жилетка и сандали с каишки. Косата ѝ беше вдигната на свободна опашка и дебели кичури се спускаха по врата ѝ и разкриваха съвършено симетрично лице, на което беше изписана лека усмивка — не точно тази, която познавах и за която тъгувах, но почти. Ди беше някак по-ведра, раменете ѝ не бяха така напрегнати.

В момента си тананикаше рок песента, звучаща по радиото, и изпреварваше колите като пилот от Формула 1.

Днес нещата се преобръщаха.

Лиса стисна гърба на седалката на Ашли с бледо лице.

— Тъ, Ди, осъзнаваш ли, че тук е забранено за автомобили?

Ди се ухили в страничното огледало.

— Струва ми се, че това е предложение, не правило.

— Мисля, че е правило — посъветва я Лиса.

Ашли изсумтя.

— Ди мисли, че и пътните знаци са предложения.

Засмях се и се зачудих как бях могла да забравя ужасяващото шофиране на Ди. Обикновено и аз щях да стиснала за седалката или ръкохватката, но днес въобще не ми пукаше, стига да ни закараше живи до магазина.

И тя го направи.

И едва успяхме да не се блъснем в четиричленно семейство и църковен автобус едновременно.

Магазинът беше в центъра, в стара улична къща. Малкото носле на Ашли се сбръчка, когато точетата ѝ докоснаха чакъла, на който бяхме паркирали.

— Знам, че не изглежда особено привлекателно отвън, но наистина имат хубави рокли.

Лиза изучаваше с колебание старата тухлена сграда.

— Сигурна ли си?

Ашли се понесе покрай нея и се усмихна дяволито над рамото ѝ.

— Когато става дума за дрехи, никога няма да те подведа. — После тя се намръщи и се протегна, лъщящите ѝ зелени нокти се насочиха към блузата на Лиса. — Трябва да излезем на пазар някой път.

Устата на Лиса се отвори широко, а Ашли я отмина и се отправи към задната врата с надпис ОТВОРЕНО, изписан с елегантен почерк.

— Ще я ударя — каза под нос Лиса. — Само гледай. Ще ѝ счупя красивия нос.

— Бих опитала да се въздържа, ако бях на твое място.

Тя се ухили.

— Мога да я победя.

О, не, не можеше.

Не ни отне много време да си намерим рокли. Ашли си избра една, която едвам покриваше дупето ѝ, а аз намерих много красива червена рокля, която щеше да побърка Деймън. След това отидохме в Опушената дупка.

Беше ми приятно да хапна навън с Лиса, а присъствието на Ди беше черешката на сладоледа. Ашли? За нея не бях много сигурна.

Поръчах си хамбургер, а Ашли и Ди си поръчаха всичко от менюто. Лиса поиска сандвич със сирене на грил и нещо, което сметнах за напълно отвратително.

— Не знам защо би пила студено кафе. Това е обикновено кафе, което оставят да изстине.

— Въобще не е същото — каза Ди, докато сервитьорката оставяше содата ни. — Кажи им, Ашли.

Русата луксианка надникна зад смехотворно дългите си мигли.

— Студеното кафе е по-изтънчено.

Направих физиономия.

— Ще си остана дивак с топло кафе.

— Защо ли не съм изненадана? — Ашли изви вежда и после насочи вниманието си към мобилния си телефон.

Оплезих ѝ се и скрих подхилкването си, когато Лиса ме сръчка.

— Все още си мисля, че трябваше да взема прозрачните крила за роклята си.

Ди се усмихна.

— Бяха сладки.

Кимнах. Деймън щеше да се влюби в тях.

Лиса прибра къдриците си зад ушите.

— Късметлийки сте, че си намерихте рокли толкова бързо.

Тъй като тя и Чад бяха планирали да отидат още преди месеци, като нормалните хора, тя си беше купила рокля от един магазин във Вирджиния. Беше дошла основно за компания.

Когато се разговорихме и Ди започна да обяснява за нейната рокля, аз се облегнах в сепарето.

Убоде ме тъга, последвана от сладко-горчиви спомени. Мислех, че съм познавала Кариса, но всъщност не беше така. Познавала ли е луксианец? Била ли е използвана от Дедал? Бяха изминали месеци, а отговори липсваха. От нея беше останал само опалът, който бях открила под леглото.

В някои дни чувствах единствено гняв, но днес реших да го отърся от раменете си с дълбока въздишка. Последните мигове на Кариса не можеха да опетнят спомените ми за нея.

Ашли се усмихна.

— Мисля, че роклята ми ще е хит.

Лиса въздъхна.

— Не знам защо просто не идеш гола. Онази малка черна рокля, която избра, е къса и нищо повече.

— Не я изкушавай — каза Ди и се ухили, когато ни сервираха храната.

— Гола? — Ашли се смръщи. — Тези хубости не се показват безплатно.

— Изненада — прошепна Лиса под нос.

Беше мой ред да я сръчкам с лакът.

— Ще идеш ли на бала с някого? — попита Лиса и без да ми обръща внимание, посочи със сандвича си към Ди. — Или ще си соло?

Ди сви едното си рамо.

— Не смятах да ходя заради... Адам, но това е последната ми година, така че все пак ми се искаше. — Настъпи пауза, докато тя буташе пилешките си хапки из чинията. — Ще ида с Андрю.

Едва не се задавих. Лиса занемя. Взряхме се в Ди.

Тя вдигна вежда.

— Какво?

— Ами ти... не излизаш с Андрю, нали? — бузите на Лиса порозовяха. На Лиса. — В смисъл, не че бих имала против.

Ди се засмя.

— Не. Боже, не. Това би било твърде странно и за двама ни. Ние сме само приятели.

— Андрю е гадняр — Лиса ми взе думите от устата.

Ашли изсумтя.

— Андрю има вкус. Естествено, че ти ще кажеш, че е гадняр.

— Андрю се промени много. Той ме подкрепяше и аз него. — Ди беше права. Андрю се беше подобрил малко. Всички се бяхме променили. — Отиваме като приятели.

Слава богу, защото макар да не исках да съдя Ди, би било странно да се обвърже с брата на Адам. Ашли хвърли бомбата на бомбите, докато дъвчех дебелиите си пържени картопки.

— Имам среща — каза тя.

Сигурно имах проблем със слуха.

— С кого?

Една нежна вежда се изви.

— Не го познавате.

— Той от... — Усетих се. — Той оттук ли е?

Ди прехапа устни.

— Той е първокурсник от Фростбърг. Срегнах го в мола в Къмбърланд преди няколко седмици.

Но това не отговаряше на въпроса ми. Дали беше човек? Ди сигурно беше прочела питането в очите ми, защото кимна и се ухили.

Почти изпуснах чашата си.

О, неведоми древни пътища, отведете ме вкъщи, защото явно се бях събудила в алтернативна вселена. Ашли отиваше на бала с човек, с най-обикновен човек.

Ашли завъртя небесносините си очи.

— Не знам защо сте ме зяпнали така. — Подхвърли друг картоф в устата си. — Никога не бих отишла на бала сама. Например...

— Ашли! — предупреди Ди и присви очи.

— Отидох с Деймън на бала миналата година — продължи Ашли и стомахът ми се сви на малки възли, които станаха още по-болезнени заради многозначителната ѝ усмивка. — Онази вечер няма да я забравя никога.

Исках да я ударя.

Поех си дълбоко дъх и се усмихнах насила.

— Странно, Деймън не ми го е споменавал.

Очите на Ашли просветнаха предупредително.

— Той не се хвали насам-натам със завоеванията си, скъпа.

Усмивката ми се напука.

— О, *това* го знам.

Тя схвана намека ми и, за щастие, изоставихме тази тема. Ди започна да говори за някакъв сериал, който гледала, което доведе до спор между Ашли и Лиса кой е най-сексапилният актьор от сериала. Убедена бях, че двете можеха да спорят за това какъв цвят е небето.

Заех страната на Лиса.

На връщане Лиса се обърна към мен.

— Ти и Деймън ще си наемете ли хотелска стая или нещо такова?

— О, не. Хората наистина ли правят така?

Лиса се облегна и се засмя.

— Да. Чад и аз ще си вземем една във Форт Хил.

Ашли се изкикоти от предната седалка.

— А ти какво ще правиш, Ашли? — попита Лиса и изостри поглед. — Ще останеш до края и ще пребиеш кралицата на бала?

Ашли се засмя, но не каза нищо.

— Както и да е — провлече Лиса. — Ти и Деймън още не сте го направили, нали? А балът...

— Ей! — извика Ди и ни погледна. — Не забравяйте, че съм тук! Не искам да слушам тези неща.

— Нито пък аз — промърмори Ашли.

Без да им обръща внимание, Лиса се взря в мен и зачака. Нямаше как да ѝ отговоря на този въпрос. Ако излъжех и кажех „да“, щях да уплаша Ди до живот, а ако кажех истината, Ашли щеше подробно да ни разясни сексуалните си изживявания с него.

Най-сетне Лиса се отказа, но заради нея не можех да мисля за друго. Въздъгнах и погледнах през прозореца.

Не че не бяхме готови. Предполагах. В смисъл — как можеш да знаеш дали си готов? Не мисля, че някой въобще знае. Сексът не е нещо, което можеш да планираш. Или се случва, или не.

Да си наемем хотелска стая с намерението да правим секс? Хотелите бяха толкова... объркващи.

Зачудих се дали не съм живяла в пещера. Но не бях. В училище, между часовете, бях чула други момичета да говорят за нещата, които се надяваха и планираха да направят след бала. Бях чула и някои момчета. Но мисълта ми беше другаде.

И коя бях аз, че да ги съдя? Преди няколко дни наистина си бях помислила, че причината Деймън да иска да дойде вкъщи, беше, за да... го направим. Но при скоростта, с която напредвахме, сигурно щяхме да сме на петдесет, преди да успеем.

Докато стигнем до вкъщи, прогоних тези мисли от съзнанието си. Казах довиждане на Лиса и дори на Ашли. Нямах търпение да видя този човешки колежанин.

Ди и аз останахме сами.

Тя се отправи към къщата си, докато аз стаях там като идиот, несигурна как да започна. Но тя спря и се обърна. Сведе мигли и улови крайчеца на косата си.

— Много се забавлявах днес. Радвам се, че дойде.

— Аз също.

Тя прехвърли тежестта си на другия крак.

— Деймън ще се влюби в роклята.

— Мислиш ли?

Повдигнах чантата с дрехата.

— Все пак е червена — усмихна се тя и отстъпи назад. — Може преди бала да се съберем и да се приготвим заедно. Как ти звучи?

— Би било чудесно.

Усмивката ми се разшири толкова бързо, че бях убедена, че приличам на луда.

Ди кимна. Прииска ми се да се затичам към нея и да я прегърна, но не бях сигурна дали сме готови за това. С леко завъртане тя се насочи към верандата. За момент останах така с торбата в ръка и въздъхнах щастливо.

Това беше напредък. Може би нещата никога нямаше да са както преди, но и така не беше лошо.

На влизане в къщата прегърнах торбата с дрехата и отворих вратата. Мама вече беше тръгнала за работа. Аз отидох горе и окачих роклята на вратата на гардероба. Чудех се какво да си приготвя за вечеря.

Извадих си мобилния и изпратих кратко съобщение на Деймън: „Какво правиш?“

Той отговори след няколко мига. „С Андрю и Матю купуваме вечеря. Искаш ли да ти взема нещо?“

Погледнах към торбата и си спомних колко закачлива беше роклята. Почувствах се палава и му написах: „Искам теб“.

Отговорът беше мигновен: „Наистина ли?“ И след това: „Разбира се, досещах се“.

И преди да успея да отговоря, телефонът ми звънна. Беше Деймън.

Вдигнах, ухилена като идиот.

— Здравсти.

— Ще ми се да си бях вкъщи — каза той и чух клаксон на автомобил. — Мога да съм там за секунди.

Заслизах надолу по стълбите, спрях и се облегнах на стената.

— Не. Много рядко излизате по мъжки. Остани с тях.

— Не искам да излизам по мъжки. Искам да съм с котенцето.

Лицето ми се изчерви.

— Е, ще намериш котенцето, когато се върнеш.

Той измуча и попита:

— Взе ли си рокля?

— Да.

— Ще ми хареса ли?

Усмихнах се и после завъртях очи, когато осъзнах, че си играя с косата си.

— Червена е, така че сигурно ще ти хареса.

— Адски секси. — Някой извика името му — прозвуча като Андрю — и той въздъхна. — Добре, отивам при тях. Да ти донеса нещо? Андрю, Доусън и аз отиваме в Опушената дупка.

Помислих си за сандвича, който тъкмо бях изяла. Щях да огладнея по-късно.

— Имат ли пилешки пържоли?

— Да.

— С домашен сос? — попитах и закрачих отново по стълбите.

Деймън се ухили.

— Най-добрият сос в града.

— Чудесно. Това искам.

Обеща да ми донесе огромна порция и затвори. Отидох в хола и оставих телефона си на масата за кафе. Грабнах една от книгите, които бях получила тази седмица, и отидох в кухнята да си сипя нещо за пиене.

Обърнах книгата, прочетох текста на задната корица и забавих крачка, тъй като почти се блъснах в стената.

Засмях се на себе си, прекрачих прага и погледнах напред.

Уил седеше на кухненската маса.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Книгата се изплъзна от безжизнените ми пръсти и падна на пода. Ударът завибрира в мен, навсякъде около мен. Поех си въздух, но той заседна в гърлото ми. Сърцето ми се удряше в ребрата.

Очите ми сигурно ме заблуждаваха. Той не можеше да е тук. И не можеше да изглежда по този начин. Беше Уил... Но и не беше. Имаше нещо страховито сбъркано с този човек.

Уил седеше превит на масата, с гръб към хладилника. Последния път, когато го бях видяла, тъмната му кестенява коса беше дебела и гъста, леко посивяваща при слепоочията. Сега парчета от главата му се виждаха под тънък слой бледа коса.

Уил... Уил беше красив мъж, но мъжът, седящ пред мен, се беше състарил драматично. Кожата му беше жълтеникава и опъната по лицето. Без пълнота или форма, напомняше ми на скелетите, които използвахме за декорация на Хелоуин. Някакъв обрив беше засегнал челото му, изглеждаше като петна от малини. Устните му бяха невероятно тънки, както и ръцете и раменете му.

Само очите му не се бяха променили. Бледосини, изпълнени със сила и решителност, те се впиваха в мен. Още нещо изостряше погледа му. Твърдост? Омраза? Не бях сигурна, но това, което блестеше зад тях, беше по-плашещо от армия арумианци.

Уил се изсмя сухо. Действието сякаш му причиняваше болка.

— Тъжна гледка съм, нали?

Не знаех какво да кажа или направя. Колкото и да беше притеснително, че е тук, не изглеждаше способен да ми направи каквото и да било. Това ми вдъхна малко увереност.

Облегна се на стола. Движението изглежда го изтощаваше.

— Какво се е случило с теб? — попитах.

Уил се взираше в мен известно време, преди да плъзне ръка по масата.

— Не си толкова глупава, Кейти. Очевидно е. Мутацията не издържа.

Това се виждаше, но пак не разбирах защо изглеждаше като собственик на крипта.

— Планирах да се върна след няколко седмици. Знаех, че болестта ще бъде тежка... знаех, че ще ми е необходимо време, за да се взема в ръце. Тогава щях да се върна и да бъдем едно голямо, щастливо семейство.

Задавих се.

— Нямаше да позволя това да се случи.

— Майка ти би го искала.

Ръцете ми се свиха в юмруци.

— В началото изглеждаше трайна.

Кашлица разтресе крехкото му тяло и аз почти очаквах да се свлече на земята. — Изминаха седмици. Нещата, на които станах способен... — Лека и кратка усмивка се изписа на сухите му устни. — Движех предмети с махване на ръка, пробягвах километри, без да се изпотя... Почувствах се по-здрав от когато и да било. Всичко се беше подредило. Точно на това се бях надявал, точно за това бях *платил*.

Ужасеният ми поглед проблесна срещу хлътналите му гърди.

— Какво стана тогава?

Лявата му ръка трепна.

— Мутацията беше нетрайна, но това не значи, че тя не промени тялото ми на клетъчно ниво. Нещо, което исках да предотвратя, се оказа... ускорено от мутацията. Ракът ми — каза той с извити устни. — Ракът ми беше в ремисия. Шансовете за пълно възстановяване бяха високи, но когато мутацията се провали... — Той махна със слабата си ръка към себе си. — Се случи това.

Примигнах поразена.

— Ракът ти се е върнал?

— С подкрепления — каза той и се засмя с ужасния си, крехък смях. — Вече нищо не може да се направи. Кръвта ми е като отрова. Органите ми се предават с необичайна скорост. Явно теорията, че ракът е свързан с ДНК-то, има известни основания.

Всяка дума, която произнасяше, изглежда го уморяваше и нямаше съмнение, че той е на крачка или две от смъртта. Заля ме неохотно състрадание. Колко ли му беше гадно, че всичко, което направи, за да подsigури здравето си, беше довело до смъртта му?

Поклатих глава. Иронията си беше вещица.

— Ако беше оставил събитията на естествения им ход, щеше да си добре.

Очите му срещнаха моите.

— Държиш ли да го натякваш?

— Не. — И наистина не държах. Всъщност ми прилошаваше от това. — Тъжно е, наистина тъжно. — Той подсмръкна.

— Не искам съжалението ти.

Добре. Скръстих ръце.

— Тогава какво искаш?

— Искam отмъщение.

Веждите ми се изстреляха нагоре.

— За какво? Сам си го причини.

— Направих всичко, както трябваше! — той удари юмрук в масата — разтrese я и ме изненада. Е, беше по-силен, отколкото изглеждаше. — Направих всичко, както трябваше! Вината е на Деймън. Той не направи това, което трябваше да направи.

— Излекува те, както пожела.

— Да! Излекува ме! И това ми даде временна мутация. — Нов пристъп на кашлица го прекъсна. — Той... не предизвика мутация в мен. Това, което направи... даде ми толкова, колкото пожела, и си помисли, че това ще му осигури достатъчно време, за да се измъкне.

Взрях се в него.

— Това с лекуването и мутациите не е точно наука.

— Права си. Министерството е натоварило цяла организация с това да разбере при какви условия се създава успешно хибрид. — Не казваше нещо ново. — Но Деймън е най-силният. Нямаше причина да се окаже нетрайна.

— Няма как да знаеш какво е можело да се случи.

— Не се преструвай, че не знаеш — изплю той. — Хлапето знаеше какво прави. Видях го в очите му. Тогава просто не знаех какво означава.

Погледнах настрани и после пак се обърнах към него.

— Лекуването трябва да е породено от искрено желание, за да проработи. Всичко друго е обречено на провал... поне така смятаме.

— Това са грандиозни глупости.

— Така ли? — погледът ми премина по него. Да, държах се като кучка, но той ме беше заключил в клетка, беше ме измъчвал и беше

спал с майка ми, за да постигне целта си. Съчувствах му, но по някакъв извратен начин той си беше получил заслуженото. — Не ми звучат като глупости.

— Толкова си надменна, Кейти. Последния път, когато те видях, врещеше като заклана.

Съчувствието ми се изпари.

— Какво искаш, Уил?

— Казах ти. — Той се изправи неловко, поклащайки се вляво от масата. — Искam отмъщение.

Вдигнах вежда.

— Не знам как ще успееш да го получиш.

Той постави едната си ръка на тезгяха, за да се задържи изправен.

— Вината е твоя. И на Деймън. Аз сключих сделка и изпълних своята част.

— Доусън не беше на посоченото от теб място.

— Не. Бях го пуснал по-рано. — Наглата му усмивка приличаше на гримаса. — Трябваше да си дам достатъчно време, че да се измъкна. Знаех, че Деймън ще тръгне след мен.

— Не. Нямахте, защото наистина не знаеше дали е подействало, или не. Ако беше...

Спрях.

— Щяхме да сме свързани и той нямаше да може да направи нищо? — предположи той. — На това се надяхах.

Видях как постави ръка на мършавото си бедро и се почувствах благодарна, че мама нямаше да го види в това състояние. Уил щеше да й напомни за татко. Част от мен ми нашепна, че трябва да му помогна. Уил седна или нещо такова.

Оголи жълти зъби.

— Но вие двамата сте свързани, нали? Едно цяло, разделено на две. Ако умре единият, умира и другият.

Това привлече вниманието ми. Стомахът ми подскочи.

Той забеляза реакцията ми.

— Ако трябва да посоча какво бих искал най-силно, то бих казал, че желая да го накарам да страда, да живее без това, което цени най-много, но... Той няма да умре моментално, нали? Ще знае — и тези секунди, в които знае...

Бавно осъзнах намерението му. Ушите ми се изпълниха с бучене и устата ми пресъхна. Той искаше да ни убие.

С какво? С лоши помисли?

Уил извади пистолет изпод увисналата си риза.

О, да, това щеше да свърши работа.

— Не говориш сериозно — казах и поклатих глава.

— Напълно сериозен съм. — Той си пое дъх и гърдите му изтракаха с мъртвешки звук. — После ще седна тук и ще изчакам хубавкото ти майче да се върне. Първо ще види мъртвото ти тяло и после ще опознае дулото на пистолета ми.

Сърцето ми спря. Ледена вода покри кожата ми. Бученето се превърна в рев. Сякаш някой превключи един лост дълбоко в мен и нещо различно пое контрол. Не беше боязливата, лековерна Кейти, която го беше последвала до колата. Не беше тази, която беше седяла в кухнята само преди секунди и го беше съжалявала.

Това беше момичето, което беше стояло пред Вон и беше гледало как животът го напуска.

Може би по-късно щях да се притесня от това колко бързо беше настъпила промяната в мен. Колко лесно ми беше да превключа от момичето, което тъкмо си беше купило рокля за бала и се беше шегувало с гаджето си, към непознатата, която владееше тялото ми и беше готова на всичко, за да предпази любимите ми хора.

Но в момента не ми пукаше.

— Няма да нараниш Деймън. Няма да нараниш и мен — казах аз. — И определено няма да нараниш майка ми.

Уил вдигна пистолета. Металът изглеждаше прекалено тежък за люлеещата се ръка.

— Какво ще направиш, Кейти?

— Ти ми кажи. — Поех с дръзка крачка напред, мозъкът ми и устата ми бяха обсебени от непознатата. — Хайде, Уил, достатъчно си умен, за да се досетиш сам.

— Нямах куража за това.

Заля ме спокойствие и на устните ми разцъфна усмивка.

— Не знаеш на какво съм способна.

До този момент и аз не знаех на какво бях способна, но като видях как Уил наднича зад дулото на пистолета, веднага разбрах точно

на какво съм способна. И колкото и да е погрешно, не се притеснявах от това, което трябваше да направя.

Одобрявах го напълно.

Част от мен беше уплашена от това колко бързо дойде въпросното одобрение и аз исках да върна старата Кейти, защото тя би имала проблем с това. Щеше да ѝ прилошее от намеренията и думите ми.

— Изглеждаш малко отпаднал, Уил. Май трябва да отидеш на преглед. О, почакай. — Разширих невинно очи. — Не можеш да отидеш при обикновен лекар, защото макар мутацията *очевидно* да е отшумяла, съм убедена, че те е променила. Не можеш да отидеш и в министерството, защото това би било самоубийство.

Ръката около пистолета потрепери.

— Мислиш се за много умна и смела, нали, малката?

Свих рамене.

— Може би, но съм убедена, че съм напълно здрава. Ами ти, Уил?

— Млъкни — изсъска той.

Пристъпих до кухненската маса и огледах пистолета. Ако успеех да го разсея, можех да го надвия. Не исках да изпробвам теорията за улавянето на куршум от въздуха.

— Просто се замисли за всичките пари, които плати, без в крайна сметка да получиш резултат — казах аз. — И загуби всичко — кариерата си, парите си, майка ми, здравето си. Кармата е гадничка, нали?

— Тъпа кучка. — Между напуканите му устни полетя слюнка. — Ще те убия и ти ще умреш със знанието, че безценният ти изрод отива в гроба. И после ще поседя тук и ще изчакам майка ти да се върне.

Човечността ми тотално изключи. Беше ми писнало *напълно*.

Уил се усмихна.

— Къде ти е голямата уста сега?

Погледът ми се сведе към пистолета и аз усетих как Извора се събира по кожата ми. Разширих пръсти, върховете им вече изтръпваха. Посегнах към силата и се съсредоточих в пистолета. Ръката му отново потрепери. Дулото на пистолета се изви вляво. Пръстът на спуска помръдна.

Гърлото на Уил се сгърчи и той преглътна.

— Какво... какво правиш?

Вдигнах очи и се усмихнах.

Кървясалите му очи се разшириха.

— Ти...

Махнах с ръка вляво и се случиха няколко неща. Имаше пукащ звук, сякаш някой вадеше тапата на бутилка шампанско, но звукът беше заглушен от рева на електричеството, което потече напред, и пистолетът падна от ръката на Уил.

Беше истинска светкавица — чиста и сурова.

Поток червеникаво бяла светлина се понесе из стаята и се заби в гърдите на Уил. Може би... може би ако не беше много болен, нямаше да му навреди толкова, но мъжът беше слаб, а аз не бях.

Той полетя назад, удари се в стената до хладилника, главата му се люшкаше на врата, все едно беше парцалена кукла. Той не издаде звук, когато се свлече на пода като безкостна купчина. Това беше — свърши се. Повече нямаше да се тревожа за Уил, за това къде е и какво прави. Тази част от живота ни беше приключила.

„Къщата ми е като взвод за разстрел“, помислих си.

Издишах и тогава нещо — не разбрах какво — се обърка. Въздухът заседна в гърлото ми, в дробовете ми, но когато си поех дъх, последва изгаряща болка, която преди не бях забелязала. Но когато Изворът заглъхна в мен, изгарящото усещане премина към гърдите ми и плъзна по стомаха ми.

Погледнах надолу.

Червено петно се беше появило на бледата синя блуза и нарастваше... все повече и повече, неравен кръг, който кървеше.

Притиснах длани в кръга — беше влажен, топъл и лепкав. Кръв. Беше кръв — моята кръв. Главата ми се замая.

— Деймън — прошепнах.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Не си спомнях кога съм паднала, но се взирах в тавана и се опитвах да задържа ръцете си притиснати върху огнестрелната рана, защото бях виждала по телевизията, че хората правят така, но не чувствах ръцете си, затова не бях сигурна дали са там, или лежат край тялото ми.

Лицето ми беше мокро.

Щях да умра след минути, може би по-скоро. Бях провалила Деймън и мама. Бях ги провалила, защото Деймън също щеше да умре, а мама... Божичко, мама щеше да се върне вкъщи и да завари това. Нямаше да го преживее, не и след татко.

Потръпване премина през цялото ми тяло и гърдите ми се опитаха да поемат въздух. Не исках да умра сама на твърдия, студен под. Не исках да умра въобще. Примигнах и отново отворих очи, таванът беше неясен.

Но всъщност нищо не ме болеше. Книгите бяха прави за това. Явно болката беше толкова силна, че не можех да я възприема, или бях отвъд нея. Най-вероятно бях отвъд.

Външната врата се отвори и познат глас извика:

— Кейти? Къде си? Нещо не е наред с Деймън.

Устните ми се отвориха, но не последва звук. Опитах отново.

— Ди?

Стъпките се приближиха и после:

— О, боже мой... О, боже мой...

Ди внезапно се появи в полезрението ми, лицето ѝ беше размазано по страните.

— Кейти... Божичко, Кейти... дръж се. — Тя отмести окървавените ми ръце и постави своята върху раната. Вдигна поглед и видя Уил, сринат до хладилника. — Боже...

С усилие изговорих думата:

— Деймън...

Тя примигна бързо, тялото ѝ изчезна за момент, а после лицето ѝ беше отново пред мен, очите ѝ блестяха като диаманти и аз не можех да извърна поглед. Очите ѝ, думите ѝ ме погълнаха.

— Андрю ще го донесе. Добре е. Ще се оправи, защото ти ще се оправиш. Разбра ли?

Изкашлях се в отговор и нещо мокро и топло покри устните ми. Трябва да е било лошо — кръв, — защото лицето на Ди стана още по-бледо, тя постави и двете си ръце на раната и затвори очи.

Клепачите ми сякаш бяха твърде тежки, определена топлина, излъчвана от нея, се понесе и потече през мен. Обликът ѝ изчезна и тя беше в истинската си форма — светла и блестяща като ангел — и аз си помислих, че ако ще умра, то поне съм видяла нещо невероятно красиво в последния си миг.

Но трябваше да стисна зъби, защото не само моят живот беше на кантар. А и този на Деймън. Насилих се да отворя очи, задържах ги върху Ди и гледах как светлината ѝ проблясва по стените ми и окъпва стаята. Ако ме излекуваше, дали щяхме да бъдем свързани? И тримата? Не можех да си представя това. И нямаше да е честно за Ди.

После дойдоха гласове. Разпознах тези на Андрю и на Доусън. Чух тупване до главата си и *той* беше там, красивото му лице беше бледо и измъчено. Никога не го бях виждала толкова блед, а ако положех усилия, можех да почувствам как сърцето му се мъчи като моето. Ръцете му трепереваха, когато докоснаха бузите ми и погалиха раздалечените ми устни.

— Деймън...

— Шшт — каза с усмивка той. — Не говори. Наред е. Всичко е наред.

Той се обърна към сестра си и нежно дръпна изцапаните ѝ ръце.

— Вече можеш да спреш.

Явно му беше отговорила, защото Деймън поклати глава.

— Не може да рискуваме ти да го направиш. Трябва да спреш.

Някой, май звучеше като Андрю, каза:

— Човек, много си слаб за това.

Тогава осъзнах, че е той и че е надвесен от другата ми страна. Мисля, че държеше ръката ми. Но сигурно халюцинирах, защото видях двама Деймън.

Почакай. Второто беше Доусън. Той държеше Деймън, подпираше го в изправена позиция.

— Нека Ди го направи — настоя Андрю.

Деймън поклати глава и сякаш след цяла вечност Ди се отдръпна и прие човешката си форма. Направи му място с треперещи ръце.

— Той е луд — каза. — Той е напълно луд.

Когато Деймън премина в истинската си форма и постави ръце върху мен, сякаш всичко друго изчезна. Не исках да ме лекува, щом е вече слаб, но разбирах защо той не позволява на Ди да го направи. Беше твърде рисковано и не знаехме как щеше да обвърже трима ни.

През мен премина топлина и после спрях да мисля. Гласът на Деймън беше в главата ми, шептеше успокоения отново и отново. Не знам защо, но беше облекчително да чувам името му.

И когато затворих очи, те не се отвориха. Обновяващата топлина беше във всяка клетка, пълзеше през вените ми, настаняваше се в мускулите и костите ми. Изпълних се с топлина и сигурност и последното, което чух, беше гласът на Деймън.

Вече можеш да пуснеш.

Така и направих.

* * *

Когато отново отворих очи, някъде из стаята гореше свещ и разгонваше сенките. Не можех да помръдна ръце и за секунда не осъзнавах къде съм, но когато си поех дълбоко дъх, ме изпълни ароматът на дива природа.

— Деймън?

Гласът ми беше дрезгав, изсъхнал от паника.

Леглото — бях в легло — се наклони и от мрака излезе Деймън. Половината му лице беше окъпано в сенки. Очите му блестяха като диаманти.

— Тук съм — каза той. — Точно до теб.

Преглътнах, без да отмествам очи от него.

— Не мога да помръдна ръцете си.

Дойде дълбок, гърлен смях и аз си помислих, че е ужасно той да се смее, когато ръцете ми не могат да помръднат.

— Ето, нека ти помогна с това.

Деймън протегна ръце около мен и намери краищата на завивките. Отпусна ги.

— Ето така.

— О-о.

Раздвижих пръст и после измъкнах ръцете си. След секунда осъзнах, че бях гола... напълно гола под завивките. По лицето ми премина огън и продължи надолу. Дали бяхме... Какво, по дяволите, не си спомнях?

Стиснах ръба на одеялото и потръпнах, когато над гърдите ми просветна кожа.

— Защо съм гола?

Деймън се загледа в мен. Премина една секунда, после две, три.

— Не помниш ли?

На мозъка ми му отне известно време да обработи всичко и когато това стана, аз се надигнах и се опитах да отметна одеялото. Деймън ме спря с ръка.

— Добре си. Има само мъничка точка — белег, но е наистина блед — каза той и големите му ръце застанаха до моите. — Едва ли някой ще забележи, освен ако не го огледа доста отблизо, а аз ще се притесня, ако някой те гледа толкова отблизо.

Устата ми се отвори беззвучно. Около нас свещите хвърляха сенки върху стените. Беше спалнята на Деймън, защото моето легло не беше толкова удобно и голямо.

Уил се беше върнал. Беше ме прострелял — *прострелял* право в гърдите и аз... не успях да си довърша мисълта.

— Ди ти помогна да се изчистиш. Както и Ашли. — Очите му потърсиха моите. — Те те завиха в леглото. Аз... не им помогнах.

Ашли ме беше видяла гола? Беше глупаво, но точно това най-много ме накара да пожелаая да се свия отново под одеялото. Мале, трябваше да си подредя приоритетите.

— Сигурна ли си, че си добре?

Той се протегна, за да ме докосне, но спря, ръцете му замръзнаха на около милиметър от бузите ми.

Кимнах. Бяха ме простреляли — простреляли в гърдите. Тази мисъл се повтаряше в главата ми. Бях близо до смърт, та веднъж — в битката с Барук, но прострелването си беше съвсем друга категория.

Щеше да ми отнеме няколко минути наистина да осъзная това, предвид факта, че не изглеждаше реално.

— Не трябва да съм седнала и да говоря с теб — казах глупаво, надниквайки през митите си. — Това е...

— Знам. Много е. — Тогава той ме докосна, постави върховете на пръстите си почтително върху устните ми. После въздъхна. — Наистина е много.

Затворих очи за момент, попивайки тихото дрънчене и топлината, която ми донесе докосването му.

— Как разбра?

— Внезапно останах без дъх — каза той, свали ръка и се приближи. — И в гърдите ми забушува нещо горещо. Мускулите ми не действаха добре. Знаех, че нещо е станало. За щастие, Андрю и Доусън успяха да ме измъкнат, преди да привлечем вниманието на другите. Съжалявам, не взех пилешка пържола.

Не мислех, че някога отново ще ям.

На устните му се появи усмивка.

— Никога през живота си не съм бил толкова уплашен. Казах на Доусън да звънне на Ди да те провери. Аз... бях твърде слаб, за да дойда достатъчно бързо.

Спомних си колко блед изглеждаше и как Доусън го беше придържал.

— Как се чувстваш сега? — попитах.

— Чудесно. — Наклони тава настрани. — Ти?

— Чувствам се добре. — Усещах тъпа болка, но това не беше нищо. — Ти спаси живота ми. Нашите животи.

— Нищо особено.

Вдишах. Само Деймън би казал, че нещо такова не е нищо особено. И после се надигна ново притеснение. Завъртях се в леглото и потърсих в мрака часовника до леглото. Електронните зелени светлилки показваха, че е само малко след един. Бях спала около шест часа.

— Трябва да се върна вкъщи — казах и огледах одеялото около мен. — Сигурно има кръв и не искам, когато мама се върне сутринта, да...

— Всичко е оправено — успокои ме той. — Те се погрижиха за Уил и къщата е наред. Когато майка ти се върне, няма да забележи

нищо необичайно.

Почувствах силно облекчение и се успокоих, но това не продължи дълго. В съзнанието ми изникна картина как стоя в кухнята, усмихвам се на Уил и стрелям в него. Потръпнах. Потънахме в мълчание, докато се оглеждах в затъмнената стая и преповтарях събитията от вечерта отново и отново. Продължавах да си спомням колко спокойна бях станала, какъв хлад бях изпитала, когато част от мен реши, че ще се наложи да... убия Уил.

И го бях направила.

Горчив вкус изпълни гърлото ми. Бях убивала хора, ако броим и арумианците. Животът си е живот, беше казал Деймън. Колко бях убила? Три? Бях убила четири живи същества.

Поех си дъх и той заседна в бързо нарастващия възел в гърлото ми. Това, което беше по-лошо от знанието, че съм отнела живот, беше готовността, с която го бях направила. По време на самото действие няха никакви опасения и задръжки. Това не бях аз, не е възможно да съм била аз.

— Кити — каза нежно той. — Котенце, за какво мислиш?

— Убих го. — Сълзите се зарониха по бузите ми, преди да успея да ги спра. — Убих го и въобще не се разкайвам.

Постави ръце на голите ми рамене.

— Направила си това, което е трябвало да бъде направено, Кити.

— Не. Не разбираш. — Гърлото ми се стегна, докато се борех за въздух. — Не ми пукаше. А трябва да ми пука за такива неща. — Изсмях се гърлено. — О, боже...

В светлите му очи проблесна болка.

— Кити...

— Какво не е наред с мен? Нещо не е наред с мен. Можех да го обезоръжа и да го спра. Нямаше нужда да...

— Кити, той се опита да те убие. Той те простреля. Действа при самозащита.

На него му звучеше разумно. Но така ли беше наистина? Мъжът беше слаб и немощен. Вместо да го наръгам, можех просто да го обезоръжа и да се приключи. Но аз го убих...

Контролът ми се изплъзна и се разби. Почувствах се усукана, завъртяна на толкова много възли, сякаш никога нямаше да се изправя отново. През цялото време бях толкова убедена, че можех да направя

необходимото, че можех да убия, когато се наложи. Бях убила. Но Деймън се оказа прав. Убийството не беше трудното. Трудното беше това, което идваше по-късно — вината. Беше непосилна. Призраците на тези, които бяха загинали от моята ръка и на тези, за чиято смърт бях допринесла, се появиха пред мен, обградиха ме и ме задушиха. Единственият звук, на който бях способна, беше дрезгав плач.

Деймън издаде гърлен звук и ме прие в обятията си, заедно със завивките. Сълзите потекоха, продължаваха да текат, а той ме залюля и ме стисна здраво. Не изглеждаше правилно, нито справедливо точно той да ме успокоява. Той не знаеше колко ми беше лесно да превключа, да стана някой друг. Не бях същото момиче. Не бях Кейти, която го беше променила и го беше вдъхновила да стане нов човек.

Не бях нея.

Опитах се да се отскубна, но той ме задържа. Отвратих се, отвратих се, че той не виждаше това, което виждах аз.

— Аз съм чудовище. Аз съм като Блейк.

— Какво? — В тона му се усети недоверие. — Нямах нищо общо с него, Кити. Как можеш да го кажеш?

Сълзи се зарониха по бузите ми.

— Като него съм. Блейк уби, защото беше отчаян. Различни ли са моите действия? Не са!

Той поклати шава.

— Не е същото.

Изпълних дробовете си с въздух.

— Бих го направила отново. Кълна се. Ако някой заплаши мама или теб, бих го направила. И го знаех след всичко, което се случи с Блейк и Адам. Не така реагират хората. Не е редно.

— Няма нищо нередно в това да предпазиш любимите си хора — обясни той. — Мислиш ли, че ми е било приятно да убия онези, които съм убил? Не беше. Но ако можех да се върна назад, пак щях да постъпя така.

Забърсах бузите си и поклатих рамене.

— Деймън, различно е.

— Защо? — Той взе лицето ми в ръце и ме принуди да погледна към него през напоените си със сълзи мигли. — Помниш ли, когато убих онези двама офицери в склада? Ненавиждам факта, че го

направих, но нямах друг избор. Ако бяха докладвали, че са ни видели, всичко щеше да свърши. А аз нямаше да им позволя да те заловят.

Пръстите му избърсаха сълзите ми и той наклони глава и улови погледа ми, когато се опитах да извърна очи.

— Ненавиждах това, което бях направил. Ненавиждам всеки случай, в който отнемам живот — на арумианец или на човек, но понякога няма друг избор. Не го приемаш. Не го одобряваш, но се научаваш да го разбираш.

Улових китките му. Бяха толкова дебели, че едва можех да склуча пръсти около тях.

— Но ако... ако го одобрявам?

— Не го одобряваш. Кити. — Вярата му в тези думи, в мен, звучеше искрена и не можех да разбера това сляпо доверяване. — Знам, че не го одобряваш.

— Как може да си толкова сигурен? — прошепнах аз.

Деймън се усмихна леко. Не спираща дъха усмивка, но все пак ме достигна и обгърна сърцето ми.

— Знам, че си добър човек. Ти си топлина и светлина, всичко, което не заслужавам. Но ти... ти мислиш, че те заслужавам. Знаеш всичко, което съм направил в миналото — както на другите, така и на теб, и още вярваш, че те заслужавам.

— Аз...

— Това е, защото си добър човек — винаги си била и винаги ще бъдеш. — Ръцете му се плъзнаха по шията ми, по извивките на раменете ми. — Каквото и да кажеш или направиш, това няма да се промени. Така че тъгувай за това, което се е *наложило* да направиш. Скърби за него, но никога, никога не се обвинявай за неща, които са извън твоя контрол.

Не знаех какво да кажа.

Усмивката му се превърна в онова нагло ухилване, което ме възпламеняваше и възбуждаше.

— Така че си избий тия глупости от главата, защото си прекалено интелигентна, че да си ги мислиш.

Неговите думи може би не отмиха всичко и може би не променяха онази част от мен, която не беше толкова свършена, колкото си мислеше той, но се обвиха около мен като мек юрган. За момента ми бяха достатъчни... Разбрах какво съм направила и кое

беше важното и това ми стигаше. Нямаше думи, които да опишат колко много оценявах казаното и направеното от него. Благодарността не беше достатъчна.

Все още треперех, ръцете ми се свиха, аз се наведох напред и притиснах устни към неговите. Пръстите му се стегнаха около раменете ми и гърдите му се издигнаха остро. Усетих вкуса и на собствените си солени сълзи по устните му и когато целувката стана по-дълбока, усетих вкуса на собствения си страх.

Но той вече беше изчезнал.

Остана нашата любов, остана нашата надежда, че бъдещето ни не е обречено. Остана нашето взаимно приемане — на доброто, на лошото, на откровено грозното. Останаха толкова много неизказани неща. Толкова много чувства, че потънаха като чувал с камъни направо в душата ми, както и в неговата — знаех го, защото усещах как пулсът му се ускорява. Моят съвпаднаше с неговия — беше създаден за неговия. Всичко това се случи в една целувка, която беше прекалена, недостатъчна и просто съвършена.

Отдръпнах се и си поех рязко дъх. Погледите ни се склчиха. Палитра от емоции се разкри в брилянтно зелените му очи. Обгърна нежно бузата ми с една ръка и проговори на прекрасния си език. Звучеше като поема от три реда — кратък, красив куплет.

— Какво каза? — попитах, докато пръстите ми пускаха завивката.

Усмивката му беше потайна, после устните му се оказаха отново върху моите и очите ми се затвориха. Пуснах одеялото и усетих как то се изплъзва и се свлича около бедрата ми. Почувствах как Деймън спря да диша за момент.

Той ме насочи назад и аз обвих ръце около него. Целувахме се сякаш цяла вечност и това не беше достатъчно дълго. Можех да продължавам, никога да не спирам, защото в този момент създавахме свят, където не съществуваше нищо друго. Изгубихме се един в друг, а времето пълзеше и летеше едновременно. Целувахме се, докато останах без дъх, спирахме само за да се огледаме. Бяхме топли и зачервени, извити един срещу друг. Тялото ми се наклони към неговото и когато простенах, той замръзна.

Вдигна глава, но не каза нищо. Взираше се в мен толкова дълго и толкова твърдо, че всеки къс от тялото ми изглеждаше препалено

разтеглен. Гърдите ми се свиха. Протегнах се и докоснах бузата му с треперещата си ръка.

Главата му се потопи към бузата ми, гласът му беше груб и суров.

— Кажи ми да спра и ще го направя.

Нямах подобно намерение. Не сега. Не след всичко. Нямах каквото повече да отричам. Отговорих му с целувка и макар и без думи, той ме разбра.

Той седна до мен, без да ме докосва. Електричеството между нас прещрака и ни задърпа. През мен премина диво чувство. Вдигнах ръце, потопих ги в косата му, придърпах го по-близо. Потърках устните си в неговите и тялото му потрепери. Пламтящите му очи се затвориха, когато палецът ми се премести на долната му устна. Ръцете ми бяха в движение, плъзваха се по дебелиите очертания на врата и гърба му, по гърдите му и надолу. Още по-надолу през твърдите плочки на стомаха му. Той вдиша рязко.

Очертанията на тялото му заблестяха и осветиха стаята нежно. От тялото му излизаше топлина.

Очите на Деймън се разшириха, той се надигна до седнало положение и ме дръпна в скута си. Очите му вече не бяха зелени, просто кълба чиста светлина. Сърцето ми се препъна в себе си. В стомаха ми се разгоря огън и залази по мен като лава.

Ръцете му трепереха върху бедрата ми и ме заля внезапен приток на прясна, необузdana сила. Все едно докосвах огън или преминавах през хиляда волта електричество. Беше ободряващо.

Никога не съм била по-развълнувана, по-готова.

Когато устните му срещнаха моите, в мен избухнаха хиляди емоции. Вкусът му беше толкова сладък и пристрастяващ. Пристиснах се към него, целувката ни се разрасна и заплувах в опиянително усещане, което трептеше във всяка пора на тялото ми. Всяка част от кожата ми, която той докоснеше, се съживяваше. Устните му прокараха страстна пътека от моите до извивката на шията ми. Около нас светлините проблясваха, сякаш хиляди звезди се подреждаха по стените, появяваха се и изчезваха.

Ръцете ни бяха навсякъде. Пръстите му бяха на стомаха ми, продължиха нагоре, минаха към ребрата. Имаше нещо бавно в движенията му. Всяко докосване беше прецизно премерено. Дишането

ставаше все по-трудно, докато изследването ни напредваше. Това определено не беше първият му път, но той не прибързваше и трепереше не по-малко от мен.

Дънките му се оказаха някъде на земята и телата ни поруменяха. Ръцете пълзяха все по-надолу и по-надолу. Деймън се движеше плавно дори когато го приканвах да побърза. Забави го сякаш с цяла вечност... и накрая нито един от двамата ни не можеше да чака повече. Помня какво ми беше разказала Ди за нейния първи път. Тук нямаше неловкост. Повечето неща бяха очаквани. Деймън имаше предпазни средства. Испитах лек *дискомфорт*... в началото. Добре де, болеше. Но Деймън... той *подобри* нещата. И после се люшкахме един срещу друг.

Да бъда с него по този начин, беше като да докосвам Изворът, но по-могъщо. Чувството за увеселително влакче се появи, но по-различно и по-дълбоко. Той беше точно тук с мен. Беше повече от съвършено и красиво.

Като че бяха изминали часове, а нищо чудно наистина да беше така. Деймън ме целуна нежно, дълбоко.

— Добре ли си?

Костите ми бяха на каша, но по приятен начин.

— Чудесно съм.

И после се прозинах, точно в лицето му.

Колко романтично.

Деймън избухна в смях и аз извърнах лице към възглавницата в опит да се скрия. Но той не ми позволи. Сякаш бях очаквала друго. Той се завъртя и легна на едната си страна, придърпа ме към него и наведе главата ми към своята.

Очите му потърсиха моите.

— Благодаря ти.

— За какво?

Обожавах усещането на ръцете му около мен и как си пасвах с него, мекота срещу твърдост.

Той прокара пръсти по ръката ми и се изненадах от това, че успя да ме накара да потръпна.

— За всичко — каза той.

Въодушевление се надигна в гърдите ми и макар да лежахме в обятията си, макар диханията ни да излизаха дрезгави, а телата ни да

се сплитаха, пак не можехме да се наситим един на друг. Целунахме се. Говорихме. *Живяхме.*

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато си тръгнах от къщата на Деймън в неделя сутринта, той остана у нас, докато не чу колата на мама отвън на улицата. Тогава направи странния номер с извънземната скорост и излезе, без да бъде забелязан. Но докато лежеше с мен на леглото, видимо притеснен да ме остави сама след случилото се с Уил, се чувствах в пълна безопасност. Сексът нямаше общо с това, но когато следобеда той се върна и отидохме да купим обяд за нас и за мама, всеки малък поглед и допир означаваше нещо неимоверно по-дълбоко — нежност и познание, които и преди бяха там, но сега се бяха увеличили. Част от мен мислеше, че всичко е изписано на челото ми и донякъде се боях, че мама ще разкрие всичко и ще трябва да проведем отново ужасяващия разговор за птиците и пчелите, но тя не го направи.

Животът продължи своя ход. Беше същият... малко по-добър в някои отношения, но през следващата седмица Деймън и аз няхаме много време един за друг. Никой не говореше за Уил, като изключим случаите, в които ме питаха как съм. Дори Андрю ме беше попитал и беше звучал искрено. Извън това, сякаш цялото събитие въобще не се беше случвало. Имаше голяма вероятност Деймън да е замесен в това.

Упражненията ни с Доусън, Матю и Блейк станаха по-продължителни и вече включваха останалите от групата. Всеки знаеше колко ужасна е болката. Но също така всеки знаеше, че ако се провалим в неделя, нямаше да получим нов шанс.

Вече си насилвахме късмета.

Блейк стоеше настрани от групата. Започна да го прави, след като го нахоках за зловещото му, психопатско поведение... Слава богу.

— Времевата рамка си е същата. Имаме петнайсет минути да влезем и после да излезем с тях.

— А ако нещо се обърка? — попита Ди, докато нервно навиваше косата си около тънките си пръсти.

Деймън взе парче оникс. Всички ние можехме да издържим на допира му за около минута и двайсет секунди. А с малкото парченце

опал — Деймън и аз въобще не се притеснявахме.

— Ще се справим с ониксовата защита. — Хвърли камъка обратно върху купчината. — Всеки от нас може да издържи достатъчно дълго.

— Но не си пръскате лицата с него — запротестира Ди с разширени очи. — Просто го държете.

Блейк се доближи леко.

— Мен никога не са ме пръскали. Просто ми даваха да го държа отново и отново. Това е единственото логично обяснение.

— Не. Не е. — Тя пусна косата си и се обърна към братята си. — Да държите оникса в ръка и да проявявате поносимост, е едно. Да ви пръскат с него по лицето, е съвсем различно.

Ди имаше право, но само толкова можехме да направим.

Доусън й се усмихна. За мен винаги беше странно да го видя да се усмихва, защото го правеше толкова рядко. Лицето му ставаше напълно различно.

— Всичко ще бъде наред, Ди. Обещавам.

— Ами лазерите? Трябва да се пазите от лазерите — включи се с гримаса Андрю.

— Няма спор — каза Блейк. — Но те не би трябвало да бъдат проблем. Аварийните врати се активират само когато се включи алармата и ако всичко премине гладко, няма да имаме проблеми.

— Това е голямо „ако“ — промърмори Ди.

Така си беше, наистина огромно „ако“, но не можехме да се откажем сега. Само като погледнех към Доусън, се подсещах защо щяхме да поставим животите си на карта отново. Защото без съмнение знаех, че ако Деймън беше заключен в Маунт Уедър, щях да поема всички рискове, за да го освободя.

Част от Доусън липсваше и тази част беше Бет. Никой от нас не очакваше той просто да се откаже. И всички ние бяхме готови да идем до края на света за тези, които обичахме.

След поредната изтощителна сесия с оникса приключихме за вечерта и закрачихме към къщите си.

Матю и близнаците Томпсън си тръгнаха, както и Блейк. Ди влезе вътре, докато ние тримата останахме на двора. Най-сетне и Доусън изчезна някъде от другата страна на къщата.

Деймън взе ръката ми и седна на третото стъпало пред верандата. Дръпна ме надолу между краката си, така че гърбът ми се опря в гърдите му.

— Добре ли се чувстваш?

— Да — казах аз. Питаше ме все същия въпрос след всяка тренировка. И да, донякъде го обичах именно заради това. — А ти?

— Няма защо да се притесняваш за мен.

Завъртях очи, но се облегнах назад. Беше ми приятно да усещам гърдите му, както и обвитите около мен ръце. Той наведе глава и притисна устни към гърба ми. Усетих накъде бие и несъмнено подкрепях идеята.

Доусън се появи отново, залязващото слънце образува ореол около него. Идеята се провали с гръм и трясък. Той напъха ръце в джинсите си и се надигна на пети, без да обели и дума.

Деймън въздъхна и се изправи.

— Какво има? — попита Деймън.

— Нищо — отвърна Доусън и се взря в бързо тъмнеещото небе. — Просто се бях замислил.

Чакахме мълчаливо, защото знаехме, че Доусън не обича да го пришпорват. Щеше да каже това, което искаше, когато беше готов. Отново се зачудих какъв ли е бил, преди да му се случат всички онези ужасии.

Най-сетне Доусън каза:

— Няма защо да идвате в неделя.

Ръцете на Деймън паднаха настрани.

— Какво?

— Не трябва да го правите. Ди има право. Рискът е прекалено голям. Наистина не знам дали ще успеем да минем покрай ониксовите защиты. И кой знае каква е истинската цел на Блейк? Просто цялото нещо не ви засяга.

Доусън погледна към нас с пряма физиономия.

— Не трябва да го правите. Нека аз и Блейк влезем. Ние трябва да поемем този риск.

Деймън замълча за известно време.

— Ти си ми брат, Доусън. Ако трябва да поемеш някакъв риск, трябва да го поема и аз.

Усмихнах се и отпуснах глава назад.

— А ако Деймън трябва да поеме някакъв риск, то трябва да го поема и аз.

— С *това* не съм съгласен, но разбираш мисълта ни, нали? — Деймън постави ръце на раменете ми. — Всички сме заедно, в добро и в откровено гнусно.

Доусън сведе мигли.

— Не искам никой от вас да пострада. Не мисля, че ще мога да го понеса.

— Няма да пострадаме — каза Деймън толкова уверено, че бях напълно убедена, че го вярва искрено. Ръцете му се озоваха на раменете ми и започнаха нежно да разтриват напрегнатите ми мускули. — Всички ние ще се измъкнем оттам, заедно с Бет и Крис.

Доусън извади ръце от джобовете и ги прокара през косата си.

— Благодаря ви. — Устните му се извиха и той сведе ръцете си. — Нали знаете, че ще... ще трябва да замина след това? Може би... мога да довърша семестъра, но с Бет ще трябва да заминем.

Ръцете на Деймън застинаха и аз почувствах, че сърцето му замръзна за момент, но след това ръцете му се раздвижиха отново.

— Знам, брат ми. Ще се погрижим Бет да остане скрита, докато се подготвиш за заминаването. Ще бъде гадно, но... но знам какво трябва да направиш.

Брат му кимна.

— Ще поддържаме връзка.

— Разбира се — каза Деймън.

Сведох поглед и прехапах устни. Направо ми идеше да се свия на топка. Семейството им не заслужаваше да бъде отново разделено. Всичко се случваше заради това, което бяха, без никой от тях да е избирал да бъде такъв. Не беше честно.

А най-лошото беше, че нямаше какво да направим по този въпрос.

* * *

В четвъртък вечерта, след поредната болезнена за кожата сесия, Деймън и аз се поддадохме на лудешката си нужда от захар и отидохме до едно ресторантче за бързо хранене да пийнем малко сладък чай.

Вместо да влизаме вътре, той свали прозорците на джипа си и се отпуснахме там.

Небето беше чисто и проблясващи звезди започнаха да изпълват небосвода. Всеки път, когато погледнех звездите, си мислех за Деймън и неговия народ.

Той ме сръчка закачливо.

— За какво мислиш?

Усмихнах се през сламката.

— Понякога забравям какъв си, но после виждам звездите и си спомням.

— А забравяш ли ти каква си?

Засмях се и сведох ръката с чашата.

— Да, предполагам.

— Чудно.

Заклатих крака напред-назад.

— Сериозно, наистина забравям. Мисля си, че ако хората знаеха за вас, щяха бързо да свикнат.

— Наистина ли?

Звучеше изненадан.

Аз свих рамене.

— Вие изобщо не сте различни.

— Като изключим, че ставаме светещи червеи — подметна той.

— Да, като изключим това.

Той се засмя и се наведе към мен, потърквайки брадичката си в рамото ми като голяма котка. Помислих си, че би му харесало да го сравня с лъв или нещо подобно, и се ухилих.

— Искам да носиш опала в неделя — каза той.

— Какво? — отдръпнах се и се извих към него. — Защо? Ти си най-силният от всички нас.

Появи се арогантна усмивка.

— Точно затова нямам нужда от опал.

— Деймън — въздъхнах аз и му подадох остатъка от чая. Той го взе. — Логиката ти е погрешна. Тъй като си най-силният, опалът ще ти даде повече отколкото на нас.

Погълна чая, ръцете му направо блещукаха.

— Искам да носиш опала, в случай че нещо се обърка. Няма да споря с теб.

— Все едно — казах и скръстих ръце.

— И ако не се съгласиш, ще те завържа — и то не по забавния начин — и ще те заключа в спалнята ти.

Отворих широко уста.

— Добре де, може и по забавния начин. Примерно, по-късно, след като всичко свърши, ще се върна и...

Прекъснах го.

— Ще ми се да видя как опитваш да ме завържеш.

Веждата му се изви.

— Обзалагам се, че е така.

— Млъкни — изръмжах аз. — Сериозна съм.

— Аз също. Ти ще носиш опала.

Намръщих се.

— В това няма логика.

— Има свършена логика. — Той целуна бузата ми. — Защото аз съм свършен.

— О, боже. — Сръчках го и той се засмя. Отново отправих поглед към звездното небе и тогава мисълта нахлу внезапно в главата ми. Как не се бях замисляла за това по-рано? — Имам идея!

— Включва ли събличане?

Сръчках го.

— Боже. Не. Такъв си перверзник. Включва опала. Ами ако го начупим на парчета и си го разделим?

Веждите му се събраха напрегнато.

— Може и да проработи, но е доста рисковано. Ами ако разбием камъка? Съмнявам се, че ще работи в прахообразна форма. А дори да успеем да го начупим, дали ще запази въздействието си?

Все добри въпроси.

— Не знам, но не може ли да опитаме? Тогава всеки ще е защитен, поне малко.

За известно време той не каза нищо.

— Много е рисковано. Предпочитам да знам, че си защитена, вместо да се надявам на това. Знам, че звуча като егоист. Но наистина съм такъв. *Невероятен* егоист съм, когато стане дума за теб.

— Но Доусън...

Деймън ме погледна.

— Както казах, невероятен егоист съм, когато стане дума за теб.

Честно, не знаех какво да кажа.

Въздъхна и потърка длан в брадичката си.

— Ако в крайна сметка разрушим парчето опал, тогава ще се наложи да влезеш там без никакво подкрепление. Матю, Доусън и аз сме луксианци. Ще бъдем по-силни от теб. Няма да се уморим лесно. Не ни трябва опалът, не колкото на теб.

— Но...

— Не искам да рискувам. Ако счупването на опала намалява силите му, той няма да ти е от полза. — Деймън поклати глава. — На нас не ни трябва допълнителната сила. Но на теб ти трябва.

Раменете ми посърнаха от окончателността на тези думи. В мен се надигна безсилие. Не че не разбирах какво има предвид, просто не бях съгласна.

По-късно Деймън извади опала от тайното му скривалище и го притисна в дланта ми, обвиняйки ръката си около моята, докато стояхме на верандата ми. Нощните птици пееха около нас — като навес от цвърчене и чуруликане. Пролетните рози, които бях засадила преди седмица, изпълваха въздуха с чист, свеж аромат.

Щеше да е романтично, ако не исках да го ударя по лицето.

— Знам, че си ядосана. — Очите му срещнаха моите. — Но това ме кара да се чувствам по-добре, разбираш ли?

— Преди няколко дни каза на Доусън, че нищо няма да се обърка.

— Така е, но в този случай... Искам да можеш да се измъкнеш, каквото и да стане.

Сърцето ми заекна.

— Какво... какво искаш да кажеш?

Той се усмихна, но беше престорено и не ми хареса.

— Ако нещо се обърка, искам да се измъкнеш оттам. Ако трябва да напуснеш този проклет град или щат — направи го. И ако поради някаква причина аз не успея да се измъкна — не спирай заради мен. Разбираш ли?

Въздухът излезе от дробовете ми болезнено.

— Искаш да те изоставя?

Очите на Деймън бяха брилянтни, когато кимна.

— Да.

— Не — проплаках аз и се изтръгнах от ръцете му. — Никога няма да те оставя, Деймън.

Той стисна бузите ми и ме задържа.

— Знам.

— Не, не знаеш! — Стиснах китките му, пръстите ми се впиха в кожата му. — Ти ще ме оставиш ли, ако нещо се случи с мен?

— Не. — Лицето му се изви в жестоко намръщване. — Никога няма да го направя.

— Тогава как можеш да искаш това от мен? — Бях на крачка от сълзите, най-вече защото не понасях мисълта, че Деймън може да се окаже заловен и да изтърпи страданията, през които беше преминал брат му. — Не можеш!

— Съжалявам. — Чертите на лицето му омекнаха, той изви глава и ме целуна бързо. — Права си. Не трябваше да искам това от теб.

Примигнах ядосано.

— Как въобще ти хрумна да ме помолиш за нещо такова? Сега вече наистина исках да го цапардосам, защото сърцето ми заби учестено и ужасни, зловещи картини нахлуха в главата ми. Но тогава... тогава осъзнах нещо.

— Отказа се доста лесно — прошепнах с недоверие аз.

Той се засмя, потърка раменете ми с ръце и ме дръпна към него.

— Просто разбрах какво имаш предвид.

Хм, да, това беше странно. Извих глава назад и претърсих лицето му за издайнически знак. Но видях само нежност и малко от арогантното чувство за превъзходство, което беше винаги там. Не го попитах дали не скрива нещо, защото знаех, че няма да си признае, и ми се искаше да повярвам, че е осъзнал грешката си.

Но не бях глупава.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Следобеда преди бала Ди стоеше в стаята ми и завърташе косата ми около средна по размер маша. Разговорът започна малко неловко, но после продължи с лекота. Приказвахме си весело и леко и накрая тя оформи косата ми в сложна прическа, която демонстрираше вложения от Ди труд.

Нанасях очната си линия, когато тя седна на ръба на леглото и постави ръце в скута си. Тя беше избрала проста прическа: косата ѝ беше събрана назад и стегната в дебел кок — класическа визия, която много добре изтъкваше ъгловатите ѝ черти.

Нанасях кафеникавия грим с кутрето си.

— Вълнуваш ли се за довечера?

Тя сви рамене.

— Просто искам да отида, защото все пак ни е последна година. Сигурно за последна година ще сме заедно — цялата група — и искам да се насладя. Знам, че Адам би желал да отида и да се забавлявам.

Прибрах молива за очи в чантата си и затърсих грима за мигли.

— Така е — казах и вдигнах очи към стаята. — Изглеждаше от онези мъже, които искат най-доброто за жената, без значение какво се случва с тях.

Усмивката засия и загасна.

— Такъв беше.

Леко натъжена се обърнах към огледалото. Ди трябваше да е с Адам тази вечер.

— Ди, аз много...

— Знам. — В единия миг седеше на леглото, а в следващия беше вече на прага. Долната ѝ половина избледня и това беше странна гледка. — Знам, че много съжаляваш. Знам, че не си искала Адам да умре.

Обърнах се към нея и завъртях парчето обсидиан между пръстите си.

— Бих променила всичко, ако можех.

Погледът ѝ се отклони от лицето ми и застана на рамото ми.

— Притесняваш ли се за утре? — попита.

Отново се обърнах към огледалото и примигнах, за да скрия сълзите си. За момент изглеждаше, сякаш бяхме направили огромен напредък, но после вратата се тресна в лицето ми. Добре де, може би бяхме напреднали, но не толкова, колкото ми се искаше.

„Спри да цивриш“, заповядах си аз. „Само съсипваш грима.“

— Кейти?

— Уплашена съм — признах с лек смях. — Кой не би бил? Но се опитвам да не мисля за това. Последния път направо се бях побъркала от мисли.

— Аз бих се побъркала. Всъщност съм се побъркала и всичко, което правя, е да чакам колата. — Тя изчезна от прага и след миг се появи до гардероба. Тя нежно разопакова моята бална рокля. — Просто бъди внимателна и се грижи за брат ми, става ли?

Сърцето ми спря и аз отговорих без колебание:

— Добре.

Разменихме си местата, тя приключи с грима си и аз се напъхах в роклята. Мама се появи в спалнята с фотоапарат в ръка и отново се започна. Снима ме с Ди, насълзи се, обясняваше как съм си играла с нейните рокли и съм тичала гола из къщата с нейните обувки. Общо взето, това продължи до тръгването на Ди и пристигането на Деймън.

Оттук насетне можеше само да стане по-зле.

Но когато Деймън пристъпи в хола, където го чаках, въртейки с пръсти малката чантичка, която мама ми беше дала, останах без думи.

Деймън изглеждаше добре с всякакви дрехи — дънки, анцузи, гащеризони, но с черен костюм, открояващ широките му рамене и тесните му бедра, беше абсолютно невероятен.

Черни вълни падаха върху челото му, наклонени надясно. Държеше красив корсаж за китката ми. Когато нагласи вратовръзката си, погледът му попадна на върховете на обувките ми и бавно се изкачи полека, като поспря на няколко определени зони. Надявах се, че мама не го вижда. Пръстите му замръзнаха около вратовръзката и аз се изчервих, защото почувствах силата на погледа му и неговото одобрение.

Деймън харесваше червения цвят.

Сигурно бузите ми бяха придобили оттенъка на роклята.

Той дойде към мен с походката на рокзвезда, спря на крачка от мен, наведе глава и прошепна:

— Красива си.

В стомаха ми се надигна пърхане.

— Благодаря. И ти не изглеждаш зле.

Мама свистеше наоколо като подивяла малка птичка, правеше снимки и се суетеше край нас. Когато погледнеше Деймън, придобиваше изражение на сърна. Определено беше пленена от него.

Снима многократно как той сваля корсажа от ръката си и го слага на китката ми. Корсажът представляваше обикновена роза, напълно разцъфнала, заобиколена от зелени листа. Красота. Позирахме за снимките на мама и целият процес беше естествен, нищо общо с бала със Саймън. Мислите ми се прехвърлиха на Саймън, докато направихме още няколко снимки. Деймън грабна камерата, за да ме щракне няколко пъти с мама.

Дали Саймън беше жив? Блейк се кълнеше, че последния път, в който беше видял Саймън, момчето било живо и министерството го откарало нанякъде. Всичко, което беше станало със Саймън, се дължеше единствено на това, че той ме беше видял да изгубвам контрол над Извора. Поредната гибел, свързана с мен, а Саймън трябваше да е мъртъв, защото какво би искало от него министерството или Дедал? Той беше обикновен човек...

Помислих си за Кариса.

Деймън постави ръка на кръста ми.

— Къде си?

Примигнах, върната към настоящето.

— Тук съм, точно до теб.

— Надявам се.

Мама дойде и ме стисна в прегръдката си.

— Миличка, изглеждаш толкова красива! Двамата изглеждате толкова красиви заедно!

Деймън отстъпи настрани, ухилвайки ми се през рамо.

— Не мога да повярвам, че моментът дойде. Твоят последен училищен бал — каза тя, подсмръкна, отстъпи и застана срещу Деймън. — Сякаш вчера тичаше из къщата и разкъсваше пелените си...

— Мамо — озъбих се аз, с което най-после се включих в разговора.

Достатъчно ми беше неприятно, че разказва истории за бебешките ми години. Не исках да го прави пред други хора. А специално пред Деймън беше хилядократно по-ужасяващо.

Очите му светнаха с интерес.

— Имате ли снимки? Моля ви, кажете, че имате снимки.

На лицето ѝ засия широка усмивка.

— Всъщност имам! — Тя се затича към шкафа за книги в ъгъла, пълен с унизителни снимки. — Отбелязала съм всяко...

— О, я вижте часа! — Грабнах ръката на Деймън и я дръпнах. Той не помръдна. — Наистина трябва да тръгваме.

— И утре е ден — каза на мама той и ѝ смигна. — Нали?

— Ще тръгна за работа чак в пет — засия тя.

Това не можеше да се случва. На излизане тя ме спря и ме прегърна отново.

— Наистина си красива миличка. Казвам го сериозно.

— Благодаря ти.

Аз също я стиснах.

Тя ме задържа, сякаш никога нямаше да ме пусне, а аз не възразих, тъй като имаше шанс след утрешната вечер да не се видим отново. Нуждаех се от прегръдката на мама и няха проблем да го призная.

— Радвам се за теб — прошепна тя. — Той е добро момче.

Отвърнах ѝ насълзена, но с усмивка:

— Знам.

— Добре — тя се отдръпна и потупа и двете ми ръце. — Вечерен час?

— Аз...

— Нямах такъв. — За моя изненада, тя се усмихна. — Просто се дръж добре и на прави нищо, за което ще съжаляваш на сутринта. — Погледът ѝ премина по рамото ми и тя промърмори: — Няма да е много.

— Мамо!

Тя се засмя и леко ме побутна.

— Аз съм стара, скъпа, не мъртва. А сега бягай да се забавляваш. Тръгнах си възможно най-бързо.

— Не чу последната част, нали?

Деймън се ухили.

— О, боже...

Той изви глава назад, засмя се и стисна ръката ми.

— Хайде, милейди, каретата ви чака.

Засмях се, качихме се в Доли и заспорихме за радиото. Бяхме на средата на пътя и Деймън ме изгледа отстрани.

— Наистина си красива, котенце. Сериозен съм.

Усмихнах се и прокарах пръсти по къдриците и брадичката му.

— Благодаря ти.

Настъпи пауза.

— И на предишния бал беше красива.

Главата ми се завъртя към него.

— Наистина ли?

— Адски сериозен съм. Ядосах се, че беше с някой друг. — Засмя се на изражението ми и отново се обърна към тъмния път. Лекото ухилване обгърна сърцето ми. — Като те видях със Саймън? Искях да го пребия зверски и да те отмъкна от него.

Засмях се. Понякога забравях, че през бурните начални месеци от познанството ни малка частица от него ме беше желала.

— Та тъй. И тогава си помислих, че си красива.

Прехапах устни, надявайки се, че не си развалям гланца.

— Винаги съм те смятала за... — *прелестен* не звучеше съвсем подходящо за мъж, затова казах: — ... много красив.

— Искаш да кажеш, че винаги си ме смятала за адски сексапилен и не си могла да откъснеш очи от мен.

— Наистина трябва да поработим върху скромността ти. — Дърветата се размазваха зад прозорците, а аз виждах собствената си усмивка в отражението. — Но как само ме ядосваш!

— Това ми е част от чара.

Изсумтах.

Балът беше на същото място, където и предишният — в училищния гимнастически салон. Доста бяхме елитарни.

Паркингът беше препълнен и тъй като вече закъснявахме, се наложи да оставим Доли в най-отдалечената част.

Деймън ме хвана за ръката и закрачихме към училището. Въздухът беше топъл, с лек намек за хладина. Нощите през май бяха

доста студени тук, но нямах нужда от шал или нещо подобно, не и когато Деймън беше покрай мен. Винаги излъчваше невероятно количество топлина.

На предишния бял салонът беше украсен с декорация за есенния празник, но сега бели светлини бяха опънати по тавана и по стените и създаваха замайващо усещане за водопад. Саксии с цветя с големи листа обграждаха масите, застлани с бели ленени покривки и подредени по краищата на покрития с килим дансинг.

Музиката беше шумна и едва чувах думите на Деймън, докато той ме подбутваше напред.

Лиса се появи отникъде, грабна ръката ми и ме задържа към дансинга. Изглеждаше страхотно в тъмносинята си рокля, която добре подчертаваше фигурата ѝ, подобна на пясъчен часовник. На дансинга ни заобиколиха други момичета. Смахът се смеси с музиката и си помислих за клуба в Мартинсбърг и клетките.

Напълно различни светове.

Деймън се появи отново и ме откъсна от момичетата. Беше бавен танц и ръцете му прилягаха съвършено върху талията ми. Отпуснах глава на рамото му, доволна, че той и Ди ме бяха убедили да дойда на бала. Да изляза от къщи и да дойда тук, беше страхотно, сякаш бях свалила седем тона от раменете си.

Деймън тананикаше редом с музиката и брадичката му се потъркваше в бузата ми. Харесваше ми усещането как гърдите му туптят до моите, напомняше ми колко естествена беше винаги близостта на тялото му.

Към края на песента отворих очи и се натъкнах на погледа на Блейк.

Поех си остро дъх. Не го бях очаквала тук, така че когато го видях, през мен премина шок. Сам ли беше дошъл? До него нямаше момиче, но това не означаваше нищо. Нещо в начина, по който стоеше там и ни гледаше, превишаваше допустимото ниво на отвратителност.

Двойка ученици минаха покрай нас, смееха се, докато момчето опипваше бедрата ѝ. Когато отминаха, Блейк беше изчезнал, но странното, гнусно чувство беше изскочило в стомаха ми. Чувството се появяваше всеки път, когато видех Блейк, затова се опипвах въобще да не мисля за него.

Но когато го видях, се сетих за другото. Вдигнах глава.

— Доусън няма ли да дойде?

Деймън поклати глава.

— Не. Сигурно смята, че това би било предателство спрямо Бет.

— Брей — прошепнах, несигурна как да го интерпретирам.

Неговата преданост към Бет беше повече от възхитителна, направо вдъхваше страхопочитание. Сигурно се дължеше на извънземното ДНК.

Ръката на Деймън се стегна и костюмът се опъна по раменете му.

Да, определено извънземното ДНК влияеше на доста неща.

След бавния танц Андрю и Ди се присъединиха към нас. Тя изглеждаше толкова божествено, колкото си бях мислила, че ще изглежда, със своята свежа и изчистена визия. Забелязах, че Ди и Андрю стоят на дискретно разстояние. Беше ми ясно, че са само приятели — и то най-вече защото двамата споделяха обща загуба.

Когато Деймън отиде да донесе напитки, бях изненадващо пресрещната от Ашли и нейния човешки кавалер... и нейната черна рокля.

Ашли се ухили като котка, изяла цяло семейство канарчета.

— Дейвид, това е Кейти. Не се притеснявай, ако забравиш името ѝ. Сигурно няма да го запомниш.

Не ѝ обърнах внимание и протегнах ръка.

— Приятно ми е да се запознаем.

Дейвид беше красив — много красив — и с лекота можеше да се сравнява с луксианците. Имаше къдрава кестенява коса, а жълтеникавите му очи гледаха приятелски.

Стисна ръката ми.

— За мен е удоволствие.

Че и любезен беше. Какво правеше с Ашли?

— Имам определени заложиби — прошепна в ухото ми тя, сякаш ми беше прочела мислите, и аз се смръщих. — Попитай Деймън. Той може да ти разкаже всичко за тях.

Тя се изправи и се засмя.

Вместо да я ударя — нещо, което наистина исках да направя и дори усещах как Изворът в мен се моли да бъде използван, аз просто се усмихнах сладко и поставих ръката си на оголения ѝ гръб. Електрически ток с високо напрежение премина от ръката ми към кожата ѝ.

Ашли изписка, подскочи и се дръпна настрани.

— Ти...

Дейвид до нея изглеждаше объркан, но зад него Ди избухна в смях. Продължавах да се усмихвам и намигнах леко на Ашли, преди да се обърна. Деймън стоеше там с две чаши и една извита вежда.

— Лошо малко котенце — промърмори той.

Ухилих се, надигнах се и го целунах. Беше невинна целувка, или поне такова беше намерението ми, но Деймън наистина се впусна в нея. Когато се отдръпнах, едва можех да дишам.

Оставихме групата и отидохме да танцуваме. Телата ни бяха толкова близо до едно до друго, че очаквах всеки момент да дойде някой учител и да ни накара да се отдръпнем един от друг. Няколко пъти танцувах с Лиса, а веднъж дори и Ди се присъедини към нас. Изглеждахме смехотворно — мотаехме се безцелно и се забавлявахме.

Когато отново се озовах в обятията на Деймън, от бала бяха изминали около два часа. Някои ученици вече си тръгваха и отиваха на знаменитите открити купони, които се провеждаха из полята край фермите.

— Готова ли си за тръгване? — попита Деймън.

— Да не си планирал нещо?

Божичко, съзнанието ми се побърка.

— Да. — Той се усмихна пакостливо. — Имам изненада.

Тогава съвсем загубих ума и дума. Деймън и „изненада“ в едно и също изречение. Това обикновено означаваше интересно приключение.

— Добре — казах, надявайки се, че звуча зряло и трезво, докато вътрешно подскачах като малко момиченце.

Открих Лиса, казах й, че ще тръгваме, и я прегърнах.

— Наехте ли си стая в хотел? — попита тя, очите й проблясваха под белите светлини.

Шляпнах я по ръката.

— Не. Боже. Е... така ми се струва. Той каза, че има изненада за мен.

— Абсолютно е хотелска стая — извика тя. — Божичко, сега вие ще правите... сецаш се какво.

Усмигнах се.

Очите на Лиса се присвиха и после се отвориха широко.

— Я почакай. Да не би...

— Трябва да тръгвам.

Опитах да се измъкна, но тя ме последва.

— Трябва да ми кажеш! Трябва да знам.

Зад гърба ѝ Чад ни гледаше с любопитство.

Измъкнах се и освободих ръката си.

— Наистина трябва да вървя. Ще говорим по-късно. Забавлявай се.

— О, дано наистина го обсъдим по-късно. Настоявам!

Обещах ѝ да ѝ се обадя, после се огледах за Ди, но открих само Ашли, а след като я бях наелектризирала по-рано, имах чувството, че ще иска да си отмъсти. Завъртях се в другата посока и огледах дансинга за тънкото момиче с гарванови коси.

Отказах се, когато видях отново Деймън.

— Виждал ли си Ди?

Той кимна.

— Мисля, че си тръгна с Андрю. Решиха да отидат да хапнат нещо.

Опулих се.

Той сви рамене.

Сега вече не бях сигурна за по-ранното си наблюдение относно отношенията им. Адам и Ди бяха известни с това, че непрекъснато правеха подобни неща. Но пък луксианците обичаха да ядат... непрекъснато.

— Нали не мислиш, че те...

— Дори не искам да знам.

Прецених, че и аз не искам. Облегнах се на протегнатата му ръка. Излязохме от запотения салон и продължихме по обкичения със знаменца коридор. Навън беше застудяло, но хладният въздух докосваше приятно зачервената ми кожа.

— Ще ми кажеш ли за изненадата?

— Ако го направя, няма да е изненада — отговори той.

Нацупих се.

— Но сега е изненада.

— Добър опит. — Той се засмя и ми отвори вратата. — Влизай и се дръж прилично.

— Все едно — отвърнах, но се качих и скръстих крака деликатно.

Деймън се засмя, подскочи от другата страна на колата и се качи. Хвърли ми поглед и поклати глава.

— Умиращ си да разбереш, нали?

— Да. Трябва да ми кажеш.

Не каза нищо и остана смълчан през цялото време. За моя изненада. В мен се натрупа нервно вълнение. От онази събота насам бяхме оставали насаме само за няколко мига.

Странно беше как две неща — едното абсолютно ужасяващо, а другото невероятно красиво — можеха да се случат в една и съща нощ. Осъзнах, че тези два момента бяха най-лошият и най-прекрасният в живота ми.

Не исках да мисля за Уил.

Деймън паркира на алеята пред къщата си. Лампата в хола му светеше.

— Остани в колата, чуваш ли?

Кимнах, той слезе и изчезна — изпари се за миг. Завъртях се с любопитство, но не видях нито него, нито някой друг. Какво ли беше намислил?

Внезапно вратата се отвори и Деймън протегна ръка.

— Готова ли си?

Бях малко стресната от внезапното му появяване, но му подадох ръка и му позволих да ме отнесе от джипа.

— Та, изненадата ми?

— Ще видиш.

Ръка за ръка, започнахме да вървим. Мислех си, че ще ме заведе в неговата къща, но той не го направи, и когато подминахме и моята и продължихме надолу по пътя, нямах представа какво беше планирал. Поне докато не се отправихме към главния път. И когато спряхме там, аз се върнах няколко месеца назад, към първия път, когато бях разбрала за расата на Деймън.

Бях излязла пред камион.

Да, глупав ход, но бях разстроена и не разсъждавах трезво. Грубиянската версия на Деймън беше виновна.

Прекосихме пътя и, общо взето, схванах накъде отиваме. Към езерото. Стиснах ръката на Деймън и сдържах глупавата си усмивка.

— Можеш ли да ходиш с тези токчета? — попита той и се намръщи, сякаш току-що се беше досетил за това.

Трудно, но не исках да му развалям удоволствието.

— Да, няма проблеми.

Той все пак закричи бавно, като внимаваше да не се изсипя по лице или да не си счупя врата. Всъщност беше невероятно сладко, защото той се стараяше да отмества всички ниски клони и за момент дори премина в истинската си форма. Бяла светлина обкръжи ръцете му и заля неравната земя. На кого би му трябвало фенерче, ако си има Деймън?

Разходката до езерото отне малко повече от обикновено, но аз се наслаждавах на компанията му. И когато пристъпихме отвъд последната редица дървета и пейзажът пред мен се разкри, не можех да повярвам на очите си.

Светлината достигаше спокойните води и на няколко метра от брега, до белите диви цветя, които разцъфваха, бяха опънати и натрупани няколко одеяла, които образуваха удобно място за седене. Имаше няколко възглавници и голяма хладилна чанта. Край езерото гореше огън, обграден от големи камъни.

Нямах думи.

Цялостната атмосфера беше изключително романтична, сладка, чудесна и толкова, толкова съвършена, че за момент се зачудих дали не сънувах. Знаех, че Деймън е способен да ме изненада — винаги го правеше, но това? Сърцето ми заби толкова бързо, че бях сигурна, че ще полетя.

— Изненада — каза той и пристъпи напред с гръб към огъня. — Реших, че това ще е по-приятно от парти или нещо подобно. Пък и обичаш езерото. Аз също.

Примигнах през сълзи. Боже, трябва да спра постоянно да плача, особено тази вечер, защото си бях сложила грим.

— Съвършено е, Деймън. Божичко, чудесно е.

— Наистина ли? — Уязвимост се прокрадна в гласа му. — Харесва ти?

Не можех да повярвам, че въобще ме пита.

— Обожавам го. — И тогава започнах да се смея, което беше за предпочитане пред плаченето. — Наистина го обожавам.

Деймън се усмихна.

Хвърлих се върху му и обвих ръцете и краката си около него като глупава майmunка. Той се засмя, улови ме и не залитна.

— Наистина го обожаваш — каза и отстъпи назад. — Радвам се.

През мен се понесоха толкова много емоции, че не можех да си избира една, но всичките бяха положителни. Когато той ме остави на земята, аз свалих обувките си и отидох на одеялата. Бяха толкова меки под стъпалата ми, разкошни.

Седнах и сгънах крака под себе си.

— Какво има в хладилната чанта?

— О, хубави работи. — Той изчезна и се появи до чантата, наведен над нея. Отвори я и извади бутилка вино и две чаши. — Безалкохолно вино — ягодово. Любимото ти.

Засмях се.

— О, боже.

Отвори тапата с някаква странна извънземна джедайска сила и наля и на двама ни. Взех чашата и отпих от газираната течност. Харесвах това вино, защото нямаше вкус на алкохол, а аз не носех на силни напитки.

— Какво друго? — попитах аз и се наведох.

Извади метална кутия, внимателно махна капака и я наклони към мен. Покрити с шоколад ягоди, подредени изкушаващо.

Устата ми се навлажни.

— Ти ли ги направи?

— Ха. Не.

— Тъ... Ди ли ги направи?

Това предизвика смях.

— Поръчах ги от една сладкарница в града. Опитай ги.

Направих го и устата ми умря и отиде в рая. Сигурно се бях покапала.

— Толкова са добри.

— Има още.

Той извади пластмасова кутия, пълна с нарязано сирене и соленки.

— Също са купени от кулинарен магазин, защото аз не съм готвач.

На кого му пукаше откъде ги е взел? Беше направил всичко това.

Имаше и сандвичи с краставица и вегетарианска пица. Перфектната лека храна и ние се заехме с нея, смеехме се и ядяхме, докато огънят бавно гаснеше.

— Кога направи всичко това? — попитах аз и се протегнах за четвърто или пето парче пица.

Той взе една ягодка и я огледа с присвити очи.

— Бях прибрал нещата в хладилната чанта, а одеялата бях увил в платно. Когато спряхме пред къщата, набързо дотичах дотук, разгънах одеялата и запалих огън.

Довърших парчето си.

— Ти си невероятен.

— Знам, че не го осъзнаваш чак сега.

— Не. Винаги съм го знаела. — Загледах как той бърка за нова ягода. — Може би не от самото начало...

Той ме изглежда.

— Моята готиност се промъква крадешком.

— Така ли?

Застудя и аз се свих край Деймън и гаснещия огън. Треперех, но въобще не бях готова да се върна вкъщи.

— Аха. — Той се ухили, затвори купата и остави останалата храна в чантата. Подаде ми сода и почисти всичко. Отдавна бяхме приключили с виното. — Не мога да разкрия всичките си невероятни страни едновременно.

— Естествено, че не. Къде би била мистерията?

Той взе едно сгънато одеяло.

— Нямаше да я има.

Наметна го около раменете ми, после отново се настани до мен.

— Благодаря ти. — Придърпах меката материя. — Мисля, че обществеността би се шокирала, ако разбере колко си миличък.

Деймън се протегна, отпуснат на една страна.

— Те никога не трябва да научат за това.

Ухилих се, наведох се напред и целунах устните му.

— Ще отнеса тайната в гроба.

— Добре. — Той потупа мястото до него. — Можем да си ходим, когато кажеш.

— Не искам да си тръгвам.

— Тогава си домъкни щастливото хибридно задниче тук.

Преминах през оставащото пространство и легнах до него. Деймън измести едва възглавница, така че тя да се озове под главата

ми. Притиснах се в него. Щеше да е необходима армия от арумианци, за да ни раздели.

Говорихме за бала, за училище, дори за университета в Колорадо. Говорихме до късно след полунощ.

— Притесняваш ли се въобще за утре? — попитах, докато прокарвах пръсти по извивката на брадичката му.

— Притеснявам се. Иначе щях да съм луд. — Той целуна пръста ми, когато го поставих твърде близо до устните му. — Но не за това, за което си мислиш?

— А за какво?

Ръката ми се понесе по врата му, после по ризата му. Беше си свалил сакоето преди известно време. Кожата му беше топла и твърда под фината материя.

Деймън се доближи още.

— Притеснявам се, че Бет няма да е такава, каквато я помни Доусън.

— Аз също.

— Но знам, че той ще може да го понесе. — Ръцете му се промъкнаха под одеялото и погалиха голите ми рамене. — Просто искам най-доброто за него. Той го заслужава.

— Така е. — Останах без дъх, когато ръката му се плъзна надолу, към извивката на ханша ми и разширяването при бедрото ми. — Надявам се всички да са добре, дори и Крис.

Той кимна и леко ме постави по гръб. Ръката му се плъзгаше по полата към коляното ми. Потръпвах. Той се усмихна.

— Нещо те притеснява.

Когато си помислех за утрешния ден и за това, което ни е подготвило бъдещето, много неща ме притесняваха.

— Не искам да ти се случи нещо. — Гласът ми потрепери. — Не искам с когото и да било да се случи нещо.

— Шшш. — Той ме целуна нежно. — Нищо няма да се случи, нито на мен, нито на никого.

Обгърнах ръце около ризата му и го задържах, сякаш можех да предотвратя най-лошата ситуация, ако го задържа близо. Знаех, че беше глупаво, но когато той беше в обятията ми, най-ужасяващите страхове оставаха далеч.

Че аз ще се измъкна от Маунт Уедър, но Деймън няма да успее.

— Какво ще стане, ако успеем утре вечер?

— Искаш да кажеш, когато успеем? — Кракът му се потърка в моите и се настани между тях. — Ще се върнем на училище в понеделник. Скука, знам. После се надявам да завършим училище. После се дипломираме. И тогава ще имаме цялото лято...

Тежестта му вършеше лукави неща с въображението ми, но притеснението разцъфна в мен.

— Хората от Дедал ще тръгнат след Бет и Крис.

— И няма да ги открият. — Устните му се притиснаха в слепоочието ми и после в извивката на веждата ми. — Дори да се приближат достатъчно.

Стомахът ми се разпени.

— Деймън...

— Всичко ще е наред. Не се тревожи.

Исках да му повярвам. Имах нужда да му повярвам.

— Да не говорим за утрешния ден — прошепна той, устните му погалиха бузите ми, после брадичката ми. — Да не мислим за идната седмица или за идната вечер. Сега сме само ние, без нищо друго.

Сърцето ми се ускори, наведох глава назад и затворих очи. Изглеждаше невъзможно да забравим всичко, което ни предстоеше, но докато ръцете му пътуваха из коляното ми и се вмъкваха под роклята ми, наистина бяхме само ние, без нищо друго.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Както и последния път, когато отпътувахме за Маунт Уедър, прекарах по-голямата част от неделата с мама. Отидохме на закуска и аз я осведомих за всички новини от бала. Гледаше със замечтани очи и аз ѝ казах за изненадата на Деймън при езерото. По дяволите, и аз гледах със замечтани очи и гърдите ми затрепериха, докато го разказвах.

Деймън и аз бяхме останали заедно, докато звездите бяха изгаснали и мрачното небе беше станало синьо. Беше просто съвършено и нещата, които направихме в онези късни часове, още ме караха да свивам пръстите на краката си.

— Влюбена си — каза мама, докато преследваше из чинията парченцето пъпеш. — Това не е въпрос. Виждам го в очите ти.

По бузите ми премина червенина.

— Да, така е.

Тя се усмихна.

— Порасна прекалено бързо, миличка.

Невинаги го усещах така. Например тази сутрин исках да открия джапанките си толкова отчаяно, че за малко да изпадна в истерия.

После тя понижи глас, така че насъбраната около нас тълпа да не може да ни чуе:

— Внимателна си, нали?

Странно, но не се почувствах засрамена от промяната на темата. Може би заради коментарите от вчера, касаещи „голото бебе Кейти, което се измъква от пелените си“. Във всеки случай се радвах, че ме попита — явно наистина държеше на мен. Майка ми работеше непрекъснато — както повечето самотни родители, — но все пак присъстваше в живота ми.

— Мамо, винаги ще внимавам с тези неща. — Пийнах от содата си. — Не искам наоколо да затърчи още едно бебе Кейти.

Очите ѝ се разшириха от изненада, после пак се навлажниха. О, боже...

— Ти си възрастна — каза тя и постави ръка върху моята. — И аз се гордея с теб.

Беше ми приятно да го чуя, тъй като не бях сигурна с какво би могла да се гордее тя като родител. Да, ходех на училище, избягвах неприятностите — в повечето случаи, и имах добри оценки. Но за момента се бях провалила с кандидатстването в колеж и знаех, че това я притеснява. И имах страшно много грижи и тревоги, за които тя не знаеше.

Но тя се гордееше с мен и аз не исках да я разочаровам.

Когато се върнахме вкъщи, Деймън се отби за малко. Отне ми доста усилия да задържа мама далеч от албумите, но в крайна сметка тя отиде да поспи преди работа. Остави мен и Деймън да разполагаме с времето си, както пожелаем, което звучеше забавно, но с течение на часовете нервите ми ставаха все по-обтегнати.

След като си бях облякла черния анцуг, Деймън поиска опала. Дадох му го.

— Не ме гледай така — каза той, докато седеше срещу мен на леглото. Бръкна в джоба си и извади тънка бяла нишка. — Реших да ти направя колие, вместо да го държиш в джоба.

— О-о. Добра идея.

Наблюдавах го как пристяга нишката около опала, нагласяйки я така, че да има достатъчно дължина и от двете страни на камъка, за да може да се завърже свободно около врата ми. Поставих го малко над парчето обсидиан, което носех.

— Благодаря ти — казах, макар още да смятах, че трябваше да рискуваме и да го счупим.

Той се ухили.

— Мисля, че утре трябва да пропуснем следобедните часове и да идем на кино.

— Моля?

— Утре — нека останем само за половин ден.

Да пропусна следобедните часове утре, не беше първата ми грижа и тъкмо щях да му обясня това, когато осъзнах какво правеше. Разсейваше ме от представата, че може и да не дойде утрешен ден, в който искам да живея, караше нещата да изглеждат нормални и някак оптимистични.

Вдигнах мигли и двамата се загледахме втренчено. Зеленият оттенък в очите му беше невероятно ярък, а после побеля, когато аз се вдигнах на колене, обгърнах лицето му и го целунах — наистина го целунах, сякаш беше самият въздух, който дишах.

— Това за какво беше? — попита той, когато аз отново седнах. — Не че се оплаквам.

Свих рамене.

— Просто така. Колкото до въпроса ти, наистина трябва да пропуснем половината ден и да си поиграем на кръшкачи.

Деймън се измести толкова бързо, че в първата секунда седеше, а във втората беше върху мен. Ръцете му бяха като стълбове от стомана от двете страни на лицето ми, а аз лежах по гръб и се вирах в него.

— Казвал ли съм ти, че лошите момичета са ми слабост? — промърмори той.

Очертанията на лицето му се размазаха — нежна белота, сякаш някой беше взел четката и беше намазал контур покрай него. Кичур коса падна върху поразително диамантените очи.

Не можех да дишам.

— Кръшкането ти причинява това?

Когато той сведе тялото си, то жужеше от енергия и когато кожата ни се докосна, полетяха искри.

— *Ти* ми причиняваш това.

— Винаги? — прошепнах аз.

Устните му зарадваха моите.

— Винаги.

* * *

Деймън си тръгна след известно време, за да се види с Матю и Доусън. Тримата искаха да обсъдят отново плана, а Матю, който винаги държеше на строгата подготовка и прецизното изпълнение, реши да направи още няколко упражнения с оникса.

Аз си останах вкъщи и кръжах около мама като малко дете, докато тя се подготвяше. Изпитвах толкова силна нужда от присъствието ѝ, че дори я последвах навън, когато тя се качи в колата си и излезе от алеята.

Когато останах сама, погледът ми премина към цветната лека покрай верандата. Трябваше да сменим съсипаната на места слама, както и да се справим с някои плевели.

Слязох от верандата, отидох до един розов храст и започнах да късам мъртвите листа. Бях чела някъде, че това може да помогне на цветето да разцъфне отново. Не знаех дали е вярно, но с монотонността си намирането и откъсването на листенцата успокояваше нервите ми.

Утре аз и Деймън щяхме да си тръгнем по обяд.

Другия уикенд щях да убедя мама, че трябва да се занимавам сериозно с цветята.

В началото на юни щях да се дипломирам.

Същия месец щях най-последно сериозно да попълня документацията за кандидатстване в университета в Колорадо и щях да стресна мама с намеренията си.

През юли щях да прекарам всеки ден с Деймън, щяхме да плуваме в езерото и да хванем бронзов тен.

До края на лятото нещата между мен и Ди щяха вече да са както преди.

И през есента щях да напусна всичко това. Животът ми никога повече нямаше да бъде скучен. Вече не бях напълно човек. Гаджето ми — момчето, което обичах — беше извънземен. И можеше да се стигне до момент, когато на мен и Деймън щеше да ни се наложи да изчезнем, подобно на Доусън и Блейк.

Но щеше да има утре и следваща седмица, и месец, и лято, и есен.

— Само ти би седяла в градината в такъв момент.

Извърнах се при звука от гласа на Блейк. Той се наведе към колата ми, облечен в черно, готов за вечерта.

Това беше първият път от сблъсъка ни насам, когато Блейк идваше при мен, докато съм сама, и извънземната ми част реагира. Чувството за увеселително влакче се завихри в мен. Енергията се натрупа по кожата ми.

Останах на разстояние.

— Какво искаш, Блейк?

Той се засмя леко и сведе поглед към земята.

— Ще тръгваме след малко, нали? Просто леко подраних.

А аз просто леко харесвах книги. Да бе.

Изтупах пръстта от пръстите си и го изгледах накриво.

— Как стигна дотук?

— Паркирах в края на пътя, при празната къща. — Той направи знак с брадичка. — Последния път, когато паркирах тук, някой разтопи боята на капака на камиона ми.

Звучеше като Ди и микровълновите й ръце.

— Ди и Андрю са в съседната къща.

Почувствах нуждата да го изтъкна.

— Знам. — Той извади ръка и я прокара през косата си. — Беше наистина красива на бала.

Неспокойствие се натрупа в коремчето ми.

— Да, видях те. Сам ли дойде?

Той кимна.

— Останах само за няколко минути. Никога не съм обичал училищните танци. Жалко.

Не казах нищо.

Блейк спусна ръка.

— Притесняваш ли се за довечера?

— Кой не би се притеснявал?

— Умно момиче — каза той и се усмихна леко. По-скоро приличаше на гримаса. — Не познавам човек, който да е проникнал в тяхно заведение, нито дори такъв, който е стигнал толкова далеч, колкото успяхме ние миналия път. Нито луксианец, нито хибрид, а едва ли сме първите, които опитват. Обзалагам се, че има безброй двойки като Доусън и Бет, като Блейк и Крис.

Мускулите на врата и раменете ми се стегнаха.

— Ако с този разговор искаш да ме успокоиш, то несъмнено се проваляш.

Блейк се засмя.

— Не исках да прозвуча така. Просто имах предвид, че ако успеем, ние ще сме най-силните. Най-добрите от техните хибриди и от луксианците.

Беше забавно и може би малко иронично, че това, към което Дедал така се стремяха, бяха всъщност единствените хора, които можеха да им се противопоставят.

Бръкнах в джоба си и почувствах топлите, гладки страни на опала.

— Значи просто сме много яки, предполагам.

Поредната лека усмивка и после Блейк каза:

— Точно на това разчитам.

* * *

Бяхме облечени като жалка група отхвърлени ниндзи. Кожата ми се потеше под черния пуловер с дълги ръкави. Идеята беше, че при по-малко незащитена кожа ефектът на оникса щеше да е по-слаб.

Не стана точно така последния път, но все пак не искахме да рискуваме.

Опалът прогаряше дупка в джоба ми.

Пътуването до планините на Вирджиния беше тихо. Този път дори Блейк мълчеше.

Доусън беше кълбо от енергия. В един момент — за щастие, точно тогава около нас нямаше коли — той премина в истинската си форма и почти ни ослепи всичките.

Думите на Блейк звучаха в съзнанието ми. „Точно на това разчитам“. Може би бях параноична, но те имаха вкуса на развалено мляко. Разбира се, че разчиташе на нас да направим невъзможното. Той имаше доста какво да спечели.

И после си спомних предупреждението на Люк да не се доверявам на никого в тази игра, защото всеки има какво да спечели или загуби. Но това означаваше, че не можехме да се доверим нито на саксия него, нито на приятелите ни. Всички имахме какво да спечелим или загубим.

Деймън се протегна и стисна треперещата ми ръка.

Задълбаването в тези мисли не беше най-добрият начин да прекарам пътуването. Ставах прекалено напрегната и нервна.

Усмихнах се на Деймън и реших да се съсредоточа върху следобеда ни. Не правихме нещо особено, просто се гушкахме и двамата будни и това някак беше по-интимно от всичко друго. Миналата вечер и ранната сутрин бяха нещо различно.

Деймън беше изобретателно момче.

Бузите ми почервеняха и останаха така по време на пътуването.

Двата джипа пристигнаха пред малката ферма до аварийния път пет минути по-рано от необходимото. Излязохме от колите и Блейк получи съобщението за потвърждение от Люк.

Планът беше в действие.

Вместо да блуждаем наоколо, всички стояхме спокойни и събирахме енергия. Ашли, Андрю и Ди останаха в джипа си. Другите отидохме до ръба на запустялото поле.

Надявах се, че не прекалявах с тиковете.

Погледнахме за последно луксианците в колата и стана време да тръгваме. Оставих Изворът да се понесе из кръвта и костите ми и да потръпне на кожата ми. Поехме в тъмнината, тъй като облаците скриваха лунната светлина. Както и предишния път, Деймън остана до мен. Последното, от което имахме нужда, беше да се спъна в нещо и да се затъркам по хълма.

Нещата бяха безшумни и напрегнати, когато достигнахме края на гората и се заоглеждахме за човек, който пази охраняваната ограда.

Този път Деймън го отстрани. Тогава стигнахме до оградата и въведохме първия код.

Икар.

Поехме през откритото пространство като пет призрака. Сякаш се забелязвахме с периферното зрение, но изчезвахме от поглед, ако някой се обърнеше право към нас.

При трите врати Деймън въведе втората парола.

Лабиринт.

Сега беше моментът да действаме или да умрем. Всичките месеци упражнения водеха до тук. Дали тренировките въобще помагаха с нещо? Деймън погледна към мен.

Вмъкнах ръка в джоба си и обвих пръсти около опала.

Преминаването през газообразния оникс щеше да е ужасно болезнено за другите, но трябваше да е поносимо, ако Блейк беше прав.

Вратата се отвори със съскащ звук и Деймън влезе пръв.

Въздухът подухна и той потрепери, но продължи да движи крака напред и скоро премина. Стигна от другата страна.

Всички си отдъгнахме групово.

Преодоляхме пазената с оникс врата. Всеки премина през въздуха с намръщване и болезнено изражение. Аз едва го усетих.

Тъй като влизахме в Маунт Уедър за първи път, застанахме зад Блейк, който познаваше пътя. Тунелът беше сенчест, на всеки двайсет крачки имаше по една светеща крушка. Огледах се за убийствените аварийни врати, но беше прекалено тъмно, че да ги видя.

Протегнах глава нагоре и забелязах нещо ужасяващо в тавана. Блестеше, сякаш беше мокър, но не заради някаква течност.

— Оникс — прошепна Блейк. — Цялото място е покрито с оникс.

Освен ако не бяха правили огромен ремонт наскоро, това едва ли беше изненада за Блейк. Чувствайки опала на кожата си, притеглих от Извора и зачаках невероятния приток енергия, докато се спускахме по тунела.

Имаше леко проблясване на допълнителна енергия, но нищо като онова, което се беше случило, когато го изпробвахме с Деймън. Сърцето ми се сви, докато приближавахме края на дългия тунел. Явно се дължеше на оникса — някак отслабваше опала.

В края на тунела пътят се разделяше. Асансьорите бяха по средата. Матю се приближи край отвора и огледа пространството.

— Чисто е — каза той и после изчезна.

Движеше се толкова бързо, че когато натисна бутона на асансьора, очите ми не можеха да го проследят, докато не се озова отново при нас.

Когато вратите се разтвориха, ние се придвижихме едновременно и изпълнихме металния асансьор. Явно и до стълбите се стигаше с парола и аз се зачудих какво ли биха правили хората, ако избухне пожар.

Огледах се в асансьора и забелязах няколко червеникавочерни блестящи частички, които просветваха срещу примигващата светлина. Почти очаквах да разпръснат газообразен оникс, но това не стана.

Ръката на Деймън потърка моята и аз вдигнах поглед.

Той ми смигна.

Поклатих глава и запристъпвах неспокойно. Това беше най-бавният асансьор във вселената. Аз можех да измисля геометрична формула по-бързо.

Деймън стисна ръката ми, сякаш можеше да усети тревогата ми.

Протегнах се на пръсти и обвих бузата на Деймън, свеждайки главата му към моята. Целунах го дълбоко и без задръжки.

— За късмет — казах и се отдръпнах, останала без дъх.

Неговите изумрудени очи проблеснаха с обещание, което предизвика доста различни тръпки по гърба ми.

Когато се върнехме вкъщи, определено щяхме да прекараме доста време само двамата.

Защото всички щяхме да се върнем вкъщи. Нямахме как да стане друго.

Най-сетне вратите на асансьора се разтвориха и откриха малка чакалня. Бели стени. Бял таван. Бели подове.

Сякаш бяхме пристигнали в ужасна лудница.

— Прекрасни цветове са подбрали — каза Матю.

Деймън подсмръкна.

Брат му продължи напред и спря пред вратата. Нямахме как да знаем какво ни очаква от другата страна. С този код вече стъпвахме на сляпо.

Бяхме стигнали дотук. През мен се понесе вълнение.

— Внимавай, брат ми — каза Деймън. — Тук няма да бързаме.

Той кимна.

— Никога не съм бил тук, Блейк?

Блейк се приближи до него.

— Трябва да има друг тунел, по-къс и по-широк, ще има и врати вдясно. Клетки, оборудвани с легло, телевизор и тоалетна. Трябва да има около дваисет стаи. Не знам дали другите са заети.

Другите? Не бях помислила за другите. Погледнах Деймън.

— Не можем да ги изоставим.

Блейк се намеси, преди Деймън да отговори.

— Нямаме време, Кейти. Ако вземем прекалено много, ще се забавим, пък и не знаем в какво състояние са.

— Но...

— В случая съм съгласен с Блейк. — Деймън посрещна шокирания ми поглед. — Не можем, котенце. Не сега.

Не бях съгласна с това, но не можех да се затичам по коридора и да освобождавам хората на поразия. Не го бяхме планирали и разполагахме с ограничено време. Беше неприятно — по-неприятно от хората, които теглеха незаконно книги от интернет, по-неприятно от

това да чакаш година за следващата книга от обичана поредица, по-неприятно от брутален отворен край. Мисълта за това как си тръгваме оттук и изоставяме невинни хора, щеше да ме преследва завинаги.

Блейк си пое дъх и написа последния код.

Дедал.

Звукът от няколко отварящи се ключалки наруши тишината и в горната част на вратата светна зелена светлина.

Когато Блейк отвори вратата, Деймън застана пред мен. Матю внезапно се озова зад мен и аз бях предпазена. Какво...

— Чисто е — каза успокоен Блейк.

Влязохме през вратата и отрихме още една ониксова защита. За да стигнем до другите трябваше да преминем през още две. Нямаше да е лесно.

Тунелът беше подобен на този горе, но изцяло бял и, както ни беше предупредил Блейк, беше по-къс и по-широк. Всички, освен мен се движеха. Бяхме успели — бяхме тук. Стомахът ми се сви и кожата ми изтръпна.

Почти не можех да повярвам.

Щастлива и притеснена едновременно, усетих притока на Извора, но той се надигна и после бързо се разпръсна. Количеството оникс в сградата беше нереално.

— Третата килия е нейната — каза Блейк и се затича през коридора покрай редицата врати.

Сдържах дъха си, когато Доусън се протегна към покритата с оникс брава и я натисна. Тя не оказа съпротива.

Доусън пристъпи в стаята, краката му се тресяха, цялото му тяло трепереше, а гласът му се пропука, когато каза:

— Бет?

Тази една дума, този един звук беше изтръгнат от дълбините на душата му и всички ние спряхме със свити сърца.

Над рамото му видях как тънка фигура се надига от тясно легло. Когато тя се приближи, почти изревах от радост — исках да го направя, защото наистина беше тя, беше Бет... Но въобще не изглеждаше като последния път, когато я бях видяла.

Кестенявата ѝ коса не беше мазна и лепкава, а опъната назад в спретната опашка. Няколко кичура се бяха измъкнали и обграждаха бледо, но приказно лице. Част от мен се страхуваше, че тя няма да

разпознае Доусън, че тя ще е само обвивка от момичето, което той обичаше. Подготвих се за най-лошото. Че тя може дори да нападне Доусън.

Но когато видях тъмните очи на Бет, те не бяха празни, както бяха в къщата на Вон. И изобщо не приличаха на плашещия празен поглед на Кариса.

В очите на Бет се разгоря пламък. Тя разпознаваше лицето пред себе си.

За тях двамата времето спря и после се ускори. Доусън пристъпи напред и аз си помислих, че ще падне на колене. Ръцете му се вдигаха и спускаха, сякаш нямаше контрол над тях.

Всичко, което успя да каже, беше:

— Бет.

Момичето слезе от леглото, очите ѝ преминаха по всеки от нас и накрая отново се спряха на него.

— Доусън? Това ти ли... Не разбирам.

И двамата се раздвижиха едновременно, затичаха се напред и преодоляха дистанцията. Обгърнаха се с ръце един друг и Доусън я вдигна, заравяйки лице в шията ѝ. Размениха думи, но гласовете им бяха изпълнени с емоция, прекалено тихи и прекалено бързи, за да успея да ги разбера. Те се държаха един друг и разбрах, че никога повече нямаше да се разделят.

Доусън вдигна глава и каза нещо на родния си език — звучеше така красиво, както когато Деймън говореше. После я целуна. Докато ги гледах, се почувствах като натрапник, но просто не можех да отделя очи. Имаше толкова много красота в тяхната среща, в начина, по който той обля лицето ѝ в целувки, и в мокротата, която заблестя по бузите ѝ.

В гърлото ми се надигаха сълзи, изгаряха очите ми. Сълзи от щастие замъглиха зрението ми. Усетих как Матю докосна с ръка рамото ми и ме стисна. Подсмръкнах и кимнах.

— Доусън.

Неотложност зазвуча в тона на Деймън и ни напомни, че не разполагаме с много време. Доусън се отдръпна от Бет, улови ръката ѝ и се извърна, докато множество въпроси се посипаха от устните ѝ.

— Какво правите? Как влязохте тук? Те знаят ли?

И така нататък, и така нататък, докато Доусън, който се хилеше като идиот, се опита да я накара да замълчи.

— По-късно — каза той. — Но ще трябва да преминем през две врати и ще те заболи.

— Ониксови защиты, знам — каза тя.

Е, това решаваше проблема.

Обърнах се и видях Блейк да се връща, носейки проснатото тяло на тъмнокосото луксианско момче. Забелязах червеникаво петно около брадичката на тийнейджъра.

— Добре ли е?

Блейк кимна. Кожата около устните му беше опъната и бледа.

— Аз... той не ме разпозна. Трябваше да го накарам да замълчи.

Сърцето ми се пропука лекичко. Изражението в очите на Блейк беше толкова безнадеждно и празно, особено когато се спряха на Доусън и Бет. Всичко, което беше направил — лъжи, измами, убийства, беше само заради момчето в ръцете му. Момче, което смяташе за брат. Ненавиждах това, че чувствам състрадание към Блейк.

Но го чувствах.

Бет вдигна поглед и пороят въпроси заглъхна.

— Не можете...

— Трябва да вървим — прекъсна я Блейк и премина покрай нас.
— Почти ни изтече времето.

Така си беше. Осъзнаването на този факт се понесе през мен и аз се усмихнах на другото момиче окуражително.

— Трябва да тръгваме. Сега. Всичко друго може да почака.

Бет заклати енергично глава.

— Но...

— Трябва да тръгваме, Бет. Знаем — настоя Доусън.

Тя кимна в отговор, но в очите ѝ се събираше паника.

Неотложността разпали адреналина ни и без повече забавяния петимата се затичахме по коридора. Деймън въведе кода в таблото и вратата се отвори.

Бялата чакалня не беше празна.

Саймън Катърс стоеше там — изчезналият, смятан за мъртъв Саймън Катърс — висок и едър както винаги. Свариха ни неподготвени. Деймън отстъпи назад. Матю застина. Аз не можех да си обясня как така той беше жив, как така стоеше тук, как така ни чакаше.

Косъмчетата на ръката ми настръхнаха.

— Мамка му — каза Деймън.

Саймън се усмихна.

— Липсвах ли ви? На мен ми липсвахте.

Той вдигна ръка. Светлината се отрази в металната гривна, която носеше. Парче опал проблесна, почти идентично с това, което носех на врата си. Всичко се случи много бързо. Саймън отвори ръка и сякаш ме удариха силни бурни ветрове. Бях вдигната над земята и задрънчена из стаята. Блъснах се в най-близката врата, бедрото ми удари металната брава. Избухна болка и въздухът излезе от дробовете ми, докато се свличах на пода.

Божичко... Саймън беше...

Мозъкът ми се опитваше да не изостава. Ако Саймън имаше парче опал, значи сигурно беше хибрид. Сигурно нямаше да ни спипа, ако не бяхме толкова неподготвени. Беше като с Кариса. Той бе последният, когото бях очаквала.

Деймън се изправяше няколко крачки по-надолу по коридора, подобно на Матю. Доусън притискаше Бет към стената. Блейк беше по-близо и използваше тялото си да предпази Крис.

Надигнах се и потръпнах, когато по крака ми се понесе болка. Опитах да стоя изправена, но краката ми ме предадоха. Блейк дойде и ме улови, преди да ударя пода за втори път.

Саймън пристъпи в стаята и се усмихна.

Деймън се изправи на крака.

— Ти си напълно мъртъв.

— О-о, това е моята реплика — отговори Саймън.

От ръката му изригна сноп енергия и аз изкреших името на Деймън. Той едва избегна директния удар.

Зениците на Деймън засветиха. Той отвърна на удара. Из стаята се понесе енергия, червеникаво бяла светлина. Саймън я избегна със смях.

— Доста ще се изтощиш, луксианецо — ухили се Саймън.

— Не и преди теб.

Саймън смигна и после се хвърли към нас, размахвайки отново ръка. Блейк и аз се свихме назад. Започнах да падам и Блейк ме стисна. Някак ръката му се озова около врата ми. Почувствах нещо неприятно и след миг Деймън се оказа до мен, скривайки ме зад себе си.

— Няма да ти е от полза — каза Блейк и се приближи до Саймън.
— Свършва ни времето.

— Без майтап — изплю Деймън.

Доусън се стрелна към Саймън, но той го отхвърли със смях. Беше като хибрид на стероиди. Още един сноп енергия се понесе към Блейк, после към Матю. И двамата се проснаха по пода, за да избегнат ударите. Саймън продължаваше да напредва, все така засмян. Вдигнах очи и погледите ни се сплетоха. Неговият беше лишен от всякакви човешки емоции. Нереален. Нечовешки.

И очите му бяха толкова зловещо студени.

Как е станала мутацията? Как се е оказала успешна? И как го беше превърнала в безчувствено чудовище? Имаше толкова много въпроси, но нито един от тях нямаше значение. Спиращата дъха болка ми пречеше да се съсредоточа, дори да се надигна.

Усмивката на Саймън се разпростря по цялото му лице и аз се разтресох, докато измъквах Извора, чувствайки как той тупти в мен. Преди да успея да го освободя, той отвори уста:

— Искаш ли да си поиграем, писенце — котенце?

— О, мамка ти — намръщи се Деймън.

Деймън беше много по-бърз от мен. Изстреля се покрай Блейк и Матю, отвъд Доусън и Бет. Движението с такава скорост сигурно му влияеше, особено при целия оникс наоколо, но той беше като светкавица. След половин удар на сърцето беше пред Саймън и двете му ръце бяха около главата му.

Отвратителен пукот прозвуча от дъното на коридора.

Тялото на Саймън се просна на пода.

Деймън отстъпи, дишаше тежко.

— Никога не съм харесвал това леке.

Препънах се отстрани, сърцето ми биеше, а Изворът бушуваше неуморно в мен. Преглътнах мъчително с разширени очи.

— Той е... Той беше...

— Нямаме време. — Доусън измъкна Бет в чакалнята. — Сигурно знаят, че сме тук.

Блейк грабна Крис и хвърли поглед към Саймън, докато минаваше покрай безжизненото тяло. Не каза нищо, но какво можеше въобще да се каже?

Стомахът ми се сви, когато бях на крачка от това да изпадна в паника. Насилих се да вървя напред и пренебрегнах острата болка, обикаляща нагоре-надолу по крака ми.

— Добре ли си? — попита Деймън, пръстите му погалиха моите. — Пое кофти удар.

— Добре съм. — Бях жива и можех да вървя, това означаваше, че съм добре. — А ти?

Той кимна, когато влезе в чакалнята. Качването в асансьора ме изпълни с толкова силен ужас, че щях да повърна. Но нямаше врата към стълбището. Нищо. Нямахме друг избор.

— Хайде. — Матю се вмъкна в асансьора с бледо лице. — Трябва да сме готови за всичко, когато вратите се разтворят.

Деймън кимна.

— Как сте всички?

— Не се чувстваме много добре, — отговори Доусън, свободната му ръка се свиваше и отпускате. — Заради проклетия оникс. Не знам колко още ще мога да понеса.

— Какво се случваше със Саймън? — обърна се Деймън към Блейк, когато асансьорът се понесе нагоре. — Сякаш ониксът въобще не му влияеше.

Блейк поклати глава.

— Не знам, човек. Не знам.

Бет дрънкаше нещо, но аз не можех да ѝ обърна внимание. Топката ужас растеше в стомаха ми и достигаше до крайниците ми. Как така Блейк не знаеше? Усетих как Деймън се раздвижва покрай мен и устните му потъркаха челото ми.

— Всичко ще е наред. Почти сме навън. Ще се справим — прошепна в ухото ми Деймън и напрежението го напусна, напусна и мен. После той се усмихна. Беше искрена усмивка, толкова широка и красива, че собствените ми устни се извиха. — Обещавам, котенце.

Затворих очите си за кратко, поех думите му и се улових за тях. Трябваше да им повярвам, защото бях на секунди от истерията. Трябваше да се сдържа. Бяхме на един тунел разстояние от свободата.

— Време? — попита Блейк.

Матю погледна часовника си.

— Две минути.

Вратите се разтвориха със съскащ звук и дългият тесен коридор се появи — за щастие, величествено празен и лишен от всякакви отвратителни изненади. Блейк и товарът му излязоха първи с бързи и дълги крачки. Матю застана пред Доусън и Бет, а аз и Деймън ги обградихме отстрани, просто за всеки случай.

— Стойте зад мен — каза Деймън.

Кимнах и продължих да се оглеждам с широко отворени очи. Тунелът беше размазан, движехме се толкова бързо. Болката в крака ми се увеличаваше с всяка стъпка. Когато Блейк достигна средната врата, прехвърли Крис през рамо и въведе паролата. Вратата изпука и после се отвори.

Блейк остана там, заобиколен от тъмнината на започващата нощ. Неподвижният луксианец в ръцете му изглеждаше блед и едвам жив, но щеше да е свободен след секунди. Блейк най-после беше получил това, което беше искал. Загледах се в очите му в далечината. Нещо проблясваше в зелените петънца.

Изключително силно предчувствие се надигна и понесе из мен. Мигновено се протегнах към опала около врата си и почувствах единствено верижката, на която висеше обсидианът.

Устните на Блейк бавно се извиха по ъглите.

Сърцето ми спря и стомахът ми се сви толкова, че си помислих, че ще ми прилошее. Тази усмивка... Тя сякаш казваше: „Спилах те“. Прилив на необуздан ужас превърна кожата ми в лед. Това не можеше да се случва. *Не. Не. Не. Не беше възможно...*

Блейк извърна глава настрани и отстъпи назад. Отвори свободната си ръка. Между пръстите му се разкри тънката бяла нишка. Парчето опал беше там, в дланта му.

— Съжалявам — каза той. И звучеше, сякаш наистина съжаляваше. Беше неизбежно. — Нямаше друг начин.

— Кучи син! — изрева Деймън и ме пусна.

Той скочи напред и се хвърли към Блейк по начин, за който знаех, че ще свърши кърваво.

Между гърдите ми разцъфна топлина, неочаквана и ужасяваща като армия войници на министерството. Протегнах се и извадих обсидиана от тениската си. Светеше в червено.

Деймън подуши въздуха и изръмжа.

Тъмнината зад Блейк се удебели и се разтегли, примъквайки се към входа на тунела. Чернотата плъзна по стените. Лампите проблеснаха и загаснаха. Сенките паднаха на пода и се издигнаха около Блейк. Без да го докосват. Без да го спират. Пушекът оформи колони и после човешки очертания. Кожата им беше като нефт, гладка и блестяща.

Арумианците се строиха около Блейк — бяха седем. Всички бяха облечени по еднакъв начин. Черни панталони. Черни ризи. Очи, скрити зад очила. Един по един те се усмихнаха.

Не обърнаха внимание на Блейк.

Пуснаха го да си отиде.

Блейк изчезна в нощта, а арумианците полетяха напред.

Деймън се сблъска челно с първия, човешката му форма проблясваше, докато той избутваше арумианеца към стената. Доусън блъсна Бет настрани, препречи пътя на приближаващ се арумианец и го повали. Матю се протегна надолу и извади тънко парче обсидиан, издялано с остри ръбове. Той подскочи и го заби дълбоко в корема на най-близкия арумианец.

Арумианецът изгуби човешката си форма и се понесе нагоре към ниския таван. Постоя там за секунда и после се пръсна на парчета, сякаш беше направен единствено от крехки кости.

Отърсих се от шока.

Знаех, че никой от нас няма да може да разчита на Извора за дълго. Това щеше да бъде ръкопашен бой. Подръпнах обсидиана от врата си и веригата се скъса точно когато един арумианец ме достигна. Видях бледото си лице в тъмните му очила и потърсих Извора в себе си.

Арумианецът се протегна напред, но червеникаво бяла светлина бликна от мен и го запрати назад по гръб. Енергията избухна като преливаща река. Ониксът беше смекчил удара и арумианецът се изправи, когато Деймън унищожи този, с когото се биеше. Нова експлозия от черен дим разтърси коридора.

Арумианецът, когото бях съборила, се изправи пред мен, слънчевите му очила ги нямаше. Очите му бяха най-бледото синьо, цветът на зимното небе. Бяха студени като очите на Саймън, ако не и повече.

Отстъпих назад и ръката ми се впи в парчето обсидиан.

Арумианецът се усмихна и после се изви настрани и улови ранения ми крак. Извиках, когато кракът ми се огъна. Започнах да се свличам, но той ме улови за врата и ме вдигна във въздуха. Зад него Деймън се завъртя, видях как в него се събира гняв, видях и как един друг арумианец се изправя зад него.

— Деймън! — извиках, докато забивах парчето обсидиан в гърдите на арумианеца, който ме държеше.

Той ме пусна, а Деймън се извърна и избегна удара на другия. Строполих се на пода за стотен път, а арумианецът се взриви с такава сила, че отметна косата от лицето ми.

Деймън сграбчи раменете на врага, стоящ най-близо до него, и го захвърли на няколко метра, докато аз се изправях на треперещите си крака. Ръката ми трептеше около горещия обсидиан.

— Хайде! Трябва да вървим! — Доусън сграбчи Бет и се затича към вратата, като пътьом се изплъзна на един арумианец. — Сега!

Нямаше нужда да ми го казват два пъти. Това беше битка, която нямаше да спечелим. Не и когато нямахме време и когато край нас стояха трима арумианци, очевидно незасегнати от оникса.

Опитвах се да не мисля за болката и закрачих напред, като направих няколко стъпки, преди някой да улови крака ми. Паднах бързо и силно и изпуснах обсидиана, за да предпазя лицето си от сблъсък с цимента. Студенината на арумианското докосване се просмука през анцуга ми и се понесе през крака ми, докато врагът затягаше хватката си.

Извих се настрани и ритнах със здравия си крак, уцелвайки арумианеца в лицето. Последва удовлетворяващо хрущене и кракът ми беше свободен. Отново се надигнах, стиснах зъби от болка и се насочих към Деймън. Той се беше обърнал и се връщаше за мен, когато тихо бръмчене затътна из сградата. Усилваше се все повече и повече и накрая не можехме да чуем друго. Всички спряхме. Светлина обля другата част на тунела, автоматичните ключалки изщракаха. *Тъмн-тъмн-тъмн* — звуците се усилиха неимоверно.

— Не! — каза Матю, очите му бяха приковани към мястото, откъдето бяхме дошли. — Не.

Деймън стрелна поглед зад мен. Обърнах се и видях как в тунела заблестя проблясък, пропука се и оформи стена от трептяща синя светлина. Това се повтори на всеки десет крачки, отново и отново...

Синята светлина падна върху един от арумианците, не много далеч зад мен. Улови го и светлината проблесна. Прозвуча силно пукане.

— Божичко — прошепнах.

Арумианецът изчезна — просто изчезна.

„Не се приближавай до синята светлина“, беше казал Блейк. „Това са лазери. Ще те разкъсат на парчета“.

Деймън се наклони напред ръцете му се протягаха към мен, но вече беше твърде късно. Преди да успее да ме достигне, на по-малко от крачка от лицето ми се появи синя светлина и от нея избухна топлина, която отметна косите ми назад. Деймън се провикна ужасено и аз залитнах назад.

Не можех да повярвам. Не беше възможно. *Отказвах* да го повярвам. Деймън беше от другата страна на светлината, по-близо до изхода, а аз... аз бях от ответната страна, погрешната страна.

Погледът на Деймън срещна моя, ужасът в невероятно зелените му очи разби сърцето ми на милиони парченца. Той разбираше — о, боже, той разбираше какво се случваше. Аз бях уловена с останалия арумианец.

Прозвуча изстрел. Обувки и ботуши затропаха по пода. Сякаш идваха отвсякъде. Пред нас, зад нас, от всички ъгли. Но аз не можех да се обърна, не можех да погледна зад себе си, не можех да откъсна очи от Деймън.

— Кити — прошепна умоляващо той.

Сирените избухнаха остро.

Деймън реагира мигновено, но за първи път в живота си не беше достатъчно бърз. Нямаше как да бъде.

Аварийните врати се отвориха от тавана и от пода, а Деймън се изстреля настрани и притисна ръка към контролното табло. Нищо не работеше. Вратите продължаваха да се отварят. Синята светлина беше като порой от разруха, който ни заобикаляше. Деймън се изви към мен. Той скочи към синия щит и аз извиках ужасено. Щеше да бъде унищожен, ако удареше лазерите!

Измъкнах от Извора колкото можех, протегнах ръце, пренебрегнах горещината и насочих към Деймън последната си сила и воля и задържах тялото му далеч от сините светлини, докато Матю не

изскочи отзад, грабна Деймън и го дръпна далеч от светлината, успявайки да го събори на колене.

Беше твърде късно.

— Не! Моля те! Не! — изрева той, гласът му се тресеше по начин, който никога преди не бях чувала. — Кити!

Гласовете и звуците от ботуши се приближаваха, както и смразяващата костите студенина на арумианеца. Почувствах ги по гърба си, но не можех да отделя поглед от Деймън.

Очите ни се срещнаха и никога, никога няма да забравя ужаса в неговия поглед, вида на сурова безнадеждност.

За мен всичко беше сюрреалистично, сякаш не бях тук. Опитах се да се усмихна заради него, но не съм сигурна, че успях.

— Ще се справя — прошепнах, докато очите ми се пълнеха със сълзи. Вратите на тавана и на пода се отваряха. — Всичко ще бъде наред.

Очите на Деймън имаха стъклен блясък. Ръцете му се протегнаха с разперени пръсти. Така и не достигнаха лазера или вратите.

— Обичам те, Кейти. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам — каза той, гласът му беше дебел и дрезгав от ужас. — Ще се върна за теб. Ще...

Аварийните врати се затвориха с тихо „туп“.

— Обичам те — казах аз, но Деймън... Деймън го нямаше.

Той беше от другата страна на вратите, а аз бях пленена — с арумианците и Дедал. За момент не можех да мисля, не можех да дишам. Отворих уста, за да извикам, но ужасът се просмука в мен и спря звука.

Обърнах се бавно и вдигнах глава, а самотна сълза се плъзна по бузата ми. Арумианец стоеше там с извита настрани глава. Не можех да видя очите му зад очилата и бях доволна от това.

Той коленичи и отвъд него и другите арумианци видях мъже в черни униформи. Арумианецът се протегна, прокара леден пръст по бузата ми, проследи сълзата ми, а аз се отдръпнах и се свих срещу аварийните врати.

— Това ще боли — каза арумианецът.

Той се наведе, лицето му беше на милиметри от моето и аз усещах студенината на дъха му.

— Боже — прошепнах.

Във всяка клетка на тялото ми изригна болка и въздухът излетя от дробовете ми. Просната там, не можех да помръдна. Ръцете ми не действаха. Някой ме беше стиснал отстрани, но кожата ми беше безчувствена. Сякаш пицях, но не се чуваше звук.

Нямаше го Деймън.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на прекрасния екип от Ентангълт Тийн — Лиз Пелетиер, Стейси Ейбрамс, Стейси О'Нийл и Ребека Мансини. И на агента си Кевин Лион — ти си страхотен, както винаги. Ако не бяха моите приятели и роднини, сега щях да драскам по стените на някоя самотна пещера, така че ви благодаря, че останяхте с мен, когато се отдадох на писателски гуляй. Специални благодарности на Пипи Тод и Щтела Циоциоз за страхотните манекени за корицата и за това, че се включиха в нашите турнета.

Но нищо от това нямаше да е възможно, ако не бяха читателите. Обичам ви, хора. Искан ми се да можех да прегърна всеки от вас, но аз не умея да прегръщам добре, така че би било ужасяващо неловко. Така че, доверете ми се, тези благодарности са за предпочитане пред прегръдка. Обещавам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.